

PATRÍCIA CORNWELL
TŰZFÉSZEK

Az immár hazánkban is igen népszerű amerikai szerző hatodik Scarpetta-thrillerében a doktor nő különös levelet kap régi ellenségétől, a börtönbüntetését töltő Carrie Grethentől, akinek számos gyilkosság szárad a lelkén. Scarpettát megrohanják az emlékek, rossz előérzete támad, de mielőtt bármit tehetne az ügyben, tuzesethez hívják: leégett egy ismert tévés személyiség háza, melynek fürdőszobájában egy fiatal lány elszenesedett holttestére bukkannak. A nyomozásba ezúttal is bekapcsolódnak régi ismerőseink, Benton Wesley, az időközben visszavonult FBI-ügynök, Pete Marino, a kissé faragatlan, ám annál szeretetreméltóbb rendőrkapitány, és persze a zseniális Lucy. Kisvártatva újabb ház ég le; a tűz itt is a fürdőszobában keletkezett, itt is találnak egy elégett női holttestet, de ami igazán hajmeresztő: az eset kapcsán előkerül egy videofelvétel, amelyen meghökkentő képsorok láthatók. Nyilvánvalóvá válik, hogy senkinek sincs biztonságban az élete, akinek köze volt Carrie lecsukatásához. Aztán az események tragikus fordulatot vesznek... A Patricia Cornwell által teremtett műfaj, a bonctermi krimi kedvelői ezúttal sem csalódnak, ha izgalmakra és meghökkentő fordulatokra vágynak.

523,6 nap
New York állam
Ward-sziget
Kirby Noi Börtön
Fácános tér 1.

Halló, DOKTORNO!

Kip Kop

Furészelt csont és tüz.

Még kettesben otthon a hazudós FBI-jal? Figyeld az órát NAGY DOKTORNO!

Fekete fényugár lövell és borzalmak VONATA-VONATAVONATA.

GKSFWFY fényképeket akar.

Látogass énminket. Második emeletre. TE cserélj
énvelünk.

KIPI KÖPI DOKI! (Beszélni fog Lucy?)

Lucypuszi aTvben. Repülj át az ablakon. Gyere
énhozzánk sebbel LOPPAL. Hajnal előtt. Ne vess és
énekelj. Valami régi dalt. LUCY LUCY LUCY és
mink!

Csak várd ki.
Carrie

1

Benton Wesley épp az edzocipojét vetette le a kony-
hában, mikor félelemmel, gyulölettel és a felidézett
rettenettel eltelt szívvel belebotlottam. Carrie Gre-
then levele egy perce még, míg el nem határoztam,
hogy főzők magamnak egy fahéjas teát, ott hevert a
többi boríték és papír között. Június nyolcadika
volt, vasárnap, két perccel múlt fél hat.

- Gondolom, az Intézetbe címezte - mondta
Benton.

Egyáltalán nem látszott idegesnek, ahogy hajoltá-
ban lehámozta lábáról a fehér Nike zoknit.

- Rose nem bontja föl azokat a leveleket, ame-
lyeket név szerint nekem címeznek - mondtam,
nem mintha Benton nem tudta volna. Fölszaladt a
pulzusom.

- Pedig talán nem ártana. Úgy látszik, sok a ra-
jongód. - Fanyarkás hangja metszett, mint a papír
széle.

Fehér boru lábát a padlóra tette, a térdére kö-
nyökölt, és lehajtotta a fejét. Korához képest izmos
válla és karja izzadságtól fénylett, s ahogy tekinte-
tem lesiklott a térdén és a lábikráján, feltunt, hogy
vékony bokája még mindig hordozza a zokni anya-
gának mintázatát. Ujjaival végigszántott ezüstös ha-
ján, és hátradolt ültében.

-Jézusom... - dűnnyögte, egy törülközővel dör-
zsölgetve arcát és nyakát. -Vén vagyok már az ilyen
hülyeséghez.

Mély lélegzetet vett, s lassan kifújta; látszott, hogy
forr benne a dűh. Acéltokos, rozsdamentes karórá-
ja, a Breitling Aerospace, amit tolem kapott kará-
csonyra, az asztalon feküdt. Fölvette, és a csukló-
jára csattintotta.

- Hogy gebednének meg - mondta. - Ezek kár-
tékonyabbak, mint a rák. Mutasd.

A levél kézzel íródott, ákombákom vörös nagy-
betűkkel, és a lap tetejére ügyetlenül egy címerpaj-
zsot rajzoltak, arra egy hosszú farkú madarat, alá
pedig egy latin szót körmöltek: ergo. Tehát vagy kö-
vetkezésépp. Ebben a szöveggörnyezetben semmit
sem mondott. A csücskeinél fogja kihajtogattam az
egyszeru fehér géplapot, és odatettem Benton elé
az ódon francia konyhaasztalra. Nem nyúlt a levél-
hez, mivel az bizonyíték is lehetett, úgy pásztázta
végig figyelmesen s futtatta át agya buntényekkel

teli adatbázisán Carrie Grethen szavait.

-A postabélyegző New York-i, és ott persze nagy felhajtás van a tárgyalása körül. - Egyszerre próbáltam érvelni és tagadni. - Épp két hete jelent meg egy szenzációs cikk, abból bárki megtudhatta a nevét. Arról nem is szólva, hogy az Intézet címe mint közintézményé, nyilvános. Szerintem ezt a levelet nem o küldte, inkább egy másik háborodott.

- Szerintem majdnem biztos, hogy o írta - felelte Benton, még mindig a levelet tanulmányozva.

- Föladhat egy ilyen levelet egy igazságügyi megfigyelo intézetből úgy, hogy senki bele sem néz? - Szerettem volna valamilyen ellenérvet találni; szívembe jeges rémület költözött.

- A Saint Elizabethben, a Bellevue-ben, a Mid-Hudsonban vagy épp a Kirbyben az ilyen Carrie Grethen-féle figurákat nem elítéltekként, hanem betegeként kezelik. - Még mindig nem nézett föl. - Ugyanolyan jogaik vannak, mint nekünk. Ülnek a zárt osztályon a számítógépük előtt, pedofiloknak szánt fórumokat szerveznek, vagy épp postai úton árulják a sorozatgyilkosoknak szóló tippjeiket. Ha meg úgy hozza a kedvük, igazságügyi orvos szakértőknek írkálnak gúnyolódó leveleket.

Epésebb lett a hangja, szavai pattogósabbak. Gyűlölet lobogott a tekintetében, mikor végre rám emelte a szemét.

- Carrie Grethen szórakozik veled, fonökasszony. Szórakozik az FBI-jal. És velem. - Felállt, a vállára vetette a törülközőt.

- Jó, tegyük fel, hogy o volt - kezdtem újra.

- O volt. - Benton nem kételkedett.

-Jó. De ez akkor is több egyszeru gúnyolódásnál.

-Tudom - bólintott Benton. - Emlékeztet, hogy viszonya volt Lucyval, és hogy errol a nyilvánosság még nem tud. Nyilvánvalóan továbbra is mások életének tönkretételével kíván foglalkozni.

Carrie Grethennek a nevét sem állhattam, és dühített, hogy még most is betolakodik West End-i otthonomba. Ezzel az erovel akár itt is ülhetne velünk a konyhaasztalnál, és mérgezhethné a levegot mindent beszennyező, gonosz lényével. Szinte láttam magam előtt megveto mosolyát és lángoló szemét, és az jutott eszembe, milyen lehet most, miután öt évet töltött rács mögött elmebeteg bunözök társaságában. O nem volt az: inkább torz személyiség, pszichopata, lelkiismeretlen, gyilkos fajzat.

Odakint az udvaron szél hintáztatta a japán juharok ágait s feszült neki a csak félig elkészült kofalnak, amely nemigen választott el a szomszédságtól. Váratlanul megszólalt a telefon. Nem szívesen vettem föl.

- Scarpetta doktornó - szóltam a kagylóba. Benton újra a vörössel írt levélre fordította a figyelmét.

- Halló! - hallatszott a telefonban Peter Marino ismeros hangja. - Én vagyok.

Elég jól ismerem ahhoz a richmondi rendorség kapitányát, hogy fölismerjem a hangját. Felkészültem az újabb rossz hírekre.

- Mi újság? - kérdeztem.

- Warrentonban az éjjel kigyulladt egy méntelep - válaszolta Marino. - Nem hallotta a hírekben?

Oda lett az istálló húsz méregdrága lóval, a ház, de még a kilenc karám is. Porig égett minden.

Ennek így nem volt semmi értelme.

- Miért engem hív, ha tuzesetrol van szó? - kérdeztem. - Észak-Virginia különben sem tartozik a hatáskörébe.

- Most már tartozik - felelte.

Mintha összeszukült volna a konyha, és a levego is megritkult volna, úgy vártam a többbit.

- Az AD11 már értesítette az OBE-t - folytatta.

- Szóval minket.

- Ahogy mondja. Magát meg engem. Reggel.

Az Alkohol, Dohány és Tuzfegyver Iroda Országos Bevetési Egységét, az OBE-t olyankor hívják segítségül, mikor templomok vagy üzletházak égnak le, pokolgépek robbannak, és minden más olyan esetben, amely az ADTI hatáskörébe tartozik. Se Marino, se én nem tartozunk ez utóbbihoz, de elég gyakori, hogy a szervezet szükség esetén más testületektől kér segítséget. Hozzám az utóbbi években a New York-i Világkereskedelmi Központ felrobbantása, az oklahomai merénylet, illetve a TWA 800-as járatának lezuhanása után fordultak.

- Hány áldozat van? - kérdeztem a telefon mellett tartott jegyzetömbömért nyúlva.

- Itt most nem a hány az érdekes, doktorno, hanem a ki. A telep tulajdonosa Kenneth Sparkes, az egyetlen és utolérhetetlen tévésztár. Egyelőre úgy néz ki, nem úszta meg.

- Uramisten... - suttogtam. - Biztos?

- Egyelőre nem találják.

- És szíveskedne elárulni, hogy miért mondja el nekem mindezt?

Éreztem, hogy gyulik bennem a harag, épp csak rá nem kiabáltam. Virginiában minden nem természetes haláleset kivizsgálása az én hatáskörömbébe tartozik, épp ezért nem Marinónak kellett volna értesítenie a történetekről. Dühös voltam, amiért az általam vezetett intézet észak-virginiai hivatala nem hívott föl eddig.

-Ne szálljon most rá a fairfaxiekre - mondta

Marino, mintha olvasott volna a gondolataimban.

- Fauquier megye szólt az ADTI-nak, hogy vegye át a dolgokat, azért alakult így.

Még így sem tetszett a dolog, de ideje volt a tárgyra térni.

-Gondolom, holttest még nem került elő - mondtam sebesen jegyezve.

- Jól gondolja.

Letettem a tollat. - Marino, itt egy tanya égett le. Gyújtogatást és valamilyen nagy horderejű esetet feltételezve sem értem, mi érdeklí ebben az ügyben az ADTT-t.

- Mármint méregdrága lovak adásvétele mellett? Whisky és fegyver. Errol van szó.

- Óriási - dűnnyögtem.

- Ez van - mondta Marino. - A tuzoltóparancsnok hívni fogja. Nem árt, ha most rögtön becsomagol, mert hajnal előtt jön értünk a nénóautó. Soha jobbkor... Szóval, mint rendesen. Szerintem lemondhat a nyaralásról.

Úgy volt, hogy az este átugrunk Bentonnal Hil-

ton Headre, és ott töltünk egy hetet a tengerparton. Abban az évben addig egyetlen napot sem pihentünk, nagyon belefáradtunk, már alig vonszoltuk magunkat. Féltem Benton szemébe nézni, mikor letettem a kagylót.

-Ne haragudj - mondtam. - Biztos kitaláltad már, hogy komoly ügyről van szó.

Tétován elhallgattam, Benton meg nem nézett rám, tovább böngészte Carrie levelét.

- Mennem kell - folytattam. - Holnap reggel. Talán a hét közepén utánad tudok menni.

Elengedte a füle mellett.

- Nagyon kérlek, értsd meg - mondtam.

Még mindig nem akarta meghallani; tudtam, hogy rettenetesen csalódott.

- Te dolgoztál azokkal a torzókkal - szólalt meg még mindig a levelet böngészve. - Az írországiakkal meg az itteniekkel. Furészelt csont. Közben Lucyról fantáziál, maszturbál, és esténként többszörös orgazmusokat él át a takaró alatt. Állítólag.

Nem engem nézett, hanem a levelet; mintha magában beszélt volna.

- Azt akarja jelezni, hogy még mindig viszonya van Lucyval - folytatta. - Ezzel az énvelünkkel meg énminket-tel a tudathasadásost akarja megjátszani. Hogy o nincs jelen, mikor elköveti a buncselekményeket, azokat valaki más csinálja. Kettos személyiség. Az egyik normális, a másik beszámíthatatlan. Ennél azért több eredetiséget tételeztem föl róla.

- A legteljesebb mértékben beszámítható! - mondtam hirtelen támadt dühvel.

- Ezt te is tudod, és én is tudom. - Meghúzta a muanyag palackos Eviant. - Ez a Lucypuszi honnan jön?

Egy csepp víz gördült le az állán, a keze fejével letörölte.

Nehezen válaszoltam. - Így hívtam, mikor még óvodás volt, de aztán nem tetszett neki, és fölhagytam vele. Idonként még a számra jön. - Felidéztem magamban, milyen volt akkoriban Lucy. - Biztos o mondta el Carrie-nek.

- Hát igen... Egy időben nagyon bizalmas viszonyban volt vele - szögezte le Wesley a tényeket.

- O volt Lucy első szeretője, márpedig az első szerelmet sose felejtí az ember, még ha nem is hasonlított arra, amiről előtte álmódott.

- A legtöbbben azért nem választanak első pszichopátát - mondtam. Még mindig képtelen voltam elhinni, hogy Lucy épp ezt tette.

- A pszichopáták mi vagyunk, Kay - mondta Wesley, mintha még sose hallottam volna ezt a tényt. - A pszichopata az a normális kinézetű, intelligens ember, aki ott ül melletted a repülőgépen, ott áll mögötted a sorban, aki titokban találkozik veled, vagy akivel az Interneten akadsz össze. Lehet a bátyád, a húgod, osztálytársad, fiad, lányod, szeretőd. Külsőre ugyanolyan, mint te vagy én. Lucy-nak nem volt esélye. Nem lehetett ellenfele Carrie Grethennek.

Kertemben a fű közt nagyon elszaporodott a lóhere, a szokatlanul hűvös tavasz azonban tökéletesen megfelelt a rózsáimnak. Hajladoztak, meg-

megborzongtak a szélben, sápadt szirmokat hullattak a földre. Wesley, az FBI profiloscsoportjának visszavonult vezetője folytatta.

- Carrie fényképeket akar Gaultról. Helyszínekről, boncolásokról. Ha ezeket megkapja toled, cserébe olyan részleteket árul el a rémtetteiről, amelyekről eddig esetleg nem volt tudomásod. Olyanokat, amelyeket már a jövő hónapban, a tárgyaláson is hasznosíthatsz. Ez a no cukkol téged, Kay. Arra célozgat, hogy valamirel megfeledeztél, és hogy annak valamilyen módon köze van Lucyhoz.

Összecsucott olvasószemüvege ott hevert a keze ügyében; pillanatnyi gondolkodás után föltette.

- Carrie szeretné, ha meglátogatnád a Kirbyben.

- Feszült arccal figyelte, hogyan reagálok. - Ez az o levele - mutatta. - Jelentkezik. Tudtam, hogy fel fog bukkanni. - Megfáradt lélek beszélt belőle.

- És mi a fekete fénysugár? - kérdeztem, s felálltam, mert képtelen voltam ülve maradni.

- Wesley magabiztosnak látszott. - Mikor a combjába döftél Gaultnak, több vastag eret elvágta veled, és elvérzett. Illetve elvérzett volna, ha nem végez veled elotte a metró. A fekete fény Temple Gault vére.

Megint levette a szemüvegét, mert palástolta ugyan, de o is ideges volt.

-Amíg Carrie Grethen jelen van, jelen van Temple Gault is - mondta. - Ez egy ikerpár.

Valójában nem voltak ikrek, de mindketten festett hajjal és egészen rövid frizúrával jártak. Mikor utoljára láttam őket - ez New Yorkban történt -, mindketten kamaszosan vékonyak voltak, és uniszex öltözéket viseltek. Közös gyilkoltak, míg Carrie Grethent el nem fogtuk a Boweryn, s egy metróalagútban meg nem öltem Gaultot. Nem állt szándékomban hozzáérni, se látni, se szót váltani veled, mivel sem a bunözök elfogása, sem az önvédelemből elkövetett gyilkosság nem tartozik a hivatásomhoz. Gault akarta így. Azért intézte így, mert azzal, hogy én öltem meg, örökre hozzám kapcsolódott. Temple Gault már öt éve meghalt, mégsem tudtam szabadulni tőle. Emlékeimbe bevésődtek a fényes sínek mentén szétszóródott véres testrészei, és a sötétből elotóduló, vérére szomjas patkányok.

Rossz álmaimban rám mered vízkék szeme, apró foszlányokból összeálló írisze, hallom a szerelvény dübörgését, látom fényszórói vakító teliholdakra emlékeztető foltját. Ha tehettem, még évekkal a történetek után is másra bíztam a vonatbalesetek áldozatainak boncolását. Virginia állam vezető igazságügyi orvos szakértoje vagyok, bármelyik esetet kiszignálhatom a beosztottaimra. Még ma sem vagyok képes azzal a szakmai közönnyel nézni a bonckésekre, mint azelott, mert Gault rákényszerített, hogy egy ilyet döfjek bele. Csodületekben idonként fölfedezni véltem hozzájuk hasonló figurákat, és mikor lefeküdtem, olyankor is a kezem ügyében tartottam a fegyvereimet.

- Zuhanyozz le, Benton, aztán még beszélünk az e heti terveinkről - mondtam; elhessegettem elviselhetetlen emlékeimet. - Nem is árt neked, ha né-

hány napig egyedül vagy. Majd olvasgatsz, és sétálgatsz a parton. És ne feledkezz meg a kerékpártúrákról. Talán jót tesz, ha látsz egy kis teret.

- Lucynak tudnia kell errol. - O is felállt. - Hiába van most bezárva Carrie, fog még gondokat okozni, és azok Lucy-t is érintik. A levélben is ezzel fenyegetozik.

Elindult az ajtó felé.

- Hogyan tud még ennél nagyobb gondokat okozni? - kérdeztem. Gombóc gyult a torkomba.

Megtorpant. - Úgy, hogy bíróság elé rángatja az unokahúgodat. Kitereget mindent. Benne lesz a The New York Times-ban, leadja az AP, foglalkozik vele a Hard Copy meg az Entertainment Tonight. Az egész világ ezen fog csámcsogni. FBI-ügynök volt az elmebeteg sorozatgyilkos lesbikus szeretoje...

- Lucy otthagya az FBI-t, elege volt az eloitéleteikbol és hazugságaikból, meg hogy folyton azzal foglalkoztak, milyen képe van a világnak a magaságos Irodáról. - Könnyek tolultak a szemembe. - Semmi sem maradt. Ennél jobban már nem törhetik össze a lelkét.

- Kay... Itt sokkal többrol van szó, mint egyszerűen az FBI-ról - mondta Wesley; kimerültség érződött a hangján.

- Ne kezd megint ezt a... - Nem tudtam befejezni.

Nekitámaszkodott az ajtófélfának. Mögötte a napaliban lobogott a tuz a kandallóban, mert odakint még tizenöt fok sem volt. Elkínzottnak látszott a tekintete. Nem szeretett ilyen dolgokról beszélgetni velem, nem akarta, hogy belelássak lelke sötétebbik részébe. Nem akarta felidézni, miféle gonoszágok telnek ki Carrie Grethentol, és persze féltett is. Carrie Grethen tárgyalásának ítélkezo szakaszára engem is beidéznek tanúnak. Lucy nagynénje vagyok, ezért úgy gondoltam, kétségbe fogják vonni a pártatlanságomat, nem fogadják el a tanúvallomást, és tönkreteszik a szakmai becsületemet.

- Menjünk el valahova ma este - mondta barátágosan Wesley. - Hova volna kedved? A La Petite-be? Vagy üljünk be Bennyhez marhasültre meg sörozni?

- Melegíték egy kis levest. - Remegett a hangom, és megtörültem a szemem. - Én nem vagyok túlságosan éhes. És te?

- Gyere ide - mondta halkan.

Odasimultam hozzá, magához szorított. Sós ízt éreztem a száján, mikor megcsókoltam, és mint mindig, most is meglepett teste keménysége. A vállára hajtottam a fejem. Álla borostája végigszántott a hajamon, s olyan fehér volt, mint annak a partnak a homokja, ahova azon a héten nem mehettem vele. Elmaradnak a hosszú tengerparti séták, elmaradnak a vacsora utáni hosszú beszélgetések, mert nem ülünk be se a La Pollába, se a Charlie'sba.

- Meg kellene kérdeznem tole, mit akar - suttogtam végül meleg és nedves nyakhajlatába.

- Eszedbe ne jusson.

- Gaultot New Yorkban boncolták, nekem nincsenek meg azok a fényképek.

- Carrie pontosan tudja, ki boncolta Gaultot.

- Akkor miért tolem kéri azokat a felvételeket? -
dűnnyögtem; lehunytt szemmel simultam hozzá.

Wesley megcsókolta a fejem búbját, és simogatni kezdte a hajamat.

- Te is tudod - válaszolta. - Manipulál, próbál irányítani. Ez a típus ehhez ért a legjobban. Azt akarja, hogy te szerezd meg neki azokat a fotókat. Látni akarja Gault cafatokra szakadt holttestét, hogy arról fantáziálva élvezzen el. Forral valamit. A legrosszabb, amit tehetsz, az, hogy válaszolsz neki.

- És ez a GKSWF vagy micsoda? Ez mi?

- Nem tudom.

- És a Fácános tér?

- Fogalmam sincs.

Hosszú ideje laktunk már itt kettesben, és én még a ház egyedüli és elvitathatatlan birtokosának tartottam magam. Amikor Benton épp nem konzultált valahol az országban vagy külföldön egy-egy különösen aberrált eset ügyében, mellettem töltötte az életét. Tudtam, zavarja, hogy következetesen az én holmimról beszélek, és enyém-nek nevezem, ami az enyém, sosem a miénk-nek. Nem voltunk összeházasodva, és semmiféle személyes holmink nem volt kettonké. Már túljutottam életem derekán, és senkivel sem voltam hajlandó hivatalosan megosztani azt, amit én hoztam össze - se a szeretommel, se a családommal. Lehet, hogy ez így önzésnek hangzik, és talán az is.

- És holnap, mikor nem leszel itt, mit csináljak?

- tért vissza a tárgyra Wesley.

- Kocsiba vágod magad, elmész Hilton Headre, és bevásárolsz - feleltem. - Vegyél egypár üveg Black Busht meg Scotch-ot. Többet, mint máskor. Meg napolajat, fényvédoset, hikoridiót, paradicsomot és hagymát.

Megint könnyek gyultek a szemembe. Megköszöntem a torkomat.

- Amint tudok, gépre ülök és megyek utánad, de nem tudom, meddig tart ez a warrentoni ügy. És azt hiszem, ezen már túl vagyunk. Nem most fordul elo eloször. Az esetek felében te nem tudsz jönni, a másikban én.

- Ilyen hülyén élünk - lehelte a fülembe Wesley.

- Mi tehetünk róla. - Úgy éreztem, pillanatokon belül felfakad belólem a zokogás.

- Lehet.

Lehajolt az ajkamhoz, s kezét végigsiklatta a testemen.

- Leves előtt még bebújhatnánk egy kicsit az ágyba.

- Valami borzasztó fog történni ezen a tárgyaláson - mondtam. Örültem volna, ha a testem reagál a mozdulataira, de úgy éreztem, képtelen rá.

- Megint ott leszünk New Yorkban mind: az Iroda, te, Lucy. Carrie Grethen tárgyalásán. Meggyozódésem, hogy Carrie az utóbbi öt évben csak erre gondolt, és annyi kellemetlenséget fog okozni, amennyit csak képes.

Lelkem egyik sötét zugából Carrie éles vonásokkal tagolt, nyúzott arca vetült elém. Eszembe jutott, milyen meghökkentően csinos volt, mikor eloször láttam Lucyval egy kerti asztalon ülve dohá-

nyozni Quanticóban, az FBI Akadémián, a loterek közelében. Még mindig fel tudtam idézni halk, évodo puszogásukat, és láttam, hogyan csókolóz-
nak mélyen, hosszan, egymás hajába túrva. Még nem felejtettem el, milyen különös érzések hatottak át, miközben észrevétlenül elosontam. Carrie akkor kezdte megrontani egyetlen unokahúgom életét, s most következett a groteszk záróakkord.

- Össze kell készítenem a felszerelésemet, Benton.

- Össze van az készítve.

Mohó mozdulatokkal fejtette le rólam a ruharétegeket. Mindig jobban kívánt olyankor, mikor nem voltam szinkronban vele.

- Nem tudlak megnyugtatni - suttoztam. - Nem áltathatlak azzal, hogy minden rendben lesz, mert nem lesz. Az ügyészség és a média se engem nem fog kímélni, se Lucyt. Minket megköveznek, Carrie-t meg esetleg szabadon engedik. Errol van szó.

Két tenyere közé fogta az arcomat.

- Bizalom és igazság. Amerikai módra - mondtam.

- Hagyd abba.

Megmerevedett, szeme az enyémet kutatta.

- Ne kezd újra - mondta. -Te nem szoktál ilyen cinikus lenni.

- Nem vagyok cinikus, és nem én kezdtem - feleltem. - Nem én kezdtem egy tizenegy éves fiúval, nem én metszettem ki darabokat a testéből, nem én hagytam ott egy szemeteskonténer tövében, golyóval a fejében. Utána pedig nem én öltem meg egy rendort meg egy börtönort. Se Jayne-t, Gault ikertestvérét. Emlékszel még, Benton? Emlékszel? Emlékszel a Central Parkra és a szentestére? Emlékszel a mezítlábas nyomokra a hóban, és a szökőkútba fagyott vérré?

-Természetesen emlékszem. Ugyanúgy ismerem az összes részletet, mint te.

- Nem ugyanúgy.

Dühös lettem, elhúzódtam tole, nekiláttam összeszedni a gondolataimat.

-Te nem nyúlsz a megcsönkített holttestükbe, te nem érinted és nem méricskéled a sebeiket - mondtam. -Te nem hallod oket beszélni a haláluk után. Te nem látod a szeretteik arcát, hogyan várják abban a szegényes, jellegtelen váróban a szívet tépo, kimondhatatlan híreket. Te nem látod, amit én látok. Te azt nem látod, Benton Wesley. Te doszsiékat, fényképeket és helyszíneket látsz. Több időt töltesz a gyilkosokkal, mint az áldozataikkal. Talán még jobban is alszol, mint én. Talán még álmodsz is, mert te nem félsz álmodni.

Szó nélkül otthagytam - talán túlságosan messzire mentem. Gonosz voltam és igazságtalan, és talán még csak nem is mondtam igazat. Wesley mindig rosszul aludt. Csapkodott, morgott, hideg verítékétől csatakos lett az ágynemu. Ritkán álmodott, de legalábbis megtanult nem emlékezni rájuk. Egy só-, illetve borstartót állítottam Carrie Grethen lefelének két átellenes sarkára, hogy ne csukódjon be a hajtások mentén. Gúnyos, idegesítő szavai immár bizonyítékok voltak, vigyázni kellett rájuk.

Elképzelhető volt, hogy a ninhydrin vagy a Luma Lite feltárja ujjlenyomatait a szokványos fehér lapon, vagy hogy a macskakaparás egyezéseket mutat a tole szerzett írásmintákkal. Akkor pedig bebizonyíthatjuk, hogy ezt a bomlott elmét sejtető üzenetet közvetlenül azelőtt küldte nekem, hogy gyilkosság vádjával New Yorkban a Legfelső Bíróság ítélőszéke elé állították. Az esküdtszék látni fogja, hogy ezen a non mit sem fogott az adófizetők pénzéből fedezett ötesztendei pszichiátriai kezelés. Nem bánt meg semmit. Élvezetét leli abban, amit elkövetett.

Biztosra vettem, hogy Wesley valahol a környéken mászkál, mert nem hallottam távozni a BMW-jét. Újonnan aszfaltozott utcákon siettem végig, családi házak előtt, míg meg nem találtam a fák alatt: a James-folyó egyik sziklás kanyarulatát nézte révetegen. Merev volt a víz felszíne, színe mint az üvegé, a fakó égen pehelyfelhők elmosódott, fehér csíkjai húzódtak.

-Amint hazaérek, indulok Dél-Carolinába - mondta, de nem fordult felém. - Elokészítem a lakást, meg neked a skót whiskyt. Meg Black Busht. - Nem kell ma este indulnod - mondtam. Nem mertem közelebb húzódnni hozzá. A rézsútosan eső fény világosabbnak mutatta a haját, a szél meg beleborzolt. - Holnap úgyis korán kelek, ráérsz te is akkor indulni.

Hallgatott, és egy fehérfeju sast figyelt, amely mióta kiléptem a házból, követett. Benton egy vörös széldzsekiben jött ki sétálni, de láthatólag fázott rövid szárú futónadrágjában, és karját szorosan öszszefonta a mellén. Ádámcsutkája mozgásából láttam, hogy nyel egy nagyot. Fájdalma egy titkos helyről áradt szét benne, ahova rajta kívül csak nekem volt bejárásom. Ilyen és hasonló percekben nem is értettem, miért állt össze velem.

- Én sem vagyok gép, Benton - mondtam halkán és immár ezredszer, mióta szerettem.

Még mindig nem szólalt meg. A víz épp csak vonszolta magát, kelleetlenül, tompa zúgással közeledett az útját álló gátakhoz.

- Elviselem, amit bírok - magyaráztam. -Többet bírok, mint az átlag, de ne várj tolem túlságosan sokat, Benton.

A sas nagy köröket írt le a fák csúcsa fölött. Benton fásultabbnak látszott, mint mikor legutóbb megszólalt.

- Én is többet bírok, mint az átlag - mondta. - És részben azért, mert te is.

- Igen, ez kölcsönös.

Odaléptem hozzá hátulról, és átötlettem dereka körül a síkos, vörös muanyag szövetet.

-Te aztán tudod - mondta.

Szorosan magamhoz húztam, államot a hátába nyomtam.

- Az egyik szomszéd minket bámul - mondta Benton. - Ott áll az ablakban. Tudtad, hogy lakik ezen a finom, úri környéken egy kukkolód?

Tenyerét a kezemre fektette, s szórakozottan emelgetni kezdte az ujjaimat.

- Persze, ha én laknék melletted, én is kukkolná-

lak - mondta; érződött a hangján, hogy mosolyog.

- Itt laksz.

- Nem. Csak itt szoktam aludni.

- Beszéljünk inkább a holnapról. Engem szokás szerint ötkor fölvesznek a szemklinika előtt. Úgy-hogy ha négykor fölkelek... - Felsőhajtottam: ez most már egész életemben így lesz? - Maradj itt éjszakára.

- Én ugyan föl nem kelek négykor - felelte.

2.

Kellemetlenül érkezett a reggel; fakó volt még minden, épp csak derengtek a kék hajnali fények. Négykor keltem, és fölkel Wesley is, mert úgy döntött, mégis jobb, ha velem együtt távozik. Futólag, egymásra alig nézve megcsókoltuk egymást, úgy indult ki-ki a maga kocsjához, mert a röpké bűcsű mindig könnyebb, mint a hosszadalmas. Mikor azonban már a West Cary Streeten járva a Huguenot híd felé közeledtem, úgy éreztem, fokról fokra ólomvá válik minden porcikám, s váratlanul nyugtalanság és szomorúság fogott el.

Szomorú tapasztalataimból tudtam, hogy nem igen fogom látni Bentont a héten, s hogy nem lesz se pihenés, se olvasás, se sokáig alvás. A tuzesetek helyszíne sose egyszerű terep, és ha más nem, az, hogy az úgy Washington belső köreinek egyik befolyásos személyiségét is érinti, minden bizonnyal engem is belesodor majd a politikába. Minél nagyobb figyelmet kelt egy haláleset, annál erősebb társadalmi nyomás várható.

A szemklinika ablakai még sötétek voltak. Évek óta járok ide szemüveget íratni és a látásomat ellenőriztetni, és mindig furcsa érzés egy olyan térség mellett leállítani a kocsimat, ahonnan oly gyakran emelnek a levegőbe helikopterek s visznek a káosz felé. A kocsi ajtaját nyitva, a fák sötétén integető csúcса felől meghallottam a halk, mégis ismerős hangot, s hirtelen megégett, szétszóródott csontok és fogak képe jelent meg előttem, és a fekete, lucskos üszök. Megjelentek előttem Sparkes határozott arcvonásai és elegáns öltönyei. Megborzongtam, mintha hideg köd szállt volna rám.

A még nem teljesen kikerekedett holdtányér alatt feltűnt az ebihalra emlékeztető sziluett. Kivettem a csomagtartóból a vízálló katonaszákokat és az öszszekaristolt, alumínium Halliburton-repülősládát, amelyben az orvosi felszerelésemet, köztük a fényképezőgépet és kellékeit tartottam. Két autó meg egy furgon közeledett lassan a Huguenot Roadon: a város korán keleti autósai nem tudtak ellenállni egy alacsonyan repülő és leszállni készülő helikopter látványának. A kíváncsiak beálltak a parkolóba és kiszálltak, úgy nézték, mint szeleteli a rotor lassú forgással a levegőt: a villanyvezetékek miatt vigyázni kellett, és arra is, hogy lehetőleg minél kevesebb homokot és földet kavarjanak fel.

- Ez Sparkes lesz - mondta egy öregember, aki egy ócska, rozsdás Plymouthsal érkezett.

-Vagy valami szervet hoznak - mondta kurtán rám pillantva a furgon sofőrje.

Száraz falevelekként szóródtak szét szavaik a lasan és világos ablakokkal leszálló fekete Bell Long-Ranger rotorjainak dübörgésében. Lucy, az unokahúgom volt a pilóta. A leszállóreflektorok fényében kifehéredett, frissen kaszált füvihar fölött finoman megült egy pillanatra, majd kecsesen leszállt a gép. Fogtam a holmimat, és a kavargó szélbe hajolva elindultam. A sötétített plexiablakokon nem láttam be, mikor azonban elhúztam a hátsó ajtót, megismertem a poggyászméretű nyúló vaskos kart. Közben beszálltam, újabb kocsi lassítottak, hogy megbámulják a földönkívülieket, és a fák csúcsai aranyfonalakkal szövödték át.

- Már törtem a fejem, hogy maga hol lehet - mondtam torkomat eroltetve, hogy a kelepelésben is hallani lehessen a hangom. Becsuktam magam után az ajtót, és beültem Marino mellé.

- A reptéren szedtek föl - felelte. - Az nekem közelebb van.

- Már hogy volna?

- Ott legalább van kávé meg klotyó - válaszolta Marino. Nem fontossági sorrendben említette az érveit. - Ha jól sejtem, Benton maga nélkül indult nyaralni - tette hozzá a hatás kedvéért.

Lucy gázt adott, a lapátok egyre gyorsabban forogtak, s a gép fölemelkedett.

- Hadd mondjam meg most, mindjárt az elején - dörmögött zsémbesen Marino -, hogy valami nagy balhéba mászunk bele.

Marino halálesetek kivizsgálásával foglalkozott, jóllehet nagyon nehezen viselte a tudatot, hogy egyszer még rá is sor kerülhet. Nem szeretett repülni, s főképp olyan gépen nem, ahol se szárnyakat, se utaskíséret nem látott. Őlében egy gyurótt, öszevissza hajtogatott Richmond Times Dispatch hevert. Nem volt hajlandó lenézni a gyorsan távolodó földre és a város magas épületeinek sziluettjeire, amelyek úgy nyújtózkodtak föl a szemhatáron, mint mikor egy magas ember föláll.

Az újság az első oldalán tudósított a tuzról, még egy AP légi felvételt is mellékeltek hozzá, amely a sötétben füstölgo romokat ábrázolta. Figyelmesen elolvastam, de nem tudtam meg semmi újat, mivel a cikk legnagyobb része csak Kenneth Sparkes állítólagos halálát taglalta, s hogy milyen befolyása és vagyona volt Warrentonban. Addig nem tudtam, hogy lovakat tart, és hogy egy Wind nevé hátsa ugyan, utolsóként kocogott be a tavalyi Kentucky Derbin, de így is egymillió dollárt ér. Mindazonáltal nem lepott meg. Sparkes világéletében vállalkozó szellem volt, önérzete és hiúsága egetvero. Lettettem az újságot a szemközti ülésre, s közben észrevettem, hogy Marino biztonsági öve nincs bekapcsolva, és a padlóra csüng.

- Mi lesz, ha légörvénybe kerülünk, és maga nincs bekötve? - kérdeztem harsányan, hogy a motorzajban érteni lehessen.

- Akkor kilötyögtetem a kávémat. - Megigazította csipőjén a pisztolyát. Sárgásbarna öltönyében egy repedéssel fenyegeto hurkára emlékeztetett. - Ha netán nem okumulálta volna ki abból a sok hullából, amiket eddig összekaszabolt, közlöm, hogy

ha ez a szitaköto lezuhan, a biztonsági öv nem menti meg magát. Még a légszak sem, ha van itt olyan.

Az igazság ezzel szemben az volt, hogy utált mindent, ami a gömbölyu hasára vonzotta a tekintetet, és még a nadrágját is olyan lent hordta, hogy idonként elcsodálkoztam, mitol marad meg a csípójén. Papír zörgött; egy átszírosodott zacskóból két aprósüteményt kotort elo. Az ingzsebében egy csomag cigaretta gyurodött, arca tipikus magas vérnyomásos vörösséget mutatott. Annak idején, mikor a szülővárosomból, Miamiól Virginiába költöztem, gyilkossági ügyekkel foglalkozó nyomozó volt, kellemetlen, de tehetséges ember. Eleinte, mikor bejött hozzám az Intézetbe, Mrs. Scarpettának szólított, terrorizálta a beosztottaimat, és minden bizonyítékra rátette a kezét, ami kellett neki. Elvitt lövedékeket, mielőtt még felcímkézhettem volna oket - csak hogy bosszantson. Véres kesztyuvel a kezén cigarettázott, és gúnyt uzött a holttestekbol, amelyek nemrég még ugyanolyan élo emberek voltak, mint o.

Kinézttem. Felhok siklottak az égen, s eszembe jutott, hogy repül az ido. El sem akartam hinni, hogy Marino már az ötvenötödiket tapossa, és hogy immár tizenegy éve szinte naponta támogatjuk és bosszantjuk egymást.

- Kér egyet? - tartott az orrom elé egy zsírpapírba csomagolt süteményt.

- Még nézni sem bírom - feleltem nem túl udvariasan.

Nagyon jól tudta, mennyire idegesít, hogy ennyire nem törodik az egészségével, és egyszeruen csak fel akarta hívni magára a figyelmemet. Tempós mozdulatokkal még több cukrot tett a kávéjába; a muanyag poharat vaskos ujjai közt tartva egyensúlyozta a légörvényekben föl-le táncoló gépben.

- Na és kávé? - eroltette a témát. -Töltök.

- Köszönöm, de nem. Van valami újabb hír? - Próbáltam a tárgyra térni. - Többet tudunk már, mint az este?

- Itt-ott még füstölögnek a romok, foleg az istállók - felelte Marino. - Sokkal több lova volt, mint gondoltuk. Vagy húsz bennégett, köztük telivérek, negyedesek, meg két pedigrés csikó is. Arról, amelyik futott a derbin, maga is tud. Már maga a biztosítás is szép summa. Egy állítólagos tanú hallotta, hogy úgy sikoltoztak a lovak, mint az emberek.

- Miféle tanú? - Errol akkor hallottam eloször.

- Mindenféle hülyék betelefonáltak, hogy ok látták ezt, meg tudják azt. Az ilyen közfeltunést kelto eseteknél mindig ez a musor, nekem pedig nem kell szemtanú, anélkül is tudom, hogy a lovak nyerítettek, és megpróbálták kirúgni az ajtót. De elkapjuk a grabancát annak a rohadéknak, aki ezt muvelte - csikorgott a hangja. - Majd meglátjuk, hogy tetszik neki, mikor az o seggéről ég le a szor.

- Egyelőre még nem tudni biztosan, hogy egyáltalán létezik-e ilyen ember - emlékeztettem. - Még senki sem mondta, hogy gyújtogatás történt, bár feltételezem, hogy különben nem rángatnának oda minket.

Marino az ablak felé fordította az arcát.

- Gyulölöm, mikor állatokkal csinálnak ilyet. - A térdére lottyant a kávé. - A franc egye meg! - Úgy villantotta rám a szemét, mintha én tehettem volna róla. - Állatokkal meg gyerekekkel... Rosszul vagyok, ha csak rá gondolok.

Láthatólag nem érdekelte a híres ember, aki szintén halálát lelhetette a tuzben, de ismertem már anynyira, hogy tudjam: mindig olyan érzésekre összpontosít, amelyeket el tud viselni. Feleannyira sem gyulölte az embereket, mint mutatta. Elképzelttem a jelenetet, amit leírt, a rémült szemu lovakat és csikókat.

Nem tudtam elviselni se a sikoltásokat, se az ajtólapokat forgácsoló paták döndüléseit. Lávafo-lyamként öntötték el a lángok a warrentoni birtok épületeit, istállóit, emésztették el Sparkes fegyvergyűjteményét és régóta érlelt whiskyjét. Nem maradt semmi, csak a pusztá falak.

Elfordítottam a fejem, és a pilótaülésben ülo Lucy néztem, aki épp mondott valamit a gégemikrofonjába: a másodpilótával beszélgetett. Mindketten egy alacsonyan szálló Chinook helikoptert és egy másik gépet figyeltek, amely annyira messze volt tőlünk, hogy csak egy kis üvegszilánknak látszott. A nap fokról fokra fölmelegítette a levegot, nehéz volt összpontosítani. Az unokahúgomat néztem, és megint sértettnek éreztem magam.

Azért lépett ki az FBI-tól, mert az mindent elkövetett ennek érdekében. Otthagya azt a mesterséges intelligenciával rendelkezo számítógéprendszert, amelyet o hozott létre, otthagya a robotokat, amelyeket o programozott, s otthagya a helikoptereket, amelyeket épp a szeretett Iroda érdekében tanult meg vezetni. Nem akartam vele Carrie-rol beszélgetni.

Szótlanul hátradoltem ültömben, és nekifogtam átlapozni a warrentoni esettel kapcsolatos anyagokat. Rég megtanultam már, hogy gondolataimtól és hangulatomtól függetlenül miként összpontosítsam egyetlen parányi pontra a figyelmemet. Érzékeltem, hogy Marino engem nézve eloveszi az ingzsebébol a cigarettáját. Hangosan kelepelt a rotor. Marino kissé kinyitotta a mellette lévo tolóablakot, és pöcögteni kezdte a dobozt, hogy kivegyen egy cigarettát.

- Ne - szóltam rá, és lapoztam egyet. - Eszébe ne jusson.

-Nem látom itt kiírva, hogy tilos lenne a dohányzás - felelte ajka közé biggyesztve egy Marlborót.

- Maga akkor se látja, ha száz helyen van kiírva.

- Tovább lapozgattam a jegyzeteimet. Elozo nap beszéltem telefonon a tuzoltóparancsnokkal, és sehogy sem fért a fejembe az egyik megjegyzése.

- „Haszonszerzés érdekében elkövetett gyűjtogatás?” - pillantottam rá. - Ezzel arra utal, hogy Kenneth Sparkes, a tulajdonos gyűjthatta föl, aki talán maga is a tuz áldozata lett? Mire alapozza ezt?

- Tudja a franc - vont vállat Marino. Mélyen és kéjesen leszívta a füstöt. - És ha tényleg o volt, akkor megérdemli a sorsát. Az ilyeneket az ember

kiverheti az utcából, de az utcát nem verheti ki belőlük.

- Sparkes nem az utcán nevelkedett - mondtam.

- Oxfordban tanult, Rhodes-ösztöndíjjal.

- Attól még lehet csibész - folytatta Marino. -

Emlékszem a trógerre, egy idoben mást se csinált, mint hogy epébe mártott tollal ontotta a rendséget cikizo cikkeit. Mindenki tudta, mekkora nofaló, meg hogy vastagon kokainozik, csak épp bizonyítani nem tudtuk, mert senki sem volt hajlandó nyíltan vallani ellene.

- Ahogy mondja - bólintottam. - Senki sem tudta bizonyítani. És az újságírói tevékenysége miatt még gyűjtogatással sem lehet vádolni.

Föltettem a fejhallgatót, úgy figyeltem a tanyákat és a szunnyadó mezöket, mint adják át fokozatosan helyüket a nagy csurökkal épült házaknak és a burkolt utaknak. A bekerített legelokön fekete foltos csoportoknak látszottak a tehenek és a borjak, egy széthordott szénával takart mezo mellett egy döcögo kombájn kavart porfelhot.

A tájból lassanként kibontakozott a gazdag Warrenton, ahol ritka a bunözés, s a százhektáros birtokokon vendégházak, teniszpályák, úszómedencék és gyönyöru istállók találhatóak. Kis magánrepertek fölött húztunk el, majd vadkacsákkal és vadlibákkal teli tavak között. Marino leesett állal bánt.

Pilótáink egy ideje hallgattak már, várták, hogy beérjenek a bevetési egység földi irányítójának hatósugarába. Végül Lucy frekvenciát váltott, és adásra kapcsolt.

- Echo Egyes, kilences-egyes-kilences Delta Alpha helikopter. Hall engem, Teun?

- Hallom, Delta Alpha kilences - válaszolt lentrol T. N. McGovern, a csoport fonöke.

- Tizenöt kilométerre délre vagyunk, utasokkal közeledünk - mondta Lucy. - Érkezés kábé nyolcnulla-nullakor.

- Vettem. Nálunk még télies az ido, és sehogy sem akar fölmelegedni.

Lucy átkapcsolt a Manassasi Automata Idojárásfigyelo Szolgálatra, amely géphangján hosszasan sorolta a legfrissebb adatokat: szél, látótávolság, égboltfedettség, homérséklet, harmatpont, magasságméero-beállítás. Nem nagyon örültem, mikor meghallottam, hogy a homérséklet öt fokkal alacsonyabb, mint odahaza. Benton jutott eszembe, aki már elindult a napfény és a tenger felé.

- Ott esot kapunk - szölt a mikrofonjába a másodpilóta.

- Legalább harminc kilométerre nyugatra van, és a szél nyugati - válaszolta Lucy. - Ennyit a júniusról.

- Úgy látom, egy másik Chinook közeledik felénk a horizont alatt.

- Szölok nekik, hogy itt vagyunk - mondta Lucy, és megint frekvenciát váltott. - Chinook Warrenton fölött! Itt a Delta Alpha kilences-egyes-kilences helikopter. Veszik az adást? Három óra irányban vagyunk maguktól, három kilométerre északra, háromszáz méteren.

-Látjuk, Delta Alpha - felelte az egyik indián törzs nevét viselő kétrotoros katonai helikopter. - Jó utat!

Lucy megint átkapcsolt. Furcsán ismeretlennek tűnt nyugodt, mély hangja, amellyel az éteren át idegenekkel beszélgetett. Tovább figyeltem a beszélgetést, és az első adandó alkalommal megszólaltam.

- Mi van ezzel a széllel meg a hideggel? - kérdeztem Lucy tarkóját nézve.

- Harminc kilométeres sebességu nyugati szél, negyvenes lökésekkel - hallottam a hangját a fejhallgatóban. - Lesz ez még rosszabb is. Jól vagytok ott hátul?

-Jól - feleltem, de közben megint eszembe jutott Carrie Grethen örült levele.

Lucy kék ADTT-gyakorlóban ült a pilótaülésben, szemét Cébé napszemüveg takarta. Az utóbbi időben megnövesztette a haját, hullámosan omlott a vállára, színe a fényesre csiszolt, egzotikus dzsarrafáét idézte, és semmiben sem hasonlított az én rövid, ezüstös szőke frizurámra. Elképzeltem, hogyan kezeli könnyed mozdulatokkal az együttes és a ciklikus kormányt és a nyomatékkiégénylítő pedáljait, hogy egyenesben tartsa a gépet.

Úgy tanulta a repülést, ahogyan minden mást, amibe belevágott. A lehető legrövidebb idő alatt letette a magán- és hivatásos pilótavizsgát, majd megszerezte a repülőoktatói képesítést - egyszerűen csak azért, mert örül, ha tudását megoszthatja másokkal.

Nem volt szükségem figyelmeztetésre, így is láttam, hogy repüloutunk végéhez közeledünk, mert az erdő, amely fölött alacsonyan elhúztunk, tele volt kidőlt fákkal: szanaszét álltak, mint a Lincoln-faház gerendái, erdei utak és ösvények kanyarogtak közöttük. A szelíd dombok túloldalán szürke felhők formáltak tornyot, majd váltak lassan derengo fáradt füstoszloppá, amelyet egy gyilkos tűz hagyott maga után. Kenneth Sparkes birtoka földig perzselte, feketén tátongó foltta változott.

A pusztító tűz utat égetett magának, amerre járt. A levegőből látni lehetett az üszkös rommá lett elegáns házat, a kiégett istállót és a csurt, és a tűz perzselte sávot a fűben.

A birtokot övező fehér kerítés néhány szakaszát tuzoltókocsik gázolták le, felszaggatták a gondosan ápolt gyepszöveget. Kilométerekről távolabb legelők látszóttak, mellettük egy keskeny aszfaltút, majd a Victoria Áramszolgáltató egyik alállomása, azon túl pedig más birtokok.

Pár perccel reggel nyolc előtt értünk Sparkes elegáns virginiai birtokára. A romhalmaztól távol szálltunk le, hogy a rotor szele föl ne kavarja az üszkös maradványokat. Marino kiszállt, és nélkülöm indult arrafelé, én még megvártam, míg pilótánk leállítja a rotort, és lekattintja a kapcsolókat.

- Köszönöm a fuvart - mondtam Jim Mowery különleges ügynöknek, aki az úton Lucy másodpilótája volt.

- O vezetett - intett a fejével Lucy felé.

Felnyitotta a poggyászsajtót.

- Ha menni akartok, én beviszem a hangárba a gépet - mondta Lucynak.

- Úgy veszem észre, kezdesz belejönni - mondtam szelíden ugratva Lucy-t, miközben elindultunk.

- Szerencsétlenkedem, amennyire telik tolem - mondta. - Add ide az egyik táskát.

Átvette az alumíniumboröndöt, amely az o eros kezében nem is látszott nehéznek, úgy lépdeltünk egymás mellett. Egyformán voltunk öltözve, csak nálam nem volt se fegyver, se rádió. Megvasalt bakancsunk már hámlott és megszürkült a sok használattól. Egy hamuszín felfújható sátor felé közeledtünk, azt jelölték ki harcálláspontunkként az elkövetkezendő napokra; fekete sár tapadt a talpunkra. A sátor mellett egy sárga villogókkal felszerelt nagy, fehér Pierce kamion állt, oldalán a pénzügyminisztérium lógójával és két kéken virító felirattal: ADTI és ROBBANÓANYAG-VIZSGÁLAT.

Lucy egy lépéssel elottem ment, arcára árnyékot vetett kék sapkája ellenzoje. Úgy volt, hogy hamarosan áthelyezik Philadelphiába, és nemsokára elköltözik Washingtonból - valahányszor eszembe jutott, mindig öregnek és elhasználtként éreztem magam. Lucy végérvényesen felnőtt. A maga mesteriségében volt olyan érett, mint én voltam az o korában. Nem akartam, hogy elköltözzön, de nem szóltam neki.

- Elég csúnyán néz ki - szólalt meg Lucy. - A víz legnagyobb része az alagsorban gyult össze. Már úton van idefelé egy szivattyús kocsi.

- " Mennyire mély?

Lelki szemeim előtt megjelent a tuzoltótömlökből kifecskendezett vízáradat, és az így keletkezett, veszélyes törmelékkel teli fekete kotyvalék.

-Attól függ, hová lépsz. A helyedben én nem vállaltam volna, hogy idejőjtek. - Hangsúlyát hallva fölöslegesnek éreztem magam.

- Dehogynem vállaltad volna - feleltem sértetlen.

Sose igyekezett valami nagyon, hogy palástolja, milyen érzés neki velem dolgoznia a különféle ügyeken. Nem volt udvariatlan, de a kollégái körében gyakran úgy viselkedett, mintha csak futólag ismerne. Néhány éve, mikor idonként meglátogattam az egyetemen, igyekezett elkerülni, hogy diákársai együtt lássanak minket. Nem szégyellt, csak szeretett volna kikerülni abból az árnyékból, amelyet minden igyekezetem ellenére is vettem rá.

- Becsomagoltál már? - kérdeztem tettetett könnyedséggel.

- Ne is juttasd eszembe - válaszolta.

- De azért költözől?

- Persze. Nagy lehetőség.

- Tudom, és nagyon büszke vagyok rád - feleltem. - Janet hogy van? Biztos nehéz lehet így...

-Nem a föld túlsó oldalára hurcolkodom - mondta Lucy.

Mindketten tudtuk, hogy ez azért nem ilyen egyszerű. Janet FBI-ügynök, és még quanticói kiképzésük kezdetén egymásba szerettek Lucyval. Még mindig az igazságszolgáltatásnál dolgoztak mindketten, de már más-más intézményben, és most úgy állt a helyzet, hogy hamarosan más városban

is. Nagyon könnyen elképzelhető volt, hogy a hivatásuk egyszer és mindenkorra véget vet a kapcsolatuknak.

- Mit gondolsz, tudnánk szakítani ma valamikor egy percet, hogy megbeszéljünk egy-két dolgot? - kérdeztem a pocsolókat kerülgetve.

- Biztos. Majd ha végzünk, beülünk valahova egy sörre, már ha nyitva tart itt valami ezen a senki földjén - felelte Lucy az egyre erősebb szélben.

- Akármilyen késő lesz is, én nem bánom - mondtam.

- Na itt vannak - sóhajtott fel Lucy a sátor felé közeledve. - Hahó, emberek! - kiáltott. - Hol van a buli?

- Az orrod előtt.

-Nocsak, doktoro! Ujabban kijár a betegekhez?

- Á, csak Lucy-t pesztrálja.

A bevetési egység kilenc férfival és két nővel - köztük a csoportfőnök McGovernnel - vonult ki az esethez. Mindannyian a szokásos nyutt és foltozott kék kezeslábasokat viseltük, amelyek ugyanolyan lehordottak voltak, mint a bakancsaink. Az ügynökök egy nagy muhelykocsi nyitott hátsó ajtaja körül nyüzsgöttek és hangoskodtak. A kocsi fényes alumínium rakterének vezetőfülke feloldi részében polcok és lehajtható ülések voltak, elöl rekeszek, bennük helyszínelo szalagok sárga tekercsei, lapátok, csákányok, fényzőrók, kis seprok, feszítova-sak, fémfurészek. »

Mozgó fohadiszállásunk mással is föl volt szerelve: számítógépekkel, fénymásolóval, faxszal, hidraulikus szerszámokkal - feszítővel, kossal, kalapáccsal és hidegvágóval -, amelyeket szorult helyzetekbe került emberek kimentésére használunk. Ami azt illeti, nehezen tudtam volna elképzelni olyasmit, ami ebben a kocsiban ne lett volna, kivéve talán egy mesterszakácsot, vagy ami még fontosabb: egy illemhelyet.

Néhány ügynök már hozzáfogott, hogy egy szapanos vízzel teli kádban lemossa a csizmákat, gereblyéket és lapátokat. Végeérhetetlen feladatnak látszott, és a hűvös időben az ember keze se megszáradni, se fölmelegedni nem tudott. Vattacso-mókkal még a kipufogócsövekből is mintát vettem, nem találnak-e bennük olajmaradványokat, és csak árammal vagy hidraulikával működtetett erogépeket használtak, benzineseket nem, hogy ne legyen gond emiatt a tárgyaláson, ahol majd mindent sorra vesznek és elbírálják.

McGovern a sátorban ült egy asztalon, nyitott cipzárú bakancsban, térdén jegyzetömbbel.

- Figyelem! - fordult az embereihez. - A tuzoltóságon nagyjából már megbeszéljük ezeket a dolgokat, maguk pedig - pillantott felénk, később jöttek felé - lemaradtak egy jó kávéról meg néhány fánkról. De elmondom még egyszer. Eddigi ismereteink szerint a tuz feltehetőleg tegnapelott este hét-húszkor kezdődött.

McGovern korombeli asszony, és a philadelphiai terepirodán dolgozik. O volt Lucy leendo fonöke, és ahogy ránéztem, éreztem, hogy megmerevednek az izmaim.

- Pontosabban szólva ekkor szólalt meg a ház tuzriasztója - folytatta. - Mire a tuzoltók ideértek, már lángolt a ház, és égtek az istállók is. Nem is igen tudtak egyebet tenni, mint körbeállni a szerkocsikkal, és locsolni. Becslésünk szerint körülbelül százhusz köbméter víz áll a házban. Négy szivattyú esetén, és nem számítva a számtalan eltömődést, ez körülbelül hat teljes órányi fecskendezés eredménye. Az épület egyébként áramtalanítva van, és a helyi tuzoltók most állítanak föl benne reflektorokat.

- Mennyi volt a reagálási ido? - kérdezte Marino.

-Tizenhét perc alatt értek ki - válaszolta McGovern. - Szolgálaton kívüli embereket kellett berántaniuk. Itt mindenki önkéntes.

Valaki felnyögött.

- Ne ítéljék meg nagyon szigorúan őket. Minden tartálykocsit beszípkáztak a környékrol, hogy legyen elég víz, úgyhogy ez nem okozott gondot - korholta McGovern az embereit. - Égett minden, mint a papír, oltóhabot az eros szél miatt nem lehetett használni, bár véleményem szerint az sem igen segített volna. - McGovern felállt, és a muhelykocsi felé indult. - A lényeg, hogy ez egy gyors és nagy lánggal égo tuz volt. Ez most már biztos. Kinyitott egy vörös ajtót, gereblyéket meg lapátokat vett elo.

- Egyelőre nem tudjuk, mitol gyulladt ki a ház, és nem találjuk a tuzfészkét sem - magyarázott tovább -, az viszont valószínű, hogy a tulaj, Kenneth Sparkes, a médiamilliomos a házban tartózkodott, és nem jutott ki belole. Ezért hívtuk ide a doktort.

McGovern átható tekintete egyenesen rám irányult; nemigen kerülte el a figyelmét semmi.

- És miért feltételezik, hogy itthon volt? - kérdeztem.

- Eloször is azért, mert eltunt - felelte McGovern, aki hivatásszeruen foglalkozott tuzesetek kivizsgálásával. - Hátul meg áll egy kiegészített Mercedes. Még nem futtattuk le a rendszámát, de biztos az övé. A kovács, aki a lovait szokta patkolni, csütörtökön, két nappal a tuz előtt, ötödikén itt járt. Sparkes akkor itthon tartózkodott, és semmi sem utalt olyasmire, hogy készülne valahova.

- És olyankor, amikor elutazott, ki szokott gondoskodni a lovairól? - kérdeztem.

- Nem tudjuk - felelte McGovern.

- Megkaphatnám a kovács nevét meg a telefonszámát?

- Persze. Kürt! - szólt oda az egyik vizsgálónak McGovern.

- Igen, megvan. - A fiatal férfi belelapozott spirálos jegyzetömbjébe; lapátkezén már nyomott hagyott a többéves munka.

McGovern egy másik rekeszbol világoskék siskokat kezdett osztogatni, s közben kinek-kinek elismételte a feladatát.

- Lucy, Robby, Frank és Jennifer, maguk velem maradnak. Bili, maga a mindenes, Mick pedig segít neki, mivel Bilinek ez az első kivonulása nálunk.

- Mázi lista.

- O, egy szüzcseke...!

- Szálljatok le rólam! - mordult fel a Bilinek nevezett ügynök. - Ma van a feleségem negyvenedik születésnapja. Az életben nem áll szóba többé velem.

- Rusty a muhelyfonök - folytatta McGovern -, Marino és a doktorno pedig, ahol kell, besegít.

- Nem fenyegette valaki ezt a Sparkest? - kérdezte Marino, mivel neki az volt a dolga, hogy gylkosságra gyanakodjon.

- Egyelore mi se tudunk többet magánál - felelte a Robby nevu tuzvizsgáló.

- És mi a helyzet azzal az állítolagos tanúval? - kérdeztem.

-Telefonon jelentkezett - válaszolta Rusty. - Férfi volt, a nevét nem közölte, és távolsági hívás volt, úgyhogy fogalmunk sincs. Még azt se tudni, hogy nem egy rokon-e.

- De hát ez az illeto azt állította, hogy hallotta a haldokló lovak nyerítését - erolttem.

— Igen. Hogy úgy sikoltoztak, mint az emberek.

- És az nem derült ki, hogyan került olyan közel az istállókhöz, hogy hallja? - Megint erosödni kezdett bennem a feszültség.

-Azt mondja, távolabbról vette észre, hogy tuz van, és odahajtott, hogy közelebbrol is megnézze. Állítolag vagy negyed óráig báméskodott, aztán mikor meghallotta a tuzoltók szirénázását, elhúzta a csíkot.

- Ezt eddig nem tudtam, és nem szeretem az ilyet - mondta vészjóslóan Marino. - Mindenesetre ez összevág a reagálási idovel, és az is köztudott, mennyire szeretnek az ilyen fazonok ott ácsorogni és bámolni, mekkora tüzet gyújtottak. Van valami elképzelése arról, hogy kiféle-miféle fajta lehet a pófa?

-Alig fél percig dumáltunk - felelte Rusty. -

Nem vettem észre, hogy akcentusa lett volna. Hal- kan és nagyon nyugodtan beszélt.

Néhány pillanatra csend támadt: mindenki próbálta valahogy megemészteni a csalódást, hogy nem tudni, ki a tanú, de még azt sem, hogy oszinte volt-e.

McGovern folytatta a feladatok kiosztását.

- Johnny Kostylo, a mi szeretett sajtosunk foglal- kozik a médiával és a helyi fomókusokkal, köztük a warrentoni polgármesterrel, aki máris telefonált, mert félti a város jó hírét.

Fepillantott a jegyzeteibol, végigpásztázott az ar- cokon.

- Az egyik könyvvizsgálónk már elindult ide - folytatta -, és hamarosan Pepper is itt lesz, o is be- segít.

Pepper tuzoltókutya volt, tuzesetek kivizsgálásá- nál alkalmazták. Neve hallatán elismero füttyenté- sek hallatszottak.

- Ezer szerencse, hogy o nem iszik - McGovern levette a sisakját -, mert körülbelül negyven hektó whisky van a házban.

- És errol tudunk még valamit? - kérdezte Ma- rino. - Sparkes fozi? Vagy esetleg árulja? Mert azért egyetlen embernek ez ménku sok pia.

- Sparkes a jelek szerint gyűjtötte a finom dolgokat. - McGovern úgy beszélt, mintha Sparkes halála már tény lett volna. - Whisky, szivart, fegyvereket, drága lovakat. Egyelőre nem tudni, nem volt-e zugfozo, ezért vannak itt a fináncok a szövetségiek helyett.

- Nem szívesen közlöm, de már a szövetségiek is szaglászna. Kérdezetik, miben tudnának segíteni.

- Hát nem aranyosak?

- Ok biztos rá tudnának vezetni minket, mi a teendo.

- Hol vannak? - kérdezte McGovern.

- Itt szambáznak egy macskaugrásnyira, egy fehér kertvárosban, FBI-os golyóálló mellényben. Már nyilatkoznak is a médiának.

- Ha kamerát látnak, dol belőlük a szó.

Nyögések és gúnyos nevetések hallatszottak. Szövetségi rendőrökrol beszéltek, de jelen esetben konkrétan az alkohollal, dohányáruval és tuzfegyverekkel foglalkozó szövetségi irodáról, az ADTI-ról volt szó. A két testület közismerten nem rajong egymásért, és köztudott az is, hogy az FBI gyakran kisajátítja mások érdemeit.

- Ha már a kellemetlenségeknél tartunk, fonök - szólalt meg az egyik ügynök -, a Budget Motel nem fogad el AmExet. Nem elég, hogy térdig kopatjuk a lábunkat, ráadásul még a saját hitelkártyáinkat használjuk hozzá?

- A tetejébe hét után nincs szobaszolgálat.

- És büdös is.

- Nem költözhetnék át valahova?

- Gondom lesz rá - ígérte McGovern.

- Ezért imádjuk magát ennyire.

Egy tuzoltóvörös szerkocsi közeledett nagy morgással, port kavarva, kavicsokat röptetve szét a burkolatlan úton: azért jött, hogy segítsen kiszivattyúzni a vizet. Két tuzoltó kászálódott le róla kopott szerelésben és magas szárú gumicsizmában. Váltak néhány szót McGovernnel, aztán legöngyölítettek a szurokkal ellátott, ötcentis átméroju tömlöket, vállukra vetve bevonszolták a házba, és négy helyen a vízbe fektették oket. Ezután visszamentek a szerkocsihoz, nagy, nehéz Prosser-szivattyúkat emeltek le róla, amelyeket rácsatlakoztatták a generátorukra. A motorok hangja hamarosan fülhagatóvá erosödött, a tömlök pedig megduzzadtak a bennük áramló és a fure ömlo szennyes víztol.

Fogtam egy pár vastag azbesztkesztyut, fölvettem egy tuzoltóköpenyt, és beállítottam a sisakom méretét. Megtisztogattam huséges Red Wings bakan-csomat, lelötyköltem a szappanhagos vízben, amely eközben beszivárgott az elaggott bornyelvek mellett, és eláztatta a cipofuzoket. Június lévén nem jutott eszembe, hogy selyem fehérnemut vegyek a terepöltözékem alá, és ez hiba volt. Az északi szél felerosödött, s úgy éreztem, minden csepp nedvesség csökkenti egy fokkal a testhőmérsékletemet. Gyulölök fázni. Gyulölöm, amikor nem bízhatom a kezemben, mert elmerevedett, vagy mert vastag kesztyu van rajta. Lehelgettem egy kicsit az

ujjaimat, és állig gomboltam a köpenyemet. McGovern odajött hozzám.

- Hosszú napunk lesz - mondta megborzongva. - Mi történt a nyárral?

- A szabadságomat rontom el maga miatt - feleltem mogorván. - Tönkreteszi a magánéletemet.

- Magának legalább van ez is, az is. - O is nekifogott a bakancstisztításnak.

A Teun a keresztnéve kezdobetuinek - T. N. - furcsán eltorzítva ejtett változata volt, és valami rémes délies kettős név rejlett mögöttük - nekem azt mondták, Tina Nola. Mikor a bevetési egységhez kerültem, már így nevezték, ezért én is így szólítottam. Talpraesett elvált asszony volt, határozott és energikus, arca és szürke szeme parancsoló. Tudott vad lenni, láttam már, hogyan lobban föl a haragja, de a nagylelkuség és a kedvesség sem hiányzott belőle. Különleges érzéke volt a gyújtogatások kivizsgálásához, azt rebesgették, hogy pusztán a színlelő leírásából ösztönösen megérzi a tüz okát.

Két pár latexkesztyűt eroltettem föl a kezemre, McGovern pedig eközben a környéket kémlelte, szeme hosszú időre megállt a ház elfeketedett falain. Követtem a fölperzselt istállók felé forduló tekintetét, s szinte hallani véltem a rettenetes nyírító lovakat, és az állások deszkafalát döngető paták dübörgését. Gombóc gyult a torkomba. Láttam már élve eltemetett emberek karomszerűvé görbült, csontig kopott ujjait, láttam már gyilkosokkal hadakozó áldozatok sebeit. Tudtam, mi az, mikor valaki az életéért küzd, és nem bírtam elviselni a lelki szemeim elé vetülő képeket.

- Ezek a nyáladzó riporterek - nézett föl McGovern egy alacsonyan lebegő kis helikopterre.

Egy fehér Schweitzer volt, amennyire meg tudtam állapítani, jelzés és külső kamerák nélkül. McGovern elorelépett, és sorra mutatta a környéket megszállva tartó média járműveit.

- Az a furgon ott valami rissz-rossz helyi rádióé - mondta. - Egy Jezebel nevére a sztár, megható történeteket nyárog az életéről, a nyomorék fiáról, meg a Sport nevére, háromlábú kutyajáról. Az ott mellette egy másik rádió kocsija, az a Ford Escort meg valami mocskos pletykálapé, ha jól tudom, washingtoni. Na és itt a Post - mutatott egy Hon-dára. - Vigyázzon azzal a kis novel. Azzal a hosszú lábú barnával. Magának eszébe jutna szoknyában libegni errefelé? Biztos arra játszik, hogy a fiúk majd beszélnek neki, de téved, mert a mieink nem olyan hülyék, mint a szövetségié.

Visszament a muhelykocsijához, kivett egy köteg latexkesztyűt. Még mélyebbre nyomtam ökleimet a zsebembe. Megszoktam már McGovern tirádáit, amelyekkel a tendenciózus és hazug sajtót szidta, elengedtem a fülem mellett.

- És ez még csak a kezdet - folytatta. - Ezek a médiaférgék most azért nyüzsögnek itt, mert kiszagolták, hogy én is itt vagyok. Nem kell ahhoz egy Sherlock Holmes, hogy kikövetkeztessék, hogyan égtek le itt minden, és hogyan égtek meg azok a szerencsétlen lovak.

- Úgy veszem észre, a szokottnál is derusebb -

jegyeztem meg fanyarul.

- A legkevésbé sem vagyok derus. - Föltette a lábát a muhelykocsi végére.

E pillanatban egy lestrapált kombi állt meg mellettünk. Pepper, a tuzoltókutya egy jó kiállítású, fekete labrador volt. Nyakörvén egy ADTI jelzésű táblácskát viselt, s most az első ülésen heverve, összegömbölyödve várta, hogy szólítsuk.

- Mit segíthetnék? - kérdeztem McGovern. - Mármost azonkívül, hogy igyekszem nem láb alatt lenni, amíg nincs szüksége rám.

Elnézett a semmibe. - A maga helyében beülnék Pepper mellé vagy a muhelykocsiba. Mindkettő futve van.

McGovern nem ekkor dolgozott velem eloször, és tudta, nem esik le az aranygyuru az ujjamról, ha búváröltözékben víz alá kell merülnöm, vagy ha egy tuz vagy robbanás után hátramaradt romok között kell kotorásznom. Tudta, hogy képes vagyok megfogni a lapát nyelét, és hogy nem vagyok az az üldögélos fajta. Nem fogadtam meg a tanácsát. Éreztem, hogy neheztel rám valamiért. Válaszolni akartam neki, de láttam, hogy úgy áll, mint egy fácánt jelző vadászkutya. Hitetlenkedő arccal kémlelt a messzeségbe.

- Szentséges Jézus... - suttopta.

Követtem a tekintetét. Mintegy százméternyire tolúnk, közvetlenül az istálló még füstölgo romjai mellett egy magányos, fekete csikó állt. Gyönyörű példány volt, mintha ébenfából faragták volna, olyannak látszott; meg-megránduló boréval és meg-meglebbeno farkával mintha érdeklődésünkre reagált volna.

- Ez meg hogy a fenébe jutott ki az istállóból? - kérdezte ámultan McGovern.

Szájához emelte az adó-vevojét.

- Teun Jennifernek - mondta.

- Veszem.

-Vessen egy pillantást az istálló mögé. Látja, amit én látok?

-Tíz-es-négyes. Négy lábú alany a látótérben.

- Kérdezze meg a helybelieket, ismerik-e. Tudja meg, hogy itteni-e, vagy elkóborolt valahonnét.

- Meglesz.

McGovern a vállára vetette a lapátját, és hosszú léptekkel otthagzott. Odament a romokhoz, megállt egy bizonyos ponton, ahol nemrég még egy széles bejárati ajtó állhatott; térdéig ért a hideg víz. Tavolabb a magányos, fekete csikó libegni látszott, mintha tuzból lett volna. Szorongva elindultam cuppogó csizmámban. Ujjaim egyre jobban elmevedtek. Tudtam, csak idő kérdése, és véccére kell mennem, ami a jelen esetben egy fa töve, egy kis földhalom vagy a mezo lesz, miután meggyozodtem róla, hogy kilométeres körzetben nincs férfi a láthatáron.

Egy ideig nem mentem be az üszkös falak mögé, csak körüljártam a romokat. A hasonló szerencsétlenségek színhelyén a megmaradt épületelemek összeomlása nyilvánvaló és nagyon is valószínű veszély, és noha a kétemeletnyi magas falak elég masszívaknak látszottak, jobban örültem volna, ha egy daru-

val lebontják őket, és elszállítják a törmeléket. Tovább fürkésztem a helyszínt. Élénk, hűvös szél fúj, rosszkedvűen töprengtem, hol is kezdjem. A vállamat húzta az alumíniumdoboz, és már a puszta gondolatra is, hogy ebben a szétázott roncsal-mazban gereblyézzek, megsajdult a hátam. Biztos voltam benne, hogy McGovern figyel, meddig bírom.

A kiégett ablakokon és ajtókon beláttam a kor-mos pincébe, ahol több száz whiskyshordó-abroncs állt a fekete vízben. Szinte láttam az égo kis tölgyfa hordókat, a whisky robbanásszerű lángra lobbanását, láttam, hogy ömlik ki az ajtón s rohan lefelé a tuzfolyam Kenneth Sparkes méregdrága lovainak istállójáig. Mialatt a vizsgálók hozzáálltak, hogy megkeressék a tuzfészket, és ha lehet, megállapít-sák a tuz okát, én a tócsákat átlépkedve fölálltam valamire, ami elég szilárdnak látszott ahhoz, hogy megbírja a súlyomat.

Mindenütt szögek heverték. Egy Buckman-szer-számmal, amelyet Lucytól kaptam, kihúztam egyet a bal csizmámból. Beléptem a nemrég még sértet-len villa bejárati ajtajának épségben maradt koke-retén, és megálltam. Percekig csak álltam és szem-lélodtem. Sok nyomozóval ellentétben én nem szok-tam egy buntény színhelyéhez közeledve centimé-terenként felvételeket készíteni. Megtanultam a tü-relmet, és eloször csak körülnéztem. Szótlanul né-zelodtem, és több meglepo dolgot tapasztaltam.

Ezzel szemben nem volt meglepo, hogy a leg-szebb kilátás a ház homlokzati részéről nyílhatott. A már nem létezo emeletekrol fákat és szelíd dom-bokat lehetett látni, s szemmel lehetett tartani az épület tulajdonosa által vett, cserélt, tenyésztett és árusított lovakat. A feltételezés szerint Kenneth Sparkes otthon tartózkodott június hetedikén, a tuz éjszakáján. Jól emlékeztem még arra a napra: tiszta és kissé melegebb ido volt, könnyu szél len-gedezett, és az égen telihold ült.

Járáltam a kiégett épületben; szétázott kanapé-
kat láttam, fémet, üveget, egy tévé megoldadt bel-sejét, háztartási gépeket. Megperzselodött könyvek számai, megégett festmények, matracok, bútordara-bok. Mind a felső szintekrol zuhant le, bele az alag-sorban összegyult vízbe. Elképzelttem Sparkest, mi-lyen lehetett aznap este, mikor felvijjogott a tuz-riasztó, elképzelttem, hogy ott áll a panorámás nap-paliban, vagy esetleg a konyhában, ahol talán épp főzött. Minél tovább cserkésztem, annál kevésbé tudtam elképzelni, miért nem menekült ki. Részeg lett volna? Vagy valamilyen kábítószerrol bódult? Vagy addig oltotta a tüzet, míg el nem ájult a szén-monoxidtól?

Lucy és a társai az immár nyitott alagsor másik végén fölfeszítették az elektromos szekrényt, amely a ho és a víz hatására máris rozsdásodásnak indult.

- Sok szerencsét! - mondta McGovern, közelebb gázolva hozzájuk. - Nem hinném, hogy itt kezdodött volna.

Félrehajította egy szétégett vasalóállvány megfe-ketedett fémvázát, s vele együtt a vasalót és a vasa-lózsínór maradványait. Abroncsokat rúgott odább,

mintha dühös volna arra, aki ezt a hatalmas felfordulást okozta.

- Látták az ablakokat? - kérdeztem. - Belül vannak az üvegszilánkok. Lehet, hogy betört valaki.

- Nem feltétlenül. - Lucy válaszolt, miközben le-guggolt megnézni valamit. - A hohatás miatt az üveg belso oldala gyorsabban melegszik és tágul, mint a külso. Ez belso feszültséget és horepedéseket okoz, ami egészen más, mint a mechanikus törés.

Odanyújtott egy csipkés szélú szilánkot McGovernnek, a felettesének.

-A füst kitódul a házból - folytatta -, kintrol meg benyomul a levego. Nyomáskiegyenlítődés. Nem biztos, hogy betört valaki.

- Ötös alá - mondta McGovern.

- Na ne. Ez ötös.

Többen elnevelték magukat.

- Egyetértek Lucyval - mondta az egyik ügynök.

- Eddig én sem láttam jelét betörésnek.

A csoportfonök úgy folytatta, mintha egy szokványos eloadást tartana a tanteremben hallgatónak, akik hamarosan minosított tuzvizsgálók lesznek.

- Egyszer már beszéltünk a téglafalakon átszivárgó füstrol, emlékeznek? - folytatta, s a fal és a mennyezet találkozására mutatott, amely olyan volt, mintha drótkéfével dörzsölték volna le. -Vagy azt ott a vízszög okozta?

- Nem, mert a vakolat részben szétmorzsolódott. Ez a füstrol van.

-Igen. A fúgákon keresztülnyomuló füstrol. - McGovern még mindig tanármód beszélt. - A füst kialakítja a maga járatait. Itt lent a fal tövében pedig, itt meg itt - mutatta -, a téglán nem maradt se égéstermék, se korom. Ezzel szemben van megolvadt rézcso és üveg.

-Lent kezdődött, a földszinten - szólalt meg Lucy.

- Én is úgy látom.

- A lángok pedig felcsaptak vagy három méter magasra, és meggyújtották az emeleti részt és a tetőt.

- Amihez azért elég sok üzemanyag kellett.

- Katalizátor. Ebben a katyvaszban egyébként nem fogunk öntözési nyomot találni, ezt felejtse el.

- Nem felejtünk el semmit - mondta csapatának McGovern. - És egyelőre még nem tudjuk, hogy szükség volt-e katalizátorra, mert nem tudjuk, milyen éghető anyagok voltak a házban.

Beszélgetés közben is dolgoztak, meg-megloc-csant lábuk körül a víz, s mindeközben állandóan hallatszott a csöpögés és a szivattyúk távoli mor-molása. A gereblyémbe matracruzók akadtak, s le-guggoltam, hogy kézzel távolítsam el a törmeléket és az elszenesedett fadarabokat. Sose szabad figyel-men kívül hagyni azt a lehetőséget, hogy az áldozat az ágyában halt meg. Szemem összehúzva kémlel-te a fölöttünk lévo szinteket. Tovább kotorász-tam, de semmi olyasmit nem találtam, ami akár csak távolról is emberre utalt volna; nem volt ott

más, csak Kenneth Sparkes házának lucskos, savanykás szagú törmeléke. A víz alá nem került halmok tetején itt-ott még füstölgött egy-egy tárgy, de a legtöbb, amit elokotortam, már kihult, és az égett whisky hányingerkelto szagát árasztotta.

Egész délelőtt szortíroztuk a törmeléket, és ahogy egyik négyzetméternyi területet vizsgáltam át a másik után, azt csináltam, amihez a legjobban értek: kézzel kotorásztam és tapogatóztam. Mikor egy-egy riasztónak érzett formára tapintottam, lehúztam a vastag tuzoltókesztyut, és csak a vékony latexréteg fedte ujjakkal folytattam a puhatolózást. A többiek ezalatt a maguk részfeladataival foglalkozkodtak. Délben odagázolt hozzám McGovern.

- Bírja még? - kérdezte.

- Bírom.

- Nem is rossz teljesítmény egy orvostól. - McGovern elmosolyodott.

- Bóknak veszem.

- Látja, milyen egyenletes minden? - mutatta kesztyus, kormos ujjával. - Magas homérsékletű tüz, a ház egyik sarkától a másikig egyenletes. Anynyira hevesek és magasak voltak a lángok, hogy átégették a két felső mennyezetet, és gyakorlatilag mindent elemésztettek, ami köztük volt. Ez nem elektromos tüz, nem is holmi ottfelejtett vasaló, és nem is serpenyoben lángra lobbant étolaj. Ez egy nagy és rafinált tüz volt.

Az évek során észrevettem, hogy a tüz ellen hadakozó emberek úgy beszélnek ellenfelükről, mint egy önálló akarattal és személyiséggel rendelkező, eleven lényről. McGovern beállt mellém dolgozni. Amit nem tudott félrehajítani, azt egy talicskába halmozta. Tisztogatni kezdtem egy kis tárgyat, amely akár egy ujjperc csontja is lehetett volna, de kőnek bizonyult. McGovern a gereblyéje nyelével a borult égre mutatott.

- A legfelső szint omolhatott be utoljára - mondta -, tehát a tető és az emelet törmelékének kell legfelül lennie. Érzésem szerint most is abban kotorászunk. - Gereblyéjével megbökdösött egy elgömbült vasgerendát, amely nemrég még a tetőt tartotta. - Úgy bizony... Ezért hever itt mindenütt ez a sok szigeteloanyag meg pala.

Csináltuk, csináltuk. Negyedóránál hosszabb pihenő ötlete föl sem merült. A helyi tuzoltók elláttak minket kávéval, üdítővel, és higanyozó lámpákat állítottak be, hogy lássunk a vizes veremben, amelynek két végén egy-egy tömlő szivattyúzta ki a vizet jóval a falakon túlra. Jó sok köbméter vizet kiszippantottak már, de a helyzet csak nem látszott javulni. Órákba telt, mire észrevehetően apadt a víz.

Fél háromkor nem bírtam tovább, és megint kimentem. Megkerestem a leginkább félreesőnek látszó helyet: az istálló mellé húzódtam be, egy nagy fenyő lecsüngo ágai alá. Dermedt volt kezem-lábam, de a vastag védoöltözék alatt izzadtam guggoltomban, és ideges pillantásokat vettem jobbra-balra, nem téved-e arra felé valaki. Miután végeztem, összeszedtem magam, és sorra benéztem az üszkös állásokba. A halál szaga benyomult az or-

romba, s bevette magát koponyám üregeibe.

Szánandó látványt nyújtottak az egymás hegyén-hátán hevero lótetemek; lábaik mintegy rúgáshoz készülve behúzva, borük felrepedt égo, majd összezugorodó testükön. Csontig égett kancák, csodörök, heréltek. A füst még szállongott fa módjára elszenesedett tetemeikbol. Reméltem, hogy még azelőtt megfulladtak a szén-monoxidtól, mielőtt a lángok elérték oket.

Tizenkilenc tetemet számláltam, köztük két egyévesét meg egy csikóét. Fojtogató volt az égett lószor és a halál buze, s ahogy a fűvön át a ház felé lépdeltem, úgy ölelt körül, mint egy vaskos nagykabát. Távolabbról a tuz egyetlen, gyászos és szoborszeruen mozdulatlan túlélője megint engem figyelt.

McGovern még mindig a vízben téblábolt, lapátal és vasvillával hánytá el az útjából a törmeléket. Láttam, hogy fárad, s ettől valamiféle perverz gyönyör járt át. Estére hajlott. Az ég sötétebb lett, a szél metszobb.

- Még mindig itt a csikó - mondtam.

- Bárcsak tudna beszélni. - McGovern főlegyesedett, és megmasszírozta a derekát.

- Van annak valami oka, hogy itt kószál - vélekedtem. - Nem hinném, hogy magától ki tudott volna törni. Remélhető, hogy törodik vele valaki?

- Már dolgozunk rajta.

-Valamelyik szomszéd nem tudna segíteni? - Eroltettem a témát, mert már kezdett az idegeimre menni a csikó.

McGovern hosszú, szótlán pillantást vetett rám, aztán a feje fölé mutatott.

- A hálószoba és a fürdoszoba ott volt - közölte, s kiemelt a piszkos vízből egy törött fehér márványlapot. - Rézszerelvények, márványpadló, vízsugaras fürdőkád. Meg egy mennyezeti ablak kerete. Egyébként a tuz idején nyitva volt. Ha a jobb lába mellett egy arasznyira belekotor a vízbe, ott hevernek a fürdőkád roncsai.

A vízszint tovább süllyedt, odakint a fűvön már kisebb folyók kanyarogtak a szivattyúk kivezeto nyílásaiból. Nem messze tőlünk néhány ügynök parkettléceket halászott ki, amelyek felső része mélyen át volt égve; nagyon kevés sértetlen faholmi maradt. Folytattuk a munkát, s egyre inkább bizonyosnak látszott, hogy a tuz a földszinti lakótérben keletkezett, ahol komódokra és mahagónibútorokra való rézfogantyúkat, meg több száz vállfát találtunk. A megperzselődött cédrus gardrószeletrében férficipok és öltönyök maradványai között kotorásztunk.

Öt órára a víz még harminc centimétert apadt. A kanapék tetemeivel és különféle berendezési tárgyak kormos vázaival tagolt kép erdotuz utáni tájra emlékeztetett. McGovernnel még mindig a fürdoszoba romjai között matattunk; orvosságos üvegcséket halásztunk ki, samponokat, testápoló krémeket, majd egy idő múltán végre rábukkantam a halál kaszájának első csorba darabkájára. Egy formátlan üvegdarab volt az. Gondosan letörölgettem róla a kormot.

- Azt hiszem, találtam valamit. - Fojtottnak érződött a hangom a vízcsepegésben és a szivattyúk zúgásában.

McGovern rávillantotta a zseblámpáját az üvegdarabra, és megmerevedett.

- Uram, Jézus! - suttogta elképedten.

Fátyolos, halott szempár nézett ránk a vizes, törött üveg mögül.

- Egy ablak dolhetett rá - mondtam -, vagy esetleg a zuhanyozó üvegajtaja, az orizte meg. Végre valami, ami nem égett csontig.

Tovább kotorásztam az üvegdarabok között.

McGovern még mindig döbbsent mozdulatlansággal nézte a halottat, akirol azonnal tudtam, hogy nem Kenneth Sparkes. Az arc felső részét ellapította a vastag, megrepedezett üveg, a szemek pedig mattok és szürkéskékek voltak, mivel eredeti színük kifőtt belőlük. A szemöldökcsont megperzselődött. Hosszú, szoke hajtincsek hullámszórtak kísértetiesen a lassan szívárgó, piszkos vízben. Nem volt se orr, se száj, csak a krétafehér, elmeszesedett csontozat meg a fogazat, amely addig égett, míg végül semmiféle szerves anyag nem maradt rajta.

A nyak részben sértetlennek bizonyult, a felsőtest szintén üvegszilánk borította, s valamilyen blúzának vagy ingnek látszó sötét textília égett bele. Az üveg az ülepet és a medencetájékot is megvédte. Az áldozat farmernadrágot viselt. Lábai csontig égtek, de a lábfejét megóvta a borcsizma. Nem volt se alsókar, se kéz, még ezek csontjait sem találtam.

- Ez meg ki a fene? - kérdezte meglepetten McGovern. - Együtt élt valakivel a pali?

- Nem tudom - feleltem vízmeregetés közben.

-No volt? - McGovern közelebb hajolt; zseblámpája fénye még mindig az emberi maradványokra vetült.

- Míg tüzetesebben meg nem vizsgálom, nem mernék rá megesküdni, de azt hiszem, no.

Fölnéztem az üres égboltra, képzeletben rekonstruáltam a fürdoszobát, ahol ez a no meghalt, aztán a bokámat nyaldosó hideg vízben állva, elovettem a táskámból a fényképezőgépeket. Pepper és a vezetője tunt fel az ajtóban, s már felénk gázolt Lucy és néhány más ügynök is, mert máris híre szaladt, mit találtunk. Sparkesra gondoltam. Egyelőre semmit sem értettem, csak azt, hogy a tuz éjszakáján volt nála egy no. Tartottam tole, hogy hamarosan Sparkes maradványaira is rábukkanunk.

Odajöttek az ügynökök, az egyik hozott egy hullaszákot. A holttest többé-kevésbé épségben maradt részei hozzáégték az üveghez, ezeket a boncteremben szándékoztam leválasztani. Szóltam, hogy a holttest körüli törmeléket is mind szállítsák be az Intézetbe.

- Kellene egy kis segítség - mondtam. - Kerítsünk valamiféle deszkalapot meg néhány lepedofélét, és valaki hívja fel a helybeli ravatalozót. Kell egy furgon is. Vigyázzanak, mert éles az üveg. Így vigyék be, ahogy találtuk. Arccal fölfelé, ahogy most van. Ne feszüljön meg a holttest, ne szakadjon a bor. Így jó lesz. Nyissák ki jobban a zsákot. Olyan szélesre, amennyire csak lehet.

- Nem fog beleférni.

- Talán ha jobban letördelnénk körülötte az üveget - vetette föl McGovern. - Van valakinél kalapács?

- Nem, ne! Csak hagyjuk így, ahogy van. - Újabb utasításokat adtam, mert mostantól már én voltam a főnök. - Ezt terítsék rá meg az üveg peremére, az is óvja valamennyire a kezüket. Mindenkin van kesztyű?

- Igen.

- Lehet, hogy van még egy holttest valahol. Megkérem azokat, akik most nem segítenek, hogy keressék.

Idegesen és ingerülten vártam, míg két ügynök vissza nem jött a kért deszkalappal meg egy kék műanyag lepelletel.

- Jól van - mondtam. - Akkor most háromra megemeljük.

Nehezen tudtunk szilárd támaszt találni a lábunk körül tocsogó vízben, s mindeközben igyekeztünk óvatosan fogni a vizes üveget, amely volt annyira éles, hogy átvághatta a bort.

- Figyelem! - szóltam. - Egy... két... hár!

A deszkalapra fektettük a holttestet. Amennyire tudtam, betakartam, és szíjjakkal szorosan rögzítettem a leplet. Apró, tétova léptekkel gázoltunk a vízben, amely már nem ért csizmánk száráig. A Prosser-szivattyúk és a generátor folyamatos duruzsolását szinte már észre sem vettük, úgy közeledtünk morbid terhünkkel a valamikori 'ajtóhoz'. Megfott testszövetek és halál buzét éreztem; szövet, fa, bútór savanykás rothadásszagát, s mindazét, ami Kenneth Sparkes házában a tüz martaléka lett. Alig kaptam levegot, és teljesen elmeredtem a feszültségtől. Odakint már erosen gyérült a fény, rohamléptekkel közeledett az est.

A földre tettük a holttestet, én orkódtam fölötte, mialatt a csapat többi tagja folytatta a kutatást. Széthajtogattam a leplet, és közelebből is szemügyre vettem a szánandóan eltorzult tetemet. Alumíniumtáskámból elvettem egy zseblámpát meg egy nagyítót. Az üveg megolvadt az orro körül, a hajba hamu és valamilyen rózsaszínes anyag tapadt. A lámpa és a nagyító segítségével vizsgálgattam a tuztól megkímélt testtájakat, s nem voltam egészen biztos benne, nem csak a képzeletem játszik-e velem, mikor a bal halántékon, körülbelül egy hüvelykujjnyira a szemtől, bevérzés nyomait véltem fölfedezni az elszenesedett testszövet alatt.

Váratlanul Lucy jelent meg mellettem, s ugyanakkor odagördült a Wiser Ravatalozó fényes, sötét-kék furgonja.

- Találtál valamit? - kérdezte Lucy.

- Még nem biztos, de ez itt mintha bevérzés volna. Nem olyan, mint mikor a felrepedő bor vérzése megalvad.

- A tüz miatt bekövetkező fölrepedésre gondolsz?

- Igen. A testszövetek a hótól kitépődnek, és fölreped a bor.

- Mint amikor az ember csirkét süt a sütőben.

- Pontosan - mondtam.

Ha az ember nincs tisztában a tüz hatásaival, a

bor, az izomzat és a csont sérüléseit könnyen nézheti testi eroszak következményeinek. Lucy legugolt mellém, és rám nézett.

-Ti találtatok valamit? - kérdeztem. - Remélem, nem került elő még egy halott.

- Eddig nem - válaszolta. - Hamarosan besötétedik, és onnantól másnap reggelig tétlenségre leszünk kárhoztatva. A legtöbb, amit tehetünk, hogy biztosítjuk a helyszínt.

A temetkezési vállalat kocsijából egy férfi lépett ki halszállkamintás öltönyben, latexkesztyuvel a kezén. Hátrakerült, nagy zörgéssel kihúzta a hordágyat; csettent a fém, ahogy kihajtogatta a lábakat.

- Még ma este nekilát, doktorno? - kérdezte.

Tudtam, hogy láttam már valahol.

- Szállítsák be Richmondba. Reggel kezdem.

- Legutóbb a Moser-féle lövöldözéskor találkoztunk - mondta. -Tudja, akik összevesztek a miatt a lány miatt. Errefelé még mindig téma.

- Ja igen. - Csak halványan emlékeztem, mert nagyon sok a lövöldözés. - Köszönöm a segítségét.

Az eros muanyag zsák szélét fogva emeltük föl a holttestet. Ráfektettük a gurítható hordágyra, és becsúszattuk a furgon rakterébe. A férfi becsapta a hátsó ajtót.

- Remélem, ez itt nem Kenneth Sparkes - mondta.

- Egyelőre nem tudjuk, kicsoda - válaszoltam.

Felsőhajtott, és beült a volánhoz.

- Mondok én magának valamit. - Beindította a motort. - Engem nem érdekel, ki mit mond. Szerintem rendes tag volt.

Néztem a távolodó kocsit után, s közben magamon éreztem Lucy tekintetét. Megérintette a karomat.

- Kimerültél - mondta. - Menj haza éjszakára, reggel majd érte megyek a helikopterrel. Ha közben találunk valamit, azonnal értesítünk. Semmi értelme, hogy itt szédelegj.

Nagyon nehéz munka várt rám, és az lett volna az ésszerű, ha nyomban hazarepülök Richmondba, de az igazat megvallva nem volt kedvem hazamenni az üres házba. Bentonnak ekkorra már Hilton Headen kellett lennie, Lucy pedig maradt Warrentonban. Ahhoz késo volt már, hogy áthívjam valamelyik barátomat, és fáradt is voltam a csevegéshez. Elképzelni sem tudtam, mi nyugtathatna meg.

-Teun átköltöztetett minket egy jobb szállásra, és nekem egy kétágyas szoba jutott, Kay néni - mondta mosolyogva Lucy, és egy kocsikulcsot húzott elő a zsebéből.

- Szóval újra Kay néni lettem.

- Amíg négy szemközt vagyunk.

- Ennék valamit - mondtam.

3.

Mikor a Broadview-n megálltunk egy autós Burger Kingnél whopperért meg sült krumpliért, már sötét és nagyon hűvös volt. A szembejövő kocsik fényszórói bántották a szemem, és hiába vettem be akárhány Motrint, csak nem enyhítette a halán-

tékomba szűrő fájdalmat és a szívemet gyötro rettegést. Lucy magával hozta a saját CD-it, azokat bömböltette, miközben a bérelt, fekete Ford LTD-ben keresztülsiklottunk Warrentonon.

- Mi ez, amit hallgatsz? - kérdeztem burkolt szemrehányásként.

- Jim Brinckman - felelte édesdeden.

- Nem hinném - mondtam. - Inkább indiánnak érzem. És nem lehet lehalkítani egy kicsit?

Ezzel szemben felhangosította.

- David Arkenstone - mondta. - A szél szelleme. Próbáld meg befogadni. Ennek, ami most megy, Végzet a címe.

Úgy hajtott, mint a szél; gondolataim lebegni kezdtek.

- Kezdesz nagyon furcsa lenni - mondtam. Far-
kasok és esti tábornüzek jelentek meg elottem.

- Ez az egész zene az összetartozásról szól, az út-
keresésről meg a pozitív erőről - felelte Lucy. - A
zene közben felélénkült, gitárok is csatlakoztak
hozzá. - Szerintem épp illik ide.

Fölnevettem a nyakatekert magyarázaton. Lucy-
nak tudnia kellett, hogyan és miért működnek a
dolgozók. A zene valóban megnyugtató volt, máris
jobb lett a kedvem, és gondolataim ijesztő zúgait is
nyugalom ülte meg.

- Szerinted mi történt itt, Kay néni? - törte meg
váratlanul a varázst Lucy. - A lelked mélyén mire
gondolsz?

- Ezt még nem lehet tudni. - Úgy válaszoltam,
ahogy bárki másnak válaszoltam volna. - Nem bo-
csátkozhatunk találgatásokba, még az áldozat ne-
mét illetően sem. És arról sem, hogy ki tartózkod-
ott a házban.

-Teun gyújtogatásra gyanakszik - közölte tárgyil-
agos hangon Lucy. - Csak az a furcsa, hogy Pep-
per sehol sem jelzett, ahol érzésünk szerint jeleznie
kellett volna.

- Például a földszinti hálósobában.

- Semmit sem talált. Pedig a lelkét is kidolgozta
az a szerencsétlen.

Peppert, a labradort kölyökkora óta arra idomí-
tották, hogy koolajszármazékokat keressen: kero-
zint, benzint, alágyújtó folyadékot, hígítót, oldó-
szert, petróleumot. Mind lehetséges, mondhatni,
megszokott eszköze azoknak a gyújtogatóknak,
akik egy szál gyufával akarnak nagy tüzet okozni.
Mikor ilyen anyagokat locsolnak szét valahol, azok
szétáradnak, szétterjednek, a gozeik meg közben
égnek. A folyadék átítatja a szöveteket, az ágynem-
ut, a szonyeget. Beszívárog a bútor alá és a par-
kett réseibe. A víz nem oldja az ilyen anyagokat,
nem is könnyű lemosni őket, ezért ha Pepper sem-
mi olyasmit nem talált, ami izgatta volna az orrát,
akkor nyugodtan lehetett arra következtetni, hogy
nem is volt ott ilyesféle anyag.

- Most eloször is pontosan meg kell állapítanunk,
mi volt a házban, abból ki tudjuk számolni, meny-
nyi gyújtóanyag kellett - felelte Lucy. A zene köz-
ben hegedük és más vonósok muzsikájává alakult,
a dobok pedig szomorúbbakká tompultak. - Akkor
majd tisztábban látjuk, hogy mi és mennyi kellett

ahhoz, hogy így elintézzék ezt az egészet.

- Láttam megolvadt alumíniumot és üveget - mondtam. - A holttest combja és alsókarja, tehát azok a részei, amelyeket nem védett az üvegajtó, rettenetesen összeégtek. Én ebből arra következtetek, hogy mikor a tűz rátört, az áldozat éppen feketett, és minden valószínűség szerint a fürdőkádban.

- Furcsa volna arra gondolni, hogy egy ilyen tűz egy márványborítású fürdőszobában keletkezett - mondta unokahúgom.

- Elektromosság nem okozhatta? - Másfél-két kilométernyire előttünk, magasan az országút fölött már látszott motelünk vörös-sárga neonreklámja.

- Az egész épület tele volt vezetékekkel - válaszolta Lucy. - Mikor a tűz elérte a kábeleket, és a hoségtól leolvadt róluk a szigetelés, összeértek. Záródott az áramkör, rövidzárlat keletkezett, és kiolvadtak a biztosítékok. Akár véletlenül keletkezett tűz volt, akár gyújtogatás, erre lehetett számítani. Nehéz megállapítani. Még rengeteg mindent kell megvizsgálni. Persze a laborosok is teszik a dolgukat. A lényeg, hogy bármitől keletkezett is a tűz, gyorsan terjedt. Látni a padló egyes részein. Elég éles a határvonal az átégett és az épségben maradt parkettélécek között, ami gyors és magas hofokú tűzet valószínűsít.

Eszembe jutott, hogy a holttest mellett pontosan ilyen fadarabokat találtam: megrepedeztek és felhólyagosodtak, nem pedig lassan átégtek.

- Szóval ez is a földszintre utal - mondtam. Egyre sötétebb dolgokra gyanakodtam.

-Valószínűleg. Elég gyorsan történhetett, és ezt az is megerősíti, hogy mire érkeztek ki tizenhét perccel a tűzjelző megszólalása után a tűzoltók. - Lucy egy kis ideig hallgatott. -Visszatérve a fürdőszobára és a bal szem közelében lévő véraláfutásra... Már ha az. Lehet, hogy a nő éppen fürdött vagy zuhanyozott? Elájult a szén-monoxidtól, el-esett és beütötte a fejét?

- Úgy vettem észre, teljesen fel volt öltözve - emlékeztettem. - Még csizma is volt rajta. Nem hiszem, hogy van idő csizmát húzni, mikor az ember a zuhany alatt áll vagy a kádban ázik, és egyszer csak megszólal a tűzriasztó.

Lucy még jobban felhangosította a zenét, és több basszust adott rá: csengettyuk és dobok hangja keveredett. Különös módon mirrha és füstölök jutottak eszembe. Szerettem volna Benton mellett heverni és aludni a napon. A tengerre vágytam, a hullámok morájára, reggel sétára menni, fölfedezni a partot. Eszembe jutott, mikor láttam utoljára Kenneth Sparkest, aztán arra gondoltam, hogy legközelebb majd az ő maradványait találjuk meg.

- Ez a Farkasvadászat - mondta Lucy, és bekenyarádott egy Shell Food Mart fehér épülete elé. - Talán mi is épp arra vadászunk... Egy nagy, gonosz farkasra.

-Tévedsz - mondtam, miközben leparkolt. - Szerintem sárkányt keresünk.

Lucy egy Nike feliratú szélzsekit vetett a gyakorlójára és a pisztolyára.

-Te ezt most nem látod - figyelmeztetett, és ki-
nyitotta az ajtót. -Teun szétrúgná az ülokémet.

- Túl sokáig lötyögtél Marinóval - mondtam,
mert Marino ritkán tartotta magát a szabályokhoz,
és mindenki tudta, hogy a szolgálati kocsija cso-
magtartójában szállítja haza a sört.

Lucy bement. Elég valószínűnek látszott, hogy a
sokzsebu, kifakult kék nadrágjából, a sáros csizmá-
jából és az öltözékébe tapadt szagokból mindenki
rögtön tudja róla, kicsoda. A CD-rol közben egy
orgona és egy tehénkolomp különböző ritmusú já-
téka hallatszott. Ültem a kocsiban, vártam, és na-
gyon szerettem volna kialudni magam. Lucy hat
üveg Heinekennel jött vissza. Továbbindultunk. El-
méláztam a fuvola és az ütösök hangjára, mígnem
hirtelen olyan képek merültek föl előttem, ame-
lyektől rögtön fölegyenesedtem ültömben. Lemez-
telenedett, krétafehér fogakat láttam, szürkéskékre
fott szemgolyókat, szétálló tincseket, amelyek pisz-
kos kukoricahajként lebegtek a piszkos vízben, az
emberi maradványok köré bonyolult pókhálómin-
tát szöve megolvadt és megrepedezett üvegdarabo-
kat.

-Valami baj van? - pillantott rám s kérdezte né-
miképp aggódva Lucy.

- Azt hiszem, elaludtam - feleltem.

A Johnson's Motel már ott volt közvetlenül elot-
tünk, az országút túlsó oldalán. Bejáratát piros-fe-
hér eloteto óvta, s az előttünk világító vörös-sárga
reklámtábla napi huszonnégy órai nyitva tartásról
és légkondicionálásról biztosított. A TELT HÁZ-at
jelzo neontábla nem világított, ami jót ígért azok-
nak, akiknek fedélre volt szükségük. Kiszálltunk. A
bejárat előtt egy ISTEN HOZTA feliratú lábtörlo
hevert. Lucy becsöngetett. Egy kövér fekete macs-
ka sündörgött az ajtóhoz, majd mintegy a semmi-
bol egy terebélyes asszony is elokerült, és been-
gedett minket.

- Le van foglalva nekünk egy kétágyas - mondta
Lucy.

- Délelőtt tizenegyig el kell hagyni a szobát - kö-
zölte az asszony, és belépett a porta pultja mögé. -
A folyosó végén a tizenötös.

- Az ADTI-tól vagyunk - mondta Lucy.

- Erre már magamtól is rájöttem, drágám. Az a
másik hölgy már járt itt, és elore kifizette.

A falon tábla jelezte, hogy csekket nem fogadnak
el, MasterCardot ésVisát annál inkább. McGovern
jutott eszembe, és ügyes, gyakorlatias megoldásai.

- Két kulcsot adjak? - kérdezte az asszony, mi-
közben kihúzott egy fiókot.

- Ha lehet.

- Tessék, drágám. Finom kis kétágyas. Ha nem
lennék itt, amikor elmennek, csak hagyják a kul-
csokat a pulton.

- Látom, ügyelnek a biztonságra - próbálta be-
széltetni az asszonyt Lucy.

- De még mennyire. Két zár van minden ajtón.

- Hányig van szobaszolgálat? - folytatta a játékot
Lucy.

- Amíg az a kólaautomata ott le nem lép - vála-
szolta kacsintva az asszony.

Legalább hatvanéves lehetett. Tokája és festett vörös haja volt, zömök testén épp csak szét nem repedt a sárga pulóver és a barna poliészter nadrág. Nyilvánvaló volt, hogy szereti a fekete-fehér teheneket, mert a falon, a polcokon és az asztalokon jó néhány ilyen fa- és kerámiafigura állt. Egy kis akváriumban ebihalak és fürge csellék úszkáltak.

- Saját tenyésztés? - Muszáj volt megkérdezniem.

Szemérmesen elmosolyodott. - Arra hátra, a kis tóban fogom őket. Az egyik nemrég békává változott, és megfulladt. Nem tudtam, hogy a békák nem bírják víz alatt.

- Kimegyek a telefonfülkéhez - mondta Lucy a szűnyoghálós ajtót nyitva. - Most jut eszembe: Marino hova tunt?

- Úgy tudom, néhányan elmentek valahova vacsorázni - feleltem.

Lucy a Burger Kinges zacskóval a kezében kiment. Sejtettem, hogy Janetet hívja, és hogy mire visszajön, teljesen kihulnek a whopperek. Nekitámaszkodtam a pultnak, s így ráláttam a másik oldalán álló rendetlen íróasztalra és a rajta heverő helyi lapra. TŰZ EMÉSZTETTE EL A MÉDIAMOGUL BIRTOKÁT jelentette az első oldal főcíme. A papírok között észrevettem egy bírósági idézést és néhány rendőrségi körlevelet, amelyek jutalmat helyeztek kilátásba azoknak, akik bizonyos gyilkosságokra vonatkozólag információt szolgáltatnak. Eroszakoskodók, tolvajok és gyilkosok fantomképei egészítették ki a kínálatot. Ennek ellenére Fauquier tipikus csendes vidék, biztonságérzetbe ringatja az embereket.

- Remélem, nem egyedül dolgozik itt egész éjjel - mondtam az asszonynak, mivel képtelen vagyok leszokni róla, hogy jó tanácsokat osztogassak az embereknek, akár igénylik, akár nem.

- Itt van Savanyú is - mondta, szeretetteljes pillantást vetve a kövér fekete macskára.

- Érdekes név.

- Ha nyitva felejtünk egy savanyúságos üveget, rögtön belemártogatja a mancsát. Kölyökkora óta ezt csinálja.

Savanyú egy ajtó előtt ült, amely sejtésem szerint a portásno szobájára szolgált. Mint két aranypénz, úgy fénylett a szeme, bozontos farka megmegrándult. Unott tekintettel nézte, hogy gazdája az ismét megszólaló csengo hangjára beenged egy overallos férfit, aki egy kiegészítő villanykörtét tart a kezében.

- Megint kipukkadt, Helen. - A férfi átadta a bizonyítékot.

Az asszony egy kisszekevényhez ment, és elovett egy doboz izzót. Vártam, hogy Lucy befejezze a telefonálást, mert én is szerettem volna telefonálni, fölhívni Hilton Headet, hogy megérkezett-e már Benton.

- Tessék, Big Jim. - Az asszony egy új villanykörtét nyomott a férfi kezébe. - Ez hatvanas, ugye? - kérdezte hunyorítva. - Marad még egy kicsit? - Úgy kérdezte, mint aki reméli.

- Tudja fene.

- Istenem... - sóhajtott Helen. - Szóval még mindig nem állnak túl jól a dolgok.

- Miért? Álltak valaha is? - A férfi megcsóválta a

fejét, és kiment.

- Megint összeveszett a feleségével - kommentálta szintén fejét csóválva Helen. - Persze járt már itt korábban is, és részben emiatt veszekednek olyan sokat. Sose hittem volna, hogy ennyien csalják egymást. Az itteni vendégkör fele öt kilométeres körzetből jön össze.

- De magát nem tudják megtéveszteni - mondtam.

- Engem aztán nem - felelte Helen. - De amíg nem török össze a berendezést, nem izgatom magam miattuk.

- Elég közel van ide az a birtok, amelyik most leégett - mondtam.

Felélénkült. - Aznap este is szolgálatban voltam. Úgy törtek föl a lángok, mint egy tuzhányóból. - Széles mozdulatokkal gesztikulált. - A vendégek mind kint álltak, onnan nézték. Az a sok szerencsétlen ló... Nem bírom túltenni magam rajta.

- Ismeri Kenneth Sparkest? - töprengtem hangosan.

- Személyesen még sose láttam.

-Elképzelhető, hogy no volt nála a házban? - kérdeztem. - Hallott valami ilyesmit?

- Csak amiket beszélnek. - Helen úgy figyelte az ajtót, mintha Várt volna valakit.

- Például - ösztökéltem.

-Hát Sparkes nagy szoknyavadász - felelte. -

Nem nagyon népszerű erre felé. A fiatal és szép nőkre bukik.

Elgondolkodva méregetett. Kint, az ablak előtt lepkék libegtek.

-Vannak, akik rossz szemmel nézik, mikor megint egy másik nővel bukkan föl - mondta Helen. - Az a helyzet, hogy mondhat bárki, amit akar, azért ez itt még mindig a régi Dél.

- És van, akit különösen felháborít? - kérdeztem.

- Talán Jacksonékat, azok örökösen csak a bajt keresik maguknak - felelte még mindig az ajtót figyelve az asszony. - Egyszerűen nem bírják a színeseket. Úgyhogy amikor látták, hogy Sparkes egy csinos, fiatal és fehér lánnyal flangál... Mindenféleképpen beszélnek, nekem valami ilyesmi jön ki belőle.

Lángoló kereszték jelentek meg előttem, ku-klux-klanosok, és a fehér faj felsőbbrendűségét hirdető, hideg tekintetű, fölfegyverezett emberek. Nemegyszer találkoztam már a gyűlölettel: életem legnagyobb részét a gyűlölség kézzelfogható következményei mellett töltöttem. Elszorult szívvel kívántam jó éjszakát Helennek. Nem akartam elhamarkodott következtetéseket levonni se az előítéletekkel, se a gyűjtogatással, se a megcélzott áldozattal kapcsolatban, aki csak Sparkes lehetett, és nem az a nő, akivel már elindultak Richmond felé. Természetesen az is elképzelhető volt, hogy a tetteseket talán csak Sparkes hatalmas birtoka érdekelte, és nem is tudták, hogy valaki más is tartózkodik a házban.

Odakint viszont láttam az overallos férfit: a fülkéből telefonált. Szórakozottan forgatta kezében az új izzót, s feszült, halk hangon beszélt. Épp akkor lán-golt fel a haragja, mikor elsétáltam mellette.

-Az istenedet, Louise! Pont erre beszélek! Sose

vagy képes befogni a szádat.

Úgy döntöttem, hogy inkább később hívom fel Bentont.

Benyitottam a tizenötös szoba vörös ajtaján. Lucy úgy tett, mintha nem várt volna, egy füles fotelben ülve, spirálos jegyzetömb fölé hajolva jegyzetelt és számolt. Még nem nyúlt az ételhez, de tudtam, hogy farkaséhes. Kivettem a zacskóból a whoppe-reket, és a szalvétákkal együtt a mellettünk álló asztalkára tettem.

- Minden kihult.

- Megszokja az ember. - Lucy hangja távolinak és szórakozottnak érződött.

- Akarsz te zuhanyozni elsoként? - kérdeztem udvariasan.

- Menj csak - felelte összeráncolt homlokkal, belemerülve a matematikába.

Az árához képest feltűnően tiszta szoba különféle árnyalatú barna bútorokkal volt berendezve. A tévé, egy öreg Zenith, annyi idős lehetett, mint az unokahúgom. Voltak még kínai lámpák és bojtos lampionok, porcelánszobrocskák, rideg olajfestmények és virágmintás ágytakarók. A fabútorok muanyag bevonatúak voltak, vagy olyan vastagon borították őket a sellak, hogy nem látszott alatta a fa.

Körülnéztem a fürdoszobában. Rózsaszín és fehér csempeburkolata valamikor az ötvenes években készülhetett, a mosdókagyló peremén muanyag poharak mellett kis becsomagolt Lisa Luxury szappanok heverték. De leginkább az ablakba állított egy szál vörös muanyag rózsza fogott meg. Valaki a minimumból is megpróbált annyit kihozni, hogy a vendég otthonosan érezze magát. Nem hiszem, hogy mások egyáltalán észrevették volna vagy tördtek volna vele. Negyven éve, amikor a mostaninál még civilizáltabbak voltak az emberek, talán még számított volna az ilyen gondosság és figyelmesség.

Lehajtottam a vécésésze fedelét, és ráültem, hogy lehúzzam piszkos, vizes csizmámat. Utána gombokkal és kapsokkal küszködtem, mígnem ruhadarabjaim megadták magukat, s ernyedtem halomba gyultek a kövezeten. Addig zuhanyoztam, míg át nem melegedtem, s le nem sikáltam magamról a tüz és a halál szagát. Mire visszamentem a szobába, Lucy már felbontott egy doboz sört, és egy Virginia Orvosegyetem feliratú pólóban a notebookján dolgozott.

- Mit csinálsz? - kérdeztem, és leültem a kanapéra.

- Csak úgy találokra böködök - felelte Lucy. - Nem tudok annyit, hogy ennél komolyabban próbálkozzam, de ez egy piszkosul nagy tüz volt, Kay néni. És ahogy így elnézem, nem benzinnel okozták.

Erre nem tudtam mit mondani.

- És valakit el is kapott. De hol? A fürdoszobában? Hogyan? Este nyolckor?

Nem tudtam.

- A no ott áll, mossa a fogát - folytatta Lucy -, és egyszer csak megszólal a tüzjelző.

Jelentősegteljesen rám nézett.

- És aztán? - kérdezte. - Csak áll ott, és várja, hogy meghaljon? - Megmozgatta elmerevedett vállát. - Mondja meg nekem, fonökasszony. Maga a szakérto.

- Nem tudok rá magyarázatot, Lucy.

- Hát tessék, hölgyeim és uraim! Dr. Kay Scarpetta, a világhíru orvos szakérto nem tudja. - Ingerültség jelei mutatkoztak rajta. - Tizenkilenc ló - folytatta. - És ki gondozta oket? Nem volt egy lovasz ennél a Sparkesnál? Nem volt egy istállófiú? És hogyan menekült meg az egyik ló, az a kis csodör?

- Honnan tudod, hogy csodör? - kérdeztem, de e pillanatban kopogtattak. - Ki az? - kiáltottam ki.

- Hát én - dörmögte mogorván Marino.

Beengedtem, és azonnal láttam az arcán, hogy hírei vannak.

- Kenneth Sparkes él és virul - jelentette.

- És hol van? - Megint nagyon összezavarodtam.

- Állítólag külföldön tartózkodott, és csak akkor ült repülore és jött haza, mikor meghallotta, hogy mi történt - mondta Marino. - Jelenleg Beaverdamben van, és fogalma sincs semmirol, még arról sem, hogy ki lehetett az áldozat.

- Miért pont Beaverdamben? - kérdeztem, s magamban már azt számolgattam, mennyi ideig tart majd az út Hanover megyének e legtávolabbi szögletéig.

- A trénere lakik ott.

- Hogyhogy a trénere?

- A lovai trénere, nem az övé. Nem súlyemelődzo vagy ilyesmi.

- Értem.

- Reggel kilenc körül indulok - mondta Marino.

- Maga visszamegy Richmondba, vagy velem tart?

- Azonosítanom kell egy holttestet, úgyhogy akármit mond is Sparkes, hogy mit tud és mit nem, beszélnem kell vele - mondtam, és tekintetem összeakadt Lucyével. - Azt hiszem, magával megyek. És hogy gondolta? A mi rettenthetetlen pilótánk odaröppent minket? Vagy szerzett egy kocsit?

- Kihagyom azt a függoleges ventilátort - felelte Marino. - És hadd emlékeztessenem rá, hogy mikor legutóbb elcsevegett Sparkesszal, jól felhúzta.

- Nem emlékszem. - Tényleg nem emlékeztem, mivel nem is egyszer sikerült magamra haragítanom Sparkest olyan ügyek kapcsán, amelyeket véleménye szerint ki kellett volna adnom a médiának.

- O viszont annál inkább, ezt garantálom, doktornó. Kaphatok egy sört?

-Ügyse hiszem, hogy nincs saját készleted. - Lucy tovább kopogtatta a számítógépe billentyűzetét.

Marino a hutohöz ment, és kivett egy doboz sört.

- Megmondjam, mi a véleményem egy napi meló után? - kérdezte. - Ugyanaz, mint elotte.

- Azaz? - kérdezte föl se pillantva Lucy.

- Sparkes áll mögötte.

Marino a dohányzóasztalra tette a sörnyitót, aztán kezét a kilincsgombra téve megállt az ajtónál.

- Eloször is feltunoen jó alibi, hogy éppen külföldön volt a történetek idején - mondta ásítva. - Valaki mással végeztette a piszkos munkát. E mögött pénz van. - Kicsipentett egy szálat az ingzsebében tartott cigarettás csomagból, és az ajkai közé biggyesztette. - Azt a trógeret különben is csak a pénz érdekli. Meg a farka.

-Az ég áldja meg, Marino... - tiltakoztam.

Örültem volna, ha befogja a száját és elmegy, de úgy tett, mintha nem venné észre a jelzéseimet.

- És a legrosszabb az egészben az, hogy mindennek a tetejében valószínűleg gyilkosság is történt. - Kinyitotta az ajtót. - Ami azt jelenti, hogy az ön legalázatosabb híve úgy tapad rá az ügyre, mint légy a légyfogóra. És magukra is ez vár, hogy a pénész enné meg.

Elovette az öngyújtóját, s ahogy beszélt, cigarettája együtt mozgott az ajkával.

- Bármihez több kedvem lenne. El tudja azt képzelni, hogy hány embert tarthat a markában ez a tróger? - Nem bírta abbahagyni. - Bírókat, seriffeket, tuzoltóparancsnokokat...

- Marino! - vágtam közbe, mert ezzel a beszéddel csak rontott a dolgokon. - Ne vonjon le elharmkodott következtetéseket.

Rám mutatott meggyújtatlan cigarettájával. - Csak várja ki a sorát. - Kinyitotta az ajtót. - Akármerre fordul majd, mindenütt túskebokrokba fog szaladni.

- Megszoktam.

- Azt csak hiszi.

Kiment; fölösleges eréllyel csukta be az ajtót.

- Berendezés marad! - kiáltott utána Lucy.

- Egész éjjel a gépedet fogod piszkálni? - kérdeztem.

- Nem egész éjjel.

- Késore jár, és valamit még meg kell beszélünk. - Carrie Grethenre gondoltam.

- És ha most azt mondanám, hogy nincs hozzá kedvem? - Lucy nem tréfált.

- Az se számítana - feleltem. - Muszáj.

- Nézd, Kay néni, ha most rákezed, hogy Teun így, meg Philadelphia úgy...

-Tessék? - Egy kukkot se értettem az egészbol. - Mi köze Teunnak bármihez is?

- Látom, hogy nem bírod.

- Nevetséges vagy.

- Átlátok rajtad - erositgette Lucy.

- Semmi bajom Teunnal, és ahhoz, amiről beszélni szeretnék veled, a világon semmi köze.

Lucy hallgatott. Nekifogott lehúzni a csizmáját.

- Lucy... Levelet kaptam Carrie Grethentol.

Vártam, hogyan reagál, de nem reagált sehogy.

- Elég bizarr iromány. Fenyegetozik, handabandázik. New Yorkból küldte, a Kirby Igazságügyi Megfigyelo Intézetbol.

Vártam a választ. Lucy lehúzta és a bolyhos szonyegre dobta a csizmáját.

- Lényegében véve biztosít minket, hogy a tárgyaláson komoly gondokat fog okozni - magyaráztam. - Nem mintha meglepne vele, csak épp... - Elhallgattam; Lucy lehámozta nedves zokniját, és

megmasszírozta fehérlo lábfejét. - Egyszeruen csak fel kell készülnünk rá.

Lucy kicsatolta az övét, és lehúzta nadrágja cipzárát. Mintha egy szót se hallott volna abból, amit mondtam. Fején keresztül levetette és a padlóra dobta piszkos blúzát, csak bugyi és melltartó maradt rajta. Lassú léptekkel kiment a fürdoszobába - gyönyörű és ruganyos volt a teste -, én meg csak ültem ott, és üres szemmel bámultam utána, míg meg nem hallottam a víz zubogását.

Mintha addig még sose vettem volna észre telt ajkát és keblét, és hogy karja-lába ereje és íve egy vadász íját idézi. Vagy talán csak egyszeruen nem voltam hajlandó egy tolem függetlenül létező és nemiséggel rendelkező lénynek tekinteni, mert nem akartam megérteni sem ot, sem azt a módot, ahogyan élt. Elszégyelltem magam és zavarba jöttem, mikor egy villanásnyi ideig elképzeltem mint Carrie készséges, mohó szeretőjét. Ebben a kurta pillanatban már nem tunt olyan idegennek, hogy egy no meg akarja érinteni az unokahúgomat.

Lucy hosszasan zuhanyozott, szándékosan húzta az idot a ránk váró beszélgetés miatt. Gondolkodott. Sejtettem, hogy dühös, és arra is felkészültem, hogy rajtam tölti ki a haragját. Mikor azonban nem sokkal később megjelent, hűvös volt, citromillatú, és a philadelphiai tuzvizsgálók pólóját viselte.

- Nem mintha bármi közöm lenne hozzá... - mondtam a mellén látható lógóra meredve.

- Teuntól kaptam - felelte Lucy.

-Aha.

- És jól mondtad, Kay néni, semmi közöd hozzá.

- Csak arra gondoltam, mikor tanulod meg már végre, hogy... - Éreztem, hogy forni kezd benne a harag.

- Mit kéne megtanulnom?

Olyan arcot vágott, mintha sejtelve sem volna, mirol beszélek; érezhetően bosszantó, megsemmisítő, lenéző gesztusnak szánta.

- Hogy ne feküdj le a munkatársaidal.

Hiába küzdöttem ellenük, csak feltörtek az érzéseim. Éreztem, hogy igazságtalan vagyok, hogy jelentéktelen dolgokra alapozom a következtetésemet, de rettentően féltettem Lucy-t. Mindentől.

- Kapok valakitől egy pólót, és ettől már rögtön lefeküdtem vele? Hm. Ez aztán a következtetés, Scarpetta doktorno - mondta növekvő haraggal Lucy. - Egyébként meg bagoly mondja verébnék. És te kivel élsz?

Ha fel van öltözve e percben, biztosan elrohan. Így azonban csak hátat fordított, és a lefüggönyözött ablakot nézte; letörölte dühös könnyeit. Próbáltam menteni, ami még menthető: nem állt szándékomban errefelé fordítani a beszélgetés irányát.

- Mindketten fáradtak vagyunk - mondtam halalkan. - Szörnyű volt ez a mai nap, ráadásul Carrie most elérte, amit akart... Összeugrasztott minket.

Lucy nem fordult felém, nem is szólt, csak megint megtörölte könnyes arcát; háta olyannak tunt föl elottem, mint egy fal.

- Én nem arra célzok, hogy esetleg lefeküdtél Teunnal - feleltem. - Én csak figyelmeztetni sze-

retnélek, milyen fájdalommal és káosszal jár az ilyesmi. De most már látom, hogyan történhet meg az ilyesmi.

Lucy hirtelen felém fordult, szemében dac vilant.

- Hogy érted azt, hogy most már látom, hogyan történhet meg az ilyesmi? - kérdezte követelőzve. - Teun meleg? Én nem emlékszem, hogy nekem mondta volna.

-Talán e pillanatban nem állnak olyan jól a dolgok Janettel - mondtam. - Emberek vagyunk.

Odaült az ágyam végébe, nyilvánvaló volt, hogy folytatni akarja ezt a beszélgetést.

- Ezt hogy értsem?

- Ahogy mondom. Engem sem kobölcsoben ringattak. Nekem nem számít, hogy Teun férfi-e vagy no. Fogalmam sincs a hajlamairól. De tegyük fel, hogy vonzódtok egymáshoz. Miért is ne vonzódnatna bármelyiktek? Mindketten gyönyörűek vagytok, ellenállhatatlanok, zseniálisak és hosiesek. Én csak arra akartam ráirányítani a figyelmed, Lucy, hogy Teun a felettesed.

Egyre feszültebbé vált a hangom, fülemben dobolt a vér.

- És akkor mi lesz? - kérdeztem. - Vándorolsz majd egyik szövetségi ügynökségtől a másikig, míg végképp tönkre nem teszed a pályádat?Tetszik vagy nem tetszik, nekem ez a véleményem. És most mondom utoljára.

Lucy csak nézett rám, s szemét lassan elfutotta a könny. Ezúttal nem törölte le, a cseppek végigpergett az arcán, le a Teun McGoverntól kapott pólóra.

-Ne haragudj, Lucy - mondtam halkán. -Tudom, hogy nem könnyu az életed.

Hallgattunk. Lucy fejét elfordítva sírt, aztán mélyen, hosszan felsóhajtott, az egész teste beleremegett.

- Szeretted már not? - kérdezte.

- Téged.

- Tudod, hogyan értem.

- Szerellemmel még soha. Tudtommal.

- Megkerüled a kérdést.

- Nem állt szándékomban.

- És tudnál?

-Mit?

- Szerelmes lenni egy nobe.

- Nem tudom. Azt hiszem, lassanként már semmit sem tudok. - Amennyire csak lehetett, oszinte voltam. - Az agyamnak ez a része valószínűleg le van zárva.

- Ennek semmi köze az agyadhoz.

Nem nagyon tudtam, mit feleljek.

- Eddig két férfival feküdtem le - mondta Lucy.

- Csak hogy tudd: tudom, mi a különbség.

- Lucy, nekem nem kell védobeszédet tartanod az ügyedben.

- A magánéletem nem ügy.

- De hamarosan az lesz - kanyarodtam vissza a tárgyra. - Szerinted mit lép ezután Carrie?

Lucy felbontott egy újabb sört, és egy gyors pillantással meggyozodott róla, hogy van még boven

a hutoben.

- Talán leveleket küldözget a médiának? - töprengtem helyette. - Hamisan vall a bíróságon? Oda áll a bíró elé, és részletesen kifejt mindent, amit csak mondtatok és csináltatok, sőt amit közösen álmodtatok?

- Honnan a fenébol tudjam? - horkant fel Lucy.

-Velünk ellentétben az elmúlt öt évben nem volt más dolga, mint ezen gondolkodni és fondorlatokat szoni.

- Mit tudhat még, ami kiderülhet? - Ezt muszáj volt megkérdeznem.

Lucy felállt és járkálni kezdett.

-Volt idő, amikor megbíztál benne - folytattam.

- Bizalmas dolgokat is elmondta neki, o mindeközben Gault buntársa volt. Te voltál a hírforrásuk, Lucy. A lehető legközvetlenebb.

- Tényleg nagyon fáradt vagyok ahhoz, hogy ezt most kitárgyaljuk - mondta Lucy.

Ezt akkor is meg kellett beszélnünk. Elhatároztam, hogy ebből nem engedek. Felálltam és lekapcsoltam a csillárt, mert tapasztalatom szerint könnyebb egy félhomályos, oldottabb környezetben beszélgetni. Mindketten ágyán fölráztam a párnákat, és felhajtottam a takarót. Lucy eleinte nem reagált az invitálásra, csak járkált föl-alá, mint egy ketrecbe zárt vad; némán figyeltem. Végül vonakodva leült az ágyra, és elhelyezkedett.

- A jó híreden kívül van még valami, amirol beszélnünk kell - kezdtem higgadtan. - Beszéljünk arról, hogy mi is ennek a New York-i tárgyalásnak a lényege.

- Én azt pontosan tudom.

Fölemeltem a kezem, hogy elhallgattassam: az előző mondatommal csak lehetőséget akartam adni neki egy ellenérvre.

-Temple Gault legalább öt embert gyilkolt meg Virginiában - mondtam -, és az is kiderült, hogy Carrie legalább az egyikben részt vett. Ott van az a videofelvétel, amelyiken fejbe lö egy férfit. Gondolom, emlékszel még rá.

Hallgatott.

-Te is ott voltál, mikor teljes pompájában, színesben végignéztük azt a jelenetsort - mondtam.

-Tudom - felelte.

Megint harag érződött a hangjában.

- Ezt már milliószor megbeszéltük - mondta.

- Láttad, hogy ember öl - folytattam. - Alig tizenkilenc éves voltál, az MKK-ban gyakornokoskodtál, a CAIN-t programoztad, és szerelmes voltál ebbe a nobe.

Minél érzékenyebb részekre tapintottam, Lucy annál inkább magába zárkózott. Az MKK az FBI Mérnöki Kutatási Központja, ott készült a CAIN néven ismertté vált intelligens bűnügyi nyilvántartó hálózati program, amelynek ötletét Lucy vetette föl, s a megalkotását is o irányította. Mostanra ki-rekesztették belöle, és hallani sem bírta, ha valaki szóba hozta.

-Láttam, milyen hidegvérűen, rákészülve gyilkolt a szerelmed. Te nem voltál ellenfél neki.

- Miért csinálod ezt? - kérdezte fojtott hangon

Lucy, arcát a karján nyugtatva.

- Csak hogy ne feledkezz meg a tényekről.

- Enélkül sem feledkezem meg.

- Sejttem. Egyébként pedig még azokba a személyes kis dolgokba se fogunk belemenni, amelyeket Carrie és Gault megtudott rólam. Beszéljünk ezzel szemben New Yorkról, ahol Gault meggyilkolta a saját novérét és legalább egy rendort, és azóta az is bebizonyosodott, hogy nem egyedül tette. Jayne Gault személyes holmijáról később sikerült levenni Carrie ujjlenyomatát, és mikor a Boweryn elfogták, a nadrágján megtalálták Jayne véréét. Tudomásunk szerint az o esetében is Carrie húzta meg a ravaszt.

- Könnyen lehet - mondta Lucy -, de már erről is tudtam.

- Eddie Heathról viszont nem. Emlékszel? Egy szelet csoki meg egy zacskós leves volt nála, egy 7-Elevenben vette mind a kettőt. A tasak mellette volt, mikor ott feküdt megcsonkítva, haldokolva. Azóta arról is sikerült levenni Carrie ujjlenyomatát.

- Nem létezik! - Lucy megdöbben.

- Van még más is.

- Miért nem beszéltél nekem eddig erről? Carrie ezt az egészet végigcsinálta Gaulttal. És nyilván abban is segített neki, hogy megszökjön a börtönből.

- Efelől semmi kétség. Már jóval azelőtt afféle Bonnié és Clyde típusú párt alkottak, mielőtt megismerted Carrie-t. Ez a no már akkor embert ölt, mikor te még csak tizenhét éves voltál, és még csak nem is csókolt férfi.

- Nem tudom, fog-e valaha is - mondta fahangon Lucy.

Egy perccig egyikünk sem szólt.

Végül Lucy törte meg a csendet.

- Szóval szerinted két évig tervezgette, hogyan tudna megismerkedni velem, és hogyan lehetne a... - Remegett a hangja. - És hogyan vihetné keresztül azokat a dolgokat, amiket művelt.

- Hogy hogyan csábíthatna el - vágtam közbe. -

Azt nem tudom, hogy azt is előre kitervelte-e, de oszintén szólva nem is érdekel! - robbant ki belőlem a harag. - Eget-földet megmozgattunk már, hogy adják ki Virginiának az itt elkövetett buneiért, de képtelenség elérni. New York nem adja ki.

A sörösüveg csak lógott a kezemben, egészen elfeledkeztem róla. Lehunytam a szemem, halottak képei rémlettek föl előttem. Láttam Eddie Heatht háttal egy szemeteskonténernek támasztva, ahogy az eso felhígítja a sebeiből szivárgó vért, láttam a meggyilkolt seriffet és a börtönort, akiket Gault ölt meg, és Carrie feltehetőleg abban is segített neki. Feküdtek a kezem alatt azok a holttestek; függvényekre, boncolási jegyzokönyvekre és fogtérképekre fordítottam le gyötrelmeiket. Akarva-akaratlan, de igenis kívántam, hogy Carrie Grethen halállal bunhódjon mindazért, amit ellenük, ellenem és Lucy ellen tett.

- Az a no egy szörnyeteg - mondtam gyásztól és dühtől reszketo hangon. - Minden tolem telhetot megteszek, hogy elnyerje méltó büntetését.

- Miért prédikálsz nekem? - kérdezte Lucy kissé hangosabban, felháborodottan. - Azt hiszed, én

nem ezt akarom?

- Tudom, hogy ezt akarod.

- Örömmel ráereszteném az áramot vagy belesnyomnám a karjába a tut.

- Ne hagyd, hogy a korábbi kapcsolatokat elhomályosítsa a tisztánlátásodat, Lucy.

- Jézus.

- Ez neked még így is egyenlotlen küzdelem. Ha nem tudod távolabbról szemlélni a dolgot, Carrie eléri, amit akar.

- Jézus - ismételte Lucy. - Ezt nem akarom halani többé.

- Érdekel, hogy mit akar? - Nem bírtam leállni.

- Megmondom én neked egészen pontosan. Manipulálni akar. Ahhoz ért a legjobban. És tudod, mi lesz azután? Beszámíthatatlanság miatt fölmentik, és a bíró visszaküldi a Kirbybe. Amint ez megtörténik, Carrie rohamos javulásnak indul, és az ot-tani orvosok épelméjünek minosítik. A törvény értelmében kétszer nem állíthatják bíróság elé ugyanazért a buncselekményért. Végül kiengedik.

- Ha ez megtörténik - mondta fagyosan Lucy -, én megkeresem, és szétlövöm a fejét.

- Ez meg miféle válasz?

Néztem a sziluettjét, ahogy hevert felpolcolt hát-tal az ágyon. Alig mozdult. Hallottam a lélegzését, s szinte a benne dörömbölo dühöt is.

- Az embereket igazából nem fogja érdekelni, hogy kivel feküdtél le - mondtam halkán. - Ez leg-följebb téged érdekel. Sot szerintem az esküdtek megértik majd, hogyan történhetett ez meg veled annak idején. Még nagyon fiatal voltál, o meg ido-sebb, ravasz és gyönyöru. Karizmatikus és figyel-mes volt, és a felettesed.

- Mint Teun - felelte Lucy; nem tudtam, gú-nyolódik-e.

- Teun nem elmebeteg - válaszoltam.

4.

Másnap reggel elaludtam a bérelt LTD-ben, s mire fölébredtem, már kukoricatáblák, silók és ligetek mellett húztunk el, mely utóbbiak még a polgárhá-ború idején sarjadhattak. Marino vezetett. Szöges-dróttal és telefonvezetékekkel szegett, kopár hek-tárok között gurultunk. A házak elotti telkeken vi-rágmintával és Uncle Sam ábrázatával díszített le-velesládák álltak. Itt-ott tavacskákat, patakokat és füves réteket lehetett látni, máshol magas gyomok-tól felvert legeloket. A házak legtöbbje kicsi volt, kerítésük kidolt-bedolt, a szárítóköteleken nyutt ru-hadarabokat lengetett a szél.

Ásítva a szám elé emeltem a kezem és elfordítot-tam a fejem, mert a gyöngeség jelének tekintem, ha valaki fáradtnak vagy unottnak látszik. Néhány perc elteltével rákanyarodtunk a 715-ösre, más né-ven a Beaverdam Roadra. Tehenek tuntek fel. A csurök deszkafala egészen elszürkült már, és az itt lakók közül látnivalóan soha senkinek nem jutott eszébe, hogy el kellene vontatniuk lepusztult teher-autóikat. A Hootowl Farm tulajdonosa egy nagy fe-hér házban lakott, amelyet míg a szem ellátott, be-

kerített legelő övezett. A homlokzatán lévő tábla szerint 1730-ban épült. Most már fürdomedencéje is volt, és akkora parabolaantennája, amellyel akár intergalaktikus jeleket is foghatott.

Még ki se szálltunk a kocsiból, Betty Foster már elo is sietett a fogadásunkra. Ötven körüli no volt, vonásai élesek, királynoiek, borébe mély ráncokat perzselt a nap. Hosszú, osz haját kontyba kötötte, de sportos, ruganyos mozgása egy feleannyi idos emberét idézte, s mikor fáradt, barna szemével a szemembe nézve kezet nyújtott, keménynek és erosnek éreztem a tenyerét.

- Betty vagyok - mondta. - Ön bizonyára Scarpetta doktorno. Ön pedig biztos Marino kapitány.

Vele is kezet rázott; gyorsak és magabiztosak voltak a mozdulatai. Ujjatlan vászoningben és farmer-nadrágban volt, barna csizmája sarokrészére sár kérgesedett. Vendégszeretete más érzelmeket takart, s úgy viselkedett, mintha kissé zavarba hoztuk volna, mintha nem tudná, hol is kezdje.

- Kenneth a lovardában van - mondta -, de várja magukat. Elárulom, hogy nagyon fölzaklatta a do-log. Imádta azokat a lovakat, minden egyes lovat, és persze az is nagyon megrendítette, hogy valaki meghalt a házában.

- Ön tulajdonképpen milyen kapcsolatban áll vele? - kérdezte Marino, miközben lassú léptekkel elindultunk az istálló felé vezető poros úton.

- Évek óta tenyészttem és idomítom a lovait - válaszolta az asszony. - Mióta visszaköltözött Warrentonba. A Nemzetközösségben neki voltak a legjobb morganjei. Meg negyedesei és telivérei.

- Magához hordta a lovait? - kérdeztem.

- Idonként. Máskor meg egyéveseket vett tolem,; aztán itt hagyta oket két évre idomításra. Utána meg hazavitte oket. Versenylovakat is tenyésztett, és mikorra pályaérettek lettek, eladta oket. Én is jártam hozzá, a lovaihoz, néha hetente kétszer-háromszor is. Gyakorlatilag én felügyeltem.

- Nem volt ott lovász? - kérdeztem.

- A legutóbbi hónapokkal ezelott kilépett. Azóta Kenny maga végezte a munka java részét. Nem az az ember, aki csak úgy felfogad bárkit. Óvatosnak kell lennie.

- Szeretnék egy kicsit többet tudni arról a lovásztól. - Marino közben jegyzetelt.

- Kedves öregfiú, de sokat vacakol a szíve - válaszolta Betty Foster.

- Lehet, hogy egy ló megmenekült - mondtam.

Eloszor nem reagált. Odaértünk egy nagy, vörös épülethez és egy póznához, amelyre egy Vigyázz, harapós kutya! feliratú táblát szögeztek.

- Úgy láttam, egy csikó. Fekete - folytattam.

- Csillaga van? - kérdezte.

- Elég messzirol láttam.

- Hát volt Kennynek egy Windsong nevu csikaja - mondta Foster. - Annak az anyja, aWind, az futott egyszer a derbin. Utolsónak jött be, de oda már bejutni is dicsóság. Az apja meg nyert néhány nagy gátversenyt. Úgyhogy Kenny lovai közt valószínűleg a Windsong volt a legértékesebb.

- Lehet, hogy Windsongnak sikerült valahogy ki-

jutnia - ismételttem. - Megmenekült.

- Remélem, nem kószál még mindig szabadon.

- Ha kószál is, nem hinném, hogy sokáig. A rend-
ország már tud róla.

Marinót nem érdekelte különösebben a megme-
nekült ló. Bent a lovardában a patadobogás mellett
szabadon sétálgató bantamkakasok és gyöngytyú-
kok hangjai fogadtak minket. Marino hunyorgott
és köhögött, mert a levegot vastagon megülte a vö-
rös por, amelyet egy barna morgan kanca könnyu
vágója vert föl. Az állásaikba kötött lovak nyerítet-
tek és nyihogtak az előttük elhaladó ló és lovas lát-
tán. Azonnal felismertem az angol nyeregben lo-
vágó Kenneth Sparkest, de még sose láttam pizs-
kos vászonnadrágban és csizmában.

Remek lovas volt, és mikor elottem ellovagoltá-
ban rám nézett, a felismerés semmiféle jelét nem
adta. Rögtön éreztem: nem örül, hogy ott vagyunk.

-Van itt valahol egy hely, ahol beszélhetnénk
vele? - kérdeztem Betty Fostert.

- Ott kint vannak székek - mutatta. -Vagy beme-
hetnek az irodába.

Sparkes felgyorsított s felénk vágatott, a gyöngy-
tyúkok tollszoknyájukat fölemelve iszkoltak előre.

- Nem tud valamit egy norol, aki esetleg Sparkes-
nál lakott Warrentonban? - kérdeztem, miközben
elindultunk kifelé. - Látott ott nála valakit?

-Nem.

Háttal a lovardának, szemben egy kis erdővel, le-
telepedtünk a muanyag székekre.

- Isten a tudója, Kennethnek voltak barátjai, de
én nem tudtam mindegyikről. - Betty Foster meg-
fordította a székét, hogy a lovarda felé nézzen. Ha
Windsongot illetően tévednek, akkor Kennynek
mostanra az az egyetlen ló maradt, amelyiken
most ül. Black Opalnak hívják, de az egyszerűség
kedvéért csak Palnak nevezzük.

Nem válaszoltunk, csak hátranéztünk. Sparkes
épp akkor szállt le a nyeregből, a kantárt Foster
egyik lovászána kezébe nyomta.

-Ügyes voltál, Pal! - paskolta meg a ló kényes
nyakát és fejét.

-Van valami különös oka annak, hogy ez a ló
nem volt ott a többi mellett a birtokon? - kérdez-
tem Betty Fostert.

- Nem elég idős hozzá. Ez egy alig hároméves
herélt, még idomítani kell. Ezért van még itt. Sze-
rencsére.

Egy villanásnyi időre fájdalom suhant át az arcán,
s gyorsan elfordította a tekintetét, aztán megköszö-
rülte a torkát, felállt és otthagyt minket. Sparkes
a nadrágszíját és a nadrágját igazgatva már köze-
ledett felénk. Felálltam, és Marinóval együtt kezet
fogtam vele. Egészen átizzadta fakóvörös ingét. Ki-
bontotta a nyakába kötött sárga kendőt, és megtö-
rölgette verejtékes arcát.

- Parancsoljanak helyet foglalni - mondta finom-
kodva, mintha audiencián fogadna minket.

Leültünk. Sparkes fogott egy széket, szembefor-
dította velünk, és ő is leült. Határozott volt a tekin-
tete, de a szeme vérekes.

- Hadd szögezzem le mindjárt az elején a meg-

gyozodésemet - kezdte. - Ez a tuz nem volt véletlen, és ez olyan biztos, mint hogy most itt ülök.

- Azért vagyunk itt, hogy ezt kivizsgáljuk - reagált Marino a szokottnál udvariasabban.

- Szerintem az indíték rasszista jellegű volt. - Sparkes állkapcsán megfeszültek az izmok, s hangja haragosra váltott. - Ezek... Nem tudom, hogy kicsodák, de szándékosan meggyilkolták a lovaimat, és tönkretettek mindent, amit szeretek.

- Ha fajgyűlöletből csinálták - mondta Marino -, akkor miért nem gyozodtek meg róla, hogy maga otthon van-e?

-Vannak dolgok, amelyek rosszabbak, mint a halál. Lehet, hogy jobban tetszik nekik, hogy így szenvedjek. Gondolom, maguk is tudnak következtetni.

- Igyekszünk - felelte Marino.

- Eszükbe ne jusson rám verni - figyelmeztetett fölemelt mutatóujjal mindkettenket Sparkes. - Nagyon jól tudom, hogyan gondolkodnak maguk - folytatta. - Hogy én gyújtottam föl a saját birtokomat, és én ítélem tuzhalálra a lovaimat. Pénzért. Akkor most hadd mondjak valamit.

Közelebb hajolt.

- Közlöm magukkal, hogy nem én tettem. Sose lettem volna képes ilyesmire, és soha az életben nem is leszek képes. Semmi közöm a történetekhez. Itt én vagyok az áldozat, és valószínűleg csak a szerencsének köszönhetem, hogy még élek.

- Beszéljünk a másik áldozatról - mondtam halálra. - Egy fehér nő az illeto, és amennyire most meg lehet állapítani, hosszú, szőke haja volt. Ki tartózkodhatott aznap este az ön házában?

- Az én házában? Senki! - kiáltott fel Sparkes.

- Feltételezésünk szerint az illeto a fürdőszobában lelte halálát - folytattam.

- Nem tudom, ki lehetett az, de nyilván betört a házba - mondta Sparkes. -Vagy talán ő gyújtotta a tüzet, aztán nem tudott kimenekülni.

- Nincs jele annak, hogy bárki is betört volna - közölte Marino. - Nem tudom, volt-e riasztója, mindenesetre nem szólalt meg aznap este. Csak a tuzjelző.

- Én ezt nem értem. - Sparkes láthatólag igazat mondott. - Mielőtt elutaztam, természetesen bekapcsoltam a riasztót.

- És hol járt? - puhatolózott Marino.

- Londonban. Alig értem oda, mikor értesítettek. Ki se tettem a lábam a Heathrow-ról, máris indultam haza - válaszolta Sparkes. - Washingtonban kocsiba vágtam magam, és egyenesen ide jöttem.

Üres tekintettel meredt a földre.

- Milyen kocsiba? - kérdezte Marino.

- A sajátomba. Egy Cherokee-ba. Otthagytam a Dullesen a hosszú távú parkolóban.

- A parkolójegye megvan?

- Meg.

- És az a Mercedes, amelyik a háza mögött áll? - folytatta Marino.

Sparkes a homlokát ráncolta. - Miféle Mercedes? Nekem nincs Mercedesem. Én csak amerikai kocsit veszek.

Eszembe jutott, hogy mindig is ez volt az elve, és gyakran hangoztatta is.

- A ház mögött áll egy Mercedes - mondta Marino. - Az is kiégett, úgyhogy nem sokat lehet kideríteni róla. De úgy nézem, nem a legújabb típus. Egy szedán, olyan szögletesebb forma, mint a régebbiek.

Sparkes csak ingatta a fejét.

- Akkor talán az áldozaté lehetett - következtetett Marino. - Lehet, hogy valaki váratlanul meglátogatta. Kinek van még kulcsa a házhoz, és ki ismeri a riasztó kódját?

-Jóságos ég...! - Sparkes hirtelenjében nem tudott válaszolni. - Joshnak, a lovászomnak volt. Talpig becsületes ember. Beteg, azért lépett ki, nekem meg eszembe se jutott lecseréltetni a zárat.

-Megmondaná, hol találjuk meg? - kérdezte Marino.

- Josh soha az életben... - kezdte Sparkes, de hirtelen torkán akadt a szó, és hitetlenkedés jelent meg az arcán. - Uram az egekben... - suttogetta fájdalmas sóhajjal. - Uram az egekben.

Rám nézett.

- Ugye azt mondta, szöke volt? - kérdezte.

- Igen.

-Tud még valamit mondani róla? - Sparkes hangján érződött, hogy könnyen pánikba eshet.

- Elég vékony termetu, és minden valószínűség szerint fehér. Valamilyen blúz volt rajta, farmer-nadrág és félszárú csizma. Olyan befuzos, nem western.

- És milyen magas?

-Amíg meg nem vizsgálom, ezt nem tudom megmondani.

- Ékszerek?

- Nem találtuk meg a kezeit.

Sparkes megint felsóhajtott, s mikor megszólalt, remegett a hangja. - Nagyon hosszú volt a haja? Olyan derekáig éro? És nagyon világos szöke?

- Olyannak látszik - válaszoltam.

-Volt egy lány... - kezdte Sparkes. Többször is megköszöörülte a torkát. -Van egy házam Wrightsville Beachen, ott ismertem meg. Az ottani egyetemre járt, legalábbis idonként. Nem tartott sokáig talán egy fél évig. És nálam is járt jó néhányszor a tanyán. Ott is láttam utoljára. Szakítottam vele, mert már nem lehetett folytatni a dolgot.

- És neki volt egy régi Mercedese? - kérdezte Marino.

Sparkes a fejét rázta, s arcát a tenyerébe temetve igyekezett összeszedni magát.

-Volkswagenje volt... világoskék - préselte ki nagy nehezen. - Nem volt egy vasa sem. A végén, mielőtt elment, én adtam neki. Egy ezerdolláros csekket Mondtam neki, hogy folytassa a tanulást, és fejezze be az egyetemet. Claire Rawleynak hívták Lehet, hogy o vette el a tartalék kulcsaimat. Talán még azt is látta, milyen számokat ütök be a riasztóba.

- Eszerint több mint egy éve nincs kapcsolata Claire Rawleyval? - kérdeztem.

- A világon semmi - válaszolta Sparkes. - Mintha

ezer éve lett volna. Egyébként is hülyeség volt. Szörfözés közben láttam eloszór, Wrightsville-ben, és mikor kijött a partra, megszólítottam. Bevallom, még soha életemben nem láttam olyan ragyogó not Egy idore szinte teljesen belebolondultam, de aztán magamhoz tértem. Rengeteg volt a probléma meg a bonyodalom. Gyámra lett volna szüksége, én meg arra nem voltam kapható.

- Mondjon el mindent, amit csak tud róla - kértem halkán. - Hol élt, hol él a családja... Bármi olyasmit, ami segít kideríteni, hogy az elhunyt Claire Rawley-e vagy sem. Természetesen az egyetemmel is föl vesszük a kapcsolatot.

- Elárulok magának egy szomorú igazságot, Scarpetta doktornő - mondta Sparkes. - Valójában semmit sem tudtam róla. A kapcsolatunk foképp szexuális jellegű volt, és ezenkívül idonként segítettem neki anyagilag meg az egyéb zsurjei megoldásában. Gondoskodtam róla. - Szünetet tartott. - De sose volt komoly ügy, legalábbis részemről nem. Házasság soha szóba sem került.

Nem kellett tovább magyaráznia. Befolyásos ember volt, szinte sugárzott róla. Szinte bármelyik not megkaphatta. De most nem azért jöttem, hogy ítélezzek fölötte.

- Bocsássanak meg. - Fölemelkedett. - Ezenkívül csak azt tudom mondani, hogy amolyan elvetélt művészlélek volt. Színészno szeretett volna lenni, de állandóan csak szörfözött meg a parton flangált. És miután egy ideje jártunk már, észrevettem, hogy valami nincs rendjén körülötte. Valahogy hiányzott belöle a motiváció, és idonként roppant szeszélyes és homályos dolgai voltak.

- Ivott? - kérdeztem.

- Nemigen. Túl sok benne a kalória.

- Narkotikum?

- Én is erre kezdtem gyanakodni, mert más se hiányzott volna. De nem tudom.

- Mielott még faképnél hagy bennünket - szólt közbe Marino, hangjában a gonosz rendor tónusával -, áruljon el valamit. Biztos, hogy ez nem afféle gyilkossággal egybekötött öngyilkosság? Az illeto mindent elpusztít, ami az áldozaté, aztán azzal együtt maga is elég. Biztos, hogy nem lehetett rá oka, Mr. Sparkes?

- Egyelőre semmiben sem lehetek biztos - válaszolta Sparkes, és megállt a lovarda nyitott ajtajában.

Marino is felállt.

- Nem akarom megsérteni, de ez így sehogy sem áll össze - mondta. - És szeretném látni a londoni útjával kapcsolatos papírokat. Jegyeket, nyugtákat meg ilyesmiket. Meg amiket a Dullesen kapott. És tudomásom szerint az ADTI igencsak érdeklödik a pincében tárolt rengeteg whisky és fegyver iránt.

- Második világháborús fegyvereket gyujtók. Minden egyes darab be van jegyeztetve, és törvényesen tartom a birtokomban - felelte fagyosan Sparkes. - A whiskyt egy öt éve megszunt kentuckyi szeszfozdétól vásároltam. Nem lett volna szabad eladniuk nekem, nekem meg nem lett volna szabad megvennem, de ez van.

- Azt hiszem, az ADTI nagyobb vad után cserkészik, mint a maga whiskyshordói - mondta Marino. - Úgyhogy nagyon hálás lennék, ha átadná nekem az utazásával kapcsolatos papírokat.

- Meg is motoz, kapitány úr? - villant fel dacosan Sparkes szeme.

Marino állta a tekintetét. Gyöngytyúkok peckeskedtek el mellettünk.

- Beszéljen az ügyvédemmel - mondta Sparkes -, aztán boldogan állok a rendelkezésükre.

- Marino! - mondtam. - Magunkra hagyna minket egy percre Mr. Sparkesszal?

Marino meglepődött, és láttam, hogy zokon vette. Szó nélkül, hosszú léptekkel bement a lovardába. Jó néhány gyöngytyúk követte.

Kettesben maradtunk Sparkesszal. Feltűnően jóképu férfi volt, a vonásai arisztokratikusak, az orra egyenes, jeffersoni, a bore sötét és olyan sima, mint egy feleannyi idős emberé. Hangulatát jól tükrözte az a mód, ahogyan a lovaglópalcáját szorongatta. Megvolt benne a testi eroszakra való hajlam, de tudomásom szerint ennek még sosem engedett.

- Mondja, mit akar - szólt gyanakodva.

- Csak szeretném biztosítani, hogy a múltbeli nézeteltéréseink ellenére én...

Megrázta a fejét, és nem engedte befejezni.

- Ami elmúlt, elmúlt - mondta kurtán.

- Ez azért nem egészen így van - válaszoltam. -

Nekem nincsenek ellenséges érzületeim magával szemben. A mostani ügynek részemről semmi köze a múlthoz.

Akkoriban, mikor még aktívabban részt vett az újságjai szerkesztésében, gyakorlatilag rasszizmussal vádolt, mikor kiadtam egy statisztikai kimutatót a feketék egymás ellen elkövetett gyilkosságairól. Pedig egyszerűen csak arról volt szó, hogy megakartam mutatni az embereknek, hány halál okozója közvetlenül vagy közvetve a kábítószer, a prostitúció vagy éppenséggel a feketék egymás iránti gyűlölete.

Sparkes riporterei számos mondatomat a szövegkörnyezetükből kiragadva idézték, aminek az lett a vége, hogy Sparkes magához rendelt elokelo belvárosi irodájába. Sose fogom elfelejteni, mit éreztem, mikor bevezettek csupa mahagóni, csupa kolóniai, csupa virág, csupa fény szobájába. Utasított - mintha jogában állt volna -, hogy tanúsítsak több megértést az afro-amerikaiak iránt, és nyilvánosan vonjam vissza elvakult nézeteimet. Ahogy most elnéztem, izzadt arcával és trágyás csizmájával egyáltalán nem olyan volt, mint régi hetyke önmaga. A keze remegett, büszkesége megtörni látszott.

- Tudatja majd velem, hogy mire jutott? - kérdezte. Fölszegte a fejét, de a szemében könny csillogott.

- Amit lehet, közlök magával - feleltem kitérőleg.

- Csak azt szeretném tudni, hogy o volt-e, és hogy szenvedett-e.

- A tuzhalált halók legtöbbször nem szenved, mert mire a lángok elérik, elájul a szén-monoxidtól. A haláluk általában csendes és fájdalom nélküli.

- Hála Istennek!

Fölnézett az égre.

- Hála legyen Istennek! - suttogta.

5.

Vacsoraidore hazaértem ugyan, de semmi kedvem nem volt fozni. Benton három üzenetet is hagyott, és egyikre sem válaszoltam. Furcsa érzések kerülgettek. Nyomasztott valami, mégis valahogy derus voltam, s ez arra sarkallt, hogy sötétedésig kint dolgozgassak a kertben, gyomláljak és rózsákat metszszek a konyhába. Rózsaszínueket és sárgákat választottam, szirmaik szorosan összeálltak, mint egy föltekercselt zászló selyme. Este sétára indultam; sajnáltam, hogy nincs kutyám. Egy ideig eltunodtem, milyen is lenne, ha volna, ha a körülményeim lehetővé tennék.

Oda lyukadtam ki, hogy egy kiöregedett versenyagarat szereznék, amelyre biztos halál vár. Persze az én életem nem olyan, hogy bármilyen állatot is tarthatnék. Épp ez járt a fejemben, mikor az egyik szomszéd egy kis fehér kutyát vezetve kilépett pazar villájából.

-Jó estét, Scarpetta doktorno! - köszönt rám savanyú képpel. - Ezúttal meddig lesz itthon?

- Sose tudom előre - válaszoltam, még mindig az agárra gondolva.

- Hallottuk a tüzet - mondta fejét csóválva.

Nyugdíjas sebész volt.

- Szerencsétlen Kenneth.

- Eszerint ismeri - mondtam.

- Igen, persze.

- Hát szomorú. Milyen fajta ez a kutya?

- Ez afféle vegyes saláta, van benne mindenféle - felelte a szomszéd.

Továbbindult. Menet közben elovette a pipáját és rágyújtott - a felesége nyilván nem engedte odabent dohányozni. Én is újra elindultam. Az utca házai mind különbözőek voltak, csak annyiban hasonlítottak egymásra, hogy egyik sem nagyon régen épült. Stílusosnak éreztem, hogy az utca mögött a lustán kanyargó folyó ugyanúgy hömpölyög a sziklafalak között, mint kétszáz éve. Richmond nem a változásairól híres.

Mikor odaértem arra a helyre, ahol nemrég megtaláltam Bentont, miután épp megorrolt rám valamiért, megálltam ugyanannál a fánál, és csak néztem, hogyan világítanak a sötétben a környékbeli házak ablakai. Hirtelen nem volt erom továbblépni. Kenneth Sparkeson töprengtem: bunös vagy áldozat? Hátam mögül, az utca felöl léptekeket hallottam. Riadtan megperdültem, és megmarkoltam a kulcskarikámra fuzott kis gázsprayt.

Marino testes figurája tunt fel, majd nyomban meg is szólalt.

-Nem kellene ilyen késon itt kóricálnia, doktorno.

Fáradtabb voltam, mintsem rossz néven vegyem atyáskodását.

- Honnan tudta, hogy itt vagyok? - kérdeztem.

- Az egyik szomszédától.

Nem érdekelt.

- Ott áll a kocsim - folytatta Marino. - Hazaviszem.

- Már egy perc nyugalma sem lehet az embernek? - kérdeztem minden harag nélkül, mert tudtam, hogy nem akart megbántani.

- Ma este nem - válaszolta. - Sajnos nagyon rossz híreim vannak. Azt hiszem, jobb volna, ha leülne.

Azonnal Lucy jutott eszembe, s éreztem, hogy elszáll a lábamból az ero. Megtántorodtam, megfogtam Marino vállát; mintha millió darabra robbant volna szét az agyam. Mindig is tudtam, hogy eljöhet még a nap, mikor valaki Lucy halálhírével állít be hozzám. Se szólni, se gondolkodni nem bírtam. Lélekben messze jártam, mind mélyebbre és mélyebbre szívott magába egy sötét, rettenetes örvény. Marino elkapta a karomat, hogy el ne essek.

-Jézusom! - kiáltott fel. - Hadd kísérem oda a kocsihoz, ott le tudunk ülni.

- Ne - mondtam alig hallhatóan. - Hogy van Lucy? - Muszáj volt megkérdeznem.

Marino egy pillanatig hallgatott; elbizonytalanodott.

- Hát o még nem tudja... Hacsak nem a hírekből - felelte.

- Mit nem tud? - kérdeztem, s mintha megint keringeni kezdett volna a vérem.

- Carrie Grethen megszökött a Kirbyből - mondta Marino. -Valamikor ma délután, de csak este vették észre, mikor a noi elítélteket levitték vacsorázni.

Gyors léptekkel elindultunk a kocsija felé.

- Maga meg itt kóricál a sötétben egy szál kulcs tartóval. - Az aggodalom feldühítette. - A franc enné meg azt a ribancot. Ilyet ne csináljon még egyszer, hallja?! Fogalmunk sincs, merre rohangászik az a kurva, az viszont szentség, hogy amíg szabadlábbon tébolyog, addig maga nincs biztonságban.

- Nincs ember a világon, aki biztonságban volna - dűnnyögtem. Beültem a kocsiába, és közben az járt a fejemben, hogy Benton egyedül van a tengerparton.

Carrie Grethen legalább annyira gyűlölte ot, mint engem - legalábbis úgy éreztem. Benton vázolta fel bunözői jellemvonásait, Benton volt annak a muveletnek a szellemi irányítója, amely végül Carrie Grethen elfogásához és Temple Gault halálához vezetett. Benton az Iroda minden lehetséges eszközét bevetette, hogy rács mögé juttassa Carrie Grethent.

- Tudhatja valahonnét, hogy hol van Benton? - kérdeztem. Marino közben már elindult hazafelé. - Egyedül van egy tengerparti üdülőhelyen, egy szigeten. Nyilván fegyvertelenül sétálgat a parton, észébe sem jut, hogy valaki esetleg vadászik rá, és...

- Ismerek még valakit, aki szintén így van ezzel - vágott a szavamba Marino.

- Én is.

- Szerintem Benton már biztosan tud róla, de azért föl hívom - mondta Marino. - Azt viszont

nem hinném, hogy az a rohadt tyúk tudna a maga Hilton Head-i nyaralójáról. Az akkoriban még nem volt meg, mikor Lucy mindent kifecsegett neki.

- Ne legyen igazságtalan - mondtam. Marino be-kanyarodott a házam elé, és hirtelen lefékezett. - Lucynak esze ágában sem volt rosszat akarni nekem.

Megfogtam a kilincset.

- Az most lényegtelen, hogy milyen szándékkal tette.

Marino kifújta a füstöt az ablakon.

- És hogyan jutott ki? - kérdeztem. -A Kirby egy szigeten áll, még megközelíteni sem könnyű.

- Senki sem tudja. Kábé három órája le kellett volna mennie vacsorázni a többi bájos hölgygel, és az örök akkor vették észre, hogy hiányzik. Suttu. Nyomtalanul eltunt. És vagy másfél-két kilométerre onnan van egy régi gyaloghíd az East Riveren, amelyik a Harlemba vezet.

Kipöckölte a csikket.

- Senki nem tud okosabbat, mint hogy azon a hídon lépett le a szigetrol. A zsaruk megszállták a környéket, helikopterekkel is kutatják, nem bújta el valahol a szigeten. De nem hinném. Szerintem a spinkó már rég kifozte ezt, és másodpercre kidolgozta. Még hallunk róla, erre mérget vehet.

Mélységesen fölkararva mentem be a házba. Megnéztem minden ajtót és ablakot, és beállítottam a riasztót, sőt valami olyasmit is tettem, amit csak ritkán, és amitól mindig ideges lettem: elovettem az íróasztalom fiókjából kilenc milliméteres Glock pisztolyomat, és a ház összes szekrényét átvizsgáltam. Benéztem minden egyes ajtó mögé - kétkezes tartásban markolva a pisztolyt, kalapáló szívvel. Carrie Grethen ekkorra már természetfeletti hatalommal felruházott szörnyeteggé vált bennem. Kezdttem arra gondolni, hogy képes hatástalanítani a riasztót, s aztán majd mikor fegyvertelen vagyok és a legkevésbé számítok rá, egyszer csak elosiklik egy sötét zugból.

De egyelőre úgy éreztem, egyedül vagyok a házban. Bevittem egy pohár burgundi vöröset a hálószobába, pongyolába bújtam, és megint fölhívtam Wesleyt. Hideg futkosott a hátamon, mert nem vette föl. Éjfél előtt még egyszer megpróbáltam, de akkor sem.

- Édes Istenem! - suttogtam magányomban.

Reméltem, hogy Benton felhív. Mondogattam magamnak, hogy él és virul, és hogy most aludnom kell. Belekezdtem Seamus Heaney verseskötetébe, de valahol a Láp föld közepén elaludtam. Hajnali ketto után tíz perccel szólalt meg a telefon, a könyv a padlóra csúszott.

- Scarpetta - motyogtam a kagylóba. A szívem kalapált, mint mindig, ha hirtelen ébredék.

- Én vagyok, Kay - mondta Benton. - Ne haragudj, hogy ilyen késon hívlak, de gondoltam, hogy már kerestél, és valamitől kikapcsolt az üzenetrögzítő. Elmentem vacsorázni, aztán jó két órát sétálgattam a parton. Gondolkodtam. Biztos hallottad, mi történt.

- Igen. - Hirtelen teljesen éber lettem.

- Nálad minden rendben? - kérdezte Wesley.
- Az este lefekvés előtt centire átkutat-
tam az egész házat. Fogtam a pisztolyomat, és be-
néztem minden szekrénybe és a zuhanyfüggönyök
mögé.
- Sejtettem.
- Olyan érzés, mintha tudtam, hogy feladtak a
címemre egy levélbombát.
- Ez nem olyan, Kay. Ugyanis most se azt nem
tudjuk, hogy jön-e, se azt, hogy mikor, se azt, hogy
milyen formában. Bárcsak tudnánk. De hát ez is
része a játéknak.
- Benton, te tudod, mit érez irántad az a no.
Nem örülök neki, hogy egyedül vagy ott.
- Menjek haza?
- Belegondoltam, de nem volt jó válaszom.
- Ha akarod, ebben a percben kocsiba ülök -
mondta Benton.
- Beszámoltam neki a Kenneth Sparkes házának
romjai közt talált holttestrol, és elmeséltem, ho-
gyan zajlott le találkozásom a Hootowl Farm mil-
liomosával. Csak beszéltem és magyaráztam, Ben-
ton pedig türelmesen hallgatott.
- A lényeg - foglaltam össze -, hogy kezd az ügy
roppant bonyolulttá, ha ugyan nem bizarrá válni,
és rengeteg a tennivaló. Semmi értelme, hogy a te
nyaralásodat is tönkretegy. És Marinónak igaza
van: semmi okunk feltételezni, hogy Carrie Gre-
then tud a Hilton Head-i nyaralóról. Ott valószínű-
leg nagyobb biztonságban vagy, mint itt.
- Bárcsak idejönne - Benton hangja megkemé-
nyedett. - A Sig Saueremmel fogadnám, és végre
pontot tehetnénk ennek az egésznek a végére.
- Tudtam, hogy a lelke mélyén legszívesebben
megölné Carrie Grethent, és bizonyos értelemben
ez volt a legnagyobb kár, amit ez a no okozhatott.
A vérszomj nem volt jellemző Bentonra, mint
ahogy az sem, hogy az általa üldözött gonoszság
árnyéka rávetüljön a lelkiismeretére és a szívére. És
mialatt hallgattam, éreztem, hogy ebben én is bu-
nós vagyok.
- Látod, milyen pusztító hatású ez az ügy? - kér-
deztem izgatottan. - Nyugodtan beszélgetünk Car-
rie Grethen lelövéséről meg arról, hogy villamos-
székbe ültetik vagy belenyomnak egy halálos injek-
ciót. Ennek a nonek sikerült ránk telepednie, Ben-
ton. Bevallom, tiszta szívemből kívánom a halálát.
- Azt hiszem, mégiscsak haza kéne mennem -
mondta újra Benton.

Nem sokkal később letettük a kagylót, és kiderült,
hogy csak egyetlen ellenségem van aznap éjszaka:
az álmatlanság. Megfosztott a pihenéstől a hajnalig
még hátralévő pár órában, s nyugtalanító és ré-
miszto álmcserepekre tördelte gondolataimat. Azt
álmodtam, hogy elkésem egy fontos találkozóról,
besüppedek a hóba, és képtelen vagyok telefonálni.
Félálomban már semmiféle következtetést nem
tudtam levonni a boncolásokból, s úgy éreztem,
vége az életemnek, majd egyszer csak belefutottam
egy borzalmas autóbalesetbe, körös-körül vérző
emberek heverték, én meg képtelen voltam moz-

dulni, képtelen voltam segíteni rajtuk. Forgolódtam, hol ide tettem a párnámat, hol oda, átrendeztem a takarómat, míg végül füstöskékké vált az ég, s kihunytak a csillagok. Fölkeltem, és főztem egy kávét.

Útban az Intézet felé bekapcsoltam az autórádiót, újra és újra meghallgattam a warrentoni tuzesetrol és az ott talált holttestrol tudósító híreket. Lévén az áldozat egy híres médiamogul, vad és drámai feltételezések kaptak lábra, és önkéntelenül is elgondolkoztam: örül-e ennek Sparkes akár csak egy kicsit is. Szerettem volna tudni, miért nem ad ki egy sajtóközleményt, amelyben tudatja a világgal, hogy él és virul. Megint komor kételyek ébredtek bennem.

Jack Fielding doktor vörös Mustangja ott állt a Jackson Ward felújított házsorai és a Virginia Orvosegyetem campusa között magasodó új, Jackson Street-i épületünk mögött. Az épületben nemcsak a mi munkahelyünk, a bonctani intézet kapott helyet, hanem számos igazságügyi laboratórium is, s ez az épület volt a magja a Biotechnikai Központ néven ismert, rohamosan fejlődő, tizennégy hektáros területnek.

Alig két hónapja költöztünk ide a régi helyünkről, és még mindig nem szoktam meg teljesen a környéket tükröző modern üvegfelületeket. Tágas és világos volt ez az új épület, sárgásbarna muanyaggal borított falait és padozatát könnyen tisztította a vízszugár. Mindazonáltal sok volt még a kicsomagolatlan, szétválogatásra és elrendezésre váró holmink, s bármennyi izgatottsággal töltött is el, hogy végre van egy modern bonctani intézetünk, úgy éreztem, jobban túl vagyok terhelve, mint addig bármikor.

Leállítottam a kocsimat a Jackson Street-i fedett parkoló fonóki helyén; szemembe sütött a még alacsonyan álló nap. Elovettem a kulcsomat, kinyitottam a kaput, és bementem.

A patikatisztaságú folyosón ipari szagtalanító illata érződött, a fal tövében még mindig villanyvezetékekkel, kapcsolókkal és festékesdobozokkal teli ládák sorakoztak. Fielding már kinyitotta a rozsdamentes hutot, amely nagyobb, mint egy átlagos nappali, és kinyitotta a bonctermet is. A retikülömbe tettem a kulcsaimat, bementem az öltözőbe, ahol levettem és felakasztottam a kosztümkabátomat. Nyakig begomboltam a köpenyem, gavallérsarkú cipomet letéve belebújtam a magamban csak boncolóciponek nevezett, meglehetősen ijesztő Reebokba. Tele volt foltokkal és pecsétetekkel, s nyilván egészségre ártalmas anyagokkal is, viszont jó támasztékot szolgáltatott már nem olyan fiatal lábamnak és talpamnak, és sose vittem ki az Intézetből.

Az új boncterem jóval tágasabb a réginél, és a helykihasználás szempontjából is jobb. A nagy, rozsdamentes acélasztalokat itt már nem építették bele a padlóba, így mikor nincs szükség rájuk, félre lehet állítani őket egy olyan helyre, ahol nincsenek útban. Mind az öt új asztal kerekeken áll, ki lehet őket gördíteni a hutoból, a falra szerelt mosdók pe-

dig jobb- és balkezes orvosoknak egyaránt kézre állnak. Az asztalok tetejére gurítható tálcák vannak szerelve, így már nem kell többé emelgetnünk a holttesteket. Vannak dugulásmentes szagelszívóink, szervasztalaink, és különleges, kettős légelvezetők, amely az épület szellőztetőrendszerébe van kötve.

Mindent egybevéve: a Nemzetközösség gyakorlatilag minden szükséges felszerelést és körülményt biztosított annak érdekében, hogy átsegítse a Virginiai Igazságügyi Orvos Szakértői Intézetet a harmadik évezred küszöbén, változást azonban - legalábbis kedvező irányút - ennek ellenére sem tapasztaltunk. Évről évre több golyó és penge okozta roncsolással találkozunk, egyre többen jelentenek föl minket mindenféle komolytalan váddal, a bíróságok pedig magától értetődően téves ítéleteket hoznak, mert az ügyvédek hazudnak, az esküdteket pedig már nem érdeklik se a bizonyítékok, se a tények.

Hideg levegő csapott meg, ahogy kitártam a hűtőhelyiség vastag, nehéz ajtaját. Hullaszákok, véres, szakadt műanyag leplek és merev, kikandikáló lábak sorakoztak mellettem. A papírzacskóba csomagolt kezek nem természetes halálra utaltak. Két kis fekete műanyag zsák egy hirtelen csecsemohalálban elhunyt babát, illetve egy még járni alig tudó gyereket takart, aki belefulladt a család úszómecskéjébe. A tűz áldozata üvegszilánkostul, mindenestül be volt pólyálva, ugyanúgy, ahogy a kocsi belsejébe tettük. Átgurítottam a hordágyat a vakítóan erős neonfénybe, majd megint cipőt váltottam, elmentem a földszinti folyosó túlsó végéig, ahol - a halottaktól elszigetelve - az irodahelyiségeink vannak, meg a tárgyalónk.

Fél kilencre járt, a személyzet tagjai és az irodisták már kávéztak és ide-oda közlekedtek a folyosón. Gépiesen köszöntünk egymásnak. Fielding nyitott ajtajához érve kopogtam és bementem. Épp telefonált, sietosen körmölte a hallottakat egy jegyzetfüzetbe.

- Hogy mondta? - szólt erős, nyers hangján, a kagylót az álla és a válla közé szorítva, s ujjaival szórakozottan végigszántva rakoncátlan, gesztenyebarna haján. - Mi a cím? Hogy hívják a rendort?

Fel se nézett, úgy körmölt.

-Tud adni egy telefonszámot?

Gyorsan visszaolvasta, hogy jól írta-e le.

- Van valami elképzelése, hogy mi okozhatta a halált?... Jó. Jó. Miféle kereszteződés? És mirol ismerem meg magát?... Jó, akkor menjen.

Letette. Korán volt még, de máris hajszoznak látszott; megkezdődött a szokásos napi ügymenet.

- Mirol van szó? - kérdeztem.

- Fojtogatásnak tippeltem. Egy fekete nő, ivott és drogozott. Lelóg az ágyról, a feje a falnak támaszkodik, a nyaka meg úgy áll, hogy nem élhet. És meztelen. Úgyhogy gondolom, nem árt, ha vetek rá egy pillantást, hátha van még más is.

- Valakinek feltétlenül meg kell néznie - bólintottam.

Megértette.

- Levine-t is küldhetjük, ha gondolja.

- Talán jobb volna, mert mindjárt hozzákezek ahhoz a megégett emberhez, és szeretném, ha segítene - mondtam. - Legalábbis az elején.

- Mehetünk.

Fielding hátralökte a székét, és fölegyenesedett; erotol duzzadó figura volt. Fehér inge ujját könyökig felturte, barna nadrágjához egy régi, fonott borövet hordott. Lapos, izmos hasa volt. Elmúlt már negyven, de még most is nagyon ügyelt a kondíciójára, amely egy szemernyivel se volt gyengébb, mint amikor nem sokkal hivatalba lépésem után fölvettem. Bárcsak az eseteivel tördött volna ennyit. Ezzel szemben mindig tisztelettudó és lojális volt irántam, s jóllehet lassan és kissé gépiesen dolgozott, nem bocsátkozott feltételezésekbe, és nem követett el hibákat. Az én szempontomból jól kezelhető, megbízható és kellemes ember volt, nem cseréltem volna el másik helyettesre.

Együtt léptünk be a tárgyalóba, ahol leültem a hosszú, fényes asztal fohelyére. A helyiséget az izmok és belső szerveket ábrázoló képeken és modelleken kívül csak egy csontváz díszítette, illetve az intézmény elozo fonökeinek fényképei - csupa férfié. Aznap reggel egy gyakorlaton lévo medikus, egy cselédkönyves orvos, három helyettesem - osztályvezetok -, a toxikológus és az adminisztrátorom jelent meg és számolt be. A medikus a Virginia Egyetemrol jött hozzánk, ezt a témakört választotta fakultatív tárgyként, és volt egy londoni patológus vendégünk is, aki azért járta az amerikai bonctani intézeteket, hogy jobban megismerje a sorozatgyilkosságokat és a lott sebeket.

-Jó reggelt! - mondtam. -Tekintsük át a jelenlegi ügyeinket, aztán megbeszéljük ezt a mostani tuzesetet és a tanulságait.

Fielding kezdte a feltételezett fojtogatással, majd Jones, a központi körzet adminisztrátora - ennek az irodaépületében kaptunk helyet mi is -, gyorsan ismertette a többi esetet. Volt egy fehér férfi, aki öt golyót eresztett a barátja fejébe, aztán szétlote saját megbomlott agyát. Ott volt ezenkívül még a hirtelen csecsemohalál és a vízbe fúlt kicsi, meg egy fiatalember, aki minden valószínűség szerint éppen az ingét és a nyakkendőjét hámozta le magáról, mikor vörös Miatájával egy fának rohant.

-Nahát! - álmétkodott a medikus, akit Sanfordnak hívtak. - Ezt miből állapították meg?

-Az inge meg a nyakkendője ott hevert az ülésen, a felsotestén pedig egy félig fölhúzott, tiszta pólót találtak - magyarázta Jones. - A jelek szerint munkából jövet randija lehetett. Találkoztunk már ilyen esetekkel. Elofordul, hogy az emberek vezetés közben öltözködnek, borotválkoznak vagy épp a szájukat rúzssozzák.

- Ezek azok az esetek, mikor a halotti bizonyítvány „halálzási ok” rovatába legszívesebben azt írnam: hülyeség - mondta Fielding.

- Minden bizonnyal hallottak már arról, hogy Carrie Grethen tegnap este megszökött a Kirbybol - vettem át újra a szót. - Ez ugyan nem érinti közvetlenül az Intézetet, ennek ellenére nagyon ag-

gasztó esemény.

Igyekeztem a lehetőség szerint tárgyilagos lenni.

- Várható a média jelentkezése - mondtam.

- Már jelentkeztek - nézett rám olvasószemüvege fölött Jones. - Ma reggelig hatan hívták az üzenet-rögzítőt.

- Carrie Grethen ügyében?

- Igen. Négy másik meg a warrentoni eset ügyében telefonált.

- Akkor most foglalkozunk az utóbbival - mondtam. - Egyelőre se a Kirbybol történt szökést, se a warrentoni esetet illetően nem adunk ki semmiféle információt. Fielding és én a nap legnagyobb részében odalent leszünk, és ha nem feltétlenül szükséges, ne zavarjanak. Ez egy nagyon kényes eset.

Az asztal körül ülök komoran, de érdeklődve figyelték.

- Jelen pillanatban még nem tudom, hogy baleset, öngyilkosság vagy gyilkosság történt-e, és az áldozat azonosítása sem történt még meg. Tim! - néztem a toxikológusra. - Csináljunk egy véralkoholt és egy szén-monoxidot. És mivel elképzelhető, hogy az elhunyt drogos volt, ezért a lehető leg sürgetőbbben nézzék meg ópiátokra, amfetaminokra, metamfetaminokra, barbiturátokra és hasisszármazékokra is.

Rábólintott és leírta. A megbeszélés után még átfutottam a Jones által kivágott és odakészített újságcikkeket, aztán visszamentem a boncterembe. A női öltözőben levettem a blúzomat és a szoknyámat, és a kisszekrényből elvettem egy mikrofonövet. A hosszú ujjú, kék sebészöltözék alá kell fölvenni, hogy a készülék gombjait ne kelljen véres kézzel nyomogatni. Ezután egy vezeték nélküli mikrofont csíptettem a galléromra, megint befuztam a boncolócipomet, majd sebészmaszkot és védoplexít erősítettem az arcom elé.

Fielding velem egyszerre lépett be a bonchelyiségbe.

- Röntgenezzük meg - mondtam.

Átgurítottuk az acélasztalt a folyosó túloldalára, a röntgenszobába. A sarkainál fogtuk a leplet, úgy emeltük föl a holttestet és a vele együtt beszállított törmelékét. Átemeltük a röntgenasztalra, a mozgatható digitális képalkotó berendezés C alakú karja alá: ez a gép egy számítógép által vezérelt és összehangolt röntgen és röntgenoszkóp. Sorra beállítottam, amit kellett, bedugdostam a kábeleket, és egy kulcs segítségével bekapcsoltam a számítógépet. Lámpák és kijelzők villantak fel a vezérlőpulton. Betettem egy filmkazettát a tartóba, és ráléptem egy pedálra, amivel működésbe hoztam a monitort.

- Kötény - szóltam Fieldingnek.

Odaadtam neki egy ólommal bélelt karolinakéket. Nehéznek éreztem a magamét, mintha egy homokzsákot kötöttem volna a nyakamba.

- Azt hiszem, megvagyunk - mondtam, és megnyomtam a gombot.

A C kar mozgásával valós időben és különféle szögekből vizsgálhattuk a halottat, de a szokványos

kórházi páciensekkel ellentétben azok, akiket mi nézünk, már nem lélegeznek, nem nyelnek, és nem dobog a szívük. Halott szervek és csontok rajzolód- tak ki fekete-fehéren a képernyőn. Nem láttam se lövedéket, se anomáliákat. Mikor egy kissé arrébb mozdítottuk a C kart, számos különféle átlátszat- lan formát találtunk, amelyek minden bizonnyal a törmelékbe keveredett fémdarabok voltak. A kép- ernyőt figyelve addig tapogatóztunk és kutattunk, míg kezem rá nem érzett két kemény tárgyra. Az egyik olyasféle formájú és méretű volt, mint egy féldolláros, a másik ennél kisebb és szögletes. Oda- vittem a mosogatóhoz, és tisztogatni kezdtem őket.

- Egy kis ezüst fémcsat maradványa - mondtam, és beledobtam egy muanyag dobozba, amelyre je- lölotollal ráírtam, mit tartalmaz.

A másik tárgyat könnyebb volt elokeríteni, és az is hamar kiderült, hogy egy karóra. A mutatói leég- tek róla, kormos üvege betört. A számlapja viszont, amelyről némi további tisztogatás után kiderült, hogy élénk narancsszínu, és valamiféle furcsa, ab- sztrakt rajz látható rajta, nagyon tetszett.

- Férfiórának nézem - közölte Fielding. ,

- Nok viselnek ekkora órákat - mondtam. - Az enyém is ekkora, úgyhogy tudom.

- Akkor talán valamilyen sportoláshoz használa- tos óra.

- Lehet.

Ide-oda forgattuk a C kart. Egyszer csak észrevet- tem valamit az ülep jobb oldali része alatt, ami mintha egy gyuru lett volna, mikor azonban meg akartam fogni, nem találtam ott semmit. Mivel a holttest a hátán feküdt, a teste hátsó része és az azt fedo öltözék nagy részét megkímélte a tüz. Bepré- seltem a kezem az ülep alá, be a farmernadrág far- zsebébe, ahonnan egy fél sárgarépát kotortam elő, és egy első pillantásra acélnak látszó sima jegygyu- rut - de aztán láttam, hogy platina.

- Ezt is férfi gyurúnak nézem - mondta Fielding.

-Vagy virslíujjai voltak.

Kivette a kezemből a gyurut, és szemügyre vette. A röntgenasztalról égett, rothadó hús buze szállt fel. Mialatt Fielding a gyurut vizsgálgatta, találtam néhány különös nyomot, amelyek jelezték, mit csi- nálhatott halála előtt az előttünk fekvő nő. A pisz- kos, nedves farmerszövethez sötét, spród állati szo- rök tapadtak, s noha nem mehettem biztosra, fo- gadni mertem volna, hogy lótól származnak.

- Nincs benne véset - mondta Fielding, és egy bizonyítéktasakba zárta a gyurut.

- Nincs - erősítettem meg. Egyre fokozódott a kí- váncsiságom.

- Jó volna tudni, miért a farzsebében tartotta, és nem az ujján.

„ - Jó kérdés.

-Talán valami olyasmit csinált, amihez le kellett húznia - gondolkodott hangosan Fielding. - Példá- ul sokan ezt teszik kézmosás előtt.

-Vagy esetleg a lovakat etette.

Jó néhány szorszálat szedegettem össze csipesszel.

- Talán épp azt a fekete csikót, amelyik megme- nekült.

- Lehet - mondta Fielding, de érződött a hangján, hogy erosen kétli. - És aztán? Simogatja a csikót, répát ad neki, aztán nem vezeti vissza az istállóba? És amikor később minden ég, beleértve az istállót is, ez a csikó megússza?

Rám nézett az asztal túloldaláról.

- Öngyilkosság? - medítált tovább. - De arra már nem bírta rávenni magát, hogy a csikót is elpusztítsa? Hogy is hívják? Windsongnak?

Ezekre a kérdésekre azonban egyelőre nem volt válasz. Folytattuk a röntgenezést, de nem találtunk egyebet, csak néhány farmerszegecset meg egy méhspirált, amely arra utalt, hogy a nő aktív nemi életet folytatott.

Találtunk még egy cipzárt és egy teniszlabda méretű elszenesedett koloncot, amiről kiderült, hogy egy acél karperec, apró láncokkal és egy három rézkulcsot tartó, kígyót formázó ezüstkarikával. Az azonosítás szempontjából csak két dolog jött még számításba: az orr- és melléküregek konfigurációja, amely ugyanolyan egyéni, mint az ujjlenyomat, és a jobb felső szemfogon talált porcelánkorona.

Dél felé járt, mire visszatoltuk a boncterembe, a legtávolabbi boncasztalhoz, hogy ne legyen útban. A többi egyébként is foglalt volt már, hangosan zubogott a víz a rozsdamentes lapokra, boncsámlikat tologattak, orvosok metszettek ki, mérlegeltek belső szerveket s diktálták az adatokat apró mikrofonjaikba; volt néhány nyomozó is. A szokásos nyers csevegést félmondatok tagolták, kommunikálásunk ugyanolyan esetleges és szétesett volt, mint pácienseink élete.

- Bocsánat, de pont ez a hely kellene itt nekem.

- A fene! Van itt egy elem?

- Miféle?

- Hát amilyen ebbe a fényképezőgépbe kell.

- A jobb első zsebben húsz dollár.

- Eszerint nem rablógyilkosság.

- Ki akar tablettákat számolni? Van itt egy rakás.

- Scarpetta doktornő! Most hoztak egy új esetet, valószínűleg öngyilkosság - mondta hangosan a medikus, miközben letette a telefonkagylót, amelyhez csak tiszta kézzel lett volna szabad nyúlni.

- Azt hiszem, csak holnap fogunk tudni sort keríteni rá - feleltem; egyre gyult a munka.

- Megvan a fegyver abból a gyilkossági-öngyilkossági ügyből! - kiáltott oda az egyik helyettesem. :|

- Nincs megtöltve? - kérdeztem.

- Nincs.

Odamentem, hogy megbizonyosodjak, mert a halottakkal együtt behozott fegyverek esetében semmit sem bízok a véletlenre. A halott férfi nagy termetű volt, a farmernadrágja Faded Glory, zsebeit kifordította a rendőség. A kezén lévő esetleges lo-porszemcséket barna papírzacskók óvták. Mikor belökték a feje alá a támasztóéket, orrából vér csordult.

- Megnézhetném a pisztolyt? - kérdeztem hangosan, hogy a Stryker-furész vinnnyogása közben is hallani lehessen.

- Parancsoljon. Már levettem az ujjlenyomatokat. Kezembe vettem a Smith & Wessont, és hátra-

húztam a szánt: üres volt a töltényur. Egy törülközővel leitatam a fej golyó ütötte sebét. Chuck Ruffin, a boncsegéd eközben hosszú mozdulatokkal köszörült egy kést a fenőkövön.

- Látják ezt a feketeséget itt körben? - kérdeztem; a nyomozó és a medikus közelebb hajolt. - Ez meg itt a csotorkolat lenyomata... Ez itt az irányzéké. Jobbkezes, kontakt fegyverhasználat. Ez itt a kimeneti nyílás, látszik, merre folyt a vér, mikor a jobb oldalán feküdt.

- Úgy találtuk meg - mondta a nyomozó. A fűrészmű még mindig vinnyogott, csontpor szállongott a levegőben.

- Állapítsák meg a kalibert, a gyártmányt és a típust - mondtam, és visszatértem a magam szomorú feladatához. - A loszer normál vagy tompa hegyű?

- Normál. Kilenc milliméteres Remington.

Fielding odagurított egy hordágyat, leterítette egy lepellel, s arra halmozta mindazt a tüz után maradt törmelékét, amit már átvizsgáltunk. Abban bizakodva, hogy ezáltal sikerül felbecsülnöm a magasságát, megmértem a combcsontok hosszát. A lábszár a térdtől a bokáig hiányzott, a lábfejet azonban megvédte a csizma. Az áldozat alkarján és kezén égés általi amputáció nyoma látszott. Elemi szövetszalakat gyújtottunk, vázlatokat rajzoltunk, állati szorszálakat szedtünk össze még mielőtt neki láttunk az igazán nehéz feladatnak, az üveg eltávolításának.

- Hadd menjen a meleg víz - mondtam Fieldingnek. - Talán attól fellazul egy kicsit, és nem reped a bor.

- Belesült, mint palacsinta a serpenyőbe.

- Csak azt tudnám, miért jut eszükbe maguknak mindig valamilyen ételes hasonlat - hangzott fel egy mély, ismerős, magabiztos hang.

Teun McGovern közeledett teljes boncöltözékben az asztalunk felé. Csak úgy fénylett a szeme az átlátszó maszk mögött; egy pillanatra összenézünk. A legkevésbé sem lepett meg, hogy az ADTI egyik tuzvizsgálója részt vesz a boncoláson, arra azonban nem számítottam, hogy maga McGovern lesz az.

- Mi újság Warrentonban? - kérdeztem.

- Dolgozunk - felelte. - Sparkes holttestét nem találtuk meg, aminek örülök, mivelhogy él még.

- Szellemes - jegyezte meg Fielding.

McGovern odaállt velem szemben, az asztal túloldalára, de megfelelő távolságban, ami azt sugallta, hogy jó néhány boncolást láthatott már.

- Mit csinálnak most? - kérdezte, látva, hogy kezembe veszem a gumicsövet.

- Meleg vizet folytatunk az üveg és a bor közé, hátha úgy további roncsolás nélkül le tudjuk választani - válaszoltam.

- És ha nem sikerül?

- Akkor jön a hentesmunka - felelte Fielding.

- Akkor szikével próbáljuk - mondtam.

Nem volt rá szükség. Néhány percnyi áztatás után lassan és nagyon óvatosan eltávolítottam az üvegszilánkokat a halott no arcáról; a nyúló-tapadó

bor még borzalmasabb látványá tette. Szótlanul dolgoztunk egy ideig, az eltávolított üvegszilánkokat és -darabkákat vigyázva egy muanyag dobozba rakosgattuk. Körülbelül egy óráig tartott. Mire végeztünk, a buz még inkább megsurusódott. Száalmasnak és kicsinek hatottak a szerencsétlen no földi maradványai, s az arcot ért károsodás még döbbenetesebbé vált.

- Uram az egekben! - mondta közelebb lépve McGovern. - Soha életemben nem láttam még ilyen hátborzongatót.

Az arc alsó része falfehér volt, egy alig felismerhető, leesett állú, morzsálódó fogú koponya. A fülek nagy része hiányzott, a szem vonalától fölfelé azonban a szövetek megfottek és annyira épségben maradtak, hogy még az apró pihék is látszottak a haj tövén. A homlok nem sérült, bár az üveg eltávolítása közben kissé lehorzsolódott, ezért nem volt teljesen sima. Ha voltak is rajta ráncok, most nem látszottak.

-Jó volna tudni, mi a fene lehet ez - mondta Fielding a hajba tapadt kis anyagrézecsskéket vizsgálva. - Az egész haja tele van vele.

Egyik-másik úgy nézett ki, mintha papírpernye lett volna, más sértetlen darabkák rózsaszínűek voltak. Szikével lekapirgáltam belőlük egy keveset, és egy másik dobozba tettem.

- Odaadjuk a labornak, hadd nézegessék - mondtam McGovernnek.

- Jól teszik - felelte.

A haj negyvenhét centiméter hosszú volt. Egy tincset eltettem DNS-vizsgálatra, hátha elokerül egy olyan minta, amely a még élő áldozattól származik, és amivel össze tudjuk hasonlítani.

- Ha sikerül egy eltunt személlyel azonosítani - mondtam McGovernnek -, és maguk megszerzik a fogkefáját, megnézzük, vannak-e benne szájból származó sejtek, mert azokat föl lehet használni a DNS azonosítására. Hajkefe is jó.

Följegyezte. Közelebb húztam egy mutoslámpát a bal halántékhoz, és nagyítóval milliméterrel milliméterre megvizsgáltam az épségben maradt borfelületet, amely alatt egy bevérzés látszott.

- Itt valamilyen sérülés érte - mondtam. - Egészen biztosan nem a tuz hatására keletkezett, és a bor sem repedt föl. Ez inkább valamilyen metszés... És apró, fényes szemcsék vannak beleágyazódva.

- Nem lehet, hogy elájult a szén-monoxidtól, elesett és bevverte a fejét? - McGovern fogalmazta meg a mindenkiben fölmerülő kérdést.

- Akkor valamilyen nagyon éles tárgyba kellett beleütnie - válaszoltam, és készítettem néhány felvételt.

- Hadd nézzem - mondta Fielding. Odaadtam neki a nagyítót. - Én itt nem látok semmiféle szakadt vagy tépett peremet - jegyezte meg vizsgálódás közben.

- Ez nem felszakadás - tettem hozzá. - Inkább valamilyen éles tárgy okozhatta.

Fielding visszaadta a nagyítót, én pedig egy muanyag csipesszel elovigyázatosan eltávolítottam a

sebből a fényes szemcséket, majd egy négyszögletes, tiszta pamutvászonba töröltem a pengét. Pár lépésnyire, egy íróasztalon állt a boncmikroszkóp. A vásznot a tárgyasztalra tettem, beállítottam a fényforrást, hogy a fény visszaverődjön a szemcsékről, s a szemlencsébe nézve igazítottam a durva, majd a finom fókuszon.

A megvilágított körben ezüstösen csillogó, laposan barázdált fémfólia-darabkákat láttam, olyasfélét, mint az esztergakés alól kikunkorodó forgács. Fölszereltem egy Polaroid MicroCamet a mikroszkópra, és készítettem néhány nagy felbontású, azonnal elohívódó színes felvételt.

- Nézzék meg - mondtam.

Fielding, majd McGovern a mikroszkóp fölé hajolt.

- Láttak már ilyesmit? - kérdeztem.

Lehántottam a fényképek védoborítóját, hogy lássam, jól sikerültek-e.

- Valami olyasmi, mint amikor a karácsonyi aranyiamé szál előrepszik és összekunkorodik - mondta Fielding. - Arról a tárgyról kerülhetett a sebbe, amivel okozták.

- Szerintem is - bólintottam.

Levettem a tárgyasztalról a négyszögletes vásznot, a szilánkokat vattába csomagoltam, egy fém bizonyítékos tégelybe tettem és lepecsételtem.

- Ez is megy a laborba - mondtam McGovernnek.

- Meddig tart? - kérdezte McGovern. - Mert ha gondot okoz, a mi rocksville-i laborunk is meg tudja csinálni.

- Nem lesz gond - válaszoltam, és Fieldingre néztem. - Azt hiszem, innentől már egyedül is boldogulok.

- Akkor én nekiállok a következőnek - mondta.

Feltártam a garatot, megvizsgáltam, szenvedtek-e sérülést az ott található képletek és izmok. A nyelvvel kezdtem, el is távolítottam; McGovern sztoikus nyugalommal nézte. Nem szép látvány, elválasztja az eroseket a gyengéktől.

- Itt semmi - mondtam. - Leöblítettem a nyelvet, s megszárogattam egy törülközővel. - Nincs fojtogatásra utaló harapásnyom, se más sérülés.

Belenéztem a sima, fényes felületű légcsové. Nem találtam benne pernyét, ami azt jelezte: nem élt már, mikor a lángok elérték. Vért azonban találtam.

- Ez is halál előtti trauma - mondtam.

- Nem lehet, hogy a halála után ráesett valami? - kérdezte McGovern.

-Nem.

Berajzoltam a sérülést a sematikus ábrára, és diktálni kezdtem a magnóba.

- A légcsovében talált vér azt jelzi, hogy belelegezte vagy felköhögte - magyaráztam. - Ez pedig természetesen arra utal, hogy a trauma bekövetkeztekor élt még.

- Miféle trauma következett be? - kérdezte McGovern.

- Behatoló sérülés. A garatba beledöftek, vagy el-

vágták. Más jellegű trauma nyomaint nem látom se a koponyán, se a tüdőn, se a nyakon, nincsenek se zúzódások, se törött csontok. A nyelvcsont sérületlen, és a pajzsporc ízületei arra utalnak, hogy az illető húszévesnél idősebb, s minden valószínűség szerint se pusztán kézzel, se zsineggel nem fojtották meg.

Megint diktálni kezdtem.

- Az áll alatti bőr és a felületi izmok elégtek - mondtam a köpenyemre csíptetett kis mikrofonba.
- Hohatásra besűrűsödött a légcső distalis szakaszában, valamint az első-, második- és harmadlagos hörgőkben. Vérspiráció, és vér a nyelőcsőben.

A metszéssel felnyitottam a kiszáradt, roncsolt mellkast, ami után a boncolás legnagyobb részét a várt fejleményeket tárta föl. Noha a belső szervek megfottek, normális nagyságúak maradtak, s a szaporítószervek igazolták, hogy az áldozat nő. A gyomrában is találtam vért, de egyébként üres és csoszoru volt, ami arra utalt, hogy halála előtt nem sokat ehetett. Se betegség, se korábbi vagy újabb keletű sérülés nyomaint nem láttam.

A testmagasságot nem lehetett teljes bizonyossággal megállapítani, de a combcsont alapján a Trotter-Gleser-formula segítségével fel tudtam becsülni. Leültem az egyik íróasztalhoz, és addig lapozgattam a Bass-féle Emberi csonttan-t, míg meg nem találtam az amerikai fehér nők megfelelő táblázatát, amely szerint egy 50,2 centiméteres combcsont 177 centiméteres termetre enged következtetni.

A testsúlyt nem lehetett ennyire pontosan felbecsülni, mivel ehhez nem áll rendelkezésre semmiféle táblázat, semmiféle tudományos képlet. A testsúlyra általában inkább csak a megmaradt ruhadarabokból tudunk következtetni, és a jelenlegi áldozat nyolcas méretű farmernadrágot viselt. Mindezek alapján úgy becsültem, hogy a testsúlya ötvennégy és ötvenkilenc kilogramm között lehetett.

- Másként fogalmazva - mondtam McGovernnek -, magas és nagyon karcsú volt. Azt is tudjuk, hogy hosszú szőke haja volt, valószínűleg aktív szexuális életet élt, esetleg kedvelte a lovakat, és már holtan hevert Sparkes warrentoni házában, mire a lángok elérték. Azt is tudjuk, hogy a halála előtt súlyos garatsérülést szenvedett, és itt, a bal halántékán egy vágás található - mutattam. - Hogy ezek miként következtek be, azt nem tudom megmondani.

Fölálltam, összeszedtem a papírokat. McGovern elgondolkozva nézett, majd levette védomaszkját, és a háta mögé nyúlva kioldozta a köpenyét.

- Meg lehet azt valamiképp állapítani, hogy narkós volt-e? - kérdezte.

- A toxikológia szól, ha találnak drogot a szervezetében - feleltem. - Lehetnek kristályok a tüdejében, vagy idegentest-granulómák, és elemi szálak a szennyeződések kiszűrésére használt pamutszövetből. Sajnos hiányoznak azok a testrészek, amelyekben a leggyakrabban találhatók tunyomok.

- És az agya? - kérdezte McGovern. - Nem okoz a rendszeres narkózis látható károsodást? Ami arra

utalna, hogy mentális problémákkal küzdött, hogy pszichotikussá vált és hasonló? Sparkes szavaiból úgy vettem ki, hogy a lánynak volt valami lelki betegsége. Mi a helyzet például akkor, ha depressziós vagy mániás depressziós volt? Meg tudja ezt állapítani?

Ekkorra már felnyitottam a koponyát, s a tuztol összezsugorodott, gumiszeru, felszeletelt agy még a vágódeszkán hevert.

- Mivel az agy megfőtt - válaszoltam -, a boncolás semmit sem tud megállapítani belöle. De ha nem így történt volna, az esetek túlnyomó többségében az egyes pszichiátriai kórképek és az agy morfológiai elváltozásai közötti korreláció akkor is csak elméleti. Például a barázdák kiszélesedése és a sorvadás okozta szürkeállomány-csökkenés szignifikáns lehet, ha tudjuk, milyen súlyú volt a még egészséges agy. Akkor esetleg kijelenthető, hogy ez az agy most száz grammal kisebb, ezért az illető feltehetőleg valamilyen mentális betegségben szenvedett.

McGovern hallgatott. Nem kerülte el a figyelmét szigorú tárgyilagosságom, és hogy a legkevésbé sem vagyok barátságos. Noha tudtam, hogy nagyon rideg vagyok vele, mégsem voltam képes fölengedni. Körülnéztem, merre van Ruffin. Az első boncasztalnál állt, hosszú öltésekkel varrt össze egy Y metszést. Intettem neki, hogy jöjjön. Fiatalabb volt még, mintsem aggódjon amiatt, hogy nemsókára harminc lesz. Mutokban és ravatalozókban szerzett gyakorlatot.

- Ha végzett, Chuck, legyen szíves, tegye vissza ezt a hutobe - mondtam.

- Meglesz.

Visszament az asztalához, hogy befejezze a teendoit. Lehántottam a kesztyumet, és a maszkommal együtt egy vörös gyujtoládába dobtam; ezeket használjuk a veszélyes hulladékok tárolására, tele van velük a boncterem.

- Menjünk föl a szobámba, és igyunk egy kávét - javasoltam McGovernnek; próbáltam valamivel civilizáltabban viselkedni. - Ott befejezhetjük ezt a beszélgetést.

Az öltözoben fertőtlenítő szappannal kezet mostunk, és felöltöztem. Szerettem volna egyet s mást megkérdezni McGovernről, és oszintén megvallva, kíváncsi is voltam rá.

- Térjünk vissza a narkotikum okozta elmebetegség lehetőségéhez - mondta már a folyosón. - Elég sokan teszik tönkre magukat.

- Így vagy úgy.

- Aztán meghalnak, balesetet szenvednek vagy öngyilkosságot követnek el - mondta McGovern. - Itt mi történt? Valaki elintézte, vagy öngyilkos lett?

- Csak annyit mondhatok, hogy van olyan sérülése, amely a halál beállta előtt következt be - ismételttem.

-De azt saját maga is okozhatta, ha nem volt eszénél - vetette ellen McGovern. - Isten a tudója, mennyiféle öncsonkítást látni.

Ebben igaza volt. Volt dolgom olyan emberekkel, akik elmetszették a saját torkukat vagy mellbe szúr-

ták magukat, levágták valamelyik végtagjukat, be-
leltek a nemi szervükbe, folyóba ölték magukat,
leugrottak valamilyen magas helyről, vagy éppen-
séggel feláldozták magukat. Borzasztó hosszú an-
nak sora, mi mindent képesek muvelni magukkal
az emberek. És valahányszor azt hiszem, hogy már
mindent láttam, jön valami új rettenet.

Épp kinyitottam a szobám ajtaját, mikor megszó-
lalt a telefon. Fölvettem.

- Scarpetta.

-Van már néhány eredmény - mondta Tim Cooper,
a toxikológus. - Etanol, metanol, isopropanol
és acetone negatív. Szén-monoxid alig hét százalék.
A többin még dolgozom.

- Köszönöm - mondtam. - Hová is lennék maga
nélkül?

Letettem, és elmondtam McGovernnek, mit hal-
lottam.

- Már meghalt, mire a tüz elérte - magyaráztam.

- A halál oka az akut garatsérülésbol való elvérzés
és a vér belélegzése miatti fulladás. Hogy ez miként
történt, az még további vizsgálat tárgya, de azt hi-
szem, egyelőre gyilkosságként kell kezelni. Most
mindenekelőtt meg kell próbálnunk megállapítani
a kilétét, be is indítom a folyamatot.

- Eszerint nekem egyelőre el kellene képzelnem,
hogy ez a no felgyújtotta a házat, és esetleg elvágta
a saját torkát, mielőtt a tüz elérte? - kérdezte fel-
lobbanó haraggal McGovern.

Nem válaszoltam, mivel a szomszédos pulton
épp kávé adagoltam a fozobe.

- Nem tartja ezt elhamarkodott következtetés-
nek? - folytatta McGovern.

Palackozott vizet öntöttem a kávéfozobe, és meg-
nyomtam a gombot.

- Kay... - mondta McGovern. - Kenneth Spar-
kes és az ügy vonzatai miatt itt most senki sem
örülne egy gyilkosságnak. Remélem, tisztában van
a helyzettel.

- Remélhetőleg az ADTI is tudja, mit csinál. -
McGovernnel szemben leültem iratokkal remény-
telenül telepakolt íróasztalomhoz.

-Nézze, Kay - mondta McGovern -, engem
nem érdekel, ki ez az ember. Én minden mun-
kámhoz úgy fogok hozzá, hogy le akarom tartóz-
tatni a tettet. Nem nekem kell megbirkóznom az
itteni politikusokkal.

Én azonban nem a médiára és nem Sparkesra
gondoltam, hanem arra, hogy milyen mélységesen
fölzaklat ez az ügy, és hogy nem is tudom, miért.

- Meddig lesznek még kint a helyszínen? - kér-
deztem.

- Még egy napig. Legföljebb kettoig - válaszolta
McGovern. - Sparkes elmesélte nekünk meg a biz-
tosítónak, hogy mi minden volt a házában. Az antik
bútorok, a régi parkett meg a falak faborítása is bo-
ségesen szolgáltatott égheto anyagot.

- És a fürdoszoba? - kérdeztem. - Állítólag ott
volt a tuzfészek.

Tétovázott. - Hát épp ez a probléma.

- Igen. Ha akcelerátort nem használtak, vagy leg-
alábbis petróleumszármazékot nem, akkor hogyan?

- A fiúk már nagyon törik rajta a fejüket - felelte McGovern; láttam rajta, hogy dühös. - És én is. Akárhányszor számolom is, mennyi energia kellett ahhoz, hogy a helyiség ennyire kiégjen, egyszerűen nem volt ott annyi éghető anyag. Sparkes szerint nem volt ott semmi, csak egy kiléposzonyeg meg néhány törülköző. A faliszekrények és a szerelvények krómozott acélból készültek. A zuhanyfülkének üvegajtaja volt, az ablakon egy vékony függöny.

Elhallgatott, csak a kávéfozo gargalizálása hallatszott.

- Szóval hogy akkor most mi van? - folytatta McGovern. - Összesen öt-hatszáz kilowatt egy háromszor négy és feles helyiségben? Persze vannak más tényezők is. Például hogy hány köbméter levegő áramlott be az ajtón.

- És a ház többi része? Az imént azt mondta, hogy ott viszont sok volt az éghető anyag.

- Minket most csak egyetlen helyiség érdekel, Kay, és ez az a helyiség, ahol a tuzfészket találtuk. Tuzfészkek nélkül az éghető anyagoknak nincs jelentőségük.

- Értem.

- Azt tudom, hogy a láng érintkezésbe került annak a fürdoszobának a mennyezetével, tudom, mekkora láng kellett ehhez, tudom, hogy hány kilowatt energia kellett egy ekkora lobbanáshoz, és tudom azt is, hogy egy kis kilépo, néhány törülköző meg egy függöny távolról sem elég hozzá.

Tudtam, hogy a számításai kristálytisza matematikán alapulnak, és egy szemernyit sem kétkedtem a szavaiban. De ez sem számított, mert ez sem oldotta meg a problémát, amellyel küszködtem. Volt okom feltételezni, hogy gyilkosság történt, és hogy a tuz fellobbanásakor az áldozat az éghető márványpadlóval, tükörrel és krómozott szerelvényekkel épült fürdoszobában tartózkodott. Sot talán a fürdókádban.

- És a nyitott mennyezeti ablak is beleillik a hipotézisébe? - kérdeztem.

- Elképzelhető - bólintott McGovern. - A lánagnak elég magasaknak kellett lenniük ahhoz, hogy betörjék az üveget, a nyílás pedig ezután úgy szívta ki a hot, mint egy kémény. Minden tuznek megvan a maga egyénisége, de egyes vonásaik azért azonosak, mert a fizika törvényei mindegyikre érvényesek.

- Értem.

- Négy szakasz van - folytatta, mintha fogalmam se lett volna az egészről. - Az első a füstpamacs, azaz egy olyan oszlop, amely a tuzból fölemelkedő forró gázokból, lángokból és füstből áll. Ez történt volna, ha például az a kis kiléposzonyeg gyullad meg eloször. Minél magasabbra emelkednek a tuzból a gázok, annál jobban lehulnek és besűrűsödnek, majd összekeverednek az égés melléktermékeivel, amitől leereszkednek. Ez egy ismétlődő ciklus, és vízszintesen terjed, turbulens füstöt okoz. Ezután az történhetett, hogy ez a forró füst réteg addig süllyedt, míg nem talált egy szellozónyílást, jelen esetben a fürdoszoba ajtaját. Ezután a füst ki-

áramlott a nyíláson, a friss levegő meg be. Elegendő oxigén esetén a mennyezet hőmérséklete hat-száz fok fölé emelkedik, és akkor baaamm, bevilan, és teljes erővel lángol a tűz.

- A fürdőszobában - mondtam.

- Aztán más, oxigénnel teli helyiségekben, ahol elegendő éghető anyagot talál ahhoz, hogy az egész épületet fölperzselje - felelte McGovern. - Úgy-hogy engem nem a tűz terjedése zavar, mert ez így kezdődött. Engem az zavar, amit már mondtam: hogy ehhez néhány törülköző meg egy függöny nem elég. Valami másnak is kellett ott lennie.

- Talán volt is. - Felálltam és a kávéfőzőhöz léptem. - Hogyan issza?

- Tejjel és cukorral.

Szeme követte a mozdulataimat.

- Ha lehet, ne olyan muizével.

Én üresen ittam a magamét. Az asztalra tettem a bögrét. McGovern tekintete körülsiklott új irodámon. Egyértelműen világosabb és modernebb helyiség, mint a Tizennegyedik és a Franklin utca sarkán álló régi épületben használt szobám, de igazából itt sem jutottam több helyhez. Sőt egy igazi, nagy ablakos fonőki sarokszobával tiszteltek meg, márpedig aki csak egy kicsit is ismeri a magunkfajtát, tudja, hogy inkább mennyezetig érő könyvespolcokra van szükségünk, nem egy parkolóra, illetve a petersburgi autópálya fizetokapujára néző, golyóálló üvegtáblákra. Több száz orvosi, jogi és bonctani könyvem, a folyóiratok, a szaklapok, a hatalmas könyvek sok helyen már kettős sorban zsúfolódnak a polcokon. Nem ritka eset, hogy Rose, a titkárnóm káromkodni hall, mert nem talállok egy éppen szükséges kötetet.

- Szeretném megragadni az alkalmat, Teun - mondtam a kávémat kortyolgatva -, és megköszönni, hogy így törődik Lucyval.

- Törődik a saját magával - felelte.

- Nem mindig.

Elmosolyodtam; igyekeztem kedvesebb lenni, nem mutatni, milyen sértettség és féltékenység gyötri a szívemet.

- De igaza van - mondtam. - Azt hiszem, mostanra már remekül belejött. Jót fog tenni neki Philadelphia.

McGovern minden egyes mikrojelzésemet érzekelte, én pedig láttam rajta, hogy többet tud, mint szeretném.

- Nézze, Kay - mondta. - Akármit teszek is, Lucy útja nem könnyű út.

Meglötyögtette bögréjében a kávé, mint aki valamilyen finom borba készül belekóstolni.

- A fonőke vagyok - mondta -, nem az anyja.

Ezzel még jobban felpizkált, és ez látszódnak is rajtam. Hirtelen fölkaptam a telefont, és utasítottam Rose-t, hogy senkit se kapcsoljon be. Felálltam, és becsuktam az ajtót.

- Remélem, nem azért költözik át a maga területi kirendeltségére, mert anyára van szüksége - válasszoltam fagyosan, és visszaültem az asztalomhoz, amely most afféle védműként emelkedett közöttünk. - Lucy tökéletes profi.

McGovern fölemelt kézzel jelezte, hogy hagyjam abba.

- Persze hogy az - mondta. - Én egyszeruen csak nem ígérek semmit. Lucy már nagy lány, de sok akadály tornyosul elotte. Az FBI-os múltja egyesek szemében szálka lesz, eleve feltételezik, hogy összehírheteretlen, és hogy igazából még sose dolgozott élesben.

- Ez a vélemény nem fogja sokáig tartani magát - mondtam. Éreztem, hogy csak nagyon nehezen tudok vele tárgyilagosan beszélni az unokahúgomról.

- Körülbelül addig, amíg nem látják, hogyan száll le egy helikopterrel, vagy hogyan programoz be egy robotot egy pokolgép eltávolítására - mondta McGovern. - Vagy amikor egy pillanat alatt fejben elvégez olyan Q-pont számításokat, amiket mi még számológéppel sem tudunk.

A Q-pont McGovern szakmájának zsargonjában olyan matematikai egyenleteket és tudományos számításokat jelent, amelyekkel a tuzvizsgáló által talált nyomokra és a szemtanúk beszámolójára alapozva kiszámítható az adott tuz fizikája és kémiája. Nem voltam olyan biztos benne, hogy Lucy sok barátára tesz szert azért, hogy képes fejben ilyen bonyolult képletekkel dolgozni.

- Nézze, Teun - mondtam valamivel barátságosabb hangon. - Lucy más, mint a többiek, és ez nem mindig jó. Sot zseninek lenni sok vonatkozásban ugyanakkora hátrány, mint ha valaki szellemileg visszamaradt.

- Egyetértek. Jobban érzekelem ezt a problémát, mint gondolná.

- Hát akkor jó - mondtam, mint aki nagy vonakodva átadja a váltóbotot egy nehéz váltóversenyben, amelynek célja Lucy fejlődésének biztosítása.

- De maga is értse meg - mondta a szemembe nézve McGovern -, hogy Lucy most is és a jövőben is ugyanúgy kezelem, mint bárki mást. És ez vonatkozik arra is, hogy hogyan fogadja a többi ügynök a hozományát, és abban egyebek között azt, hogy miért hagyta ott az EBI-t, és hogy miket sutyorognak a magánéletéről.

Hosszan fürkésztem az arcát, szerettem volna tudni, mennyit tud valójában Lucyról. Ha az Irodától nem tájékoztatta valaki, nem tudhatott arról, milyen ügye volt az unokahúgomnak Carrie Grethennel, és hogy mit hozhat ez a tárgyaláson - már ha sikerül elfogni Carrie-t. Feszengésem és némaságom folytatásra ösztönözte McGovernt.

- Van egy fiam - mondta halkan, révetegen nézegetve a bögréjét. - Tudom, milyen érzés fölnevelni egy gyereket, aztán megélni, hogy egyszer csak eltunik a szemünk elol, elindul a maga külön útján, és már nincs ideje meglátogatni minket, de még arra sem, hogy fölemelje a telefont.

- Lucy már réges-rég felnött - feleltem gyorsan, mert nem igényeltem az együttérzését. - Egyébként sem élt velem soha, legalábbis hosszabb ideig nem. Bizonyos értelemben már rég elment.

McGovern csak mosolygott, és felállt.

- A körmükre kell nézmem a fiúknak - mondta. - Megyek.

6.

Aznap délután négykor a beosztottaim még mindig a boncteremben foglalatostkodtak; én azért mentem be, mert Chuckot kerestem. Két másik gyanúval dolgozott a megégett no holttestén: muanyag spatulákkal távolították el a testszöveteket, mivel bármi, ami ennél keményebb, megkarcolhatja a csontot.

A koponyáról kapargatta le a szöveteket, megizgadt a sebészsapka és a maszk alatt; barna szeme csak úgy fénylett az arcvédo mögött. Magas, csontos figura volt, s bármennyi zselét használt is, rövid, fakószoke haja mindig mintha ezer irányba meredezett volna. Fiúsan jóképu fiatalember volt, és jóllehet már egy éve dolgozott nálunk, még mindig félt tolem.

- Chuck! - mondtam a kórbonctan e háttborzongató muveletét figyelve.

- Parancsoljon.

Abbahagyta a kapargatást, és felpillantott. Ahogy a hutobol kivett holttest perczrol percre jobban fölengedett, úgy surusödött a bomlás buze; nem nagyon repestem a rám váró munkafázisért.

- Hadd nézzem meg még egyszer - mondtam a görnyedt tartásra szintén hajlamos Ruffinnak, aki nek a nyaka, mikor beszélt valakihez, úgy ugrott előre, mint egy tekosé. - A régi edényeink valahol elkallódtak a költözésben.

- Kidobhatták valahogy - mondta.

- Talán nem is kár értük - feleltem. - Ezzel szemben ró ránk egy kis feladatot.

- Most?

- Most.

Habozás nélkül elindult a férfiöltözobe, hogy megszabaduljon piszkos, buzös munkaöltözékétol, és sietve lezuhanyozzon és megmossa a haját. Mikor odakint a folyosón találkoztunk, és odaadtam neki a kulcsokat, még izzadt, s arca rózsaszín volt a dörzsöléstol. A bordó szolgálati Tahoe a kapualjban állt. Átengedtem Ruffinnak a vezetést, az utasülésre ültem be.

- Cole-hoz megyünk, az éttermi felszerelések boltjába - mondtam, miközben a nagy motor életre berregte magát. - A Broadon van, ha jól emlékszem, a második sarok a Parhamtol. Menjünk a 64-esen, aztán a West Broad-i kijárónál lehajtunk. Onnan majd mutatom.

Megnyomta a távirányító gombját - a napellenzore volt szerelve -, mire kinyílt a súlyos kapu, és beáramlott a napfény, amit addig észre sem vettem. Csak nemrég kezdodött a csúcsforgalom, és tudtam, hogy még jó fél óráig nagyon nehéz lesz közlekedni. Ruffin úgy vezetett, mint egy öregaszony: napszemüvegben, elorehajolva, és mindig nyolc-tíz kilométerrel a sebességhatár alatt maradvan.

- Mehet egy kissé gyorsabban is - szoltam rá higgadtan. - Ötkor zárnak, úgyhogy nem árt, ha sietünk.

Belelépett a gázba, még jobban elorehajolt, és

apróért kezdett kotorászni a muszerfal pénztartó mélyedésében.

- Kérdezhetek valamit, doktoro?

- Persze.

- De elég bizarr.

Belepillantott a tükörbe.

- Mondja csak.

- Arról van szó, hogy a kórházban, a ravatalozóban meg máshol már sok mindent láttam - kezdte idegesen -, de eddig még semmi sem vágott mellbe.

Lelassított, mert a fizetokapuhoz értünk, és be dobta a pénzt. Fölemelkedett előttünk a vörös csíkos sorompó, továbbindultunk; sietos kocsik húztak el mellettünk. Ruffin megint föltekerte az ablakát.

- Nincs abban semmi különös, hogy amit most látott, az hat magára - fejeztem be a gondolatsort. De nem errol akart beszélni.

- Én általában maga előtt járok be az Intézetbe - mondta az útra szögezve a tekintetét. - Szóval én szoktam fölvenni a telefonokat, meg elokészítem magának a dolgokat. Merthogy egyedül vagyok olyankor.

Csak bólintottam, nem is sejtettem, hová akar kilyukadni.

- Na szóval, úgy két hónapja, még a régi épületben, reggelente úgy fél hét körül, mikor még épp-hogy csak beértem, megszólalt a telefon, de mikor fölvettem, sose szólt bele senki.

- És milyen gyakran fordult ez elo? - kérdeztem.

- Hát úgy hetente háromszor. De volt úgy, hogy mindennap. És még most is elofordul.

Most már nagyon figyeltem.

- A költözés óta is? - próbáltam pontosítani.

- Persze. A számunk ugyanaz maradt - emlékeztetett. - Szóval most is. Sot ma reggel is. Már kezdek egy kicsit kiakadni tole. Már arra gondoltam, nem kellene-e lenyomoztatni ezeket a hívásokat.

- Mondja el pontosan, mi történik, mikor fölveszi a kagylót - mondtam, miközben a sebesség-határt aggályos pontossággal betartva suhantunk az államközín.

- Beleszólok, hogy „bonctani”, de egy kukkot sem felel. Csak hallgat, mintha megszakadt volna a vonal. Belehallózok egypárszor, aztán leteszem. De van ott valaki a vonal másik végén. Egyszeruen érzem.

- És miért nem szólt nekem errol eddig?

-Nem akartam túllihegni a dolgot. Vagy talán csak túlságosan élénk a fantáziám... Mert bevalom, azért elég kísérteties érzés bent lenni egyedül olyankor, amikor még a nap sem kelt föl.

- És úgy két hónapja kezdődött.

- Nagyjából - felelte. -Az elso néhányra rá se he derítettem.

Bosszantott, hogy idáig várt a közlésével, de most már nem lett volna értelme ezért felelosségre vonni.

- Szólok Marino kapitánynak - mondtam -, maga pedig azonnal szóljon nekem, ha folytatódik.

Bólintott; öklén kifehéredtek az ízületek, annyira

szorította a kormányt.

- Rögtön a következő lámpa után, egy nagy sárga épület - mondtam. - A bal oldalon lesz, a kilencszázas számoknál, a JoPa's után.

Negyed órával zárás előtt értünk az üzletbe, de a miénken kívül még két másik kocsi is állt a parkolójában. A légkondicionálás lehototta a tágas, teremszerű helyiséget, amelyet mennyezetig érő polcok tagoltak. Volt rajtuk minden: nagykonyhai méretű merokanalak és fakanalak, gyorsbűfékben használatos mikrohullámú sütők, óriási kávéfőzők és mixergépek. Engem az edények érdekelték. Gyors terepszemle után az üzlet hátsó részében, az elektromos eszközök és a mércék között meg is találtam a keresett részleget.

Épp elkezdtem emelgetni a lábosokat és fazekakat, mikor hirtelen megjelent egy kiszolgáló. Kopaszodó, sörhasú ember volt, jobb alkarjára egy megtelen, kártyázó no volt tetoválva.

- Parancsoljon - fordult Ruffinhoz.

Én válaszoltam. - A lehető legnagyobb fazékra volna szükségünk.

- Az negyvenliteres.

Fölnyúlt egy polcra, amit én nem értem el, és odaadta a hatalmas fazekat Ruffinnak.

- Fedo is kéne - mondtam.

- Azt rendelünk kell.

- Akadna valamilyen szögletes és mély edényük? - kérdeztem.

-Van húszliteres tepsink.

Fölnyúlt egy másik polcra, és levett egy minden valószínűség szerint krumplicipüré, zöldségkrém és hasonló ételek készítésére szánt tálcát.

- Gondolom, ehhez sincs fedo - mondtam.

- Nincs.

Különböző méterű fedők csörömpöltek, míg végül kivett egyet.

- Ennek van itt egy bemélyedése a merokanál részére. Gondolom, merokanalat is kérnek.

- Nem, köszönöm - válaszoltam. - Csak valami hosszú kellene, amivel kavarni lehet, fa vagy műanyag. És két pár hoszigetelő kesztyű. És még mi?

- néztem elgondolkodva Ruffinra. - Esetleg egy húszliteres fazék is, a kisebb dolgokhoz - töprengtem hangosan.

- Az jó volna - mondta. - Ez a nagy orült nehéz lesz, ha teletöltjük vízzel, és nincs értelme olyankor is használni, mikor egy kisebb is megteszi. Most viszont a nagyobb kell, kisebbbe nem fér bele.

Az eladó egyre értetlenebbül hallgatta beszélgetésünket.

- Mondják meg, milyen ételt akarnak készíteni, és akkor esetleg bírok segíteni - mondta, megint csak Ruffinnak címezve.

- Mindenfélét - feleltem. - Főleg főzéshez kell.

-Értem - mondta az eladó, noha még mindig nem értette. - Lesz még valami?

- Csak ennyi - feleltem mosolyogva.

A kasszához mentünk, s mialatt én elohalásztam a tárcámat és abból a MasterCardomat, beütötte az összeget: százhetven dollárra rúgott.

- Közhivataloknak nem adnak árengedményt? -

kérdeztem, átnyújtva a kártyát.

- Nem - felelte, s állát dörzsölgetve nézegette a kártyát. - Mintha hallottam volna a nevét a tévében - mondta.

Gyanakodva méregetett.

- Lehet.

Csettintett az ujjával.

- Maga az a no, aki néhány éve indult a szenátorságért. Vagy esetleg kormányzóhelyettesnek jelöltette magát?

- Én ugyan nem - válaszoltam. - Igyekszem távol tartani magam a politikától.

-Jómagam is! - szólt utánunk hangosan; szerzeményeinket cipelve, már az ajtónál jártunk Ruffinnal. - Mind csibész a politikus, egytol egyig!

Visszamentünk az Intézetbe. Szóltam Ruffinnak, hogy vegye ki a hutoból a megégett no maradványait, és az új edényekkel együtt vigye át a dekompozíciós helyiségbe. A szobámba érve átlapoztam a telefoncédulákat - a legtöbb hívás riporterektől jött -, és mikor Rose megjelent a szobáinkat összekötő ajtóban, azon kaptam magam, hogy idegesen húzgálom a hajam.

- Látom, nincs valami jó napja - mondta.

- Nem rosszabb, mint máskor.

- Hozzak egy fahéjas teát?

- Köszönöm, de ne.

Egy halom halotti bizonyítványt tett az asztalomra, rá az aláírásomra váró, soha el nem fogyó kupacra. Csinos, tengerészkék nadrágkosztümben jött be aznap, vörös blúzt vett föl hozzá, és szokása szerint fekete, magas szárú, fuzos cipot, mert abban könnyebben járt.

Jóval túl volt már a nyugdíjkorhatáron, bár ez rendszeresen és finoman festett arcán nem látszott. A haja azonban megritkult és teljesen megoszult, kezét, derekát és csípojét ízületi gyulladás gyötörte, ami miatt egyre inkább nehezebbé esett, hogy ott üljön az asztalánál, és ugyanúgy a kezem alá dolgozzon, mint belépése első napján.

- Mindjárt hat - mondta barátságos tekintettel.

Felpillantottam a falióra, s nekifogtam átfutni és aláírni az iratokat.

- Vacsorára megyek az egyházközségbe - közölte diplomatikusan Rose.

- Az jó - mondtam, miközben homlokomat ráncolva olvastam. - A fene egye meg! Hányszor kell még elmondanom Carmichael doktornak, hogy a halál okaként nem lehet szívmegeállást írni a halotti bizonyítványba. Jézusom! Mindenki abban hal meg. Aki meghal, annak megáll a szíve. És tessék, itt van megint ez is: légzési elégtelenség. Pedig már ezerszer kijavítottam.

Bosszúsan felsóhajtottam.

- Hány éve orvos szakérto Halifax megyében? - folytattam a tirádámat. - Legalább huszonöt éve.

- Ne feledje, doktornó, hogy Carmichael doktor elsősorban szülész - emlékeztetett Rose. - Rendes ember, de képtelen bármi újat megtanulni. Még mindig egy öreg Royalon gépeli a jelentéseit. Az egyházközségi vacsorát egyébként csak azért hoz-

tam szóba, mert tíz perc múlva ott kell lennem.

Elhallgatott, olvasószemüvege fölött méregetett.

- De ha gondolja, maradhatok - tette hozzá.

- Van még egy kis dolgom - feleltem -, de mi sem áll távolabb tolem, mint hogy feltartsam, mikor a plébániára hivatalos. Anélkül is van elég bajom Istennel.

- Hát akkor viszlát - mondta Rose. - Legépeltem a diktálásait, ott vannak a kosárban. Viszlát reggel.

Miután Rose léptei elhaltak a folyosón, csönd borult a szobára, csak a lapozgatott iratok zizegése hallatszott. Többször is eszembe jutott Benton, csak nehezen álltam meg, hogy föl ne hívjam - talán mert még nem akartam engedni a tempóból, talán egyszeruen csak azért, mert még nem akartam embernek érezni magam. Végtére is nem könnyű normális érzelmekkel rendelkező embernek éreznie magát valakinek olyankor, mikor emberi maradványokat akar megfözni egy alapvetően levesfazéknak szánt edényben. Néhány perccel hét után lementem a dekompozíciós helyiségbe, amely a hutotól kétajtónyira, a folyosó másik oldalán található.

Kinyitottam a zárat, és beléptem a helyiségbe, amely voltaképp nem más, mint egy hutovel és egy különleges szelloztetoberendezéssel felszerelt boncterem. A lepellet letakart tetem egy gurítható hordágyon feküdt, és az új negyvenliteres fazék vízzel feltöltve állt a villanytuzhelyen, amely fölé szagel-szívót szereltek. Kesztyut húztam, maszkot is öltöttem, és alacsony fokozatra állítottam a melegítőt, hogy ne károsítsa a csontokat, majd kétmércényi mosószerrel és egykupaknyi fehérítőt öntöttem a folyadékba, meggyorsítandó a porc, a zsírszövet és a rostos hárták lebomlását.

Széthajtogattam a leplet, s láthatóvá váltak a szövetektől csaknem teljesen megfosztott csontok a száználisan csonkolt végtagok elhasznált gyufaszálakra emlékeztettek. Óvatosan a fazékba helyeztem a comb- és a sípcsontokat, majd a medencét és a koponyát, amelyeket a gerinc és a bordák követtek. A víz egyre forrósodott, átható szagú gőz terjengett. Muszáj volt megvizsgálni a csupasz, tiszta csontokat, hátha elárulnak valami olyasmit, amit másképp egyszeruen nem lehet megtudni.

Egy darabig ott üldögéltem a helyiségben, a szagelnyelő hangosan szívta magába a levegőt. Elkalandoztak a gondolataim. Fáradt voltam, érzelmileg kimerült, és nagyon magányosnak éreztem magam. Felforr a víz, s a maradványok bomlásnak indultak a fazékban: valahogy ez is olyan megalázónak és méltatlannak tunt.

-Jaj, Istenem! - sóhajtottam fel, mintha Isten meghallhatná. - Áldd meg ezt a teremtést, bárki volt is.

Nehéz volt elképzelni, hogy az embert pusztán csontokra redukálják egy fazékban, s minél tovább gondolkoztam rajta, annál nyomottabbá vált a hangulatom. Valahol valaki szerette ezt a not, aki el is ért valamit, mielőtt ilyen kegyetlenül elpusztították a testét és a személyiségét. Egész életem azzal telik,

hogy igyekszem távol tartani magamtól a gyüle-
tet, de most már nem ment tovább. Be kellett val-
lanom önmagamnak, hogy igenis gyulölöm azokat
a szadista gonosztevőket, akiknek egyetlen céljuk,
hogy gyötrelmévé tegyék, majd elvegyék az életet,
mintha csak ok volnának méltók rá. Igen, igaz:
mindig nagyon felkavartak a kivégzések, de csak
azért, mert újraélesztették bennem a kegyetlen bu-
nök emlékét és a szinte már el is feledett áldoza-
tokat.

Forró, nedves páráként csapott fel a goz, a mu-
velet során egyre csökkenő intenzitású, hányinger-
kelto buzzel töltve meg a levegot. Lelki szemeim
előtt megjelent egy magas, karcsú, szöke no, far-
mernadrágban, fuzos félcsizmában, farzsebében
egy platinagyuruvel. A keze hiányzott, és valószí-
nutlennek látszott, hogy megtudom valaha, hányas
kesztyűt viselt, és hogy illett-e rá a zsebében talált
gyuru, bár ez utóbbi nehezen volt elképzelhető -
Fieldingnek ebben igaza lehetett. Ezt is meg kellett
kérdézni Sparkestól.

A sérülésekre gondoltam, megpróbáltam rájönni,
hogyan keletkezhetek, mit keresett az a no teljesen
felöltözve a fürdőszobában. Váratlan és furcsa, hogy
épp ott bukkantunk rá. A farmernadrágja rendesen
rajta volt, mert a cipzárat teljesen felhúzva talál-
tam. Az ülepe biztosan fedve volt. A testébe olvadt
szintetikus textíliát látva azt sem volt okom fel-
tétélezni, hogy a keble fedetlen volt - nem mintha
mindez kizárta volna a nemi érzéseket. Minden-
esetre ellene szólt.

Épp megnéztem a gozölgo fazékban fovo cson-
tokat, mikor megszólalt a telefon - meg is lepett.
Eloször azt hittem, halottat hoztak, de aztán rájöt-
tem, hogy a villogó lámpácska a boncterem egyik
vonalt jelzi. Eszembe jutott Ruffin története, a
furcsa kora reggeli telefonhívások, és félig-meddig
számítottam is rá, hogy senki sem fog beleszólni.
-Tessék! - mondtam rosszkedvuen.
- Mi az, mi történt? Valaki görbén nézett ma-
gára? - Marino volt az.

-Maga az? - Megkönnyebbültem. - Bocsánat,
azt hittem, hogy egy telefonbetyár.
- Ezt meg hogy érti?
- Majd később - feleltem. - Mi újság?
- Itt ülök a parkolójukban, és várom, hogy been-
gedjen.
- Nyitom.

Örültem, hogy társaságom akad. Kisiettem a be-
zárt kapuhoz, és megnyomtam a gombot. Lassan
fölemelkedett a súlyos kapu, Marino bebújt alatta;
a kinti sötétséget nátriumgoz lámpák fényfoltjai
mázolták el. Beborult az ég, esofelhok fedték.
- Miért van még bent ilyen késon? - kérdezte
Marino szokásos zsémbes módján, s szívott egyet a
cigarettáján.
- Ez itt nemdohányzó szakasz - figyelmeztettem.
- Mintha ebben a kócerájban bárkinek is aggód-

nia kellene a passzív dohányzás ártalmai miatt.

- Néhányan azért még lélegzünk - mondtam.

A betonpadozatra pottyantotta és ingerült mozdulattal eltaposta a cigarettát, mintha most játszotuk volna el először ezt a jelenetet. Pedig repertoárdarab volt, amely sajátos módon mintha megerősítette volna összetartozásunkat. Teljesen biztos voltam benne, hogy Marino meg is sértődne, ha nem piszkálnám valamiért.

- Ha gondolja, bejöhet velem a dekompozíciós helyiségbe - mondtam, és becsuktam a kaput. - Épp benne vagyok valamiben.

- Ha ezt tudom, inkább csak telefonon beszélek magával - mondta panaszosan Marino.

- Ne izguljon, nem olyan borzasztó. Épp csak néhány csontot tisztogatok.

- Lehet, hogy magának nem olyan borzasztó - mondtam -, de én nem bírom megszokni az emberi húsleves szagát.

Bementünk a dekompozíciós helyiségbe, adtam maszkot Marinónak, aztán megnéztem, hol tart a művelet. Levettem a hot ötven fokra, hogy föl ne forrjon a víz, és ne üsse a csontokat egymáshoz vagy az edény oldalához. Marino úgy hajtogatta a maszkot, hogy orrát-száját egyaránt fedje, s hátul laza masnira kötötte. Észrevett egy doboz eldobható kesztyűt, és felhúzott egy párat. Mindig is furcsállottam, milyen mániákusan retteg az egészségére kívülről töro ártalmaktól, pedig a legnagyobb veszélyt egyszerűen az életmódja jelenti. Barna nadrág volt rajta, fehér ingéhez nyakkendőt kötött, és valamikor a nap folyamán ketchuptámadás érte.

- Van két érdekes hírem a maga számára, doktornó - mondtam az egyik fényes mosdónak támasztva a derekát. - Lefuttattuk annak a kiégett Mercinek a rendszámát, amit Kenneth Sparkes háza mögött találtunk, és kiderült, hogy egy 81-es kék Benz 240D. Már kétszer is átfordulhatott a kilométerórája. A nyilvántartás szerint egy bizonyos dr. Newton Joyce tulajdona, aki Észak-Carolinában, Wilmingtonban lakik. Benne van a telefonkönyvben, de csak a rögzítője veszi föl.

-Claire Rawley Wilmingtonban járt iskolába, ami közel van Sparkes tengerparti nyaralójához - emlékeztettem.

- Ahogy mondja. Eddig minden jel arra felé mutat.

Üres tekintettel meredt a tuzhelyen gozólgó fázékra.

- Eszerint a nő kapta magát, beült valakinek a kocsijába, elment vele Wilmingtonba, valahogy bejutott Sparkes házába, ahol aztán meggyilkolták és félig elégett. - Marino megdörzsölte a homlokát. - Szerintem ez legalább annyira bűdös, mint ami most itt fodógél. Valami nagyon lényegeset még nem tudunk, mert ennek így semmi értelme.

- Lakik Rawley nevu ember Wilmingtonban vagy a környékén? - kérdeztem. - Nem lehetnek ott rokonai a nőnek?

- Ketten szerepelnek a telefonkönyvben, és még egyikük sem hallott Claire keresztnévu Rawleyről.

- És az egyetemen?

- Odáig még nem jutottam el - válaszolta Marino. Megint odamentem a fazékhoz. - Azt hittem, majd maga.

- Majd holnap.

- Egész éjjel itt marad kotyvasztani?

- Nem, inkább elzárom, mert szeretnék már hazamenni. - Kikapcsoltam a fozolapot. - Tényleg: hány óra? Jaj, Istenem, mindjárt kilenc. Délelőtt meg tárgyalásra kell mennem.

- Húzzunk innen - mondta Marino.

Bezártam a dekompozíciós helyiséget, és megint kinyitottam a kaput. Hatalmas, hegyszeru, sötét fellegek lebegtek át a hold előtt, mint hatalmas vi-torlás hajók. Vad szél fúj, kísértetiesen fütörészett az épület sarkainál. Marino odakísért a kocsimhoz, és ráérosen rágyújtott.

- Nem szeretném a frászt hozni magára - mondta -, de van valami, amirol nem árt, ha tud.

Kinyitottam a kocsi ajtaját, és beültem a volánhoz.

- Félek megkérdezni - mondtam, és komolyan is gondoltam.

- Fél öt tájban föl hívott az az újságíró, a Rex Willis. Tudja, aki a vezércikkeket szokta írni.

- Ismerem.

Becsatoltam a biztonsági övet.

- Azt mondja, nem tudja, honnan, de kapott ma egy levelet, amolyan kommunikációs. Nem örömhír van benne.

- Hanem? - Ijedség futott végig rajtam.

- Hát állítólag Carrie Grethen küldte, és azt írja, azért szökött meg a Kirbybol, mert a szövetségek mindent az o nyakába varrtak, és hogy ha nem lóg meg, kivégzik, méghozzá valami olyasmíért, amit nem követett el. Azt mondja, hogy a gyilkosság idején magának viszonya volt az eset vezető profilosával, Benton Wesleyvel, és az ellene szóló állítólagos bizonyítékokat mind manipulálták vagy az ingük ujjából rángatták elo, és maguk összeesküdtek, hogy tisztára mossák az Irodát.

- Hol adták föl ezt a levelet? - Egyre gyult bennem a harag.

- Manhattanben.

- És név szerint Rex Willisnek volt címezve?

- Igen.

- Gondolom, Willis a szemétkosárba hajítja.

Marino nem felelt azonnal.

- Jaj, doktorno... - mondta. - Mikor hajított ki egy újságíró egy ilyen levelet?

-Az isten verje meg! - fakadtam ki, és beindítottam a motort. - Hát már teljesen megörült a média? Kapnak egy levelet egy orülttol, és képesek kinyomtatni?

-Van másolatom, ha meg akarja nézni.

Egy összehajtogatott lapot vett elo a farzsebébol, és odaadta.

- Ez egy fax - magyarázta. - Az eredeti a laborban van, már vizsgálják.

Remego kézzel kihajtogattam a papírt. Nem volt ismeros a fekete betus írás. Még csak nem is hasonlított a Carrie Grethentol kapott vörös betus ákombákombra, és a fogalmazás is kifogástalanul világos

volt. Egy percre tartott, míg átfutottam nevetséges állításait, melyek szerint csak ráfogták a dolgokat. Az utolsó, hosszú bekezdésen tovább idóztam.

Ami Lucy Farinelli különleges ügynököt illeti, o csak azért futott be sikeres pályát, mert a nagynénje, Scarpetta doktornő, a befolyásos vezető igazságügyi orvos szakértő éveken át folyamatosan eltussolta a baklövéseit és szabálytalanságait. Mikor Lucy is és én is Quantóban voltunk, Lucy kezdett ki velem és nem fordítva, mint ahogy majd a tárgyaláson minden bizonnyal állítani fogják. Igaz ugyan, hogy egy ideig szeretők voltunk, de ezt szándékosan csinálta, hogy fedezzem, mikor idorol idore összegabalyította a CAIN-t. Utána meg learatta a dicsőséget egy olyan munkáért, amihez semmi köze sem volt. Esküszöm, hogy ez a szent, színtiszta igazság. Magát arra kérem, nyomtassa ki ezt a levelet, hogy mindenki lássa. Nem akarok egész életemben bujkálni, nem akarom, hogy a társadalom megvessen olyan dolgokért, amiket nem követtem el. Egyetlen reményem, hogy ha az emberek megismerik az igazságot, tesznek valamit az érdekekben.

Könyörüljön rajtam.
Carrie Grethen

Marino szótlanul szívta a cigarettáját, míg be nem fejeztem, aztán megszólalt.

- Nagyon sokat tud. Szerintem az a kurva írta.
-Az a no küldött nekem egy levelet, amelyik olyan, mintha egy komplett elmebeteg írta volna, és most meg ír egy teljesen normális, összeszedett fogalmazást? - Olyan dühös voltam, hogy hányinger környékezett tőle. - Hogy jön ez így össze, Marino?

Cseperészni kezdett az eső. Marino vállat vont.
- Szerintem úgy - válaszolta -, hogy az a no magának csak egy jelzést küldött, hogy hatalmas ribilíót fog kavarni. Nem lenne neki nagy mulatság, ha nem húzná föl vele magát.
- Benton tud erről?
- Még nem.
- És maga szerint tényleg hajlandók közreadni ezt a förmedvényt? - kérdeztem, remélve, hogy ezúttal más választ ad.

- Maga is tudja, hogy mennek ezek a dolgok.
Elpöccintette a cigarettáját, a csikk szikrát hányva esett az aszfaltra, ott fénylett tovább a parazsa.
- Majd leadják, hogy egy többszörös gyilkos elmebeteg, akit a fél ország rendőrsége hajkurász, levelet küldött nekik - mondta Marino. - A másik rossz hír meg az, hogy nincs rá semmi garancia, hogy az a kurva nem küldte el még más helyekre is ezt a levelet.

- Szerencsétlen Lucy... - suttoztam.
- Szerencsétlen itt mindenki - mondta Marino.

7.

Ferde pászmákban zuhogott az eso, mintha szögek záporoztak volna; hazafelé hajtvá alig láttam valamit. Már kikapcsoltam a rádiót, mert aznapra elegem lett a hírekből. Tudtam, ez is olyan éjszaka lesz, amikor annyira fel vagyok pörögve, hogy nem bírok elaludni. Kétszer is lelassítottam ötvenre, mert a súlyos Mercedes úgy táncolt alattam a tócsákon, mint egy papírcsónak. A West Cary Streeten fürdőkádnyi kátyúk tátongtak, a záporon is átderengo, kéken-vörösen villogó lámpák figyelmeztettek, hogy nem érdemes sietni.

Csaknem tíz óra volt már, mire végre bekanyarodtam a házam elé. Félelem hasított a szívembe, mikor a garázsajtó melletti mozgásérzékelők nem kapcsolták be a világítást. Teljes volt a sötétség, csak a kocsí motorjának duruzsolása és az eso dobolása segített betájolni, milyen világban is vagyok. Egy percig tétováztam: kinyissam-e a garázsajtót, vagy söpörjek-e el.

- Ez nevetséges - mondtam félhangosan, és megnyomtam a napellenzőre szerelt gombot.

Az ajtó nem moccan.

-A fene...!

Hátramenetbe kapcsoltam, és visszatolattam; nem láttam se a behajtót, se a téglaszegélyt, de még a sövényt sem. Súroltam egy kis fát, nem tettem kárt benne, viszont éreztem, hogy a manóver közben fölszántottam a ház elotti gyepet. Ezalatt odabent és az elotérben az idokapcsoló végre felgyújtotta a lámpát. Nem működtek a verandalépcsó két oldalára szerelt mozgásérzékelő kapcsolók sem. Azal nyugtatgattam magam, hogy az idójárás áramkimaradást okozhatott az este, az meg lecsapta a biztosítékot.

Ahogy kinyitottam a kocsí ajtaját, azonnal bevágott az eso. Felkaptam a retikülömet meg az aktatáskámat, és felszaladtam a verandára. Borig áztam, mire kinyitottam a zárat, és félelemmel töltött el a bentí csönd. Az ajtó melletti, falra szerelt billentyuzeten táncoló fények jelezték, hogy a riasztó is kikapcsolt, vagy hogy azt is megrongálta egy áramlökés. Nem foglalkoztam vele: ekkorra már annyira féltem, hogy mozdulni sem mertem. Csak álltam az elotérben, csöpögött rólam a víz a parkettre, s kétségbeesetten törtem a fejem, hol lehet a legközelebbi fegyver.

Nem emlékeztem, hogy vissza tettem-e a Glockot a konyhapult fiókjába. A konyha közelebb van, mint a ház túlsó végén lévo dolgozószoba vagy a hálószoba. A szél neki-nekíeszült az esoverte kofalagnak és ablakoknak. Minden idegszálamat megfeszítve füleltem, hallok-e más hangot ezeken kívül: nem reccsen-e odafent a padló, nem hallom-e szonyegen óvakodó lábak nesztét. Hirtelen elfogott a vakrémület, ledobtam az aktatáskát és a retikült, átrohantam az ebédlon, kí a konyhába, vizes talpú cipóm miatt közben kis híján kicsúszott alólam a lábam. Felrántottam a pult jobb alsó fiókját, és csaknem felsikoltottam a megkönnyebbüléstől, mi-

kor felkaptam a Glockot.

Megint átkutattam a házat, minden helyiségben felkattintottam a villanyt. Miután meggyozodtem róla, hogy nincs hívatlan vendégem, kimentem a garázsba, megnéztem a biztosítéktáblát, és felcsaptam a levágódott biztosítékokat. Helyreállt a rend, újra élt a riasztó. Töltöttem magamnak egy nagy pohár Black Bush whiskyt, jeget is tettem bele, aztán vártam, hogy idegeim ismét visszaágyazódjanak megszokott helyükre. Utána felhívtam a warrentoni Johnson Motelt, de Lucyt nem találtam ott. Megpróbáltam a washingtoni lakását. Janet vette föl.

- Jó estét, Kay vagyok - mondtam. - Remélem, nem ébresztettem föl senkit.

- Ó! Jó estét, doktornó! - mondta Janet, aki minden biztatásom ellenére sem volt hajlandó tegezni.

- Á, nem. Csak üldögélek itt, sörözgetek, és várom Lucyt.

- Értem - mondtam csalódottan. - Már elindult Warrentonból hazafelé?

-Hamarosan megjön. Ha maga látná ezt a lakást. .. Mindenütt dobozok. Egy romhalmaz.

- Te hogy viseled ezt az egészet, Janet?

- Még nem tudom - felelte; mintha remegett volna a hangja. - Majd megszokom. Isten a tudója, meg kellett már szoknom néhány dolgot.

- Szerintem most is csillagos ötösre vizsgázol.

Ittam egy korty whiskyt. Nemigen hittem abban, amit az imént mondtam, de az adott pillanatban örültem, hogy hallok egy barátságos emberi hangot.

- Amikor férjhez mentem, ezer éve, Tony meg én teljesen más síkokon mozogtunk - mondtam. - De sikerült idot szakítanunk és odafigyelnünk egymásra. Bizonyos értelemben jobb is volt úgy.

- De azért elváltak - mondta óvatosan Janet.

- Egy ido után.

- Lucy legjobb esetben is csak egy óra múlva ér haza, doktornó. Hagy neki üzenetet?

Nem tudtam eldönteni.

- Minden rendben? - kérdezte Janet.

- Oszintén szólva, nincs - válaszoltam. - Eszerint nem hallottad még. És Lucy sem.

Röviden összefoglaltam, milyen levelet írt Carrie Grethen a sajtónak. Janet hallgatott, mint a sír.

- Csak azért mondtam - folytattam -, mert nem árt, ha felkészültök. Lehet, hogy holnap reggel már benne lesz a lapokban. Sot talán már a ma esti híradásokban is.

- Jól tette, hogy elmondta - felelte Janet, de anyyira halkán, hogy alig hallottam. - Megmondom Lucynak, amint hazajön.

- Mondd meg neki azt is, hogy ha nem nagyon fáradt, hívjon fel.

- Megmondom.

- Jó éjt, Janet.

- Nem lesz ez jó éj - felelte. - Az a ribanc már évek óta keseríti az életünket. Hol így, hol úgy. Torkig vagyok már azzal a kurvával...! Bocsánat a szóért.

- Kimondtam már én is.

- A rohadt mindenségit, én ott voltam! - Felzokogott. - Carrie egy pillanatra se szállt le róla. Az egy elmebeteg ribanc, mindenkit dróton rángat! Lucynak a világon semmi esélye nem volt ellene. Istenem-...! Bakfis volt még, egy zseniális kislány, akinek szépen maradnia kellett volna az egyetememen, nem annál az istenverte FBI-nál gyakorolnunk. Igen, én még mindig FBI-os vagyok, és látom magam körül a mocskot. Az FBI nem végzett rendes munkát, és emiatt Lucy még jobban ki van szolgáltatva Carrie-nek.

Megittam már a whisky felét, de az adott helyzetben a világ összes whiskyjétől sem éreztem volna jobban magam.

- Különben sincs szüksége rá, hogy fölhúzza magát - folytatta Janet oszinteségi rohamában. Még sose hallottam így beszélni Lucyról. - Nem tudom, magának elmondta-e, doktorno, bár szerintem eszé ágában sincs, de már két éve pszichiáterhez jár.

- Helyes. Ezt örömmel hallom - feleltem sértettségemet leplezve. - Egyébként nem mondta, és nem is feltétlenül várnám el tőle. - Igyekeztem teljesen tárgyilagos maradni, de egyre jobban sajgott a szívem.

- Öngyilkosságot fontolgatott - mondta Janet. - Nem is egyszer.

- Örülök, hogy jár valakihez. - Képtelen voltam mást kipréselni magamból. Elfutotta szememet a könny.

Porig sújtott a dolog. Miért nem fordult hozzám Lucy?

- A legtöbb nagy ember lelkében akadnak koromsötét területek - mondtam. - Örülök, hogy legalább foglalkozik vele valaki. Szed is valamit?

- Wellbutrint. A Prozac-tól kiakadt. Az egyik pillanatban olyan volt, mint egy zombi, a másikkban madarat lehetett volna fogatni vele.

- Ó. - Alig bírtam megszólalni.

- Semmi szüksége több stresszre meg érzelmi hullámvölgyekre - folytatta Janet. - Maga nem tudja, milyen Lucy. Ha valami kibillent az egyensúlyából, hetekig hullámszik a hangulata, hol föl, hol le. Hol teljesen maga alatt van, hol meg szökdécsel, mint a Miki egér.

Befogta a kagylót, és kifújta az orrát. Szerettem volna tudni Lucy pszichiáterének a nevét, de nem mertem megkérdezni. Megfordult a fejemben, hogy unokahúgom esetleg fel nem ismert mániás depresszióban szenved.

- Doktorno, én... - Teljesen összeszorult a torka, alig bírt beszélni. - Én nem akarom, hogy meghaljon.

- Nem fog meghalni - feleltem. - Ezt megígérhettem.

Letettük. Egy darabig csak ültem az ágyon, még mindig felöltözve, és nem mertem elaludni, mert félttem a fejemben kavargó káosztól. Egy ideig sirtam: dühömben, fájdalommban. Lucy bárki másnál nagyobb fájdalmat tud okozni nekem, és ezt ő is tudja. Csontig ható sebeket képes hasítani, darabokra tudja zúzni a szívemet, és amit Janet mondott, az az addigi legnagyobb csapás volt, megsem-

misíto. Teun McGovern jutott eszembe: mikor ott a szobámban beszélgettünk, úgy éreztem, sokat tud Lucy problémáiról. Lehet, hogy Lucy elmondta neki azt, amit nekem nem?

Vártam, hogy visszahív, de nem hívott, ezzel szemben, mivel éjfélig nem hívtam, Benton telefonált.

-Kay!

- Hallottad? - kérdeztem idegesen. - Hallottad, mit muvelt Carrie?

- A levelérol tudok.

- Hogy az ég szakadna rá. Az ég szakadjon rá!

- New Yorkban vagyok - mondta; meglepett vele.

- Berendelt az Iroda.

- Jól tette. Ez így van rendjén. Ismered ezt a not.

- Sajnos.

- Örülök, hogy ott vagy - mondtam határozot-
tan. -Valahogy úgy érzem, ott nagyobb biztonság-
ban vagy. Hát nem nevetséges? Mióta van valaki
New Yorkban nagyobb biztonságban, mint máshol?

- Nagyon ki vagy borulva.

- Tudsz már valamit arról, hogy hol sompolyog?

- Meglöttyögtettem poharamban az olvadó jeget.

- Csak annyit, hogy a legutóbbi levelét a 10036-
os irányítószámról adta fel, és az a Times Square. A
postabélyegző tegnap: június 10-e, kedd.

- Aznap szökött meg.

- Igen.

- És még mindig nem derült ki, hogyan csinálta.

- Még nem tudjuk - mondta Benton. - Mintha
átteleportálta volna magát a folyón.

- Nem hinném. - Fáradt és rosszkedvu voltam. -

Valaki biztos látott valamit, és valaki biztos segített
neki. Mindig nagyon értett hozzá, hogy dróton rán-
gassa az embereket.

- A profilos egység rengeteg hívást kap - mondta
Benton. - Valószínű, hogy a no egy csomó nagy
lapnak írt egyszerre, köztük a Post-nak és a The
New York Times-nak is.

-És?

- Egy ilyen szép, zsíros cubákat ezek nem hajíta-
nak a szemétre, Kay. Carrie Grethen után akkora
hajtóvadászat indult, mint annak idején a Una-
bomber vagy Cunanan után, és a no most ír nekik.
Ebből sztori lesz. Még a bevásárlócéduláját is ki-
nyomtatják, a rádióban meg még a bőfögését is le-
adják. Nekik ez a no egy aranybánya. Címlap lesz
belole. Megfilmesítik.

- Ezt nem akarom tovább hallgatni - mondtam.

- Hiányzol.

- Nem hiányolnál, ha most itt lennél mellettem,
Benton.

Elbúcsúztunk, fölpassoltam a párnát, felpolcol-
tam vele a derekamat, és fontolóra vettem, igyak-e
még egy whiskyt, de végül letettem róla. Megpró-
báltam elképzelni, mit fog csinálni Carrie Grethen,
de gondolataim kanyargós ösvényei minduntalan
Lucyhoz vezettek vissza. Úgy éreztem, Carrie ezt a
mostani produkcióját szánja élete fomuvének, mert
majd' szétveti az irigység. Lucy tehetségesebb, tisz-
tességesebb, mindenebb, és Carrie Grethen addig
nem nyugszik, míg meg nem fosztja a szépségétől,

s míg föl nem szippantja élete utolsó csöppjét is. Lassanként megértettem, hogy ehhez még csak jelen sem kell lennie. Mindannyian egyre közelebb sodródunk az általa képviselt, döbbenetesen eros szívóhatású fekete lyukhoz.

Rosszul aludtam, repülőgép-szerencsétlenségekről és véres leplekrol álmodtam. Elobb egy autóban ültem, aztán vonaton, és valaki üldözött. Mikor fél hét tájban fölbredtem, a nap már megjelent a királykék égen, s a fu közt tócsák csillogtak. Kimentem a fürdoszobába, magammal vittem a Glockot, bezártam az ajtót, és gyorsan lezuhanyoztam. Miután elzártam a vizet, hallgatóztam egy kicsit, nem kapcsolt-e be a riasztó, majd megvizsgáltam a hálósobai kapcsolótáblát, hogy működik-e még a rendszer. És közben egész ido alatt éreztem, mennyire irracionális a viselkedésem, és hogy ez már már üldözési mánia. De végigcsináltam. Félttem.

Hirtelen mindenütt Carrie-t láttam. O volt az a napszemüveges, baseballsapkás, vékony no, aki a ház előtt sétált az utcán, o vezette azt a kocsit, amelyik a fizetokapuhoz érve beállt mögém, o volt az a formátlan kabátba burkolózó hajléktalan no, aki úgy nézett, mikor átmentem a Broad Streeten. Ott volt minden kakastaréj frizurás, testékszeres fehér noben, minden uniszex ruhás vagy furcsán öltözött figurában. Egyre csak az járt a fejemben, hogy öt éve nem láttam Carrie Grethent, fogalmam sincs, hogy nézhet ki most, és minden valószínűség szerint csak akkor ismerném meg, amikor már késo.

Mikor leállítottam a kocsit az Intézet parkolójában, a kapu nyitva volt, s a Bliley Ravatalozó emberei épp akkor emeltek be egy halottat a fényes, fekete kocsiba.

- Szép idonk van - mondtam az egyik sötét öltönyös, elegáns embernek.

- Igen. Hogy van? - felelte, de már nem is figyelt.

A kocsiból egy másik jól öltözött férfi szállt ki, hogy segítsen. Csattantak a gurítható hordágy lábái, becsapódott az autó hátsó ajtaja. Megvártam, míg elhajtának, aztán leengedtem utánuk a kaput.

Fielding szobájába néztem be eloször. Negyed kilencre járt.

- Mi újság? - kérdeztem kopogás után.

- Jöjjön be - mondta.

A polcon sorakozó könyvek között keresgéltem, erotol duzzadó vállán megfeszült a köpeny. Nem volt könnyu neki ruházkodni, ritkán talált olyan holmit, ami jó lett volna rá, mivel gyakorlatilag nem volt se csípoje, se dereka. Mikor eloször hívtam meg a házamba a kollégáimat, kifeküdt a napra, csak egy kis fürdonadrág volt rajta. Magam is meglepődtem és némiképp zavarba is jöttem, mert nem tudtam levenni róla a szemem. Nem mintha erotikus képzeteket támasztott volna bennem, hanem inkább teste nyers szépsége ejtett rabul. Föl nem foghattam, honnan van ideje rá, hogy így karbantartsa magát.

- Gondolom, látta az újságot - mondta.

-A levelet? - kérdeztem hirtelen ébredt rosszkedvvel.

-Azt.

- A címdalán a maga fényképe meg a no rend-
orségi fotója virít. Sajnálom, hogy megint ilyen
mocskolódásnak van kitéve - mondta, tovább ke-
resgélve a kötetek között. - Szinte égnek a vona-
laink.

- Mi vár ránk ma délelőtt? - váltottam témát.

- Az éjjel a midlothiani fizetokapunál autóbaleset
történt, a sofőr és az utasa meghalt. Már agnosz-
kálták őket, és DeMaio már hozzá is látott. Más
semmi.

- Ennyi is elég - mondtam. - A bíróságra kell
mennem.

- Azt hittem, nyaral.

- Én is.

- De komolyan. Ez így nem mehet tovább. Csak
nem Hilton Headrol jött vissza?

- Bóval a bíró.

- Hm - dühnőgte utálkozva Fielding. - Hányad-
szorra csinálja már ezt magával? Szerintem direkt
kiszaglássza, mikor tudna egy kicsit fellélegezni, és
úgy tuzi ki a tárgyalásokat, hogy keresztbe tegyen
magának. Maga hazarohan, mint az orült, o meg
az esetek felében elnapolja a tárgyalást.

- Nálam van a csipogó - mondtam.

- Ugye sejtí, mivel fogok szórakozni? - Az asz-
talán tornyosuló iratok felé billentette a fejét. - Úgy
le vagyok maradva, hogy már csak a visszapillan-
tóban látszom.

- Emiatt ne eméssze magát - mondtam. - Nincs
értelme.

A John Marshallról elnevezett bírósági épület gya-
log alig tízpercnyire van az új székházunktól, és úgy
gondoltam, nem árt egy kis mozgás. Szép regge-
lünk volt, a levego hűvös és tiszta. Végigmentem a
Leigh Streeten, majd befordultam a Ninthra, s re-
tiküllel a vállamon, hónom alatt egy harmonika-
dossziéval elsétáltam a rendorkapitányság előtt.

Gyakori esetet tárgyaltak aznap délelőtt: egy nar-
kóárus megölt egy másikat, meg is lepodtem, látva,
hogy a másodikon, a tárgyalóterem ajtaja előtt hat-
hét újságíró is lebzsel. Eloször azt hittem, Rose
rossz dátumot közölt velem, mert eszembe sem ju-
tott, hogy a média miattam jelent meg.

Amint észrevettek, megindultak felém: vállra vett
kamerákkal, eloreszegezett mikrofonokkal, villogó
vakukkal. Eloször meglepodtem, aztán dühbe jöt-
tem.

- Scarpetta doktornó! Mit válaszol Carrie Gre-
then levelére? - kérdezte a Hatos Csatorna ripor-
tere.

- Semmit - válaszoltam, kétségbeesetten keresve
tekintetemmel a Nemzetközösség ügyészét, aki ta-
núként berendeltetett.

- Mit szól az állítólagos összeesküvéshez?

- Maga és az FBI-os szeretője tussolta el az ügye-
ket?

- És ki az? Benton Wesley?

- Az unokahúga mit szól mindehhez?

Félretoltam magam elol egy operatort, az idege-
im feszültek, mint a zongorahúr, a szívem kalapált.
Bezárkóztam a tanúk szuk, ablaktalan helyiségébe,

és leültem egy székre. Ostobának éreztem magam, amiért nem gondoltam rá, hogy Carrie Grethen legújabb húzása után ez előfordulhat. Kinyitottam a dossziét, lapozgattam a jelentéseket és ábrákat, lelki szemeim előtt megjelentek a halált okozó lövések bemeneti és kimeneti nyílásai. Csak egy félórát ültem a levegőtlen térben, mire az ügyész megtalált. Beszélgettünk néhány percig, mielőtt a tanúk emelvényére álltam.

Ami ezután következett, csak megkoronázta azt, ami a folyosón kezdődött. Azon vettem észre magam, hogy szokásos énemet meghazudtolva igyekszem túlélni egy ellenem indított, könyörtelen rohamot.

- Scarpetta doktornó! - szólított meg Will Lampkin, a védoügyvéd, aki már évek óta mindent megtesz, hogy kihozzon a sodromból a bíróság előtt. - Hányszor tanúskodott már?

-Tiltakozom - mondta az ügyész.

- Elutasítom - felelte rajongóm, Bowls bíró.

- Sose számoltam - válaszoltam.

- De azért nagyjából biztosan tudja. Tízszor? Százszor? Ezerszer?

- Több mint százszor. - Szinte éreztem vérszomjasságát.

- És mindig az igazat vallotta a bírónak és az esküdteknek?

Lampkin járkálni kezdett: lassú léptekkel, pirosposztagással, jámbor képpel, kezét a háta mögött összekulcsolva.

- Mindig az igazat mondtam - feleltem.

- És azt nem tekinti némiképp nemtelennek, hogy egy ágyban hál az FBI-jal?

-Tiltakozom! -Az ügyész felpattant.

- Helyt adok - mondta a bíró, szemét meregetve Lampkinre; valójában ösztönözte. - Hová akar kilyukadni, ügyvéd úr?

- Oda, bíró úr, hogy itt összeférhetlenség esete forog fenn. Köztudott, hogy Scarpetta doktornó intim kapcsolatot tart fenn az igazságszolgáltatás legalább egy olyan alkalmazottjával, akivel rendszeresen együtt dolgozik, és olyankor is befolyást gyakorol az igazságügyi szervekre, mind az FBI-ra, mind az ADTT-ra, mikor az unokahúga pályafutásáról van szó.

-Tiltakozom!

-Elutasítom. Szíveskedjék a tárgyra térni, ügyvéd úr. - A bíró a vizespoharáért nyúlt, s tekintével tovább ösztökélte Lampkint.

- Köszönöm, bíró úr! - mondta Lampkin túlzott tiszteletadással. - Csak egy szokványos esetet igyekszem megvilágítani.

A négy fehér és négy fekete esküdt illedelmesen ült a helyén, hol rám, hol Lampkinre néztek, mint ha egy teniszpartit szemlélnének. Némelyik a homlokát ráncolta. Az egyik a körmét piszkálta. Egy másik mintha aludt volna.

- Igaz az, Scarpetta doktornó, hogy hajlamos a maga érdekei szerint alakítani a körülményeket?

-Tiltakozom! Ez a tanú zaklatása!

- Elutasítom - mondta a bíró. - Szíveskedjék felelni a kérdésre, Scarpetta doktornó.

- Nem, egyáltalán nem vagyok hajlamos ilyesmire - feleltem dühösen, és az esküdtekre néztem.

Lampkin fölmarkolt egy köteg papírt az asztalról, amelynél tizenkilenc esztendős, bunöző védeence ült.

- A ma reggeli lapok szerint - folytatta sietösen - maga évek óta befolyásolja az igazságszolgáltatást, és...

- Bíró úr! Tiltakozom! Ez felháborító!

- Elutasítom! - felelte fagyosan a bíró.

- Itt áll fehéren-feketén, hogy maga összeszövetkezett az FBI-jal, hogy villamosszékbe ültessen egy ártatlan not!

Lampkin odament az esküdtekhez, és meglobogtatta előttük a fénymásolt cikket.

- Bíró úr, az ég szerelmére! - kiáltott az ügyész, már átizzadta a zakóját.

- Ügyvéd úr, szíveskedjék folytatni a tanú kikérdezését - mondta Bows a kövér, vastag nyakú Lampkinre nézve.

Hogy mit mondtam lotávolságról, röppályáról, és hogy milyen létfontosságú szerveket értek a tíz miliméteres golyók, ködbe vész elottem. Miután leszaladtam a bíróság lépcsőjén, és gyors léptekkel, senkire sem nézve elindultam a járdán, gyakorlatilag már egy szóra sem emlékeztem. Két cipotalp szívóosságú riporter loholt utánam egy darabig, aztán utamra engedtek, mert rájöttek, hogy egy darab kobol többet szednek ki, mint belólem. Nem találtam szavakat a történet igazságtalanságára. Carrie Grethennek elég volt egy apró kis nyilat kionie, és máris megsebzett. És tudtam, hogy ezzel koránt sincs vége.

Mikor kinyitottam az Intézet hátsó ajtaját, és a ragyogó napsütésből beléptem a hűvös, félhomályos kapualjba, egy-két másodpercig alig láttam. Benyitottam a belső, folyosó felőli ajtón, és megkönnyebbülve vettem észre, hogy Fielding közeledik felém. Friss sebészöltözék volt rajta, amiből arra következtettem, hogy idoközben újabb esetet hozhattak.

- Minden rendben? - kérdeztem, zsebre dugva a napszemüvegemet.

- Powhatanból hoztak egy öngyilkost. Egy tizenöt éves lány, fejbe lótte magát. Állítólag az apja eltiltotta a tróger barátjától. Maga rettenetesen néz ki, Kay.

-A keresztkérdéseket már megszoktam, de ez keresztre feszítés volt.

- Értem - bólintott Fielding. - Ezek a rohadt ügyvédek. Most melyik volt?

Láttam rajta, hogy szívesen földbe döngölné az illetot.

- Lampkin.

- Aha! Lampkin, a kígyó! - Fielding megfogta a vállamat. - Majd én elintézem. Nyugodtan rám bízhatja. Ne törödjön semmivel, csak végezze a dolgát.

- Jó. - Rámosolyogtam. - A dekompozícióban leszek.

Megkönnyebbülést jelentett a magányos feladat, a csontokkal való foglalataskodás, mert nem sze-

rettem volna, ha beosztottaim észreveszik, milyen levert vagyok, és hogy félek. Felkapcsoltam a lámpákat, és becsuktam az ajtót. Köpenyt vettem, két pár latexkesztyűt húztam, aztán bekapcsoltam a fozolapot, és levettem a fazékról a fedőt. Egy fakanállal megpiszkáltam a csontokat: az este óta még jobban lebomlottak róluk a szövetek. Muanyag leplet terítettem az egyik asztalra. A koponyát még a boncoláskor felnyitottam, s most előbb a csöpögo koponyatetet, majd az alatta lévo részt emeltem ki óvatosan a buzös, zsíros vízbol. Letettem oket a lepelre, hadd száradjanak.

A csontok lekaparásához szívesebben használlok fából készült spatulákat, mint muanyagokat. Fémeszközök szóba sem jöhetnek, mert kárt tehetnének a csontokban, és az így keletkezett sérüléseket össze lehetne téveszteni az eroszakos behatások által okozottakkal. Nagyon óvatosan dolgoztam. A csontváz többi része közben tovább fott a fazékban. Két órán át tisztogattam és öblítgettem a csontokat, végül már sajgott a csuklóm és az egész kezem. Nem mentem ebédelni, oszintén megvallva eszembe sem jutott. Már két óra volt, mikor a halántéknak az alatt a része alatt, ahol a véraláfutást találtam, egy kis csontpedésre bukkantam. Hitetlenkedve meredtem rá.

Közelebb húztam a mutolámpát, a fény szinte elárasztotta az asztalt. A csonton látható egyenes, vízszintes vájat körülbelül két és fél centiméter hosszú volt, és olyan sekély, hogy az se lett volna csoda, ha elkerüli a figyelmemet. Ilyesmivel addig még csak XIX. századi, megskalpolt emberek koponyáján találkoztam, jóllehet azoknál általában nem a halántéki részen, bár ennek most nem volt jelentősége.

A skalpolás nem kifejezetten sebészi muvelet, és bármi elofordulhat. Noha nem találtam semmi olyasmit, ami arra utalt volna, hogy a warrentoni áldozatnak hiányzott a fejbore és a haja, megesküdni azért nem mertem volna rá. Annyi bizonyos, hogy mikor rátaláltunk, a koponya nem volt ép. A skalpoláskor ugyan általában az egész koponyát körül szották metszeni, de elofordulhat, hogy egy hajtincs kimarad.

Egy törülközovel fogtam meg a kagylót, úgy emeltem föl, mert a kezem nem volt olyan állapotban, hogy tiszta tárgyakat érintsek vele. Marinót csipogtattam. Tíz percig vártam, hogy visszahívjon, addig is folytattam az óvatos kapirgálást, de más sérülést nem találtam. Ez természetesen nem jelentette, hogy nem is lehetett ilyen, mivel a huszonkét koponyacsontnak legalább a kétharmada megsemmisült a tuzben. Lázasan törtem a fejem, mit tegyek. Lerántottam és a hulladékgyűjtobe dobtam a kesztyűmet, és már a telefonkönyvecskémbe lapozgattam, mikor Marino végre jelentkezett.

- Maga meg hol a csodában császkal? - kérdeztem; a feszültség mérget csöpögtetett a hangomba.

- A Liberty Valance-ban. Ebédelek.

- Köszönöm, hogy ilyen sietve visszahívott - mondtam epésen.

- Valahol az éterben elveszhetett a hívása, mert

csak most kaptam meg. Mi a fene van már megint?

Ebédelo, iszogató, beszélgeto emberek zsongása hallatszott. Élvezték a garantáltan nehéz és zsíros, de jó fogásokat.

- Fülkébol telefonál? - kérdeztem.

- Onnan, és nem vagyok szolgálatban. Csak hogy tudja.

Ivott egy kortyot, sörre tippeltem.

- Holnap Washingtonba kell mennem. Kiderült valami fontos.

- Aha. Nem örülök, mikor ilyeneket mond.

-Találtam valamit.

- Hajlandó elmondani, vagy álljak itt, míg ki nem no a szakállam?

Éreztem a hangján, hogy ivott, ezért egyelőre nem akartam megmondani neki.

- Hajlandó volna elkísérni? Már ha fogad minket Vessey doktor.

- Ez az a csontász a Smithsonianben?

- Amint befejezzük ezt a beszélgetést, felhívom a lakásán.

- Holnap szabadnapos vagyok, úgyhogy talán be bírom szorítani.

Nem szóltam, csak néztem a gozölgo fazekat, és egy kicsit lejjebb vettem a hot.

számíthat rám. - Marino megint

- Na, szóval

kortyolt egyet.

- Jöjjön kilencre a házamhoz - mondtam.

- Pontos leszek, mint az óra.

Ezután Vessey doktor bethesdai lakását hívtam Elsore fölvette.

-Hál' istennek! - Felsóhajtottam. - Maga az, Alex? Itt Kay Scarpetta.

- Nahát! Hogy van?

Vessey kissé bizonytalanul viselkedik olyan emberek társaságában, akik nem mások összerakosgatásának szentelik az életüket. Egyébként a világ egyik legkiválóbb antropológusa, és már sokszor segített nekem.

-Sokkal jobban leszek, ha most azt mondja, hogy holnap a városban lesz - válaszoltam.

- Dolgozom, mint mindig.

- Vágásnyomot találtam egy koponyán, és szeretném a segítségét kérni. Hallott a warrentoni tuzesetrol?

- A csapból is az folyik.

- Akkor jó, mert nem kell magyaráznom.

- Csak tíz óra tájban megyek be, parkolóhely, az meg nincs - mondta Vessey. - Tegnap hoztak nekem egy disznófogat, alufólia volt rátapadva - tért rá váratlanul a maga ügyeire. - Szerintem malacsültbol való, és egy kertben került elo, de a mississippi halottkém gyilkosságra gyanakodott, feltételezése szerint valakit szájba lottek.

Köhögött, és hangosan megköszöörülte a torkát. Hallottam, hogy iszik valamit.

- És idonként még mindig kapok medvemancsokat is - folytatta -, mert a halottkémek emberi kezeknek nézik.

- Tudom, Alex. Semmi sem változik.

8.

Marino már háromnegyed kilenckor odakanyarodott a ház elé. Kávét meg valami harapnivalót kért. Elméletileg nem volt szolgálatban, ezért farmer-nadrágban és pólóban jött - a richmondi rendőség emblémájával díszített pólóban -, a lábára pedig egy pár sok vihart látott cowboycsizmát húzott. Ami kevés haja maradt még, azt hátranyalta, és olyan benyomást keltett, mint egy öregedo, sörhasú pacák, aki épp vacsorázni viszi a feleségét.

- Rodeóra megyünk? - kérdeztem, mikor beengedtem.

- Maga mindig megtalálja a módját, hogy fölhúzzon.

Savanyú képpel nézett rám, de nem törődtem vele, mert tudtam, hogy nem gondolja komolyan.

- Csak mert szerintem tök jól mutat, ahogy Lucy mondaná - mondtam. -Van kávé meg müzli.

-Hányszor kell még elmondanom, hogy nem élek ilyen madáreleségen - morgott Marino.

Kimentünk a konyhába.

- Én meg nem sütök tojásos-húsos pitét.

- Talán ha főzne, nem töltené olyan sok estét egyedül.

- Erre nem gondoltam.

-Mondta a Smithsoniannek az a díszpéldánya, hogy hol fogjuk ott leállítani a kocsit? Mert Washingtonban aztán nincs parkolóhely.

-Az egész környéken nem akad?Tehetne valami az elnök ebben az ügyben.

A konyhában voltunk, a nap aranyfényben ragyogtatta fel az ablakokat. A fák között kiláttam folyóra: csillogott az is. Az éjjel már jobban aludtam, bár fogalmam sem volt, miért, hacsak nem attól, hogy az agyam annyira túlterhelődött, hogy egyszeruen kikapcsolt. Nem emlékeztem rá, hogy álmodtam volna.

- Van két VIP parkolási engedélyem még akkoról, mikor Clinton nálunk járt. - Marino kávét töltött magának. - A polgármesteri hivatal adta ki.

Nekem is töltött, úgy toltta elém a bögrét, ahogy egy bárpulton szokták a poharat.

- Ha a zsernyákok látják a maga Mercijét meg ezt az engedélyt, talán azt hiszik, hogy valamilyen diplomáciai sérthetlenségünk vagy mink van - folytatta.

- Gondolom, látta már, milyen kerékbilincseket raknak föl arrafelé.

Kettévágtam egy mákos bagelt, aztán kinyitottam a hutoszekrényt, és leltárt készítettem.

-Van cheddar sajt, prosciutto meg kefir.

Kihúztam egy másik muanyag fiókot.

-Van parmezán is... ez nagyon jó. Sajnos krémsajt nincs. De ha gondolja, talán akad egy kis méz.

-Az ott hagymás kétszersült? - kérdezte a vállam fölött kukucskálva.

- Igen.

-Akkor kefir, prosciutto meg egy szelet hagymás. Épp ezt rendelte az orvos! - rikkantott Marino. -

Ez aztán a reggeli!

,« - Vaját nem kap - mondtam. - Valahol meg kell

húznom a vonalat, ha nem akarok felelősséget vállalni a hirtelen halálában.

- Mustár is jó lesz - mondta.

Ültünk a konyhában, ittuk a kolumbiai kávé, és ettünk. Vibráló árnyakat rajzolt a napfény a kertre, az ég tündöklo kébbe fordult. Fél tízkor már a 95-ös államközín gurultunk; Quanticóig elég gyér volt a forgalom.

Az FBI Akadémia és a haditengerészeti bázis előtt megrohantak a régi idok képei: milyen volt Benton-nal, mikor még friss volt a kapcsolatunk, milyen büszke voltam arra a teljesítményre, amit Lucy fel tudott mutatni egy olyan testületnél, amelyik Hoover óta gyakorlatilag változatlan férfiuralom alatt áll. A különbség mindössze annyi, hogy az Iroda ma már jobban leplezi az elóitéleteit és hatalmi manipulációt, s úgy tör előre, mint egy hadsereg az éjszakában: ahol lehet, átveszi az uralmat és learatja a babérokat, s egyre közelebb kerül ahhoz, hogy Amerika hivatalos szövetségi rendori testülete legyen.

Az ilyen felismerések mindig lehangolólag hatnak rám, és többnyire nem is beszélek róluk, mert nem akarom megbántani azt a szerencsétlen ügynököt, aki szívét-lelkét beleadja az általa nemesnek érzett hivatásba. Marino kipöckölte az ablakon a hamut, de éreztem, hogy közben engem néz.

- Talán az volna a legokosabb, ha lemondana - .
mondta.

Hosszú ideje vagyok az Iroda tanácsadója orvos szakértoi ügyekben, erre célzott.

-Tudom, hogy mostanában már más szakértoket hívnak - folytatta -, nem magához fordulnak. Nézzünk szembe a dolgokkal: maga már egy éve nem járt az Akadémián, és ez nem véletlen. Kerülik magát amiatt, amit Lucyért tett.

- Nem mondhatok le, Marino - feleltem -, mert nem vagyok náluk alkalmazásban. Én azoknak a rendöröknek dolgozom, akiknek segítségre van szükségük, és az FBI-hoz fordulnak. Én semmiképp nem fordíthatok nekik hátat. És ezek a dolgok körpályán mozognak. Igazgatók és ügyészek jönnek és mennek, és egyszer talán még javul a helyzet.

Egyébként maga is a tanácsadójuk, és úgy veszem észre, magát sem hívják.

- Hát nem. És én is úgy látom a dolgokat, ahogy maga.

Kipöccintette a csikket, a menetszél a száguldó kocsí mögé röpítette.

- Azért nem frankó ez így - füstölgött Marino. -

Itt legalább rendes tagokkal dolgozhat az ember, vagy épp beülhet velük egy-két sörre az étkezdébe. Bevallom, nekem az ilyen dolgok fontosak. A civilek utálják a zsernyákokat és viszont. Amikor én kezdtem az aszfaltdöngetést, öreg, gyerek, szülő mind örült, ha látott. Büszke voltam az egyenruhámra, és mindennap kipucoltam a cipomet. Most meg, húszévi szolgálat után az építkezéseknél féltéglával hajigálnak, a jó polgárok meg még csak nem is válaszolnak, ha rájuk köszönök. Huszonhat

éve a belem is kidolgozom, és mikor végre előléptetnek kapitánynak, akkor a kiképzőközpont fonőkévé tesznek meg.

- Biztos ott tudja legjobban hasznosítani magát - csiítítottam.

- Lehet, de nem azért ástak el oda.

Oldalra bámult, a hátramaradó zöld forgalomirányító táblákat nézegette.

- Kicsapnak a senki földjére, hátha elunom, nyugdíjba megyek, vagy földobom a talpam. Bevallom magának, doktorno, elég gyakran gondolok rá, hogy beülök a lakókocsimba, utánakötöm a csónakot, pecázok, vagy esetleg körülnézek azokon a helyeken, amikről még csak hallottam, a Grand Canyonban, a Yosemite Parkban, a Tahoe-tónál. De amikor jobban belegondolok, nem tudom, mihez kezdenék magammal. Azt hiszem, én már a nyeregben ülve fogom beadni a kulcsot.

- Reméljük, még sokára - mondtam. - Nyugdíjba kellene mennie, Marino. Csinálhatná úgy is, mint Benton.

- Már ne vegye rossz néven, de én nem vagyok az a tanácsadó típus - felelte. - Az igazságügy meg az IBM nem a magamfajta fazonokra vadászik. Az tökmindegy, hogy mit tudok.

Nem vitatkoztam, mert amit mondott, az nagyjából-egészében igaz volt. Benton jóképu, udvarias, tisztelet parancsoló - valójában ez az egyetlen különbség közte és Marino között. Egyébként mindketten becsületes, hivatásukat szerető emberek, és kiválóan ismerik a szakterületüket.

- Akkor most átváltunk a 395-ösre, és azon megyünk tovább a Constitution felé - mondtam mintegy hangosan gondolkodva, a táblákat figyelve; nem tördtem a szinte a lökhárítómba éro és idegesen elozgeto izgága autósokkal, akik lassúnak találtak, mert betartottam a sebességkorlátozást. - Csak arra kell vigyázni, hogy túl ne szaladjunk a célon, mert aztán a Maine Avenue-n kötünk ki. Járta már úgy...

Jobbra indexeltem.

- ...egyszer egy péntek este, mikor meglátogattam Lucy-t.

- Szerencséje, hogy ki nem rángatták a kocsiból, az egy olyan környék - mondta Marino.

- Majdnem ez történt.

- Tényleg? - Rám nézett. - És mit csinált?

- Elkezdtek körözni a kocsi körül, úgylátszóan beleléptem a gázba.

- El is gázolt valakit?

- Majdnem.

- És továbbhajtott volna, doktorno? Mármint ha elütötte volna valamelyiket.

- Mivel tíz-tizenketten még akkor is maradtak volna, nyugodtan fölteheti rá ingét-gatyáját.

Negyed óra múlva már a Constitutionön jártunk. Elhúztunk a belügyminisztérium előtt, láttuk a Mail fölött trónoló Washington-émlékművet, ahol sátrakat állítottak fel az afro-amerikai művészet ünnepe alkalmából, kis furgonokból árultak keleti parti rákokat és pólókat. A pavilonok közötti pázsított elborította az elozo napi szemét, s kétpercen-

ként szirénázó mentoautók húztak el mellettünk. Több kört is megtettünk a Smithsonian Múzeum körül, amely úgy feküdt a távolban, mint valami vörös sárkány. Képtelenség volt parkolóhelyet találni, az utcák a Washingtonra jellemző módon vagy egyirányúak voltak, vagy egy-egy háztömb felénél egyszer csak véget értek; másokat elbarikádoztak, a sietős ingázóknak pedig még veszélyes helyzetekben sem jutott eszükbe megadni az elonyt.

- Támadt egy ötletem - mondtam a Virginia Avenue-ra kanyarodva. - Letesszük a kocsit a Watergate-nél, és fogunk egy taxit.

- Ki bír egy ilyen városban lakni? - sóhajtott Marino.

- Sajnos elég sokan.

-Ilyen egy elbaltázott helyet...! - folytatta Marino. - Isten hozott Amerikában.

A Watergate előtt az egyenruhás ajtónálló ropant elozékeny volt, és nem furcsállotta, hogy odaadom neki a kocsim kulcsát, és megkérem, hogy hívjon egy taxit. Értékes csomagom a hátsó ülésen hevert, habszivacs granulátumba ágyazottan egy eros kartondobozban. Pár perccel tizenketto előtt szálltunk ki Marinóval a Twelfth és a Constitution sarkán, aztán nekivágtunk a Nemzeti Természettudományi Múzeum emberekkel teli lépcsőjének. Az oklahomai robbantás óta megszigorították a biztonsági intézkedéseket: az or közölte, hogy Vessey doktor lejön értünk, és föl kísér minket.

Várakozás közben megnéztem egy kiállítást, amelynek az volt a címe: A tenger ékszerai. Atlanti tüskés kagylókat láttam, csendes-óceáni oroszlánmancsokat, a falról egy kacsacsoru emlos koponyája figyelt. Voltak spirituszos üvegbe helyezett angolnák, halak, rákok és tengeri csigák, meg egy rég' kihalt tengeri osztyík, amelyet egy kansasi krétarétegben találtak. Marino már kezdte unni a dolgot, mikor nyílt a lift fényes rézajtaja, és kilépett rajta dr. Alex Vessey. Kissé megváltozott, mióta legutóbb láttam, de még mindig vékony volt, a haja osz, a tekintete örökösen valahol máshol kóborolt, a szeme pedig lobogott, mint oly sok zseniális emberé. Az arca napbarnított volt és kissé talán ráncosabb, és még mindig ugyanazt a vastag, fekete keretes szemüveget viselte. Kezet fogtunk.

- Úgy látom, formában van - mondtam.

- Most jövök a nyaralásból. Charlestonból. Biztos járt már ott.

Mindhárman beszálltunk a liftbe.

- Igen - feleltem. - Nagyon jól ismerem az ottani fonókört. Ugye emlékszik még Marino kapitányra?

- Természetesen.

Háromemeletnyire emelkedtünk a rotundában álló hatalmas afrikai elefánt föléi füstpamacsokként szállongott a légtérben a gyerekek hangja. A múzeum voltaképp alig több, mint egy gránitból épült, óriási raktár. Mennyezettől padlóig éro szekrények zöld fiókjában mintegy harmincezer emberi csontvázat tárolnak itt. A páratlan gyujtemény segítségével a régi népcsoportokat tanulmányozzák, elsősorban az oshonos amerikaiakat, akik az utóbbi időben elszánták magukat, hogy visszaszerzik őseik

csontjait. Vessey a poklok kínjait élte át, mert új törvényeket hoztak, s élete munkája félig máris kint volt az ajtón, hogy elinduljon vissza a már nem is olyan vad nyugat felé.

- Van egy restaurátorcsoportunk, az gyűjti az adatokat a különféle közösségeknek - mondta, közben a zsúfolt, félhomályos folyosón kísértük. - A törzseket külön-külön értesítenünk kell, hogy mi van a birtokunkban, és gyakorlatilag csak rajtuk áll a döntés. Könnyen lehet, hogy az amerikai indián anyagunk két év múlva visszakerül a földre, de szerintem csak azért, hogy száz év múlva megint kiássák a régészek.

Menet közben mesélt.

- Mostanában minden csoport olyan dühös, hogy nem fogják föl, mekkora kárt okoznak önmaguknak. Ha a halottaktól nem tanulunk, ugyan kitől tanulunk?

- Alex, maga a karzatnak játszik - mondtam.

- Ha az én nagyapám feküdne itt az egyik fiókban - mondta Marino -, nem biztos, hogy nagyon lelkesednék.

- A lényeg épp az, hogy se mi nem tudjuk, ki fekszik ezekben a fiókokban, se azok, akik most annyira föl vannak háborodva - felelte Vessey. - Azt viszont tudjuk, hogy ezek a maradványok segítettek abban, hogy jobban megismerjük az amerikai indián népesség betegségeit, ami egyértelműen hasznos azokra nézve, akik most sértve érzik magukat. Ha jót akarnak, ne állítsanak rá erre a vágányra.

Vessey szorosabban értelmezett munkahelye néhány kis laboratóriumi helyiség volt, mind tele fekete teteju munkapultokkal és boncasztalokkal, tárgylemezekkel zsúfolt dobozokkal, szakfolyóiratokkal, könyvek ezreivel. Itt is, ott is a szokásos zsugorított fejeket, darabokra tört koponyákat és különféle emberinek vélt állatcsontokat lehetett látni. Egy parafa táblára nagy, szomorú fényképfelvételeket rajzszögeztek, amelyekWacóban készültek - Vessey heteket töltött ott azzal, hogy megpróbálja azonosítani a szekta tagjainak égett, oszlásnak indult tetemeit.

- Mutassa, mit hozott - mondta.

Egy pultra tettem a csomagot, Vessey pedig egy zsebkéssel elvágta a celluxot. Zizegett a habszivacs granulátum, ahogy elvettem a koponyát, majd a koponya alsó, nagyon kényes, az arccsontokat is magába foglaló részét. Mindkettőt egy tiszta, kék szövetdarabra tettem. Vessey felkapcsolt egy lámpát, és egy kézi nagyítót vett elő.

- Itt - mutattam a csonton a finom vájatot. - Itt volt a halántéki bevérzés is, de körülötte annyira megégtek a szövetek, hogy nem tudtam megállapítani, miféle sérüléstől származik. Míg ezt itt meg nem találtam a csonton, még elképzelésem sem volt.

- Ez nyílegyenes - mondta Vessey lassan forgatva kezében a koponyát, hogy más szögekből is lássa. - És ugyebár biztos, hogy nem véletlenül a boncolás során keletkezett, például amikor a koponyatető eltávolítása előtt hátrahajtották a fejbort?

- Egészen biztos - válaszoltam. - Egyébként ma-

ga is látja, hogy ez a vájat három-négy centivel lejjebb van, mint az a vonal, ahol a boncoláskor felnyitjuk a koponyát. Egyébként sem így szokás bemetszeni a bort, ha valaki hátra akarja hajtani a koponyán. Látja?

Mutatóujjam hirtelen hurkaméretűre duzzadt a nagyító alatt.

- Igaza van - mondta Vessey; arcán érdeklődés suhant át. - Boncoláskor okozott sérülés ez csak akkor lehet, ha részeg volt a boncsegédje.

-Nem lehet valamilyen védekezési sérülés? - kérdezte Marino. - Például hogy valaki késsel ment neki, dulakodtak, és közben megsérült a halántéka.

-Természetesen lehetséges. -Vessey milliméterről milliméterre átvizsgálta a koponyát. - Mindenestre érdekes, hogy ez a vájat ennyire tiszta és egyenes. Úgy látom, mindkét végén ugyanolyan mély, ami elég szokatlan, ha kést döfnék valakibe. A beszúrás helyén általában mélyebb a sérülés, onnan fokozatosan sekélyedik.

Meg is mutatta, hogy csap le valaki egy késsel.

- Azt is figyelembe kell venni - mondtam -, hogy a dőfés pillanatában milyen testhelyzetben volt a támadó az áldozathoz képest. Állt vagy ült az áldozat? Elotte vagy mögötte volt-e a támadó? Esetleg mellette vagy rajta?

- Jól mondja - bólintott Vessey.

Egy sötét, üvegajtós tölgy szekrényhez ment, és az egyik polcra kiemelt egy öreg, megbarnult koponyát. Odahozta hozzánk, a kezembe nyomta, és rámutatott egy szembeötlo, durva vágásra, amely a fej bal oldalán, magasan a fül fölött, a bal parietalis és occipitalis részen húzódott.

- Az elobb a skalpolásról kérdezett - mondta. - Ez a koponya egy nyolc-kilenc éves, megskalpol, majd megégett gyereké. A nemét nem tudtam megállapítani, azt viszont igen, hogy a szerencsétlennek el volt fertozodve a lába, úgyhogy nem bírt futni. Az ilyen bemetszések és vágások nagyon jellemzőek a skalpolásra.

Fölemeltem a koponyát, s egy pillanatra elképzeltem mindazt, amit Vessey mondott. Egy rettego, nyomorék gyermeket láttam lelki szemeimmel, sikoltozó, üvölto embereket, lángoló sátrakat, vérázta földet.

-A jó életbe! - morogta dühösen Marino. - Hogy bír valaki ilyet muvelni egy gyerekkel?

- Hogyan lehet egyáltalán bárkivel is ilyesmit muvelni? - kérdeztem, majd Vesseyhez fordultam. - Egy ilyen vágás - mutattam az általam hozott koponyára - nem utal skalpolásra.

Vessey mély lélegzetet vett, s lassan kifújta.

-Tudja, Kay, itt sose mehet biztosra az ember - mondta. - Akkoriban bármi megtörténhetett. Az indiánok sokféle módon skalp oltak. Általában körben bemetszették a fejbort, egészen átvágták a csonthártyát is, hogy könnyen le lehessen fejteni a koponyáról. Voltak egyszeru skalpolások, mások hozzávették a fület, a szemet, az arcot és a nyakat is. Elofordult, hogy ugyanarról az áldozatról több skalpot is lefejtettek, vagy csak azt a hajtincset, amelyet az indián harcosok annak jeléül hagytak

meg egyébként borotvált fejkön, hogy mutassák, nem félnek a megskalpolástól. Volt, amikor csak egy tenyérszerű részt vágtak ki a fejtető borébol. A leggyakoribb az volt, ami a cowboyfilmekben is látható, hogy belemarkoltak az áldozat hajába, és egy késsel körülvágták a koponyát.

- Ez volt a trófea - jegyezte meg Marino.

- Igen. Meg a férfias ügyesség és bátorság legfőbb bizonyítéka - mondta Vessey. - Természetesen voltak kulturális, vallási, sőt még orvosi indokai is. Ebben a maga által hozott esetben - nézett rám - tudjuk, hogy a no megskalpolása nem történt meg, mivel megmaradt a haja. Ami ezt a sérülést illeti, nekem úgy tünik, hogy óvatosan okozták valamilyen nagyon éles eszközzel. Egy borotvaéles késsel vagy épp borotvával, vagy vésóval. Esetleg szikével. Az áldozat még élt, mikor a sérülés érte, és nem ez a vágás okozta a halálát.

- A nyaksérülése okozta - mondtam.

- Más vágást nem találok... legföljebb ezt.

Közelebb vitte a nagyítót a bal oldali járomívhez, más néven pófacsonthoz. - Nagyon halvány... - dünnyögte. - Nem is vagyok biztos benne. Látja? Közelebb hajoltam.

-Talán... olyan, mint a pókfonal.

- Pontosan. Annyira halvány. Lehet, hogy semmit sem jelent, mindenesetre érdekes, hogy ugyanolyan szögben fut, mint a másik vágás. Nem ferde és nem vízszintes, hanem függőleges.

- Ez kezd ijesztő lenni - mondta rosszkedvűen Marino. - Elképzelhető, hogy valami görény elvágta a no torkát, aztán megcsonkította az arcát, és rágyújtotta a házat?

- Nem zárhatjuk ki - felelte Vessey.

- Csak mert az arc megcsonkítása személyes história - folytatta Marino. - Kivéve persze ha valami tébolyultról van szó. A gyilkosok nem csonkítják meg az áldozatuk arcát, ha egyébként semmi közük hozzá.

- Szabályként elfogadható - erősítettem meg. - Az én gyakorlatomban csak olyankor nem volt érvényes, ahol a gyilkos elmebeteg vagy teljesen zavarodott volt.

- Én nem tudom, ki gyújtotta föl Sparkes tanyáját, de hogy nem volt zavarodott, az szentség - közölte Marino.

- Ha jól veszem ki a szavaiból, maga inkább valamilyen családon belüli afférra tippel - mondta Vessey. Még mindig a koponyát nézegette a nagyítóval.

- Minden lehetőséget fontolóra kell vennünk - mondtam. - De ha csak arra gondolok, hogy Sparkes a lovaira gyújtja az istállót, képtelen vagyok elképzelni a jelenetet.

- Talán muszáj volt neki, hogy megússza a gyilkosságot - pillantott rám Marino. - Hogy az emberek azt mondják, amit most maga.

-Alex! - mondtam. - Nekem az az érzésem, hogy aki ezt művelte, mindenképp el akarta tüntetni előlünk ennek a metszésnek a nyomát, és ha az áldozatra nem zuhan rá az az üvegajtó, akkor gyakorlatilag nem is maradt volna belőle semmi. Ha

például nem maradtak volna testszövetek, nem tudtuk volna megállapítani, hogy a füstmérgezésből halt-e meg vagy már előbb, mert nem tudtuk volna megállapítani a szén-monoxid szintjét. Akkor pedig, ha nem tudjuk bizonyítani a gyújtogatást, és erre eddig nem voltunk képesek, balesetként könyveljük el.

- Bennem semmi kétség afelől, hogy ez egy klasztrikus eset: gyújtogatással leplezni próbált gyilkosság - mondta Vessey.

- Akkor meg mi a fenének piszmogott még ott az illeto ezzel a vagdosással? - kérdezte Marino. - Akkor már egyszerubb, ha meggyilkolja a not, fölgyújtja az egész kócerájt, és elhúz, mint a vadlibák. A másik meg, hogy amikor ezek a nyomottak lemeszárolnak valakit, arra élveznek, hogy az emberek látják a muvüket. Közszemlére teszik a hullát egy parkban, egy út menti domboldalon, egy kocogok által használt ösvényen, a nappali közepén, hogy mindenki lássa.

- Talán ez az illeto most nem akarta, hogy lássuk - mondtam. - Nagyon fontos, hogy ne tudjuk, hogy ezúttal otthagya a kézjegyet. Szerintem nagyon alapos számítógépes kutatást kell végeznünk, nem fordult-e már elo egy akár csak távolról hasonló eset is.

- Akkor jó sok embert kell bevonnia - mondta Marino. - Programozókat, elemzőket, FBI-os operátorokat, olyan nagy rendori testületeket, mint a houstoni, a Los Angeles-i meg a New York-i. Márpedig tuti, hogy ennyi ember közül valaki nem fogja tartani a száját, és kitalálja a média.

- Nem biztos - mondtam. - Attól függ, kit kérünk meg.

Fogtunk egy taxit a Constitutionön. A sofornak megmondtam, hogy menjen a Fehér Ház felé, és vigyen minket a Fifteenth Street hatszázastömbjéhez. Gondoltam, elviszem Marinót az Old Ebbitt Grillbe. Fél hat lévén, nem kellett sorban állnunk, kaptunk egy zöld bársonyfülkét. Mindig nagyon tetszettek nekem ennek az étteremnek a festett üveglablakai, a tükrei és a libego lángú, vörösréz gázlámpái. A bápult mögött teknos-, vaddisznó- és anti-loptrófeák díszlenek a falon, és a pultnál serénykednek a nap minden percében egyforma lendülettel teszik a dolgukat.

Mögöttünk egy elegáns házaspár a Kennedy Centerbe szóló jegyekről beszélgetett, meg arról, hogy a fiuk osszel a Harvardra megy, két fiatalember pedig azt vitatta, hogy elszámolhatják-e a vacsorát. A dobozomat -Vessey több méter szalaggal ragasztotta körül - magam mellé tettem az ülésre.

- Talán jobb lett volna háromszemélyes asztalt kérni - jegyezte meg Marino a dobozra sandítva. - Biztos, hogy nem bűdös? Mi van, ha valaki szagot fog?

- Nem bűdös - mondtam, és kinyitottam az étlapot. - És ha vacsorázni akarunk, talán nem ártana témát váltani. Itt annyira jól csinálják a bur-

gert, hogy idonként még én is beadom a derekam, és azt rendelek.

- Én inkább a halételeket nézegetem - mondta mély átléssel Marino. - Maga evett már itt halat?

- Ne froclizzon, Marino.

- Jól van, doktornó, rádumált. Én is burgert kérek. Bárcsak letudtuk volna már ezt a mai napot, hogy ihatnék hozzá egy sört. Kínszenvedés beülni egy ilyen helyre, és nem inni egy Jack Blacket vagy egy jó hideg fröccsöt. Van rá egy fogadásom, hogy ezeknél olyan szeszes mentaszörpöt is kapni. Akkor ittam utoljára, mikor még azzal a kentuckyi lánnyal hajtottam. A Sabriával. Emlékszik rá?

- Talán ha leírná - feleltem szórakozottan. Nézelodtem, próbáltam kiengedni.

- Egy idoben sokszor vittem a Rendország Barátai rendezvényeire. Egyszer maga is ott volt Benton-nal, akkor odavittem magukhoz, és bemutattam. Olyan vörhenyesszoke haja van, kék szeme meg szép bore. Korcsolyaversenyzó volt, görkorcsolyás. Fogalmam sem volt, kirol beszél.

- Éppenséggel nem tartott sokáig - folytatta az étlapot böngészve. - Ha nincs a kocsim, szerintem rám se füttyült volna. Látnia kellett volna, hogy feszített mellettem. Mint egy szépségkirálynó, aki egy olyan felcsicsázott kocsiról integet a népnek.

Elnevettem magam, s Marino értetlen arcát látva még nagyobb kacaghatnékom támadt. Annyira nevettem, hogy könnybe lábadt a szemem. Marino bosszúsnak látszott.

- Magát meg mi lelte? - kérdezte.

- Azt hiszem, csak fáradt vagyok - mondtam levego után kapkodva. - És ha sörözni akar, csak bátran. Maga ma szabadnapos, én vezetek.

Ez nagyot dobott a hangulatán, és nem sokkal később már itta is az első korsó Sámuel Adamset a sajtos hamburgeréhez. Én csirkesalátát ettem. Evés közben idonként szót váltottunk; körülöttünk hangosan és egyfolytában beszélgettek az emberek.

- Erre megkérdezem tőle, hogy miért akarsz elutazni valahova születésnapodra - mondta egy üzletember egy másíknak. - Bármikor oda utazol, ahova akarsz.

- Az én feleségem is ezt csinálja - felelte evés közben a másík. - Úgy tesz, mintha sose vinném sehová. Pedig szinte hetente eljárunk vacsorázni.

-Az Oprah-féle musorban láttam, hogy az emberek tíz százalékának nagyobb a tartozása, mint amennyit fizetni bír - közölte bizalmasan egy idosebb asszony az asztal társnojével, akinek szalmakalapja ott függött fölötte a fülke kalaptartóján. - Ez azért furcsa, nem?

-Engem egy csöppet sem lep meg. Manapság minden így megy.

-Van egy külön emberük, aki elviszi leparkolni a kocsikat - mondta az egyik üzletember -, de én többnyire gyalog megyek.

- És este?

- Maga most tréfál? Washingtonban? Majd ha eluntam az életemet.

Kimentettem magam, és lementem a szürke márvánnyal borított, tágas noi mosdóba. Üresen talál-

tam, ezért a rokkantaknak fenntartott fülkébe mentem, ahol az ilyen helyeken szokásosnál jóval több a hely, és az ember nem kénytelen közönség előtt rendbe szedni magát. Elovettem a mobilomat, fölhívtam Lucy-t, de a jel minden valószínűség szerint nem hatolt át a falakon. Végül odamentem egy falra szerelt készülékhez. Szerencsére otthon találtam.

- Csomagolsz? - kérdeztem.

- Hallod, hogy visszahangzik itt? - kérdezett vissza.

- Hm. Lehet.

- Mert én hallom. Most kéne látnod a lakást.

- Ha már így szóba hoztad: hajlandó vagy vendégeket fogadni?

- Hol vagy? - kérdezte gyanút fogva.

- Az Old Ebbitt Grillben, közelebbrol a mosdóban, a telefonnál. Délelőtt a Smithsonianban jártunk Marinóval, Vessey-nél. Szeretnék fölugrani hozzád. Nemcsak azért, mert szeretnék látni már, hanem egy-két szakmai dologban is kikérem a véleményed.

- Persze, gyertek csak - felelte Lucy. - Nem készülünk sehová.

-Vigyek valamit?

- Igen. Kaját.

Nem volt értelme elmenni a kocsimért, mivel Lucy a város északnyugati részében, a Dupont Circle-nél lakott, ahol ugyanolyan nehéz parkolóhelyet találni, mint a Smithsonian környékén. Marino az étterem előtt odafűtyentett egy taxit, és beszálltunk. Derus este volt, kókadtan csüngtek a zászlók a háztetőkön és a parkokban, s valahol semmiképp nem akart elhallgatni egy autóriasztó. Át kellett hajtunk a George Washington Egyetemre, aztán el a Ritz majd a Blackie's Steakhouse előtt, úgy értünk Lucy és Janet lakása környékére.

Afféle bohém környék, javarészt melegek lakják; tele van olyan félhomályos kis bárokkal, mint a The Fireplace és a Mr. P's, amelyekben mindig nyüzsgönek a testékszereket villogtató, jól megtermett férfiak. Tudtam, mert régebben sokszor jártam errefelé látogatóban Lucynál. Most feltunt, hogy a leszbikusok könyvesboltja elköltözött, és hogy a Burger Kingtől nem messze egy biobolt nyílt.

- Itt kiszállnánk - szóltam előre a taxinak.

Belelépett a fékbe, és a járdaszegélyhez kanyarodott.

- A jó életbe - mondta Marino, miután a taxi elhúzott. - Maga szerint egyáltalán akadnak amerikaiak ebben a városban?

- Ha nem lennének ilyen nemamerikai városok, mint ez, mi se lennénk itt - emlékeztettem.

- Olasznak lenni, az más.

-Na ne mondja. És miért? - kérdeztem a P Street kétezres tömbjéhez érve, s belépve a D. C. Caféba.

- Eloször is azért, mert mikor a mieink az Ellis-szigetnél lekaszálódttak a hajóról, megtanultak angolul. És nem vezettek úgy taxit, hogy fogalmuk sem volt, hogy merre kell menni. Na, ez itt egész takaros!

A kávéház éjjel-nappal nyitva tart, levegojét hagy-
ma és marhasült illata üli meg. A falakon plakátok:
gyrost, zöld teát és libanoni sört reklámoznak, egy
bekeretezett újságcikk pedig azzal dicsekszik, hogy
egyszer még a Rolling Stones is ebédelt itt. Nem
messze tőlünk egy asszony söprögetett, de olyan
megfontolt mozdulatokkal, mintha élete fomuvét
alkotná. Ránk se hederített.

- Maga csak nézelodjon - mondtam Marinónak.

- Egy perc az egész.

Leült egy asztalhoz és rágyújtott, én pedig oda-
mentem a pulthoz, és szemügyre vettem a fölötte
függő, sárgán világító étlapot.

- Parancsoljon! - mondta a szakács; megfordított
egy sistergo marhaszeletet, és apróra vágott hagy-
mát hintett rá.

- Egy görög salátát kérek - feleltem -, meg csir-
kegyrost pitában, aztán... - Böngésztem egy kicsit
a választékot. - Azt hiszem, egy kefte kebab szend-
vicset, ha így kell mondani.

- Elvitelre?

- Igen.

- Majd szólok - mondta a szakács. Az asszony még
mindig sepregetett.

Leültem Marino mellé. A falnál egy recsego tévé
állt, azt nézte: a Star Trek ment.

Révetegen meredtem a képernyőre, Kirk kapi-
tány homályos figurájára, amint épp egy klingonra
vagy valami hasonló szerzetre szögezi a lézerét.

- Hát nem is tudom - mondta Marino a tenye-
rébe támasztva állát, s kifújva a füstöt. - Nekem ez
így valahogy nem jön össze, doktorno. Lucy min-
dent elért, amit csak akart, ráadásul úgy, hogy na-
gyon megdolgozott érte. Engem nem érdekel, hogy
mit mond az áthelyezéséről, szerintem akkor sem
akar menni. Egyszeruen csak azt hiszi, hogy nincs
más választása.

- Én nem vagyok annyira biztos benne, hogy meg
akar maradni a maga választotta pályán.

- Szerintem az embernek mindig van választása,
Nem lát valahol egy hamutartót?

Észrevettem egyet a pulton, elmentem érte.

- Most már a cinkosa lettem - tettem le elé.

-Maga csak azért nyaggat engem állandóan,
hogy csináljon valamit - mondta.

- Az igazat megvallva, szeretném magát még egy
ideig az élok sorában tudni - feleltem. - Persze csak
ha magának is megfelel. Mindenesetre az az érzé-
sem, hogy az idom felét a maga életének óvásával
töltöm.

-Tekintetbe véve, hogy mivel tölti az ideje másik
felét, ez elég bizarr.

-A rendelés! - kiáltott oda a szakács.

- Mit szólna hozzá, ha bekapnék két olyan bak-
lavát, olyan pisztáciásat? - puhatolózott Marino.

- Nem - feleltem könnyörtelenül.

9.

Lucy és Janet a The Westpark nevu, tízemeletes
bérházban lakott, kétsaroknyira a P Streettol, ami
alig pár perces sétát jelentett. A barna épület föld-

szintjén egy vegytisztító, amellelt pedig egy kis pékség működött. A keskeny erkélyeken kerékpárok árvalkódtak, másokon fiatal lakók üldögéltek, élvezve a kellemes estét; iszogattak, cigarettáztak; az egyik lakásban fuvolán skálázgatott valaki. Egy félmeztelen férfi becsukta az ablakát. Felcsöngettem az 503-as lakásba.

- Ki az? - hallatszott Lucy hangja a kaputelefonból.

- Mi vagyunk - feleltem.

- Ki az a mi?

- Hát mi, a vacsorával. Mindjárt kihul.

Csettent a zár, bementünk, és beszálltunk a liftbe.

- Richmondban főúri lakást kaphatna azért a pénzért, amit itt legombolhatnak róla - állapította meg Marino.

- Egy háromszobás lakás is kábé havi ezeröttszáz.

- Szentséges ég! Hogyan fogja bírni ezt Janet egymaga? Az Irodánál nemigen kereshet többet évi negyven lepedonél.

- A családja elég jól áll - mondtam. - Egyébként nem tudom.

- Nem szívesen lennék pályakezdo mostanában.

Marino megcsóválta a fejét. Kinyílt a liftajtó.

- Annak idején Jerseyben, még új fiú koromban, ezeröttszáz dollárral egy évig ajser lettem volna. Nem létezett ennyi bunözés, mint ma, és valahogy barátságosabbak voltak az emberek... még azon a lepra környéken is, ahol laktam. És akkor most itt tartunk, itt szorözünk egy szerencsétlen spinkóval, akit elobb összevagdaltak, aztán tuzre vetettek, és mire végzünk ezzel a rémtörténettel, lesz másik. Úgy vagyunk, mint az a mitológiai fazon, görgetünk egy ménku nagy sziklát föl a hegyre, és valahányszor fölérnénk vele a csúcshoz, visszagurul a lejto tövébe. Esküszöm, doktorno, én már nem is tudom, miért strapáljuk magunkat.

- Mert ha nem tennénk, még rosszabb lenne a helyzet - válaszoltam. Közben megérkeztünk az ismeros halvány narancssárga ajtóhoz, és becsöngettem.

Hallottuk, hogy félrecsúszik egy retesz nyelve, aztán Janet beengedett minket. Egy Grateful Dead-póló volt rajta - így szemre még egyetemista kora óta orizgethette -, meg FBI-os atlétanadrág.

- Fáradjanak be - mondta mosolyogva. A háttérben Annie Lennox harsogott. - Itt valami finomság illatozik!

Egy kis háromszobás, két fürdoszobás lakásban laktak, amely a P Streetre nézett. Minden bútordarabon könyvtornyok álltak és ruhadarabok hevertek, de még a padlóra is jutott tíz-tizenkét doboz. Lucy a konyhában csörömpölt a kredencben meg a fiókokkal, evoeszközöket és tányérokat vett elo. Szalvétaként papírtörülközőket. Letakarított egy részt a dohányzóasztalon, és kivette a kezemből az ételes zacskókat.

-Az életünket mentetted meg - mondta. - Már a nulla felé tendál a vércukrom. Egyébként kösz neked is, Pete.

- Piszok meleg van itt nálatok - állapította meg

Marino.

- Ki lehet bírni - felelte Lucy, de o is izzadt.

Vett magának o is, Janet is. A padlón ülve ettek.

Én a kanapé karfájára telepedtem, Marino meg behozott az erkélyről egy muanyag széket. Lucy testhezálló melegítőfelsőben és sortban volt, és tetőtől talpig koszos. Mindkét lány kimerültnak látszott, és el nem tudtam képzelni, mit érezhetnek. Biztos, hogy mindkettejüknek nagyon nehéz volt. Minden egyes fiók kiürítése, minden egyes doboz leragasztása egy-egy újabb tort döfött a szívükbe.

- Mióta is laktok itt? - kérdeztem. - Három éve?

- Majdnem - felelte Janet, és egy újabb falatot szúrt a villájára.

- És te maradsz is ebben a lakásban - mondtam Janetnek.

- Egyelőre. Igazából nincs okom elköltözni, és mikor Lucy idorol idore felbukkan, legalább lesz egy szobája.

-Nem szívesen hozakodok elő egy ilyen kellemtelen témával... - nyújtotta a szót Marino -, de elképzelhető, hogy ez a Carrie nevének noszemély tudja, hogy hol laktok?

Csend támadt; a lányok szótlanul ettek. Oda nyúltam a CD-lejátszóhoz, és lehalkítottam.

- Hogy elképzelhető-e? - szólalt meg végül Lucy.

- Miért tudna bármit is mostanában az életemről?

- Remélhetőleg semmiért - felelte Marino -, de akár tetszik nektek, csibéim, akár nem, erre azért gondolni kell. Ez a környék épp neki való, nekem meg eszembe jutott, hogy ha Carrie helyében volnék, és szabadlára kerülnék, vajon meg akar-nám-e keresni Lucy-t?

Senki sem szólt.

- Szerintem mindannyian tudjuk, mi erre a válasz - folytatta Marino. -A doktoronó lakcímét nem kunszt megtudni, elégszer szerepel az újságokban, és ha valaki ot megtalálja, akkor megtalálja Bentont is. De téged?

Lucy-t nézte.

- Az érdekes te vagy, mert Carrie Grethen már évek óta ült, mikor te ideköltöztél. Most meg áthurcolkodsz Philadelphiába, Janet pedig itt marad egyedül. Oszintén megvallva, engem ez egy csöppet sem nyugtat meg.

- Ugye egyikotök sincs benne a telefonkönyvben? - kérdeztem.

- Nem vagyunk benne. - Janet apatikusan piszkálgatta a salátát.

-És mi van, ha valaki idetelefonál a házba, és érdeklödik valamelyikotökrol?

-Elvileg nem adhatnak ki ilyen információt - mondta Janet.

- Elvileg... - visszhangozta gúnyosan Marino. - Ez az épület nyilván a legkorszerűbb biztonságtechnikával van felszerelve. Biztos mindenféle nagy ember lakik itt.

-Nem élhetünk állandó rettegésben - mondta Lucy; kezdett dühös lenni. - Nem beszélhetnénk valami másról?

- Beszéljük a warrentoni tuzesetrol - mondtam.

-Jó.

-Én átmegyek a másik szobába csomagolni - mondta elozékenyen Janet, mivel FBI-os lévén, nem volt köze az ügyhöz.

Megvártam, míg kimegy.

-A boncoláskor találtunk néhány szokatlan és furcsa dolgot. A not megölték. Mire a tüz elérte, már meghalt, a tüzet pedig minden jel szerint gyújtogatás okozta. Kiderült már nálatok valami a tüz keletkezésével kapcsolatban?

- Csak matematikailag - felelte Lucy. - Az egyetlen esélyünk az, hogy megpróbáljuk modellálni a körülményeket, mivel csak közvetett bizonyítékunk van a gyújtogatásra. Sokat szórakoztam a számítógépen a tuzszimulátorral, és mindig ugyanoda lyukadok ki.

- Mi a rosszabb az a tuzszimulátor? - tudakolta Marino.

- Egy program, amelyet tüzek szimulálására használunk - válaszolta türelmesen Lucy. -Tételezünk fel például, hogy a lángok hőmérséklete elérte a hatszáz fokot. Bevisszük az ismert adatokat, tesszem azt a légjártokat, a felületeket, az éghető anyagok energiáját, a tuzfészek feltételezett helyét, a bútorokat, a tapétákat és így tovább. Végül elég jól meg tudjuk tippelni a tüz keletkezésének módját és a gyanúsítottat is. És tudod, mi az érdekes? Ennél a bizonyos esetenél akárhány algoritmust, akárhány eljárást és számítógépprogramot használok, mindig ugyanazt az eredményt kapom. Nevezetesen: nincs logikus magyarázat arra, hogyan keletkezhetett egy ennyire gyorsan terjedő és ennyire magas hőfokú tüz a földszinti fürdoszobában.

- És az teljesen biztos, hogy onnan indult? - kérdeztem.

- Az igen - felelte Lucy. - Nyilván tudjátok, hogy a fürdoszobát csak nem olyan régen építették a háló mellé. Ha megnézik a márványfalakat meg a boltíves mennyezetet, amit sikerült rekonstruálni, akkor kiderül, hogy ez a fürdoszoba valójában egy szűk, V alaprajzú helyiség volt, amelynek a csúcsa valahova a ház közepe felé mutat. Minden valószínűség szerint ott volt az a kis szonyeg.

- Akkor térjünk rá erre a nevezetes szonyegre - mondta Marino. - Ha egy ilyet meggyújt az ember, abból milyen tüz lesz?

- Lassú és kábé félméteres - válaszolta Lucy.

- Az ehhez kevés lett volna - állapítottam meg.

- Van még egy másik, elég sokatmondó tényező - fuzte tovább a szót Lucy. - Mégpedig a közvetlen fölötte lévő mennyezetrész károsodása. A tuzfészek szintjétől számolva ehhez legalább két és fél méter magas lángok kellettek, ahhoz pedig, hogy a mennyezetablak üvege megolvadjon, ezeknek a lángoknak legalább nyolcszáz fokosnak kellett lenniük. A gyújtogatások nyolcvannyolc százaléka a padlón kezdődik, ami azt jelenti, hogy a sugárzó hő fluxusa...

- Mi a franc az a fluxus? - firtatta Marino.

- A sugárzó hő elektromágneses hullám formájában terjed, és csaknem minden irányban, gyakorlatilag háromszázhatvan fokban egyenlő energiával áramlik ki a lángból. Eddig érthető?

- Igen.

- A láng azonban forró gázok formájában is bocsát ki hőt. Ezek könnyebbek a levegőnél, tehát föl szállnak - folytatta Lucy. - Másként fogalmazva, ez az áramlásos hőátadás. A tüz kezdeti szakaszában ilyen a hőátadás. Fölfelé mozog a tüzfészektől. Jelen esetben a padlóról. Miután azonban már ég egy ideje a tüz, forró gáz-füst rétegek alakulnak ki, és a hőátadás jellemző formája a sugárzó hő lesz. Nézetem szerint ez volt az a stádium, mikor a zuhanyfülké ajtaja rádolt a halottra.

- Na és mi van a holttesttel? - kérdeztem. - Az hol volt mindeközben?

Lucy felkapott egy géppapír méretű jegyzetkönyvet, amely addig egy dobozon hevert, és elvett egy golyóstollat. Felvázolta a fürdőszoba alaprajzát, megjelölte a kád és a zuhanyozó helyét, a helyiség közepére pedig berajzolta a mennyezetet nyaldosó lángokat.

- Ha a tüznek volt annyi energiája, hogy a mennyezetig növecsse a lángokat, akkor ez magas sugárzási fluxus. Ez esetben a holttestnek komoly károsodásokat kellett elszenvednie, ha nem határolta el valami a tüztől. Kellett valami, ami megkötötte a sugárzó hőt és energiát, ez jelen esetben a kád meg a zuhanyozó ajtaja, amely megővta egyes testrészeit. És szerintem nem is volt a tüzfészek közvetlen közelében. Úgy egy-két méterre lehetett.

- Én sem tudom, hogyan történhetett volna másként - mondtam. - Egyértelmű, hogy valami megővta.

- És hogy a fenébe lehet ekkora tüzet gyújtani valami akcelerator nélkül? - kérdezte Marino.

- Csak abban reménykedhetünk, hogy a laborban esetleg kiderül valami - mondta Lucy. - Mivel az éghető anyag nincs arányban a tüz okozta pusztítással, ezért valamit hozzátettek vagy módosítottak. És ez gyújtogatásra utal.

- Most pedig az anyagi körülményeit vizsgáljátok - mondta Marino.

- Sparkesnak természetesen szinte minden papírja odaveszett a tüzben, de becsületére legyen mondván, a könyvelője meg a pénzügyesei roppant készségesek, és eddig semmi sem utal olyasmire, hogy anyagi gondjai lennének.

Ezt megkönnyebbüléssel hallottam. Mindaz, amit eddig megtudtam az esetről, arra mutatott, hogy Kenneth Sparkes egyértelműen az áldozata ennek az ügynek. Ugyanakkor éreztem, hogy legelőbb nem osztják ezt a nézetemet.

- Lucy! - mondtam, miközben bekapta a pita utolsó falatját. - Azt hiszem, abban mindnyájan egyetértünk, hogy a gyilkosság módja meglehetősen egyéni.

- Határozottan.

- Tételezzük fel - folytattam -, hogy valahol máshol egyszer már történt valami hasonló. Tegyük fel, hogy Warrenton csak egy állomása egy olyan gyújtogatási sorozatnak, amelynek az a célja, hogy leplezzen olyan gyilkosságokat, amelyeket ugyanaz az ember követett el.

- Ez kétségkívül lehetséges - mondta Lucy.

- Nem lehetne ennek utánakeresni? - kérdeztem.

Felállt, kiment a konyhába, és az ételes dobozokat és zacskókat egy nagy szemeteszsákba dobta.

- Ha akarod, megnézhetjük az AXIS-ban - válaszolta.

Az AXIS az egész országot lefedo tuzeset-nyilvántartó rendszer.

Jól ismerem az AXIS-t és az ESA néven emlegetett, új, szuperszonikus sebességu és hatalmas területet átfogó számítógép-hálózatot, amely annak köszönheti létrejöttét, hogy a kongresszus megbízta az ADTI-t, hogy alakítson ki egy országos tuzeseti és robbantási adattárt. Az ESA-ra kétszáz számítógép-központ van rákapcsolva, a központi adatbázishoz pedig bármelyik ügynök hozzáférhet, laptopján keresztül rácsatlakozhat az AXIS-ra, nem kell hozzá más, csak egy modem vagy egy védett mobiltelefon-vonal. Lucynak is volt hozzáférése.

Átmentünk vele apró szobájába, amely most, a sarokban díszlo pókhálókat és az összekaristoltparketten gubbasztó pormacsckákat leszámítva, nyomasztóan kopár volt. A matracon ugyan még rajta volt a gyurött, barackszín lepedo, de már felállítva támaszkodott a falnak, a sarokban felgöngyöltve egy színes selyemszonyeg árválkodott, amit tolem kapott születésnapjára. A padlón egymásra tornyozott, üres öltözőasztal-fiókok. Lucy dolgozószobáját egy kartonládára helyezett, Panasonic notebook alkotta. Ágyúszürke volt, és magnéziumdobozát a katonai eloirásoknak megfelelően alakították ki, mielőtt strapabíróvá, azaz por-, pára- és mindenmentessé tették, és állítólag azt is kibírta, ha földhöz vágták, és egy dzsip keresztülhajtott rajta.

Lucy törökülésben letelepedett elé, valahogy úgy, mintha a technika hatalmas istenségéhez akarna imádkozni. Ráütött az Enter gombra, hogy leállítsa a képernyövédot, s az ESA pixelsorról pixelsorra kéken derengve kivilágosodott, s felrajzolta az Egyesült Államok színes térképét. Lucy begépelte a nevét és a jelszavát, válaszolt még egy biztonsági ablak kérdéseire, láthatatlanul átcikázott a világhálózat titkos kapuin. Miután bejelentkezett az adattárba, intett, hogy üljek mellé.

- Hozhatok neked egy széket, ha gondolod - mondta.

- Á, jó lesz így is.

A kemény padló éppenséggel nem volt kényelmes, de sportnak megtette. A képernyon feltuno ablak arra kérte Lucyt, hogy írja be, milyen kulcsszavakat keressen a rendszerben.

- A formával nem kell törodni - mondta Lucy -, mert a szövegkereso rendszer szókapcsolatokkal is elboldogul. Bármit megadhatunk a tömlo méretétol a ház építőanyagán át a vonatkozó tuzbiztonsági szabályokig. Mindent, ami egy tuzoltósági jegyzökönyvben elképzelheto. De kereshetünk egyéni kulcsszavakkal is.

- Akkor mondom: Halál, gyilkosság, feltételezett gyújtogatás - javasoltam.

- No - tette hozzá Marino. - És vagyon.

- Vágás, bemetszés, bevérzés, gyors, meleg - folytat-

tam hangosan a gondolkodást.

- És az, hogy azonosíthatatlan? - kérdezte Lucy.
- Jó - feleltem. - És talán az is, hogy fürdoszoba.
- Akkor már tegyük hozzá azt is, hogy lovak - dörmögte Marino.

- Na jó - mondta Lucy. -Tegyük egy próbát. Ha akarunk, bármikor próbálkozhatunk más szavakkal is.

Elindította a keresést, aztán kinyújtóztatta a lábát, és körözni kezdett a fejével. A konyha felől behallatszott, hogy Janet mosogat. Alig egy perc elteltével a számítógép jelezte, hogy 11 873 adatbázist vizsgált át, és azokban 453 kulcsszót talált.

- Ez az 1988 utáni adatokra vonatkozik - mondta Lucy. - És benne vannak azok a tengerentúli esetek is, amelyekhez az ADTÍ segítségét kérték.

- Ki tudjuk nyomtatni ezt a 453 találatot? - kérdeztem.

- Az a helyzet, Kay néni, hogy már becsomagoltam a nyomtatót - nézett rám bocsánatképpen Lucy.

- És nem lehetne átküldeni az én gépemre? - kérdeztem.

Elbizonytalanodva pillantott rám.

- Hát, azt hiszem, lehetne... Feltéve, ha biztos, hogy... Nem érdekes.

Tudtam, hogy ostobaságot kértem. Lucy vágyakozva nézegette a képernyőt.

- Ez az egész itt UNIX alapú SQL-ben van. -

Mintha magában beszélt volna. - Bedilizek tole.

- Ha eszük volna, téged hívnának a nyamvadt kis rendszerükhöz - mondta Marino.

- Nem töröm érte magam - vont vállat Lucy. -

Teszem, ami a dolgom. Átnyomom neked azokat a fájlokat, Kay néni.

Kiment a konyhába, mi meg Marinóval utána.

Janet poharakat csomagolt újságpapírba, óvatosan rakosgatta őket egy kartondobozba.

- Mielőtt még elindulunk haza - mondtam Lucyra nézve -, lemehetnénk sétálni egyet a háztömb körül?

Némiképp bizalmatlanul viszonzta a tekintetemet.

- Minek? - kérdezte.

- Lehet, hogy nem látlak egy darabig.

- Kiülhetünk a teraszra.

- Nagyszerű.

Kimentünk az utca fölötti levegős térségre. Becsuktam magunk után a franciaablakot, aztán leültünk egy-egy muanyag székre. Szünet nélkül jöttek mentek a taxik, szemben, a The Flame kirakatában látszott a kandalló lobogása, s hogy a félhomályban emberek iszogatnak.

- Csak szeretném tudni, mi van most veled - mondtam. - Úgy érzem, nem túl szívesen beszélgetsz velem mostanában.

- Dettó.

Fanyar mosollyal révedt maga elé. Határozott és eros volt az arcéle.

-Velem semmi baj, Lucy. Vagyok olyan jól, mint mindig. Sok a munka. Szerinted változott valami?

- Örökösen rágod magad miattam.

- Születésed óta.

- Miért?

- Mert valakinek kell.

- Mondtam már, hogy anya fölvarratja az arcát?

A húgomnak már a pusztá gondolatára is megdermedt a szívem.

- Tavaly a fél fogsorára koronát tétetett, most meg ez - folytatta Lucy. - A jelenlegi barátja, egy bizonyos Bo már másfél éve ott lóg nála. Te mit szólsz ehhez? Hány kefézés után kell valamit átszabtatnia vagy kicseréltetnie magán?

- Lucy.

-Jaj, ne légy ilyen szemfogató, Kay néni. Neked is az a véleményed róla, ami nekem. Hogy a bűdös életbe tudtam kifogni egy ilyen borzalmas anyát?

- Ezzel nem segítesz a dolgokon - mondtam. - Ne gyulöd anyádat.

- Mikor megmondtam neki, hogy Philadelphiába költözöm, azt se mondta, fapapucs. Soha egy árva szóval nem érdeklődik Janet felől, és ha már itt tartunk, feleled sem. Iszom egy sört. Kérsz te is?

- Nem. Menj csak.

Ültem a surusódo sötétségben, figyeltem a járókelők tovalebego sziluettjeit; voltak közöttük, akik fogták egymás kezét és beszélgettek, mások egyedül, céltudatosan lépkedtek. Szerettem volna érdeklődni Lucytól azokról a dolgokról, amelyekről Janettól szereztem tudomást, de nem mertem szóba hozni. Magától kell megnyílnia, gondoltam. Lucy egy üveg Miller Lite-tal tunt fel ismét a teraszon.

- Akkor most beszéljünk Carrie-rol, de épp csak annyit, hogy megnyugodj - mondta tárgyilagosan, és ivott egy kortyot. -Van egy Browning High-Powerem, itt van az ADTI-s Sigem, és van egy hétlövetu, tizenkettes sörétesem. Van minden. De mondok valamit: ha ez a no ide meri dugni a képét, a pusztá két kezemmel fojtom meg.

Megint a szájához emelte az üveget.

- Az ember elobb-utóbb döntésre jut, és továbblép - mondta.

- Miféle döntésre? - kérdeztem.

Vállat vont.

- Az ember belátja, hogy végesek az erői. Nem töltheti úgy a napjait, hogy reggeltől estig retteg vagy gyulölködik. Úgyhogy bizonyos értelemben véve feladtam. Élem az életem, ha pedig az a hárpia az utamba kerül, hát jobb, ha elotte fölveszi az utolsó kenetet.

- Azt hiszem, ez ésszeru magatartás - mondtam.

-Talán az egyetlen lehetséges. Csak épp nem érzem, hogy ezt te komolyan gondolod. De remélem.

Fölnézett a csipkés szegélyu holdkaréjra, eloször azt hittem, azért, hogy visszapislogja a könnyeit, de nem tudtam megbizonyosodni róla.

- Az az igazság, Kay néni, hogy én fél kézzel is meg bírom csinálni az összes számítógépes vacak-ságukat. Érted?

- Valószínűleg a Pentagonét is meg bírnád - nyugtattam halkán, de belesajdult a szívem.

- Egyszeruen csak nem akarom eroltetni - mondta.

Nem tudtam, hogy erre mit válaszolhatnék.

- Már így is magam ellen fordítottam egy csomó embert, mert tudok helikoptert vezetni és... Te is tudod.

- Tudom, Lucy. És a névsor csak hosszabb lesz. Nagyon magányos mesterség Lucynak lenni.

-Te már érezted ezt? - suttogta.

- Csak mióta élek - sűgtam vissza. - És most már azt is tudod, hogy miért szerettelek mindig így, ahogy szeretlek.

Rám nézett, és finoman végigsimított a kezemen.

- Induljatok - mondta. - Nem szeretném, ha fáradtan vezetnél.

10.

Éjfélre járt már, mire lelassítottam a környékünkre vigyázó örök fűlkéjénél. A szolgálatos biztonsági tiszt kilépett a kocsni elé, és megállított. Ez nagyon szokatlan volt, attól féltem, közli, hogy órák óta egyfolytában szól a lakásriasztóm, vagy hogy megint megpróbált behajtani valamilyen kerge alak, hogy megnézze, otthon vagyok-e. Marino az út utolsó másfél óráját átszunyókálta, arra ébredt, hogy letekerem az ablakot.

- Jó estét! - köszöntem az ornek. - Mi újság, Tom, hogy vannak?

- Én remekül, doktorno - felelte közelebb hajolva a kocsnihoz -, de történt itt néhány furcsa esemény. Többször is hívtam magát, de nem bírtam elérni.

- Miféle esemény? - kérdeztem, s máris egy csomó fenyegeto dolog jutott eszembe.

- Szinte egy idoben jelent meg két pizzaszállító. Aztán közvetlenül egymás után érkezett három taxi, hogy a reptérre vigye magát. Utána meg valaki le akart szállítani magának egy szemeteskonténert. Mivel magát nem tudtam elérni, mindenkit visszafordítottam. Mind azt mondta, hogy maga hívta oket.

- Én ugyan nem - feleltem növekvő értetlenséggel. - Mióta megy ez így?

-Hát azt hiszem, a kocsni, amelyik a konténert hozta, úgy öt körül jött, a többi meg azóta.

Tom már idosebb ember, és valószínűleg fogalma sincs, hogyan védhetné meg a lakóközösséget, ha valódi veszély adódna. Ezzel szemben udvarias, és láthatólag a törvény hiteles képviselőjének érzi magát, s minden bizonnyal fegyveres, harcedzett embernek hiszi magát. Rám különösen vigyáz.

-Tudja ezeknek az embereknek a nevét? - recscent a mellettem ülo Marino hangja.

- Hát a pizzát Dominótól meg a Pizza Huttól hozták.

Élénk vonásaira árnyékot vetett baseballsapkája ellenzője.

- A taxik a Coloniáltól, a Metrótól meg a Yellow Cabtól jöttek. A konténeresek valami Frick nevu cégtól. Engedelmevel megeresztettem egy pár hívást, doktorno. Mind azt állította, hogy Scarpetta doktorno rendelte oket oda, és a hívás idejét is megadták. Fölírtam mindent.

Nehezen palástolt büszkeséggel egy papírlapot húzott elő a farzsebéből, és odaadta. Ma este a szokásosnál jóval több teendőt adott neki a szolgálat, s szinte megrészegült tőle. Felkattintottam a belső világítást, és Marinóval átfutottuk a sorokat. A taxikat és a pizzásokat tíz óra tíz és tizenegy között rendelték ide, a konténert viszont valamikor kora délután, azzal az utasítással, hogy estefelé szállítsák le.

- A Dominóéktól megtudtam, hogy egy telefonált nekik - mondta Tom. - A diszpécserrel beszéltem, egy fiatal suhanc. Szerinte maga telefonált, és azt kérte tőlük, hogy hozzanak ki egy ropogós óriáspizzát ide a kapuhoz, és majd itt átveszi. Főlirtam az ő nevét is - jelentette büszkén. - Szóval egyiket se maga rendelte, doktornó? - Biztosra akart menni.

- Nem én voltam - feleltem. - És ha az éjjel jönne még valami, azonnal csörögjön oda nekem.

- És nekem is - mondta Marino, és ráfirkantotta az otthoni számát egy névjegyre. - Mindegy, hány óra van.

Kinyújtottam a névjegykártyát Tomnak, aki alaposan megnézte, jöjjön Marino számtalanszor haladt már át ezen a kapun.

- Meglesz, kapitány úr - mondta mély fohajtással. - Bármilyen adódik, már nyomom is a csengőt, ha gondolja, itt is fogom őket, míg maga ide nem ér.

- Ezt ne tegye - hűtötte le Marino. - A pizzási fiúknak valószínűleg dunsztjuk sincs, miről van szó, ha meg komoly a balhé, annál inkább nincs szükség rá, hogy belekeveredjen.

Rögtön tudtam, hogy Carrie Grethenre gondol.

- Én általában észnél vagyok, kapitány úr, de legyen, ahogy akarja.

- Nagyszerűen csinálta, Tom - mondtam. - Igazán hálás vagyok.

- Ezért vagyok itt.

Távírányítójával fölemelte a sorompót, hogy átmehessünk.

- Figyelek - mondtam Marinónak.

-Valami hülye szórakozik - mondta; komor arcára ritmikus fényeket vetettek az utcai lámpák. - Ki akarja borítani, meg akarja ijeszteni, föl akarja húzni. És ami azt illeti, elég jól csinálja.

- Gondolja, hogy Carrie...?

- Nem tudom - vágott a szavamba Marino. - De nem lepne meg. Épp elégszer benne volt a híradókban, hogy merrefelé lakik.

- Nem tudom, érdemes volna-e kideríteni, hogy helyi hívások voltak-e.

-Jézusom...! - nyögött fel Marino. Bekanyarodtam a ház elé, és beálltam a kocsija mögé. - Nagyon remélem, hogy nem. Persze lehet, hogy valaki más pesztergálja magát.

-Akkor tépje le egy számot az illető, és álljon be szépen a sorba.

Leállítottam a motort.

- Ha gondolja, elalhatok a díványom - mondta Marino a kocsiját nyitva.

- Ugyan már - legyintettem. - Nem lesz semmi vész. Csak konténert ne hozzanak éjnek éviadán,

mert azt már tényleg nem viselnék el a szomszédaim.

- Nem is tudom, miért lakik itt.

- Én viszont tudom.

Marino cigarettát vett elő, szemmel láthatóan nem volt mehetnékje.

- Na persze: az orség. Ez ám a placebo.

- Ha úgy érzi, hogy fáradt a vezetéshez, aludjon nálam a kanapén - mondtam.

- Én fáradt?

Felkattintotta az öngyújtóját, s kifújta a füstöt a nyitott ajtón.

- Én nem magam miatt izgulok, doktornó.

Kiszálltam és megálltam a kocsi mellett, várva, hogy o is kikászálódjon. Nagynak és fáradtnak hatott sötét sziluettje; hirtelen megsajnáltam. Marino magányos volt, és pocsékul érezhette magát. Nemigen lehetek felidézésre érdemes emlékei, nem volt neki más, csak a munkája során tapasztalt vérontás, meg a rossz magánélet. Sejtésem szerint én voltam az egyetlen állandó tényező az életében, és jóllehet általában udvariasan bántam vele, nem mindig voltam barátságos. Ez egyszeruen nem volt lehetséges.

- Jöjjön - mondtam. - Kap egy forró puncsot, és itt alszik. Igaza van, tényleg nem szívesen venném, ha egymagamnak kellene fogadnom öt újabb pizzaszállítót meg taxist.

- Én is erre céloztam - felelte hamisan csengo szenvtelenséggel.

Kinyitottam az ajtót, kikapcsoltam a riasztót, és Marino nagyon rövid idő múltán már ott feküdt a nappaliban a kinyitható heveron, kezében egy pohár Booker whiskyvel. Édesen illatozó ágyneművel és babapopsi simaságú takaróval ágyaztam neki. Egy ideig még üldögéltünk a sötétben, és beszélgettünk.

- Jutott már eszébe, hogy a végén esetleg veszhetünk is? - dűnnyögte álmosan.

- Hogyhogy veszhetünk?

-Tudja... Mindig a jók gyoznek. Maga szerint mennyi realitása van ennek? Egyesek vonatkozásában nem sok. Például annak a nonek, aki ott égett Sparkes házában, biztosan nincs. Nem gyoznek mindig a jók. De nem ám, bassza meg.

Félig ülo helyzetben hevert, mint egy nagybeteg. Ivott egy korty whiskyt, krákogott.

- Ha netán még nem jutott volna eszébe, akkor közlöm: Carrie is meg van gyozodve, hogy o fog gyozni - mondta. - Öt évig törte rajta a fejét a Kirbyben, hogy baszódna meg.

Ha Marino fáradt vagy ittas, bazmegezik. Valójában nincs ezzel a szóval semmi baj, remekül kifejezi használója pillanatnyi érzéseit. Mindazonáltal sokszor elmagyaráztam már neki, hogy nem mindenki engedi el a füle mellett a vulgáris fordulatokat, sőt szinte szó szerint értelmezi. Ami engem illet, nekem a baszd meg-rol sose jutott eszembe a nemi közsülés, inkább csak az, hogy a kifejezés használója így szeretné nyomatékosítani a mondanivalóját.

- Nem hinném, hogy az emberek neki drukkolnának - mondtam halkán, és ittam egy korty bur-

gundit. - Ezt sose fogom elhinni.

- Álom, álom, édes álom.

- Nem, Marino. Ez hit.

-Aha. - Megint ivott egy kis whiskyt. - Hit. Tudja, hány haverom esett össze szívrohamban melő közben? Hogy hányat öltek meg? Mit gondol, hányukban volt meg a hit? Szerintem mindegyikükben. Senki sem hiszi el, hogy o is meghalhat, doktorno. Bármennyit tapasztaltunk is, maga se hiszi, ahogy én se hiszem. Az egészségem gajra ment. Azt hiszi, én nem tudom, hogy mindennap furéselem egy kicsit magam alatt a fát? Hát mit tehetek? Semmit. Csak egy öreg fuser vagyok, akinek magába kell nyomnia a maga mindennapi marhahús-, sör- és whiskyadagját. Már magasról leszarom, mit mondanak az orvosok. Úgyhogy hamarosan beadom a kulcsot, és kitunök a képből.

Rekedtéssé vált a hangja, érzélgössé.

- És akkor majd kivonszolja magát egy csapat zsernyák a temetésemre - folytatta -, maga meg majd elmeséli az utánam következő balfékeknek, hogy nem is volt olyan rossz velem dolgozni.

-Aludjon, Marino - mondtam. -Tudja azt maga pontosan, hogy mit érzek maga iránt. Még rágondolni sem akarok, hogy esetleg történik valami magával, maga lüke tódor.

- Ez most komoly? - Földerült egy kicsit.

- Tudja, hogy az - mondtam; én is kimerült voltam.

Fölhajtotta a whiskyt, és lassan körözgetve poharával, csörgetni kezdte a jégkockákat. Nem szóltam.

-Mondok én magának valamit, doktorno... -

mondta lassan Marino. - Én nagyon kedvelem magát, még ha idonként az idegeimre megy is.

- Köszönöm - feleltem. -Viszlát reggel.

- Már reggel van.

Megint megcsörgette a jégkockákat.

- Aludjon - mondtam.

Csak hajnali kettőkor oltottam el az ágy melletti olvasólámpát. Szerencsére ezen a szombaton Fieding volt az ügyeletes az Intézetben. Már csaknem kilenc óra volt, mire sikerült rávennem magam, hogy fölkeljek. A kertben vadul harsogtak a madarak, s a nap úgy pattogtatta a fényt, mint egy megvadult gyerek a labdáját. A konyhám annyira világos volt, hogy szinte kifehéredett, a rozsdamentes eszközök és edények tükrökké váltak. Foztem egy kávét, hogy kitisztuljon tole a fejem, s közben a számítógépemre átküldött fájlokra gondoltam. Aztán arra, hogy felhúzzom a redonyöket, és kitéárom az ablakokat, hadd tóduljon be a tavaszi levego. És akkor megint fölmerült előttem Carrie Grethen arca.

Átmentem a nappaliba, megnézni Marinót. Úgy aludt, ahogy élt: úgy küzdött önmagával, mintha egy ellenséggel birkózna, a takarót a szoba közepéig rúgta magáról, a párnát laposra gyurte, a lepedo a lába köré tekeredett.

- Jó reggelt! - köszöntem rá.

- Még ne... - motyogta.

A másik oldalára fordult, és néhány pofonnal a feje alá formálta a párnát. Kék bokszerszóló volt rajta meg atlétatrikó, amely tenyéryire fölcsúszott duzzadó hasán. Sose értettem, miért nem szégyenlik a férfiak annyira a kövérségüket, mint a nők. Én nagyon is töredöm az alakommal, és mikor a ruháim derékban szorítani kezdenek, romlik a közérzetem, és csökken a libidóm.

- Néhány percet alhat még - mondtam.

Fölvettem a takarót, és ráterítettem. Horkolni kezdett, úgy fújtatott, mint egy sebzett vadkan. A konyhába mentem, leültem az asztalhoz, és felhívтам Benton a New York-i szállodában.

- Remélem, nem ébresztettelek föl - mondtam.

-Á, dehogy. Már indulófélben vagyok. Hogy vagy?

Barátságos volt, de nem nagyon figyelt.

- Jobban érezném magam, ha itt lennél, az a no meg újra rács mögött.

- Az a gond, hogy o is tudja, hogy ismerem a trükkjeit - mondta Benton fegyelmezett hangon, ami nála azt jelenti, hogy dühös. - Úgyhogy most úgy vagyok, mintha egyáltalán nem ismerném. Az este jó páran hajléktalannak álcáztuk magunkat, és lementünk a Bowery alagútjaiba. Jelzem, kellemes kis esti program. Elmentünk arra a helyre, ahol Gaultot megölték.

Mindig ezt a kifejezést használta ezzel kapcsolatban, sose mondta úgy: ahol megölted Gaultot.

- Meggyozodésem, hogy a no visszament oda, és még fog is - folytatta Benton. - És nem azért megy vissza, mert hiányzik neki Gault, hanem mert izgatja minden, ami a Gaulttal közösen elkövetett gyilkosságokra emlékezteti. Izgatja Gault vére. Neki ez szexuális élmény, olyasfajta lelki kábítószer, aminek rabja lett. Te is tudod, Kay, hogy ez mit jelent, és én is tudom. Carrie Grethennek hamarosan szüksége lesz egy újabb löketre. Ha ugyan már meg nem szerezte, csak mi még nem tudunk róla. Nem akarok vészmadár lenni, de valami azt súgja, hogy amit most csinál az a no, az messze rosszabb, mint amit eddig muvelt.

- Annál rosszabbat nehéz elképzelni - mondtam, de nem hittem benne.

Nem hihettem, mert valahányszor az az érzésem támadt, hogy ember ennél már gonoszabb nem lehet, mindig kiderült, hogy tévedtem. Vagy talán egyszeruen csak arról van szó, hogy az osi gonoszság jobban megrázza az olyan emberek társadalmát, akik a Marsra utaznak, és a kibertéren át kommunikálnak.

- Eddig nyoma sincs - mondtam. - Sejtelmünk sincs, merre jár.

-Nekünk van vagy száz nyomunk, de mind a semmibe vezet. Arról már tudsz, hogy a New York-i testület létrehozott egy külön csoportot a feladatra, amelyik éjjel-nappal fogadja a hívásokat.

- Meddig leszel még ott?

- Nem tudom.

- Ha Garrie még arrafelé ólálkodik, akkor pontosan tudja, hogy hol vagy. Mindig a New York Athletic Clubban szállsz meg. Alig ugrásnyira attól

a helytől, ahol annak idején Gaulttal szobát bérelt.

- Megint elfutott a mérge. - Szóval az Iroda beültetett egy cápaketrebe, hogy ott várj rá, és mikor jön, kapd el.

- Jó a párhuzam - mondta Benton. - Reméljük, beválik.

- És ha igen? - Meglegyintett a félelem, és ettől még jobban feldühödtem. - Legjobb lenne, ha hazajönnél, és rábíznád ezt az egészet az FBI-ra! Egyszerűen képtelen vagyok felfogni, hogy hiába mentél nyugdíjba, ezek nem hagytak neked békét, míg el nem vállaltad a csali szerepét!

-Kay...

- Miért hagyod, hogy így kihasználjanak?!

- Nem errol van szó. Én döntöttem így. Pontot kell tenni ennek az ügynek a végére. Carrie Grethen a kezdet kezdetétől az én ügyem volt, és ma is annak tekintem. Vagy üljek ki a tengerpartra egy nyugágyba a tudattal, hogy ez a no megint szabadlábbon van, és megint gyilkolni fog? Hogyan tehetném, mikor te is, Lucy is, Marino is... szóval mikor mindnyájan veszélyben forgunk?

- Ha lehet, ne add most nekem elő Ahab kapitányt, Benton. Ne hagyj, hogy a mániáddá fadjuljon. Nagyon kérek.

Nevetett.

- Légy szíves, vedd komolyan - erosködtem.

- Megígérem, hogy távol tartom magam a fehér bálnától.

- Most is azt hajkurászod.

- Szeretlek, Kay.

A dolgozószoba felé indultam, s közben azon törtem a fejem, miért teszem föl neki újra meg újra ugyanazt a régi lemezt. Legalább annyira ismertem a viselkedését, mint a sajátomat, és a gondolat, hogy Benton nem azt csinálja, amit most csinál, ugyanolyan elképzelhetetlennek rémlett, mint hogy én átadom a warrentoni esetet egy másik orvos szakértonek, csak mert életemnek ebben a szakaszában már jogom van egy kis lazításra.

Felkapcsoltam a tágas, faborítású helyiség menyegyezi világítását, és széthúztam a sötétítőfüggönyöket, hadd áradjanak be a reggel fényei. A dolgozószoba másik ajtaja a hálóra nyílt, és még a házvezetonom sem tudta, hogy a házam minden ablaka, csakúgy, mint az intézeti szobámé, golyóálló üvegből készült. Nem csak Carrie Grethentől kellett tartanom. Számtalan elítélt gyilkos érzi úgy, hogy miattam került börtönbe, és a legtöbbjük nem marad örökre ott. Kapok épp elég levelet tőlük és hasonzorú társaiktól, akik mind biztosítanak, hogy amint kiszabadulnak, tiszteletüket teszik nálam. És hogy tetszik nekik a külsőm, a beszéd-módom vagy épp az öltözködésem. Majd tesznek róla.

A nyomasztó igazság azonban az, hogy nem kell ahhoz nyomozónak, profilosnak vagy vezető orvos szakértonek lenni, hogy valaki ragadozók potenciális prédája legyen. A legtöbb áldozat kiszolgáltatott helyzetben van. Az autójában ül, csomagokat cipelnek be a házukba, egy parkolón ballag át, vagy - ahogy mondani szokás - épp olyankor van ott

valahol, amikor nem kéne. Odaültem a számítógépemhez, rákapcsolódtam az America Online-ra, és a postaládámban már ott találtam a Lucy által küldött fájlokat. Elindítottam a nyomtatást, és kimentem a konyhába még egy kávéért.

Azon töprengtem, egyik-e valamit, mikor Marino kijött a konyhába. Már felöltözött, de az inge nem volt beturva a nadrágjába, az arca pedig borostától sötétlett.

- Mindjárt eltunök - mondta ásítva.

- Iszik egy kávé?

- Á, nem. Majd útközben bekapok valamit. Azt hiszem, megállok a Liberty Valance-nél. - Úgy mondta, mintha még sose vitattuk volna meg az étkezési szokásait.

- Köszönöm, hogy itt maradt - mondtam.

- Nem tesz semmit.

Búcsúzóul odaintett, aztán elment. Megint bekapcsoltam a riasztót, és visszamentem a dolgozószobába; csüggeszto volt az egyre növekvő papírku-pac látványa. Ötszáz lap után újra kellett töltenem a papíradagolót, ami után még fél óráig dolgozott a nyomtató. Az információk között ott voltak a kért nevek, helyszínek és dátumok, és a nyomozók beszámolóit. Találtam ezenkívül helyszínrajzokat, laborjelentéseket, és néhány esetben lapolvasóval bevitt fényképeket. Tudtam, minimum egy napom rámegy, mire keresztülragom magam ezen a papírhegyen. Máris támadt egy olyan érzésem, hogy teljesen hiábavaló lesz.

Alig tíz-tizenkét ügyet nézhettem át, mikor váratlanul csöngettek. Nem vártam senkit, és talán még sosem jött hozzám senki bejelentés nélkül ebbe a körülkerített és orzött területen álló házba. Arra gondoltam, hogy talán valamelyik környékbeli gyerek jött jótékonyági sorsjegyet, újságelofizetést vagy édességet kínálni, de mikor fölpillantottam a zárt láncú tévé képernyőjére, döbbenet láttam, hogy Kenneth Sparkes áll az ajtó előtt.

- Kenneth! - szóltam meglepetten a kaputelefonba.

- Elnézését kérem, Scarpetta doktornó - mondta a kamerába nézve -, de nagyon fontos ügyben szeretnék beszélni magával.

- Megyek.

Végigszaladtam a házban, és ajtót nyitottam. Sparkes átizzadt pólóban és gyurött barna nadrágban volt. Fáradtnak látszott. Egyik kezében egy mobiltelefont tartott, a másikban egy cipzáras krokodilmappát, a derékszíján csipogó függött.

- Fáradjon be.

-Ha esetleg csodálkozik, hogy így bejutottam, akkor közlöm, hogy a legtöbb szomszédját ismerem - mondta.

- Most főztem kávé.

Ahogy a konyhába léptünk, megcsapott a kölnije illata.

- Még egyszer elnézést kérek, amiért csak így beállítottam - mondta oszintének tetsző hangon -, de egyszeruen nem tudom, kivel beszélhetném meg magán kívül, doktornó, ugyanakkor viszont félttem, hogy ha rögtön az első találkozásunkkor megké-

rem, nemet mond.

-Valószínűleg így is történt volna.

Elovettem két bögrét a konyhaszekrénybol.

- Hogyan issza? - kérdeztem.

- Ahogy kijön a fozobol.

- Kér hozzá egy kis piritóst vagy ilyesmit?

- Jaj nem. De köszönöm.

Kinyitottam a külső ajtót, mert hirtelen melegnek és levegőtlennek éreztem a házat. Leültünk az ablak melletti asztalhoz. Rossz érzet kerülgetett. Sparkest gyilkossággal gyanúsítják egy olyan ügyben, amelyhez elég sok közöm volt, most meg idejön a házamba szombat reggel. Az asztalra tette és kiczipzározta a mappát.

- Gondolom, pontosan tudja, hogyan folyik egy nyomozás.

-Valójában soha semmirol nem tudok.

Ittam egy korty kávé.

- Nézze, Kenneth, én nem vagyok naiv. Például tudom, hogy ha maga nem egy közismert ember, sose jutott volna be a kapun, és most nem ülne itt.

Egy nagy borítékot vett elő a mappából, és oda-csúsztatta elém.

- Fényképek - mondta halkán. - Claire-rol.

Elbizonytalanodtam.

- Az utóbbi néhány napot a nyaralómban töltöttem - nyararázta.

-Wrightsville Beachen?

- Igen. És eszembe jutott, hogy ezek a felvételek ott vannak egy fiókban. Mióta szakítottunk, rájuk se néztem, még csak eszembe se jutottak. Ugyanabból a sorozatból valók. A részletekre már nem emlékszem, de a kapcsolatunk kezdetén kaptam tőle. Azt hiszem, mondtam, hogy egy ideig fotómódelként dolgozott.

Kivettem a borítékból egy A4-es színes képet.

Meghökkenett a látvány. Sparkes igazat mondott Hootowl Farmban: Claire Rawley tüneményesen szép nő volt. Egyenes szálú haja a háta közepéig ért, és mintha aranyból szőtték volna, úgy fénylett, ahogy állt ott a parton egy sortban meg egy olyan kivágott felsőben, amely alig takart valamit a kebléből. Jobb csuklóján egy narancsszín számlapos, fekete műanyag szíjas, nagy karóra volt: búvárórának látszott. Claire Rawley olyan volt, mint egy északi istenno; vonásai gyönyörűek és határozottak, napbarnított teste kisportolt és érzéki. Mögötte egy sárga szőrfdeszka hevert a homokon, a távolban tenger szikrázott.

Más felvételek más, de szintén hatásos környezetben készültek. Néhány képen egy pusztulófélben lévő, klasszikus déli stílusban épült ház verandáján ült, másszor egy gondozatlan temető vagy kert egyik kövén, vagy épp egy wilmingtoni bárkán, és halászkóttól körülvéve, egy nagy lendülettel dolgozó matrózt alakított. Egyik-másik felvétel túlságosan sziruposnak és mesterkéltnek hatott, de ez sem számított: mindent összevéve Claire Rawley az emberi test mintapéldánya volt, műalkotás - akinek a szemében feneketlen mélységű szomorúság honolt.

- Nem tudom, tudja-e használni ezeket - mondta hosszú hallgatás után Sparkes. - Én végtére is nem tudom, hogy miket látott, vagyis hogy milyen volt a... Érti.

Mutatóujjával idegesen dobolt az asztalon.

- Az ilyen esetekben a vizuális azonosítás egyszerűen lehetetlen - mondtam. - Mindazonáltal sose tudhatja az ember, mikor segíthet egy ilyen fénykép. Ha másban nem, annyiban biztosan, hogy nem mutatnak semmi olyasmit, ami kizárná, hogy Claire Rawleyről van szó.

Még egyszer végignézttem a képeket, látok-e rajtuk ékszert.

- Érdekes ez az óra - mondtam lapozgatás közben.

Elmosolyodott, és maga elé nézett. Aztán felsőhajtott.

- Tolem kapta. Ez egy olyan divatos sportóra, amit mostanában nagyon kedvelnek a szörfözők. Valami bizarr neve van. Animál? Jól mondom?

- Azt hiszem, az unokahúgomnak is van egy hasonló órája - feleltem. - Viszonylag olcsók, ugye? Nyolcvan-kilencven dollár körül vannak.

- Már nem emlékszem, mennyit fizettem, de egy olyan szörfösboltban vettem, ahova elég gyakran járt, a Lumina Road-i Sweetwaterben, ott, ahol a Vito, a Reddog meg a Buddy's Crab is van. Ott lakott a közelében, a Stone Streeten, néhány másik novel, egy nem túl elegáns társasházban.

Felírtam.

- De állandóan a vízen lett volna.

- Tud valamit mondani nekem az ékszereiről? Nem viselt valamilyen szokatlan darabot?

Elgondolkodott.

- Esetleg valamilyen karkötöt? - kérdeztem.

- Nem emlékszem.

- Kulcsláncot?

Ingatta a fejét.

- Gyurut? - kérdeztem.

- Idonként olyan kis vackokat. Olyan filléres kis ezüstgyuruket.

- És platinát?

Kizökkentette a kérdés.

- Platinát mondott? - kérdezte.

- Igen. És meglehetősen nagy méretet.

A kezét néztem.

- Inkább a maga kezére valót.

A támlának vetette a hátát, és a mennyezetet fűrészte.

- Istenem... - mondta halkán. - Akkor o vitte el.

Van egy sima platinagyurum, amit olyankor hordtam, amikor Claire-rel voltam. Mondta is gyakran, hogy olyan, mintha önmagamát jegyeztem volna el.

-A hálósobájából vitte el?

- Egy bordobozból. Ott kellett lennie.

- Más nem hiányzik a házból? - kérdeztem.

-A gyujtemenyembol eltunt egy fegyver. Az ADTÍ a többit összeszedte. Persze mind tropára

ment.

Egyre nyomottabb lett a hangulata.

- Miféle fegyver?
- Egy Calico.

A Calico veszélyes fegyver. Géppisztoly. Leginkább egy olyan Uzira hasonlít, amelynek egy nagy hengert erősítettek a tetejére. Kilenc milliméteres, és százlövetu.

- Ezeket be kell jelenteni a rendorségnek és az ADTI-nak.

- Néhányat már bejelentettem.

- Nem néhányat, hanem mindet.

- Tudom - bólintott. - Meg is fogom tenni. De előbb szeretném tudni, hogy o vitte-e el. Higgye el, hogy engem most más alig-alig érdekel. Magának bevallom, hogy fölhívtam a lakását. Több mint egy hete nem látta egyik lakótársnoje sem. Utoljára a tuz elotti pénteken aludt otthon. Az egyik no azt mondta, hogy Claire szórakozottnak és rosszkedvűnek tunt, mikor összefutott vele a konyhában. Nem mondta, hogy készülne valahova.

- Úgy veszem észre, eléggé belevetette magát a nyomozásba.

- Maga az én helyemben nem tenné? - kérdezte Sparkes.

-De.

Összekapcsolódott a tekintetünk; fájdalom ült a szemében. A haja tövén apró izzadságcseppek gyöngyöztek, a hangja pedig olyan volt, mintha kiszáradt volna a torka.

- Térjünk vissza a fényképekre - mondtam. -

Pontosan hol készültek ezek a felvételek? Nem tudja, kinek állt modellt?

- Valami helyi illetonek - mondta Sparkes; elnézett mellettem, réveteg tekintettel bámult kifelé. -

Rémlik, mintha valami olyasmit mondott volna, hogy a kereskedelmi kamarának készült, a partnak akartak hírverést csapni.

- És Claire miért adta magának ezeket a képeket?

Lassú mozdulatokkal még mindig a felvételeket lapozgattam.

- Csak mert szerette magát? Vagy imponálni akart magának?

Keseruen felkacagott.

- Bárcsak azért adta volna. De tudja, hogy befolyásos ember vagyok, és akad néhány filmes ismerosöm, meg hasonzoruek. Szeretném megtartani ezeket a felvételeket, ha lehet.

- Szóval remélte, hogy ön támogatni fogja a pályafutását.

- Természetesen.

-És támogatta?

- Nézze, doktorno... Az az igazság, hogy nekem alaposan meg kell fontolnom, hogy kit és mit támogatok - mondta oszintén. - Nem hinném, hogy jó benyomást keltene, ha boldog-boldogtalannak az orra alá dugnám az én gyönyöru, fehér szeretom fényképeit, abban a reményben, hogy ezzel elosegíthetem a karrierjét. Nem szokásom dicsekedni a barátnoimmal.

Sértodöttség villant a tekintetében, ide-oda tologatta a bögréjét.

- Én nem verem dobra a magánéletem eseményeit. Soha nem is tettem. És ehhez még hozzáteszem, hogy nem kellene mindent elhinnie, amit olvas.

- Nem is hiszem - feleltem. - Ha valaki tudja, hogy nem szabad mindent elhinnie, hát én tudom. Oszintén szólva engem nem annyira a maga magánélete érdekel, hanem inkább az, hogy miért neked adja át ezeket a felvételeket, és miért nem a Fauquier megyei nyomozóknak vagy az ADTI-nak.

A szemembe nézett, úgy válaszolt.

- Mint mondtam, azért adtam, hogy segítsék az azonosításban. És mert magában megbízom, és ez nálam még többet nyom a latban. A közöttünk lévő nézeteltérések ellenére tudom, hogy maga sose lenne képes arra, hogy hamis váddal börtönbe juttasson valakit.

- Értem.

Percrol percre kényelmetlenebbül éreztem magam, és szerettem volna, ha magától távozik, és nem nekem kell felszólítanom rá.

- Én is tudom - folytatta -, hogy a legegyszerűbb az volna, ha mindent rám kennének. Ráadásul akadnak épp elegenden, akik évek óta fenik rám a fogukat, és akik legszívesebben egy fillér nélkül, rács mögött vagy halva látnának.

- Azok közül a nyomozók közül, akikkel együtt dolgozom, egyik sem érez így - biztosítottam.

- Engem nem ön, nem Marino, de még csak nem is az ADTI izgat - vágta rá. - Inkább a politikai befolyással rendelkező tényezők. A fehér felsőbbrenduséget hirdető, militáns típusok, akik titokban egy tálból cseresznyéznek olyan emberekkel, akiknek a nevét ön is ismeri. Nekem elhiheti.

A semmibe révedt, állán csomókba ugrottak az izmok.

- Rosszak az esélyeim - mondta. - Ha valaki itt most nem ás a dolgok mélyére, a napjaim meg vannak számlálva. Ez olyan biztos, mint ahogy itt ülök. És egy olyan valaki, aki képes ártatlan, védtelen lovakra rágyújtani az istállót, az bármire képes.

Remegett az ajka, könnyek gyultak a szemébe.

- Elevenen elégette őket! - kiáltott fel. - Hát mi féle szörnyeteg képes ilyesmire?

- Egy rettenetes szörnyeteg - mondtam. - Úgy veszem észre, mostanában tele van velük a világ. Tudna nekem mondani valamit arról a csikóról? Tudja, amelyiket ott láttam a tanyán. Gondolom, a magáé, csak valamiképp megmenekült.

- Windsong. - A szalvétájával megtörölte a szemét. - Gyönyörű kis jószág, ott született a tanyán. Apja, anyja értékes versenyló volt. Ott pusztultak a tuzben. - Elcsuklott a hangja. - Fogalmam sincs, Windsong hogyan menekült meg. Furcsa.

- Nem lehetséges, hogy Claire, már ha o az, nem képzelhető el, hogy o vitte ki, és később már nem maradt ideje visszavezetni? - vetettem föl. - Nem találkozott esetleg már korábban is Windsonggal? Sparkes mélyen felsóhajtott, és megint megtörölte a szemét. - Nem. Ha emlékezetem nem csal,

mikor Claire legutóbb kint járt a tanyán, Windsong még meg sem született. Igen, most már biztos: Wind, az anyja még vemhes volt vele.

- Eszerint Claire feltételezhette, hogy Windsong Wind csikaja.

- Kikövetkeztethette.

- Hol van most Windsong?

- Hál' istennek befogták, és most Hootowl Farmon gondozzák. Ott jó helyen van.

Lovai felidézése láthatólag mélyen lesújtotta, nem hittem volna, hogy csak megjátssza. Hiába szerepelt gyakran a tévében, ennyire jó színész nem lehetett. Önuralma megroggyant, látnivalóan minden erejét össze kellett szednie, hogy össze ne omljon. Hátrátolta a székét, és felállt.

- Valamit még el kell mondanom magának - mondta, miközben az ajtó felé kísérem. - Ha Claire élne, biztosan megpróbált volna értesíteni. Ha máshogy nem, hát levélben. Már ha tudomást szerzett a történetekről, márpedig nem tudom elképzelni, hogy ne hallott volna róla. A problémái ellenére nagyon melegszívú és kedves lány volt.

- Mikor látta utoljára? - kérdeztem, és kinyitottam az ajtót.

Sparkes a szemembe nézett, most is karizmatikusnak és ugyanakkor zavarba ejtőnek éreztem a személyiségét. Sehogy sem tudtam elhessegetni a gondolatot, hogy valahogy ijesztőleg hat rám.

- Úgy egy éve - válaszolta.

Ezüstszínu Jeep Cherokee-ja ott állt a ház előtt. Megvártam, míg beszáll, aztán becsuktam az ajtót. Felöltött bennem, hogy mit gondolhatnak most a szomszédaim, ha fölismerték, ki jött hozzám. Más alkalommal csak nevettem volna a dolgon, ezúttal azonban a legkevésbé sem találtam mulatságosnak a helyzetet. Leginkább az a kérdés foglalkoztatott, hogy miért hozta el Sparkes személyesen a fényképeket, és miért nem máshogy juttatta el hozzám.

Ezzel szemben, bár természetesen érdekelték a történetek, nem élt vissza a lehetőségeivel. Nem használta ki a hatalmát és a befolyását, nem próbált nyomást gyakorolni rám. Nem próbálta befolyásolni a véleményemet, de még a vele kapcsolatos érzelmeimet sem. Vagy nem vettem észre.

11.

Megmelegítettem a kávémat, és visszamentem a dolgozóba. Egy ideig csak ültem az asztalnál, és újra meg újra végignézttem a Claire Rawleyről készült képsorozatot. Ha előre megfontolt szándékkal gyilkolták meg, miért pont akkor, amikor épp egy olyan helyen tartózkodott, ahol elméletileg nem tartózkodhatott volna?

Még ha Sparkes ellenségei tették is, nem túlságosan eros véletlen, hogy pont akkor csapnak le, mikor a lány hivatlanul beállít a házba? Hajlandó-e akár a legvéreesszajúbb rasszista is elevenen elégetni lovakat csak azért, hogy a tulajdonosukat büntesse?

Nem tudtam válaszolni. Megint hozzáfogtam, hogy átnézzem az ADTI által dokumentált eseteket, sorra olvastam az oldalakat. Idonként már káprá-

zott a szemem. Volt ott templomfelégetés, lakóépületek és cégek felgyújtása, és egy furcsa sorozat, amelyben tekepályákat gyújtogattak, s a tuzfészket mindig ugyanazon a számú pályán találták. Lakások, lepárló- és vegyi üzemek égtek porrá, és ha nem bizonyosodott is be egyértelműen minden esetben a gyújtogatás, a gyanúja mindenesetre fennállt.

A tuzesetekkel kapcsolatos gyilkosságok viszonylag ritkák, és többnyire valamilyen ügyetlen rabló vagy házastárs muvei, akik nem gondolják, hogy felkelti a rendorség érdeklődését, ha egy egész család eltunik, és a házi hulladék elégetésére használt kerti veremben emberi csontdarabkákat találnak a hamuban. Sokan nem tudják azt sem, hogy a halottak nem lélegeznek be szén-monoxidot, és nincsenek bennük lövedékek, ha tuz áldozatai lettek. Mindezek ellenére este tízre találtam két esetet, amelyek fölkeltek az érdeklődésemet. Az egyik alig három hónapja, márciusban történt, a másik háromnegyed éve. Az idoben közelebbi esetre Baltimore-ban derült fény, az áldozat egy Austin Hart nevu, huszonöt éves férfi volt, a Johns Hopkins Egyetem negyedéves medikusa: a campustól nem messze egy lakástuzben halt meg. Egyedül volt otthon, lévén épp tavaszi szünet.

A szukszavú rendorségi jelentés szerint a tuz vasárnap este keletkezett, és mire a tuzoltók odaértek, már teljes erovel tombolt. Hart annyira összeégett, hogy csak a halála előtt, illetve után készült röntgenfelvételek összehasonlítása révén sikerült agnoszkálni, mivel a foggyökerek és a fogágy redoi egyértelmű egyezéseket mutattak. A tuz a földszinti fürdoszobában keletkezett, és se elektromos zárlatnak, se gyújtóanyagnak nem találták nyomát.

Az ADTT a baltimore-i tuzoltóság felkérésére kapcsolódott be az eset vizsgálatába. Érdekesnek találtam, hogy szakértoként Teun McGovernt hívták Philadelphióból. A romok tuzetes átvizsgálása, a tanúk kihallgatása és az ADTI rockville-i laborjának vizsgálatai hetekig tartottak. A jelek gyújtogatásra, következésképp gyilkosságra utaltak, de egyiket sem tudták bizonyítani, és a számítások nem fedték föl, hogyan keletkezhetett olyan heves tuz egy tenyérnyi, kicsempézett fürdoszobában, amelyben mindössze egy porcelánmosdó, egy vécékagyló, egy muanyag függönnyel fölszerelt fürdokád és egy roletta volt.

A másik eset, a korábbi, októberben történt a kaliforniai Venice Beachen, szintén éjszaka, egy tengerparti házban, alig tíz keresztutványra a legenda Muscle Beach-i tornacsarnoktól. Az áldozat Marlene Faber huszonhárom éves színésznő volt, akinek többnyire csak szappanoperákban és kabaréjelenetekben jutottak epizódszerepek. A kenyere legnagyobb részét tévéreklámokkal kereste. Cédrusgerendából épült háza porig égett, és a tuz leírása ugyanolyan vázlatos volt, és ugyanúgy tartalmazott megmagyarázhatatlan jelenségeket, mint Austin Hart esetében.

Megdobbant a szívem, mikor ahhoz a részhez értem, hogy a tuz minden valószínűség szerint a tá-

gas ház fürdoszobájában keletkezett. Az áldozat majdnem teljesen elégett, csak fehér, meszes darabkák maradtak belőle. A boncolás előtt készített röntgenfelvételeket egy kétéves, rutinszerű mellkas-átvilágításkor készült sorozattal hasonlították össze. Végül egy bordája alapján azonosították. Gyújtóanyagot nem találtak, s arra sem derült fény, mi okozhatott akkora tüzet a fürdoszobában, hogy a lángok elérjék a két és fél méter magas mennyezetet. Ehhez egy vécésze, egy mosdókagyló és egy kozmetikai szerekkal teli fésűlködopult természetesen nem lehetett elég. Az Országos Idojárási Szolgálat muholdjai a történetek előtti negyvennyolc órában a ház kétszáz kilométeres körzetében egyetlen villámot sem regisztráltak.

Még hajnali egykor is ezeken töprengtem egy pohár pinot noir fölött, mikor Marino felhívott.

- Nem aludt még?

- Számít?

Elmosolyodtam, mert mindig ezt kérdezte, ha éjszaka vagy hajnalban rám csöngetett.

- Sparkesnek volt négy Mac tize, amiket állítólag darabonként ezerhatszázért szerzett. Volt egy sörétszóró aknája, azért ezeregyet adott meg egy MP40-es géppisztolya is. És mindehhez kilencven töltet nélküli gránátja. Ehhez mit szól?

- Figyelek.

- Azt mondja, szereti ezeket a második világháborús vackokat, és ha talált ilyesmit, begyűjtötte. Ugyanúgy, ahogy a whiskyshordókat attól a kentuckyi szeszfordétól, amelyik öt éve lehúzta a rolót. A whisky a többi dolog fényében legföljebb egy legyintést érdemel, egyébként senkit sem érdekel. A fegyverek mind regisztrálva vannak, úgyhogy ebben tiszta az emberünk, de az egyik kissé nyomott warrentoni nyomozónak az a megérzése támadt, hogy Sparkes ezeket a fegyvereket a Florida déli részén tanyázó Castro-ellenes csoportoknak árulja.

- És ezt miből érzi? - kérdeztem.

-Hát most megfogott, mert ezt nem bírnám megmondani, de a warrentoni szimatok most úgy vetették rá magukat a lehetőségre, mint kutya a postásra. Az elméletük szerint a megégett lány tudott valamit, ami miatt Sparkes kénytelen volt még azon az áron is megszabadulni tőle, hogy ehhez mindenét hamuvá kellett változtatnia, beleértve a lovait is.

- Ha fegyverkereskedő volna - mondtam türelmetlenül -, akkor azért kevés lenne két ócska géppisztoly meg egy halom üres kézigránát.

- Ezek most rászálltak, doktornó, és tekintve, hogy kirol van szó, ez elhúzódhat egy darabig.

- Mi a helyzet az eltűnt Calicóval?

- Ezt meg honnan a fenébol tudja?

- Ha nem tévedek, egy regisztrálatlan Calicóról van szó.

- Igen, Sparkes ezt mondja, de maga honnan a fenébol...

- Ma nálam járt.

Hosszú csend.

- Ezt meg hogy értsem? - kérdezte teljesen elbizonytalanodva Marino. - Hol járt magánál?

- A házamban. Hívatlanul. Fényképeket hozott. Caire Rawleyről.

Marino ezúttal olyan hosszú ideig hallgatott, hogy már azt hittem, megszakadt a vonal.

- Már ne vegye rossz néven - szólalt meg nagy sokára -, de biztos, hogy nem akarta magát...

- Biztos - szakítottam félbe.

- Na és meg tudott állapítani valamit azokból a felvételekből? - visszakozott Marino.

- Csak azt, hogy az állítólagos barátja gyönyörű volt. A haja olyan, mint az áldozaté, és a magassága és az alakja is hasonló. A csuklóján viselt óra hasonlít ahhoz, amit találtam, a lakótársai pedig a tüz elotti nap óta nem látták. Kezdetnek elég, de a folytatáshoz nemigen.

- A wilmingtoniaknak eddig csak annyit sikerült kihúzniuk az egyetemből, hogy valóban létezik egy Claire Rawley. Egy időben ott tanult, de tavaly osz óta nem jelentkezett.

- Ez körülbelül az az időszak, amikor Sparkes szakított vele.

- Már ha igaz, amit Sparkes állít - pontosított Marino.

- Mi a helyzet a lány szüleivel?

- Az egyetem semmi mást nem hajlandó közölni a lányról. Egyébként jellemző. Bírói felhatalmazást kell szereznünk. Tudja, hogy megy az ilyen. Arra gondoltam, hogy esetleg beszélhetne a dékánnal vagy valakivel, megpuhíthatná őket egy kicsit. Az emberek inkább megnyílnak egy orvosnak, mint egy rendornak.

- A Mercedes tulajdonosáról sikerült megállapítani valamit? Gondolom, még nem került elő.

- A wilmingtoniak figyelik a házat - felelte Marino. - Benéztek az ablakokon, beszimatoltak a levélbedobó résen, nem indult-e odabent oszlásnak valaki, de eddig a nagy semmi. Mintha a föld nyelte volna el, ahhoz viszont, hogy feltörjük az ajtaját, nincs elég indokunk.

- Hány éves az illető?

- Negyvenkét. Haja-szeme barna, száznolcvan magas, és sovány.

- Valakinek akkor is tudnia kell, hol van, vagy hogy mikor látták utoljára. Egy orvos nem hagyja ott csak úgy szó nélkül a praxisát.

- Márpedig eddig úgy néz ki. Folyamatosan jönnek hozzá a népek, mert meg volt beszélve vele. Nem hívta fel őket, se semmi. Egy kukk nélkül eltűnt. A szomszédai legalább egy hete nem látták se őt, se a kocsiját. Senki sem tudja, mikor ment el. Állítólag a szomszédban lakó öreglány beszélt vele június ötödikén reggel. Ez a tüz elotti csütörtök. Egyszerre mentek ki bevenni az újságot, odaintettek egymásnak, meg köszöntek. A vénasszony szerint a pofa sietett, és nem volt olyan barátságos, mint máskor. Pillanatnyilag ennyit tudunk.

- Érdekelne, nem volt-e Claire Rawley is a páciense.

- Remélem, él még a pali - mondta Marino.

- Hát igen - mondtam. - Én is.

Az igazságügyi orvos szakértőnek nem a törvény

betartatása a feladata; bizonyítékok objektív feltárója, afféle intellektuális nyomozó, akinek a holtak a tanúi. Mindazonáltal előfordul, hogy nemigen törodöm a munkaköri leírásokkal.

Az igazság fontosabb, mint a törvény, és főleg olyankor, mikor úgy érzem, hogy senki sem hajlandó figyelembe venni a tényeket. Vasárnap reggel inkább csak a megérzéseimre hallgatva elhatároztam, hogy megkeresem Hughey Dorrt, a kovácsot, aki két nappal a tüz előtt Sparkes lovait patkolta.

A presbiteriánus és a baptista templom harangjainak kongása mellett öblítettem el a mosogatónál a kávésbögrémet. Végiglapoztam a jegyzeteimet, és megkerestem a telefonszámot, amelyet az ADU egyik tuzvizsgálójától kaptam. A kovács nem volt otthon, a felesége vette föl. Bemutakoztam.

- Crozierben van - mondta -, és egész nap ott is lesz a Red Feather Pointban. Ott van mindjárt a Lee Roadnál, a folyó északi partján. Könnyen megtalál.

Tudtam, hogy nem lesz az olyan könnyű. Az aszszony által említett vidék egy olyan része Virginiának, ahol gyakorlatilag csak méntelepek találhatóak, azok pedig - oszintén megvallva - az én szememben mind egyformák. Kértem, hogy azért legalább néhány támpontot adjon.

- Hát épp szemben a börtönnel, a folyó túlpartján. Ez az a börtön, tudja, ahol a rabok tejgazdaságokban meg ilyen helyeken dolgoznak. Biztos tudja, hogy hol van.

Sajnos tudtam. Többször jártam már ott, mindig olyankor, mikor egy-egy elítélt fölakasztotta magát a cellájában, vagy megölt egy másikat. A kovács felesége megadta a farm telefonszámát, és odaszóltam, hogy mehetnek-e. A lovakkal foglalkozó emberek körében nemritkán tapasztalható fölényteliségre adták, hogy a legkevésbé sem érdekli őket, hogy mi járatban vagyok, de közölték, hogy a kovácsot a csurben találom, ami egy zöld épület. Visszamentem a hálószobába, és átöltöztem: teniszblúzt, farmernadrágot és bakancsot vettem, aztán felhívtam Marinót.

-Ha akar, velem jöhet, de boldogan megyek egyedül is - mondtam.

Hallatszott a tévéje harsány hangja, baseballmérkőzést közvetítettek, majd koppant a telefonkagyló, mert Marino letette valahova. Végül meghallottam a szuszogását.

- Csak úgy nézem - mondta.

- Tudom - feleltem. - Én is fáradt vagyok.

- Adjon nekem fél órát.

- Magáért megyek, azzal is spórolunk egy kis időt - ajánlottam.

-Jó.

Marino a James folyótól délre lakik egy nem olyan rég még ligetes környéken, amelyet mostanában taroltak le a Midlothian Turnpike nevére, nagyáruházakkal és üzletekkel teli bevásárlóközpont kedvéért, ahol a kézfegyverektől a Buliét burgerekig minden kapható, és kocsimosatáskor választhat az ember, hogy viaszozással vagy anélkül kéri. Marino kis fehér, alumíniumfalú háza a Ru-

ther Roadon áll, egy kohajításnyira a Bon Air Cleanerstól és a Ukroptól. A ház előtt egy nagy amerikai zászló leng, a kertjét drótháló kerítés futja körbe, a lakókocsija pedig egy két végén nyitott, fézszeru garázsban áll a ház mellett.

A napfény megcsillogtatta a ház minden szögletén végigfutó karácsonyi lámpafüzérek. A sokszínu és persze nem bekapcsolt izzók indái még a bokrokat és a fákat is befönték. Több ezer lehetett belőlük.

-Még mindig nem hiszem, hogy kint kellene hagynia ezeket a lámpafüzérek - mondtam ezúttal is, mikor ajtót nyitott.

- Hát igen. Akkor szedje le őket, aztán hálaadás-kor rakosgassa vissza - felelte, mint mindig. -Van magának fogalma, meddig tartana? Foleg hogy minden évben hozzátódom.

Megszállottsága már eljutott arra a fokra, hogy külön biztosítéktáblát kellett beszereznie a karácsonyi dekorációhoz, amely a teljes kivilágításkor nemcsak egyszeru lámpasorokat rajzolt ki, hanem a nyolc rénszarvas vontatta szánon ülo Téalapót, vídám hóembereket, csíkos nyalókákat és játékokat is, s mindehhez Elvis Presley zengett karácsonyi dalokat az udvaron fölszerelt hangszórókban. A díszítmény akkora fényességet árasztott, hogy már kilométerekről látni lehetett, és a ház belekerült a Richmond nevezetességeit felsoroló hivatalos kiadványba. Még ma sem értem, hogy lehet, hogy egy ilyen emberkerület nem zavar az odatóduló autók meg a heccelodo részegek végtelen sora.

- Még mindig föl nem foghatom, mi ütött magába - mondtam, mikor beszállt mellém a kocsiba. - Két éve még eszébe se jutott volna ilyesmi, és akkor egyszer csak kapja magát, és karneváli kocsivá tupírozza a házát. Félttem magát. Az elektromos tüzveszélyéről nem is beszélve. Igen, tudom, kifejtette már a véleményét erről, de még mindig meg vagyok gyozodve, hogy...

-Talán én is meg vagyok gyozodve.

Becsatolta a biztonsági övét, és cigarettát vett elő.

- Maga mit szólna hozzá - kérdeztem -, ha én dekorálnám így ki a házamat, és aztán egész évben úgy hagynám?

- Ugyanazt, mintha venne egy lakókocsit, beleállítaná egy mobil kerti medencébe, és mindehhez álló nap Bojangles sütiket enne. Azt hinném, hogy elment a józan esze.

- És igaza is lenne.

- Nézze... - mondta cigarettáját forgatva Marino.

- Talán már eljutottam arra a pontra az életben, amikor már nem érdekel. Füttyülök rá, hogy mások mit mondanak. Én is csak egyszer élek, és még csak azt sem lehet tudni, meddig húzom még.

- Marino, maga kezd nagyon morbid lenni.

- Ezt nevezik realitásnak.

- A realitás pedig az, hogy ha maga meghal, az Intézetbe kerül, valamelyik asztalomon végzi. Azt hiszem, ennyi elég ahhoz, hogy egy ideig még ne hagyja itt ezt az árnyékvilágot.

Elhallgatott, az utat nézte. A 6-os úton mentem, Goochland megyén keresztül, ahol suru erdok bo-

rítják a tájat, és néha kilométereken át nem látni másik kocsit. Tiszta volt a reggel, de érezhetően páras melegre lehetett számítani. Bádogteteje, takaros verandája, egyszerű házakat láttunk, a legtöbb udvaron madáritató is állt. Zöldalmafák hajoltak bütykös ágaikkal földig, a napraforgók mintha imádkoztak volna, lehorgasztották súlyos fejüket.

-Tudja, mi az igazság, doktorno? - szólalt meg ismét Marino. - Szerintem ez valami elöjel. Állandóan úgy látom, hogy fogy az idom. Végiggondolom az életemet, és hát sok mindent csináltam. Ha mostantól egy szalmaszálat se tennék keresztbe, akkor is elég volna. Úgyhogy a lelki szemeim előtt ott van egy fal, és mögötte a nagy semmi. Ott ér véget az én utam. Eltunók innen, csak az a kérdés, hogyan és mikor. Éppen ezért valahogy úgy érzem, hogy csinálhatom, amire kedvem szottyan. Nagyjából meg is tehetem. Vagy talán nem?

Nem nagyon tudtam, mit feleljek, és a karácsony idején vásári fényekkel rikító házat felidézve könnybe lábadt a szemem; örültem, hogy induláskor föl tettem a napszemüvegem.

- Ne gyártson itt nekem önbeteljesítő jóslatokat, Marino - mondtam halkán. - Ha valaki túlságosan sokat gondol valamire, elobb-utóbb elosegíti a bekövetkeztét.

- Ahogy Sparkes - válaszolta Marino.

- Hogy jön ide Sparkes?

- Talán ő is addig gondolt valamire, míg végül bekövetkezett. Tételezzük föl, hogy van egy fekete pali, aki egy csomó embernek szálka a szemében, és ezt a fekete palit gyakran elfogja a félelem, hogy azok a barmok elveszik tőle, amiye van, és annyira fél ettől, hogy a végén maga gyújtja föl az egész hóbelevancot. És közben megöli a lovait meg a barátnojét. És nem marad semmije. A biztosítás nem fogja kárpótolni azért, amit elvesztett. De még mennyire hogy nem. Akárhonnan nézi is, Sparkes ott áll megfűrödve. Vagy elvesztett mindent, amit szeretett, vagy börtönben fog megrohadni.

- Ha csak a gyűjtogatásnál maradunk - mondtam -, hajlanék arra a feltételezésre, hogy ő követte el. Ezzel szemben meggyilkoltak egy fiatal not is. És ott pusztult az összes lova. Nekem innentől kezd szétesni a kép.

- Szerintem ez megint olyan, mint az O. J. Simpson-ügy. Megint itt van egy gazdag, ismert fekete pali, és egyszer csak elvágják a fehér barátnoje torkát. Magának nem szagos egy kicsit ez a párhuzam? Muszáj rágyújtanom. Majd kifújom az ablakon.

- Ha Kenneth Sparkes gyilkolta meg a barátnojét, akkor miért nem egy olyan helyen tette, amelyikről nem rögtön ő jut az ember eszébe? - mutattam rá. - És közben miért semmisíti meg mindent, és miért intézi úgy, hogy minden nyom önmagára mutasson?

- Nem tudom, doktorno. Talán kicsúsztak a kezéből a dolgok, és minden gajra ment. Vagy esetleg nem is tervezte, hogy hazavágja a spinkót, és hogy fölgyújtja a házat.

- Én ebben a tuzesetben nem látok semmiféle elhamarkodottságot - mondtam. - Szerintem itt va-

laki nagyon is megfontoltan cselekedett.

-Vagy mázlija volt.

A keskeny utat fény- és árnyékfoltok tarkították, a telefonvezetékeken ülo madarak kottafejeket jutattak eszembe. A jegesmedvés cégéru North Pole étterem előtt elhúzva eszembe jutottak a goochlandi tárgyalások után itt elköltött ebédek, és az azóta nyugdíjba vonult nyomozók és szakértok. Az akkori gyilkosságok emléke megfakult már, mert mostanra rengeteg kavarg a fejemben. Erre és a régi kollégákra gondolva szomorúság fogott el. A Red Feather Point egy hosszú makadámút végén található, s voltaképp egy hatalmas tanya a James partján. A sima, zöld legelők fehér kerítései között kanyarogva porfelho akaszzkodott a kocsim hátuljára.

A kétemeletes, fehér faház kissé féloldalasnak látszott, mint a nem e században emelt épületek, s a vadszolovel körülszott silók is elég réginek tuntek. Távolabb, egy réten lovak bóklásztak, közelebb, a vörös salakos lovaglókör üres volt. Leállítottuk a kocsit. Bementünk a tágas, zöld istállóba, és elindultunk abba az irányba, amerrol a kalapácsütések csengése hallatszott. Elegáns lovak nyújtogatták ki kecses nyakukat az állásokból, nem is tudtam megállni, hogy meg ne simogassam egyik-másik vadászló, telivér vagy arabs bársonyos orrát. Megálltam egy kicsit becézgetni egy csikót meg az anyját; nagy, barna szemekkel méregettek. Marino tisztas távolságot tartva hessegette a legyeket.

- Nézni, az más - közölte -, de nekem boven elég az is, hogy egyszer megharapott egy ló.

Az alom- és takarmánytároló helyiségben senkit sem találtunk, gereblyék és föltekert locsolótömlök függtek a deszkafalon. Az ajtószárnyakra pokrócokat teregettek. Nem láttunk senkit, csak egy sisakos, lovaglórúhás not, hóna alatt egy angol nyereggel.

-Jó napot! - köszöntem rá. - Scarpetta doktorno vagyok, és a kovácsot keresem. Én telefonáltam.

- Arra - mutatta a no, még csak le sem lassítva lépteit. - De ha már találkoztunk: úgy veszem észre, mintha a Black Lace lázas lenne.

Rájöttem, hogy állatorvosnak néz. A túlsó ajtón kilépve ott találtuk Dorr egy zsámolyon ülve, egy nagy fehér kanca jobb mellso lábát erosen a két térde közé szorítva. Kopasz volt, válla-karja vaskos. Kovácskötényt viselt, amely elso pillantásra a gauchoúk borbol szabott, lebernyegszeru nadrágvédőjét idézte. Erosen izzadt, arcán megtapadt a por. Szöveget rángatott ki egy alumíniumpatkóból.

- Szép jó napot! - mondta. A ló hátracsapta a fülét.

-Jó napot, Mr. Dorr. Scarpetta doktorno vagyok, és bemutatom Pete Marino kapitányt. A felesége mondta, hogy itt találjuk.

Egy pillantással felmért mindkettonket.

- Hugheynak szoktak szólítani, merthogy az a nevem. Maga állatorvos?

- Nem, én igazságügyi orvos szakérto vagyok, és Marino kapitánnyal épp a warrentoni ügyön dolgozunk.

Elsötétedett a tekintete. Félrehajította a kopott

patkót, egy görbe pengéjű kést vett elő köténye zsebéből, és nekifogott trimmelni a patát. Addig csinálta, míg a fedoréteg alól elő nem tűnt a márványfehér szaru. Egy beágyazódott kavics szikrát vetett a szerszám alatt.

- Le kéne lóni az olyat, aki ilyesmit művel - morogta Dorr. Harapófogót vett elő, körbecsipegette vele a pata peremét.

- Azon vagyunk, hogy kiderítsük, ki tette - mondta Marino.

- Az én dolgom az ügyben annyi, hogy megpróbálom megállapítani a tűz áldozatának kilétét - tettem hozzá -, és hogy pontosabban tudjuk, mi is történt vele.

- Eloször is azt szeretnénk tudni, hogy mit keresett az a nő a házban - mondta Marino.

- Hallottam róla - felelte Dorr. - Fura.

Már a reszelovel munkálkodott; a kanca ingerülten vicsorított.

- Elképzelné sem bírom, mit keresett ott bárki emberfia.

- Jól tudom, hogy maga néhány napja ott járt Sparkes tanyáján? - kérdezte Marino a jegyzetkönyvébe firkálva.

- A tűz, az szombat este lett - mondta Dorr.

Drótkefével kezdte tisztogatni a patát. - A csütörtök nagy részében ott sertepertéltem. Olyan volt, mint máskor. Megpatkoltam nyolc lovat, az egyiket meg megápoltam, mert az fehércsík-kórságba esett. Az olyan, hogy a baktérium beeszi magát a pata palástja alá. Bekentem neki formaldehiddel. - Rám pillantott. - Maga biztos ismeri.

Leengedte a kanca jobb lábát, és fölemelte a balt. A kanca fölkapta a fejét, és idegesen csapott egyet a farkával. Dorr megpaskolta az orrát.

- Csak hogy legyen min gondolkoznia - magyarázta. - Rossz napja van. A ló olyan, mint a gyerek, állandóan próbára teszi az embert. Azt hisszük, szeretnek minket, pedig csak az abrak kell nekik.

Beszéd közben is elképesztő gyorsasággal húzkodta ki a patkószögeket. A kanca a szemét meregette, és megint a fogát mutogatta.

-Elofordult, hogy Sparkes hölgyvendéget fogadott, mikor maga ott dolgozott? - kérdeztem. - Nem járt nála egy szokatlanul magas, hosszú szőke hajú, gyönyörű nő?

- Nem. Amikor én ott voltam, a lovakkal foglalkoztunk. Segített, amit bírt. Tisztára bolondja a lovaknak.

Megint a patakést vette a kezébe.

- Beszélnek mindenfélét az emberek, hogy mekkora szoknyavadász - folytatta -, de én sose tapasztaltam. Inkább olyan magának valónak láttam. Eleinte még meg is lepott, mert tudom, kicsoda.

- Mióta jár hozzá? - kérdezte Marino kissé előrébb lépve, mintegy jelezve, hogy ő irányítja a dolgokat.

- Lehet már vagy hat éve. - Dorr elvette a ráspolyt. - Havonta kétszer.

-Amikor a tűz előtti csütörtökön látta, nem mondott magának valami olyasmit, hogy külföldre készül?

- Dehogynem. Épp azért mentem pont aznap, mert másnap utazott Londonba. Az embere lelépett, és mikor átmentem, Sparkeson kívül nem volt ott senki se.

- A nyomok szerint az áldozat egy régi kék Mercedesen érkezett. Látott azelőtt ilyen kocsit a tanyán?

Dorr visszaült a zsámolyára, maga mellé húzta a patkolóládát, és fölemelte a ló jobb hátsó lábát.

- Nem emlékszek ilyen kocsira. - Megint félrehajított egy patkót. - Ilyenre, amit mond, nem emlékszek. Na! Te...!

A kissé megingó ló tomporának feszítette a tenyerét.

- Rossz a lába - közölte.

- Mi a neve? - kérdeztem.

- Molly Brown.

- Maga nem erre a vidékre valósi? - kérdeztem; a kiejtésén érezhető volt.

- Florida déli részibe születtem. Ott is nevelkedtem.

- Én is. Miamiában.

- Az annyira délre esik, hogy az már Dél-Amerika.

12.

Egy vadászkapó sündörgött elő, végigszimatozta a földre került patadarabokat. Molly Brown kecses mozdulattal a patazsámolyra helyezte a lábát, mintha egy pedikúrszalomban volna.

- Nézze, Hughey - mondtam. - Ennek a tuzesetnek a kapcsán nagyon sok kérdés merül fel. Van egy halott, pedig elméletileg senki sem tartózkodhatott Sparkes házában. Az én dolgom annak kiderítése, hogy mit keresett ott az a no, és miért nem menekült ki, amikor még tehetett volna. Lehet, hogy a tuz előtt maga járt utoljára a tanyán. Arra kérem magát, eröltesse meg az emlékezetét, hogy nem tapasztalt-e bármi szokatlant aznap. Bármit.

- Például hogy nem folytatott-e valakivel bizalmas telefonbeszélgetést Sparkes - mondta Marino.

- Nem tunt úgy, hogy vendéget vár? Nem említette magának a Claire Rawley nevet?

Dorr felállt, és megpaskolta a ló tomporát, én azonban ösztönösen hátrébb húzódtam az eroteljes hátsó lábaktól. A kopó hirtelen csaholni kezdett rám, mintha csak akkor vett volna észre.

- Gyere ide, kutyus!

Lehajoltam, és felé nyújtottam a kezem.

- Látom, doktornó, hogy maga nem fél a lótól. A Molly ezt megérzi. - Maga viszont - fordult Marino felé - tart tőlük, és azt is megérzik. Csak hogy tudja.

Elindult, mi meg utána. Marino egészen a falhoz simult, mikor egy jó tizennégy markos ló mögött kellett elmenni. A kovács átkerült az istálló túloldalára, ott állt a kocsija, egy vörös furgon, amelynek hátsó része muhelyként volt kialakítva; a tuzhöz propán-bután gázpalackot használt. Elfordított egy kapcsolót, mire elobukkant egy kék láng.

- Mollynak nem valami jó a lába - magyarázta - ,

úgyhogy karmokat csinállok neki a patkóira, hogy jobban tartsanak. Olyasmi, mint az embernek az ortopéd cipo. - Egy fogóval a lángra tartott egy alumíniumpatkót.

- Ha nincsen elomelegítve, ötvenet számlálok rá - folytatta; hevülő fém szaga érződött. - Különben harminc is elég. Az alunak nem változik a színe. Fölmelegítem egy kicsit, hogy nyújtható legyen.

Odavitte a patkót az üllöhöz, és lyukakat ütött bele. Kialakította és ellapította a körmöket. A sorját köszöruvel szedte le, olyan volt a hangja, mint egy eros Stryker-furészé. Az az érzésem támadt, hogy Dorr szándékosan húzza az idot: részint, hogy legyen ideje átgondolni a mondandóját, részint, hogy megtudja tőlünk azt, amire kíváncsi. Semmi kétségem nem volt afelől, hogy szíve-lelke Kenneth Sparkeshoz húzza.

- Ha senki másnak, de az illeto no családjának joga van tudni - mondtam neki. - Közölnöm kell velük a halálhírt, de nem tehetem, amíg meg nem bizonyosodom arról, hogy ki az illeto. A család pedig megkérdezi, mi történt vele. Tudnom kell.

Dorr nem reagált. Visszamentünk vele Molly Brownhoz, amely idoközben elpottyantott két-három lócitromot. Dorr ingerülten félresöpörte egy vedlett sepruvel. A kopó közben hol ide, hol oda szaladt, szimatolt.

- Az a helyzet - mondta Dorr -, hogy a lovak leg-erosebb védekezése a futás. - Megint a térde közé szorította a ló jobb mellsó lábát. - Bármennyire azt képzelem is az ember, hogy szeretik, legszívesebben világgá szaladnának tole.

Nekifogott bekalapálni a patkószögeket.

- Ilyen az ember is, ha sarokba szorítják - fuzte hozzá.

- Remélem, nem érzi úgy, hogy én sarokba akarom szorítani - mondtam a kopó nyakszirtjét masszírozva.

Dorr egy fogóval elhajlította a szögek hegyes végét, és simára reszelte az éleket. Ezúttal sem markodta el a választ.

- Ho, te...! - szólt rá Molly Brownra; a fém és a trágya szaga megülte a levegot. - Az, hogy maguk idejönnek és elvárják, hogy higgyek is maguknak, az valami olyasmi, mintha maguk azt hinnék, hogy meg bírják patkolni ezt a lovat.

- Nem veszem rossz néven, ha így érzi - mondtam.

- Hogy én megpatkoljam ezt a lovat? - szólalt meg Marino. - Olyan isten nincs. Eszembe se jutna.

- Ezek képesek a foguk közé kapni és elhajítani. Rúgnak előre, rúgnak hátra, az ember szemibe csapnak a farkukkal. Ha csak egy pillanatra is úgy érzik, hogy ok az urak, máris kész a baj.

Dorr a derekát dörzsölgetve fölegyenesedett, és visszament a következő patkóért. Követtük.

- Nézze, Hughey - mondta menet közben Marino -, én csak azért kérem magát, hogy segítsen, mert az az érzésem, hogy akar. Maga szerette azokat a lovakat. És egy ember is meghalt.

A kovács a kocsí oldalához ment, és benyúlt egy

rekeszbe. Új patkót vett elő, megfogta a fogóval.

- Én csak a magam elméletit bírom elmondani - felelte.

A lángra tartotta a patkót.

- Csupa fül vagyok - mondta Marino.

- Szerintem ezt profi muvelte, és a no is benne volt, csak valamiért nem bírt kijutni.

- Szóval maga szerint a no gyújtogató volt.

- Vagy a társa. De pórul járt.

- Miből gondolja? - kérdeztem.

Dorr az ülőszékbe szorította a patkót.

- Hát abból, hogy a Sparkes életvitele sokaknak csípi a szemét, főleg a nácista fajtáét - válaszolta.

- Még mindig nem világos előttem, miből gondolja, hogy a no benne volt - ösztökélte Marino.

Dorr kinyújtózta a derekát, és körögni kezdett a fejével; meg-megreccsent a nyaka.

- Lehet, hogy aki csinálta, nem tudta, hogy a Sparkes utazni készül - felelte -, és kellett neki egy lány, hogy kinyissa neki az ajtót. Esetleg egy olyan lány, akivel együtt szédelt.

Hagytuk, hadd beszéljen.

- A Sparkes nem az a fajta, aki elküldi az ismerőseit a házától, ha az beállít. So szerintem túlságosan visszahúzódó, és barátságosabb is a kelleténél.

A kalapálás és a köszönet mintha hangsúlyozta volna a haragját, a patkó pedig mintha figyelmeztetőleg sziszegett volna, mikor megbuktatta egy vödör vízben. Szótlanul visszament Molly Brownhoz, megint elhelyezkedett a zsámolyán, fölllesztette az új patkót, reszelovel lesimította a sorját, aztán elovette a kalapácsot. A kanca ficánkolt egy kicsit, de inkább unottnak tunt.

- Mondhatok még egy dolgot, ami szerintem stimmel az én elméletemmel - mondta munka közben Dorr. - Mikor csütörtökön odavoltam a tanyán, állandóan ott röpködött a fejünk fölött egy helikopter, csinálta a lármát. Arrafele nem szoktak repülőre permetezni, úgyhogy nem is értettük a Sparkesszal, azt hittük, eltévedt, vagy hogy valami baj van, és leszállóhelyet keres. Ott berregett nekünk vagy egy negyedórát, aztán elröpült északra.

- Milyen színu volt? - kérdeztem, mert eszembe jutott egy helikopter, amelyet ott jártamkor láttam.

- Fehér. Mint egy fehér szitakötő.

- Olyan kis dugattyús motoros? - kérdezte Marino.

- Nem nagyon értek én ezekhez a kereplőkhöz, de igen, olyan kicsi. Kétüléses, ha jól láttam. Szám az nem volt rajta. Nem is nagyon értettem, mit keres ott. Mintha felderítőútra vagy mire jött volna.

A kopó félig lehunyta a szemét, és a cipőre fektette az állát.

-Addig még sose látott a tanya körül helikoptert?

- kérdezte Marino. Láttam rajta, hogy o is emlékszik a fehér helikopterre, de nem akarja mutatni, mennyire fölkeltette érdeklődését a dolog.

- Nem én. Warrentonban nem lelkesednek a helikopterekért. Riogatja a lovakat.

-Van arrafelé a környéken egy kis reptér, egy repülőcirkusz - meg sok kis privát leszállópálya - je-

gyezte meg Marino.

Dorr megint főlegyenésedett.

- Elmondtam maguknak mindent, amit tudtam - mondta.

A hátsó zsebéből egy tarka kendőt kapott elő, és megtörölte az arcát.

- Elmondtam mindent. A szentségét, szétmegy a derekam.

- Egyet azért áruljon még el - mondta Marino. - Sparkes egy befolyásos, sokat nyüzsgő figura. Idonként bizton használ helikoptert. Például hogy kijusson a reptérre, hiszen az a tanya a semmi közepén fekszik.

- Persze, előfordul, hogy leszállnak - mondta Dorr.

Gyanakvóan méregette Marinót.

- Olyan is, mint az a fehér, amit legutóbb látott? - firtatta az.

- Mondtam már, hogy sose láttam azelőtt.

Molly Brown megint rántott egyet a kötofékjén, és ránk villantotta hosszú, sárga foltos fogait.

- Egyvalamit azért még mondanék - folytatta Dorr. - Ha azért jöttek, hogy a Sparkesra kenjék, hát ne szaglásszanak nekem itten még egyszer.

- Senkire sem akarunk semmit rákenni - válaszolta Marino; látszott rajta, hogy ő is kezdi megelégedni a dolgot. - Csak az igazságot szeretnénk kideríteni, az meg, ahogy mondani szokás, magáért beszél.

- Az jó volna, már csak a változatosság kedvéért is - mondta Dorr.

Beültünk a kocsimba, és elindultunk hazafelé. Mélyen föl voltam kavarva. Próbáltam elrendezgetni magamban, mi az, amit tudok, és mi az, amit hallottam. Marino idonként elejtett egy-egy megjegyzést, de minél jobban közeledtünk Richmondhoz, annál inkább elkomorodott. Épp bekanyarodtam a háza elé, mikor megszólalt a csipogója.

- Nekem ez a helikopter sehogy se stimmel - mondtam. Leálltam a kocsija mögött.

- Lehet, hogy semmi köze az egészhez.

Ez a lehetőség is fennállt.

Marino a csipogójára nézett.

- Ez meg mi a rosseb? Úgy néz ki, van valami. Talán jobb volna, ha maga is bejönne.

Ritkán jártam Marino házában, emlékezetem szerint ezt megelőzően legutóbb az ünnepek idején, mikor beugrottam hozzá egy házi sütetű vékonyával meg egy éthordóra való különleges gulyással. Persze már javában ragyogtak harsány lámpafűzőrei, de még a ház belseje is tele volt aggatva velük, és volt egy roskadásig feldíszített fenyőfája is. Eszembe jutott egy kis villanyvonat, amelyik körbe-körbe járt sínjein egy hóval lepelt, karácsonyi hangulatot árasztó városka körül. Marino valódi virginiai rézelejével főzött tojáslikorral kínált, utána nem is lett volna szabad kocsiba ülnöm.

Most homályosnak és kopárnak érződött az ott-hona, a nappaliban a nagy rongyszonyeg közepén egy állítható támlájú karosszék állt, a kedvence. A kandallópárkányon az évek során nyert teketrőféái sorakoztak, és a legszebb bútordarabja egy nagy

képernyős tévé volt. Kimentem vele a konyhába, végigsiklott a szemem a zsíros gáztuzhelyen, a dugig tele szemetesedényen és mosogatón. Meleg vizet engedtem, fogtam egy szivacsot, és mialatt Marino tárcsázott, nekiálltam mosogatni.

- Ne! - súgta a kagyló mellől.

- Valakinek muszáj.

-Na! - szólt a kagylóba. - Marino vagyok. Mi van?

Sokáig, feszült figyelemmel hallgatott, homloka ráncokba gyurodott, az arca pedig egyre vörösebb lett.

A tényérokkel kezdtem, rengeteg volt belőlük.

- És mennyire alaposan vizsgálják? - kérdezte Marino. - Nem, úgy értem, biztos, hogy ült is valaki azon a széken...? Igen? Tényleg? És biztos, hogy most ok csinálták? Igen... Jó. Senki sem emlékszik. Ez az egész mocskos világ tele van olyan emberekkel, akik semmire sem emlékeznek, meg semmit sem láttak...

Gondosan leöblítettem a poharakat, és egy konyharuhára tettem őket száradni.

- Az a poggyászhistória szerintem is fölvet néhány kérdést - mondta Marino.

Marino utolsó csepp mosogatószerét is elhasználtam, kénytelen voltam egy összeszáradt szappannal folytatni, amit a mosogató alatt találtam.

- Ha már itt tartunk - folytatta Marino -, próbáljátok meg azt is kideríteni, hogy minek röpködött egy fehér helikopter Sparkes tanyája fölött. - Szünet. - Lehet, hogy elotte, de utána mindenképp, mert mikor a helyszínen jártam, a tulajdon két szememmel láttam.

Megint elhallgatott. Nekifogtam az evoeszközöknek, aztán Marino legnagyobb meglepetésemre így folytatta: - Mielott leteszem, akarsz beszélni a nagynénéddel?

Megállt a kezem a levegőben, úgy meredtem rá.

-Tessék.

Átnyújtotta a kagylót.

- Kay néni!

Lucy legalább annyira meglepettnek hangzott, mint amilyen én voltam.

- Mit keresel te Marinónál? - kérdezte.

- Mosogatok.

-Hogy mit...?

- Minden rendben? - kérdeztem.

- Majd Marino elmondja. Utánanézek annak a fehér helikopternek, valahol muszáj volt tankolnia. Esetleg bejelentkezett a leesburgi irányításnál, bár nem hiszem. Mennem kell.

Letettem. Hirtelen úgy éreztem, megelőztek. Dühös lettem, de még csak abban sem voltam biztos, miért.

- Azt hiszem, doktornó, Sparkes nyakig ül a trutyiban - mondta Marino.

- Mi történt?

- Kiderült, hogy a tüz elotti nap kiment a Dullesre a fél tízes járáshoz, be is csekkolta a boröndjét, de Londonban nem vette föl. Ez azt jelenti, hogy esetleg feladta a poggyászát, a kapunál odaadta a jegyét az utaskíséronek, de aztán sarkon for-

dult és elhúzott a reptérről.

- A nemzetközi járatokon megszámlolják az utasokat - jegyeztem meg. - Észrevették volna, hogy nincs a gépen.

- Lehet. De ha ez a pali nem lenne olyan rafinált, nem vitte volna ennyire.

- Marino...

- Nyugalom. Hadd mondjam végig. Sparkes azt mondja, hogy mikor a gépe másnap reggel kilenc-negyvenötkor leszállt a Heathrow-n, már várták a biztonságiak. Mármint szombaton kilenc-negyvenötör. És ez londoni idő, ami azt jelenti, hogy nálunk még csak hajnali háromnegyed öt volt. Na szóval, megmondták neki, hogy leégett a tanya, mire rögtön felszállt egy washingtoni United-járatra, és hagyta a francban a csomagját.

- Ha valaki nagyon izgatott, elofordulhat - vélekedtem.

Marino összehúzott szemmel nézte, mit csinállok. A mosogató peremére tettem a szappant, és megtöröltem a kezemet.

- Már eddig is épp eléggé a pártját fogta, doktorno.

-Téved. Én csak igyekszem objektívabb lenni annál, ameddig mások hajlandóak elmenni. És a heathrow-i biztonságiak csak emlékeznek rá, hogy szóltak neki, mikor leszállt a gépről.

- Eddig nem. Egyébként még az sem derült ki, hogy ok hogyan szereztek tudomást a tuzrol. Sparkes persze mindent meg tud magyarázni. Azt mondja, hogy mikor utazik, a biztonságiak mindig külön odafigyelnek rá, és várni szokták a kapunál. A tuzeset állítólag már szerepelt a kora reggeli londoni hírekben, és az a pali, valami üzletember, aki vel Sparkesnak találkoznia kellett, fölhívta a British Airways, és szólt nekik, hogy amint Sparkes leszáll, közöljék vele, mi történt.

- És beszélt már valaki azzal az üzletemberrel?

- Még nem. Ne felejtse el, hogy ez Sparkes mondókája. Nem szívesen közlöm magával, doktorno, de ne higgye, hogy bizonyos emberek nem volnának hajlandóak hazudni Sparkes érdekében. Ha ez az egész az o muve, garantálom, hogy kínos gondossággal kitervelte. És akkor még ott van az is, hogy mikor kiért a Dullesre a londoni géphez, a tuz már égett, és az a no meghalt. És ha meggyilkolta a not, és utána beállított valamilyen időzítot, hogy a tanya azután gyulladjon ki, miután o elment?

- Emellett semmi sem szól - mondtam -, és nem is támasztja alá semmi. Ilyesmit nem is igen tudunk föltámi, kivéve ha a laborban elokerül valami, ami arra utal, hogy valamilyen távirányítású detonátorral okozták a tuzet.

-Manapság minden lakás tele van időzítoként használható ketyerékkal. Van ébresztoóra, videomagnó, számítógép, digitális óra... Minden.

- Ez igaz - feleltem -, de valaminek akkor is be kell lobbantania a robbanóanyagot, kell valamiféle gyutacs, szikra, vezeték vagy tuz. Egyébként ha nincs több mosogatnivaló, távoznék - mondtam kimérten.

- Énrám ne legyen pipa - mondta Marino. - Re-

mélem, tudja, hogy nem én kavartam ezt a balhét.

Elindultam, de az ajtónál megálltam és ránéztem. Vékony szálú, osz tincsek tapadtak izzadó koponyájára. Sejtettem, hogy a hálószobája tele lehet szanaszét dobált szennnyessel, és ha millió évig takarítana is utána valaki, akkor sem érne soha a végére. Eszembe jutott Doris, a felesége, és jól el tudtam képzelni, milyen alázattal szolgálhatott egészen addig, míg el nem hagyta, és bele nem szeretett egy másik férfiba.

Mintha rossz vért kapott volna egyszer egy vérátömlesztéskor: bármennyire tele volt is jó szándékkal, bármilyen ragyogóan végezte is a munkáját, állandó és szörnyu harcban állt a közvetlen környezetével; félt volt, hogy lassan belepusztul.

-Tegyen meg nekem valamit - mondtam; már a kilincsen volt a kezem.

Ingujjával végigtörölte a homlokán, és elvette a cigarettáját.

- Ne biztassa Lucyt elhamarkodott következtetésekre - mondtam. - Maga éppolyan jól tudja, mint én, hogy ez az ügy a helyi rendőség problémája. Ez ottani ügy, Marino. Nézetem szerint még csak nem is sejtjük, mi ez az egész história. Úgyhogy egyelőre még ne feszítsünk keresztre senkit.

- Megáll az agyam - mondta Marino. - És mindezt azok után, hogy az a tróger egypárszor már piszkosul rászállt magára. Most meg hirtelen szent lett?

- Nem mondtam, hogy szent. Oszintén szólva egyetlen szentet sem ismerek.

- Sparkes, a nok bálványa - mondta Marino. - Ha nem ismerném magát ennyire, azt hinném, bukkik a palira.

- Ezt válaszra se méltatom.

Kimentem a verandára; eros kísértést éreztem, hogy az orrára csapjam az ajtót.

- Aha - dűnnyögte. - Mindenki ezt mondja, akinek van valami a füle mögött.

Utánam lépett.

- Ne higgye, hogy nem veszem észre, mikor van fasírtban Wesleyvel...

A szemébe néztem, és mutatóujjamat mint egy pisztolyt szögeztem a mellének.

-Egy szót se többet! - figyelmeztettem. - Ne üsse az orrát a magánéletembe, és ne merje kétségbe vonni a szakmai pártatlanságomat. A keserűségbe vonni a szakmai pártatlanságomat. A keserűségbe vonni a szakmai pártatlanságomat. A keserűségbe vonni a szakmai pártatlanságomat. A keserűségbe vonni a szakmai pártatlanságomat.

Leléptem a verandáról, és beültem a kocsimba. Szándékolt lassúsággal és megfontoltsággal kitolattam. Rá se néztem, mikor gázt adtam.

13.

Viharral érkezett a hétfo reggel, heves szellőkéséssel és záporosovel korbácsolta a várost. Gyorsan csápoló ablaktörlokkal és páramentesítésre állított légkondicionálóval hajtottam végig az utakon. Mikor a fizetokapuhoz érve letekertem az ablakot, hogy bedobjam a pénzt, egy pillanat alatt ronggyá ázott a kosztümkabátom ujja, és mintha ez nem lett volna elég, az Intézethez érve két halottaskocsit ta-

láltam a kapualjban, és kénytelen voltam kint parkolni. Az a tizenöt másodperc, ami alatt a kocsimtól a hátsó ajtóig értem és kinyitottam a zárat, betetozte büntetésemet: borig áztam. Csurom víz lett a hajam, a cipom cuppogott.

Benéztem a portára, belekukkantottam a naplóba, hogy mi jött az éjjel. Egy csecsemo meghalt a szülei ágyában. Egy idos asszony állítólag öngyilkossági szándékkal bevett egy marék gyógyszert, és természetesen megint volt egy drogos ügy is: az utóbbi idokban egyre civilizáltabb és egészségesebb belterület pereméről, egy lakótelepről. Richmond az Egyesült Államok egyik legveszélyesebb városa: a nem egészen negyedmillió lakos közül egy év leforgása alatt átlagosan százhatvan lesz gyilkosság áldozata.

A rendőrséget szidták, de még engem is, ha az általam vezetett intézet kimutatásai nem feleltek meg a politikusok elvárásainak, vagy ha a vádlottak csak hosszabb idő elteltével kerültek bíróság elé. Mindig megdöbbenett a dolog irracionálitása, mivel úgy tapasztaltam, hogy a hatalmon lévőknek sose jut eszükbe, hogy létezik megelőzés is, amely végső soron az egyetlen eszköz a halált hozó járványok megfékezésére. Jobb a gyermekbénulás elleni védőoltás, mint a baj megtörténte után próbálni orvosolni a tragédiát.

Bementem az öltözőbe, mert máris átfáztam. Sietve kibújtam tapadós kosztűmömből és blúzomból, és belekínlódtam magam a mutosruhába, ami - úgy tapasztaltam - mindig annál keservesebben megy, minél jobban sietek. Fölvettem egy köpenyt, egy törülközővel átdörzsöltem és csak úgy az ujjaimmal átfésültem a hajamat. Nyugtalan, fáradt arc nézett vissza rám a tükörből. Alig ettem és keveset aludtam az utóbbi időben, és a szokásosnál kevésbé fegyelmezetten bántam a kávéval és az alkohollal. Látszott a szemem környékén. Igaz, jórészt a Carrie Grethen felidézte tehetetlen düh és félelem okozta. Sejtelmünk sem volt, merre bujkálhat, de a gondolataimban mindig ott lapult valahol.

Bementem a pihenőhelyiségbe, ahol a kávéfőző tartózkodó Fielding épp herbateát főzött. Egészségmániája nem hangolt jobb kedvre. Több mint egy hete nem tornáztam már.

-Jó reggelt, Scarpetta doktornő! - köszönt derusen.

- Reméljük, az lesz - feleltem a kávésedényért nyúlva. - Úgy látom, nincs túl sok dolgunk, úgyhogy magára bízom, és legyen szíves, vezesse le az értekezletet, nekem rengeteg a dolgom.

Fielding üdének és frissnek hatott: sárga, kettős kézelőjű ing, tarka nyakkendő és élesre vasalt fekete nadrág volt rajta. Még a cipője is ragyogott, mivel velem ellentétben sose hagyta, hogy a körülmények megakadályozzák az önmagáról való gondoskodásban.

-Nem tudom, hogyan csinálja, Jack - néztem végig rajta. - Magának sosincs rosszkedve, maga soha nem ideges... Nem vágyik néha egy kis csokoládéra, egy cigarettára vagy egy whiskyre?

- Amikor magam alatt vagyok, hajlok rá, hogy

túlhajtsam magam. - Ivott egy korty teát, a felszál-
ló páraoszlopon át nézett rám. - Olyankor szoktam
megsérülni.

Elgondolkozott.

- Most, hogy így belegondolok, azt hiszem, a leg-
rosszabb tulajdonságom az, hogy kiabálok a felesé-
gemmel meg a gyerekekkel. Meg ürügyeket kere-
sek, hogy ne kelljen otthon lennem. Érzéketlen tus-
kó vagyok, és egy ideje már utálnak is. Úgyhogy
csak ne csodáljon, mert én is önpusztító vagyok.

Azt azonban megmondom - nézett a szemembe -,
hogy ha egyszer tud idot szakítani kocogásra, ke-
rékpározásra, néhány fekvőtámaszra és esetleg egy
kis tornára is, csodát fog látni. - Elindult kifelé. -
Tudja: a test természetes morfinjai.

- Köszönöm! - kiáltottam utána; már bántam,
hogy megkérdeztem.

Alig ültem le az asztalomhoz, mikor kontyba tu-
zött hajjal megjelent Rose. Jól szabott kék kosz-
tümjében igazgatónőnek is elment volna.

- Nem tudtam, hol jár - mondta, s néhány mag-
nóba diktált és átírt jelentést tett a papírtorony te-
tejére. - Most keresték telefonon az ADTI-tól.

McGovern.

- Igen? - mondtam minden érdeklődés nélkül. -

Megmondta, milyen ügyben?

- Azt mondta, hogy a hétvégén Washingtonban
járt, és szeretne beszélni magával.

- Mikor és miről?

Nekifogtam leveleket aláírni.

- Hamarosan itt lesz - felelte Rose.

Meglepetten fölkaptam a fejem.

-A kocsijából telefonált - magyarázta Rose. -Azt
mondta, Kings Dominionnál jár, és húsz-harminc
perc múlva itt lesz.

- Akkor fontos ügy lehet - dűnnyögtem, és kinyi-
tottam egy diadossziét.

Megfordultam a karosszékemmel, levettem a mu-
anyag porvédót a mikroszkópról, és bekapcsoltam
a lámpáját.

- Azért ne érezze úgy, hogy most mindent félbe
kell hagynia - mondta az örökkön anyáskodó Rose.

- Nem volt bejelentve, és még csak meg se kér-
dezte, hogy tudja-e fogadni.

A tárgyasztalra csúsztattam egy lemezt, és a len-
csén át vizsgálgatni kezdtem egy hasnyálmirigy-
metszetet. Az összezsugorodott, rózsaszín sejtek
olyanok voltak, mintha üvegből lettek vagy megég-
tek volna.

- Nagyon gyorsan megjött a toxikológiája -
mondtam Rose-nak, miközben egy másik tárgyle-
mezt tettem a mikroszkópasztalra. - Csak az ace-
tonja nem. Az az elégtelen glukózlebontás terméke.

A vesék proximális kanyarulat csatornáit bélelo
sejtek hiperozmoláris vakuolizáció jeleit mutatják.
Vagyis a normális rózsaszín, négyzet alakú sejtek
helyett felpuffadt, üres sejtek láthatók.

- Megint Sonny Quinn - mondta szomorúan
Rose.

- Itt a kórtörténete... Acetonos lehelet, súlyvesz-
teség, szomjúságérzet, gyakori vizelet. Semmi
olyasmi, amit inzulinnal ne lehetett volna helyre-

hozni. Nem mintha nem hinnék az imában, dacára annak, hogy mit mondott a család a riportereknek.

Sonny Quinn egy tizenegy esztendős fiú volt, apja-anyja a scientológia híve. Két hónapja halt meg, s noha a halála oka felől semmilyen kétség nem merült fel - bennem legalábbis nem -, a további vizsgálatokig és elemzésekig nem mondtam ki a végső szót. Rövidre fogva: a gyerek azért halt meg, mert nem kapott megfelelő gyógyszeres kezelést. Szülei hevesen tiltakoztak a boncolás ellen. Kihívták a tévéseket, és azzal vádoltak, hogy a vallásuk miatt üldözöm őket, és megcsonkítom a gyermekük holttestét.

Rose már jó néhányszor elszenvedte az ügygel kapcsolatos kifakadásaimat. Most megkérdezte: - Fel akarja hívni őket?

- Ehhez az akaratnak semmi köze. Igen.

Belelapozott Sonny Quinn vastag dossziéjába, és egy papírlapra lefirkantott egy telefonszámot.

- Sok szerencsét! - mondta, és átment a maga szobájába.

Remego szívvel tárcsáztam.

- Mrs. Quinn? - kérdeztem, mikor egy nő belehallózott.

- Igen.

- Dr. Kay Scarpetta vagyok. Megjöttek Sonny laboreredményei...

- Nem gyötört még minket eleget?

- Azt hittem, szeretnék tudni, miben halt meg a fiuk.

- Maga nekem ne mondjon semmit az én fiamról! - csattant rám az asszony.

Hallatszott, hogy valaki átveszi tőle a kagylót; mint egy gozkalapács, úgy vert a szívem.

- Quinn vagyok - mondta a férfi, aki a vallásszabadságot emelte maga elé pajzsként, és akinek ennek folyományaként meghalt a fia.

- Sonny halálát hevenyen kialakuló cukorbetegség következtében fellépő ketoacidózis kiváltotta akut tüdőgyulladás okozta. Oszinte részvétem.

- Ez valami félreértés. Valami hiba történt.

- Ez nem félreértés, Mr. Quinn, és nem történt semmiféle hiba. - Minden önuralmamot össze kellett szednem, hogy hangomban ne érződjön a düh.

- Csak javaslom, hogy ha a kisebb gyerekeiken Sonnyéhoz hasonló tünetek mutatkoznak, azonnal részesítsék őket orvosi kezelésben, és akkor nem kell még egyszer végigszenvedniük ezt a...

-Nekem egy kórboncnok nem fogja megmondani, hogy hogyan neveljem a gyerekeimet - mondta fagyosan Quinn. - A bíróságon találkozunk, asszonyom.

De még mennyire találkozunk, gondoltam, mivel tudtam, hogy a Nemzetközösség fiatalokú bunós elhanyagolása és szándékos veszélyeztetése miatt vádat fog emelni ellenük.

-Ne telefonáljon ide többé! - reccsent rám Quinn, és lecsapta.

Nehéz szívvel tettem helyére a kagylót, és észrevettem, hogy Teun McGovern áll a folyosón az ajtó előtt.

- Jöjjön be, Teun - mondtam.

- És én még azt hittem, hogy az én munkám nehéz. - Egy pillanatra a szemembe nézett, aztán fogott egy széket, odahúzta az asztalhoz, és leült velem szemben. - Tudom, hogy magának ez mindennapos teendője, de én még sose hallottam ilyet. Nem mintha nekem nem kellene családokkal beszélnem, de szerencsére nem az én dolgom, hogy megmondjam nekik, mit tett a belélegzett füst szerteik légcsövével és tüdejével.

- Ez a legnehezebb - mondtam fahangon; csak nem akart legördülni szívemről a ko.

- Maga a rossz hír hozója, akit meg akarnak ölni.

- Nem mindig - válaszoltam, de tudtam, hogy lelkem legmélyének magányában életem végéig visszhangoznak majd Quinn vádló szavai.

Rengeteg hang volt már odabent: sikolyok, dühödt és fájdalmas fohászok, itt-ott vád, amiért érinteni merészeltem a sebeket, és mert meghallgattam a vádakát. Nem akartam erről beszélgetni McGovernnel. Nem akartam közelebb engedni magamhoz.

- Még le kell bonyolítanom egy telefont - mondtam. - Nem iszik addig egy kávét? Vagy csak szuszsanjon egy percet. Biztos érdeklí, mit derítettem ki.

Wilmingtonot hívtam, az Észak-Carolina Egyetemet, s jöllehet még a kilenceshez sem ért a kismutató, a felvételi iroda vezetője már bent volt. Kínosan udvariasan, de csöppet sem segítőkészen válaszolt.

- Tökéletesen megértem, miért hívt, és biztosíthatom, hogy minden lehetséges módon szándékunkban áll segíteni - mondta -, de bírói utasítás nélkül nem tehetjük. Nem tehetjük meg, hogy csak úgy kedvünk szerint kiszolgáltassuk a hallgatóink bizalmas adatait. Telefonon végképp nem.

- Mr. Shedd, itt most egy gyilkossági ügyről van szó! - emlékeztettem. Keztem elveszíteni a türelmemet.

- Felfogtam - felelte.

Ez még így ment egy darabig. Nem jutottam semmire. Végül feladtam, letettem a kagylót, és elkedvetlenedtem McGovernre néztem.

- Igyekeznek fedezni magukat, hátha később rájuk száll a család - mondta, nem mintha én nem tudtam volna. - Csak akkor mozdulnak, ha nem engedünk nekik választási lehetőséget. Hát ez meglesz.

- Helyes - mondtam szórakozottan. - Szóval? Mi szél hozta?

- Úgy tudom, már megjöttek a laboreredmények, ha nem is az összes. Péntek este ideszóltam.

- Nekem ez új.

Bosszantott a dolog, és elhatároztam, hogy ha kiderül, hogy a nyomelemszakérto még elottem értesítette McGovernre, lekapom a tíz körmérol. Fölvettem a kagylót, és Mary Chant hívtam, az egyik fiatal szakértot, aki csak nemrég lépett be hozzánk.

- Jó reggelt! - köszöntem. - Úgy hallom, van valami jelentenivalója.

- Épp most akartam levinni.

- Ezek ugyanazok, mint amiket az ADTI-nak kül-

dött?

- Igen. Ugyanazok. Átfaxoljam? Vagy vigyem le?
Megadtam neki az irodai faxom számát. Nem éreztettem vele bosszúságomat, de azért sejteni engedtem.

- Megkérem, Mary, hogy máskor mutassa meg nekem a jelentéseit, mielőtt másoknak elküldi.

- Elnézést kérek, de a nyomozó ötkor telefonált, és már fél lábbal kint voltam az ajtón. - Hallhatólag megbánta már a dolgot.

A jelentések két perc múlva már a kezemben voltak. McGovern kinyitotta viharvert aktatáskáját, és elovette a maga példányait. Engem figyelt, mialatt olvastam. Az első jelentés annak a hártványékony fémdarabnak az elemzése volt, amelyet a halott no halántéksebéből távolítottam el. A pásztázó elektronmikroszkóppal és az energiadiszperziós röntgensugárral végzett vizsgálatok szerint a vizsgált anyag magnézium volt.

Az áldozat hajában talált megolvadt törmelékdarabkákat illetően az eredmények ugyanilyen megmagyarázhatatlanok voltak. Az FÜR, a Fourier-tanszformációs infravörös spektrométer alatt az elemi szálak különböző módon nyelik el az infravörös fényt. Ebből megállapították, hogy az anyag polimer polisziloxán, vagyis szilikon.

- Kissé furcsa, nem gondolja? - kérdezte McGovern.

- Kezdjük a magnéziummal - mondtam. - Nekem a tengervíz jut eszembe, az tele van magnéziummal. Vagy a bányák. Lehet, hogy az illető valamilyen ipari laboratóriumban dolgozott. Robbanóanyag elképzelhető?

- Ha kálium-klorid jelen van, akkor igen - válaszolta McGovern. - Akkor lehet például villanópor. Vagy ha valamilyen gyutacsról van szó, akkor RDX, abban van ólom-azid és durranóhigany. Vagy salétromsav, metil-kénsav, glicerin, ammónium-nitrát, nátrium-nitrát. Nitroglicerin, dinamit és a többi. Annyit azért hozzátehetek, hogy Pepper az ilyen robbanóanyagokat kiszimatolta volna.

- És a magnézium? - kérdeztem.

- Pirotechnika vagy petárda - felelte McGovern.

- A magnézium adja a ragyogó fehér fényt. Fáklyáknál is használják. -Vállat vont. -Az aluport általában jobban kedvelik, mert stabilabb. Illetve akkor nem, ha a magnéziumszemcséket valami olyasmivel kezelik, mint például a lenmagolaj.

- Fáklyák... - töprengtem fennhangon. - És ha az ember meggyújt egy pár ilyen, stratégiai pontokra helyezi őket, aztán lelép? Néhány percet biztosan nyer vele.

-Megfelelo éghető anyag esetén elképzelhető - bólintott rá McGovern.

-Ez viszont nem magyarázza, hogyan került a sebbe egy hó által nem érintett fémszilánk, amelyik minden jel szerint arról az éles tárgyról került oda, amivel a metszést ejtették.

- Magnéziumból nem gyártanak késeket - mondta McGovern.

- Nem is erre gondoltam. Ahhoz puha. Talán inkább az urhajózásnál használhatják, mivel ilyen

könnyu.

- Akkor viszont ötvözoanyagoknak is kell lenniük mellette.

- Igen. Térjünk át a szilikonra, mert én azt se értem, hogy az hogyan került oda. Csak arra tudok gondolni, hogy esetleg a mellében volt implantáció, de ez kizárható.

- A szilikongumit elektromosság szigetelésére, hidraulikus folyadékokban és víztaszító rétegek kialakítására használják. Itt egyik sem jön számításba, legföljebb akkor, ha volt valami a fürdoszobában. Esetleg a fürdőkádban. Valami rózsaszín... Fogalmam sincs, mi.

- Tudható már, hogy volt-e kiléposzonyeg a kád előtt? Vagy egyáltalán valamilyen gumiszeru, rózsaszín holmi a helyiségben?

- Még csak most kezdtük sorra venni Sparkeszal, mi volt a házban - felelte McGovern. - Mindenesetre azt állítja, hogy a fürdoszoba gyakorlatilag fekete-fehér volt. A márványpadló és a fal fekete volt, a mosdó, a faliszekrény és a kád fehér. A zuhanyzó ajtaja európai, nem temperált üveg, ami azt jelenti, hogy mikor a hőmérséklet elérte a kétszáz Celsius-fokot, nem hullott szét millió kis üveggolyóra.

- Akkor ez egyben azt is megmagyarázza, hogy miért olvadt szinte rá a holttestre - mondtam.

- Igen. Mintha rászívatták volna.

- Nem egészen.

- Az ajtónak réz csuklópántjai voltak, a kerete viszont fa. Ezt megerosíti az, amit találtunk, tehát a mi médiacézarunk legalább ebben hu az igazsághoz.

- És másban?

- Annak csak a magas ég a tudója, Kay.

Mintha csak most jött volna rá, hogy lazíthat, McGovern kigombolta a kosztümkabátját, de közben - mintegy ellentmondva a mozdulatai által sugalltaknak - felpillantott az órára.

- Ez egy roppant dörzsölt pasi - mondta. - Ez az egy biztos.

- És a helikopterrel mi a véleménye, Teun? Feltételezem, hogy hallott arról a kis fehér Schweitzerrol vagy Robinsonról, vagy valamilyen hasonló típusról, amit a kovács látott a tüz elotti napon. Lehet, hogy két nappal később mi is ugyanazt láttuk.

- Ez csak egy feltételezés - mondta McGovern. - Tapogatózás.

Átható tekintetet vetett rám.

- Lehet, hogy o gyújtotta a tüzet, és aztán gyorsan ki akart jutni a reptérre - folytatta. - Ezért a helikopter elozo nap földerítette a terepet, mert a pilóta tudta, hogy sötétben kell majd le- és fölszállnia. Eddig rendben?

- Rendben.

-Jön a péntek. Sparkes megöli a lányt, és felgyújtja a tanyát. Kirohan a legelore, bepattan a helikopterbe, az meg elviszi valahova a Dulles közelébe, ahol már várja a Cherokee-ja. Kimegy a reptérre, bejelentkezik, esetleg föladja a poggyászt, aztán eltunik egészen addig, amíg föl nem bukkan a Hootowl Farmon.

- És miért jelent meg a helikopter hétfon, mikor már ott kapirgáltunk a helyszínen? - kérdeztem. - Ez hogy illik a képbe?

- A piromániások szeretik nézni a musort - válaszolta McGovern. - Akár Sparkes is ülhetett abban a helikopterben, onnan is élvezhette, hogyan dolgozzuk ki a belünket. Lehet, hogy paranoid, és úgy tippelt, hogy a gépet a média helikopterének nézzük. És ez egy ideig be is jött neki.

- Mindez egyelőre pusztá feltételezés - mondtam. Eluntam McGovern fejtegetését.

Rendezgetni kezdtem a végtelen papírfolyamot. McGovern megint fürkész pillantásokat vetett rám. Végül felállt, az ajtóhoz ment, és becsukta.

- Azt hiszem, ideje, hogy elbeszélgezzünk egy kicsit - mondta. - Érzésem szerint maga nem kedvel engem. Ha megmondja az okát, esetleg így vagy úgy, de tisztázhatjuk a dolgot.

- Ha mindenáron tudni akarja, hát megmondom: nem tudom, mit gondoljak magáról. -A szemébe néztem. - A lényeg az, hogy ki-ki tegye a maga dolgát. Itt ugyanis megölték valakit.

- Maga föl akar húzni - mondta McGovern.

- Nem szándékosan, biztosíthatom.

- Gondolja, hogy nekem mindegy, hogy megölték-e valakit vagy sem? Erre céloz? Azt hiszi, eljutottam volna ebbe a pozícióba, ha fűtyülnék rá, hogy ki és miért gyújt föl egy házat?

Felgyurte a blúza ujját, mint aki verekedni készül.

- Nézze, Teun - mondtam -, nekem erre nincs idom, mert szerintem ezzel nem jutunk sehová.

- Lucy miatt csinálja. Azt hiszi, ki akarom túrni magát mellöle, vagy valami ilyesmit. Ugye errol van szó, Kay?

Ezúttal o húzott fel engem.

- Maga meg én azelőtt is dolgoztunk már együtt - folytatta -, és eddig nem volt köztünk semmi probléma. Úgyhogy fölmerül a kérdés: mi változott? Szerintem teljesen nyilvánvaló. A különbség az, hogy mialatt mi itt beszélgetünk, a maga unokahúga Philadelphiában most költözik be az új lakásába, és mostantól az én irányításom alatt fog dolgozni. Az én kezem alatt, és nem a maga védoszárnyai alatt. És magának ez piszkálja a csorét. Megmondom oszintén: a maga helyében én sem tapsolnék hozzá.

- Se a hely, se az idopont nem alkalmas erre a beszélgetésre - mondtam határozottan.

-Jó.

Felállt, és a karjára vetette a kosztümkabátját.

- Akkor menjünk valahova máshova - mondta pillanatnyi gondolkodás után. - Mielott visszamegyek Philadelphiába, ennek a végére akarok járni.

Egyelőre nem tarthattam vele, mert bátyaszeru íróasztalom, dossziéim, az elolvasásra váró újságcikkek, a kazalban tornyosuló telefonüzenet-cédulák és a levelezés nem tette lehetővé. Levettem a szemüvegemet, és megdörzsöltem az arcom. Kicsit könnyebb volt így, hogy McGovern arcvonásai elmosódtak.

- Ha hajlandó még három órát itt tölteni, elviszem magát ebédelni, de addig - felálltam -, le kell

foznöm egy halom csontot. Ha elég erős a gyomra, velem tarthat.

- Engem ezzel nem ijesz el. - McGovern örülni látszott.

McGovern nem az a fajta nő, aki hajlandó csak úgy sertepertélni valaki körül. Miután bekapcsoltam a dekompozíciós helyiség tuzhelyét, épp csak addig maradt, míg föl nem forrt a víz: akkor átment az ADTT richmondi területi központjába. Egy óra múlva váratlanul megjelent: kifulladásra, idegesen. Én óvatosan kavargattam a forró vízben főve csontokat.

- Megint van egy - jelentette kurtán McGovern.

- Egy micsoda? - néztem rá.

- Tuz. Újabb gyújtogatás. Most Lehigh megyében, Philadelphiától kábé egyóránnyira. Velem tart? Villámgyorsan végiggondoltam, milyen következményekkel járhat, ha csapat-papot itt hagyva elmegek vele, de leginkább az nyugtalanított, hogy ha igent mondok, az azt jelenti, hogy öt órát kell mellette ülnöm egy autóban.

- Egy családi ház - mondta McGovern. - Tegnap reggel kezdődött, és találtak egy holttestet. Egy not. A fürdőszobában.

-Jaj, ne...!

-Nyilvánvaló, hogy a gyújtogatással a nő meggyilkolását akarták leplezni - mondta McGovern, majd fejtegetni kezdte, miért függhet össze a mostani és a warrentoni eset.

A holttest megtalálásakor a pennsylvaniai állami rendőrség nyomában az ADTT-hoz fordult segítségért. Az ADU kiérkező tuzvizsgálói hordozható számítógépükön bevitték az adatokat az adatbankba, és az ESA gyakorlatilag azonnal találatot jelzett. Estére már óriási jelentőségűvé duzzadt az ügy, az FBI is felajánlotta a segítségét, amit az állami rendőrség el is fogadott.

- A ház kotalapzatra épült - magyarázta McGovern, miközben rákanyarodtunk a 95-ös államközi észak felé vivo oldalára. - Úgyhogy pincével, hál' istennek, nem kell bajmóldni. Az embereink hajnali három óta ott vannak. Az érdekes az, hogy a tuz korántsem emésztett föl mindent, de azért a földszinti hálószobában, a nappaliban meg a fürdőszoba fölötti hálószobában nagyon komoly kárt tett. A fürdőszoba mennyezete is tropára ment, a garázsban meg fölrepedezett a betonpadló.

Ez utóbbi olyankor fordul elő, mikor a gyors és intenzív hohatástól felforr a betonban lévő víz - az tördeli szét a felületet.

-A ház melyik részén van a garázs? - kérdeztem, és megpróbáltam magam elé képzelni a McGovern által leírtakat.

- Ugyanazon az oldalon, amelyiken a földszinti háló. Ez is heves és magas hőmérsékletű tuz volt, de nem égett el minden, sok minden csak megperzselődött vagy felhólyagosodott. A ház többi részét jószérivel csak a füst és a víz károsította. Ebben eltér a Sparkes házáét felgyújtó illető művétől. De van egy lényeges közös jellemző: eddig itt sem találtak nyomát semmiféle akceleratornak, és a fürdő-

szobában sem volt annyi éghető anyag, amennyi ekkora lángmagasságot igazolna.

- A holttestet a fürdőkádban találták? - kérdeztem.

- Igen. Égnek áll a hajam.

- Nem csodálom. Milyen állapotban bukkantak rá? - tettem föl a legfontosabb kérdést.

Szolgálati Ford Explorerével McGovern tizenöt-húsz kilométerrel folyamatosan túllépte a sebességhatárt.

- Annyira nem égett össze, hogy a halottkém ne tudja megállapítani, hogy elvágták a torkát.

- Eszerint már boncolták - mondtam.

- Oszintén megvallva, nem tudom pontosan, mennyire égett el. Mindenesetre nem szalad el. Ez már a maga dolga. Az enyém az, hogy a helyszínen állapítsunk meg minél többet.

- Értsem ezt úgy, hogy ezúttal nem lapátoltat velem törmeléket? - kérdeztem.

McGovern elnevette magát, és bekapcsolta a CD-lejátszót. Nem számítottam Mozarthra.

- Felolem annyit lapátol, amennyi jólesik - mondta mosolyogva, amivel csaknem teljesen feloldotta a feszültséget. - Egyébként egész ügyesen csinálja egy olyan emberhez képest, aki érzésem szerint legföljebb olyankor fut, ha kergetik, és a tornáról leginkább csak az agytorna jut eszébe.

- Aki eleget boncol és elég halottat emelget, annak nem kell külön súlyzóznia - feleltem, erosen eltorzítva az igazságot.

- Nyújtsa ki a karját.

Megtettem. Odapillantott, és közben sávot váltott.

Hümmentett. - Nem gondoltam volna, hogy a furész, a szike meg a sövénynyíró ennyire fejleszti az izmokat.

- Hogy jön ide a sövénynyíró?

- Hát az a vacak, amivel fölnyitják a mellkast.

- Az a bordavágó olló.

- Láttam én már sövénynyírót hullaházban, de még kötötut is, azzal turkáltak a lott sebekben.

- De nem nálunk. - Úgy éreztem, muszáj reagálnom. Közben szólt Mozart zenéje. - Pontosabban ma már nem. Azt elismerem, hogy az ember kezdő korában megtanul improvizálni.

- Vannak apró kis szakmai titkok - felelte McGovern -, amelyekről nem szívesen beszélnek a bíróságon a törvény alázatos szolgálói. Például ha az elkobzott rézelejéből egy üveget becsúsztatnak az íróasztaluk fiókjába. Vagy ott vannak a rendőrök: némelyik apró emlékeket gyűjt be a helyszínekről, például kenderszívó pipákat vagy bizarr fegyvereket. Ismerek halottkémekeket, akik gyűjtik a csíprozézéseket vagy épp az összetört koponyákat, pedig igazság szerint mindkettőt el kellene temetni a halottal.

- Nem tagadom, akadnak kollégáim, akik nem mindig tartják be az eloirásokat - mondtam -, de véleményem szerint a testrészek engedély nélküli megtartása és egy üveg zugpálinka elsuvasztása nem ugyanaz a kategória.

- Ugye, Kay, maga mindig roppant megfontolt és

fegyelmezett? Velünk, nyomorult többséggel ellentétben maga sose téved, sose tesz semmit, ami helytelen. Gondolom, még sose evett-ivott többet a kelletténél. Oszintén megvallva, mi, lelki nyomorékok félünk a közelébe merészkedni, rettegünk a helytelenítő pillantásaitól.

- Édes Istenem, ez borzasztó! - fakadtam ki. - Remélem, nem ilyennek látnak.

Nem válaszolt.

- Én mindenestre nem ilyennek látom magam - mondtam. - Épp ellenkezőleg. Lehet, hogy egy kis sé tartózkodó vagyok, de csak azért, mert annak kell lennem. Az is lehet, hogy az utóbbi idoben zárkózottabb vagyok, mint azelőtt, és eszem ágában sincs nyilvánosan meggyónni a buneimet. Az viszont nem igaz, hogy hajlamos vagyok felületesen megítélni másokat. Egyébként pedig megnyugtathatom, hogy magammal szemben sokkal szigorúbb vagyok, mint amennyire magával szemben képes lennék.

- Nekem nem ez a benyomásom. Úgy érzem, legszívesebben egy mutoasztalra vágna, tetotol talpig megvizsgálna, de még ki is fordítana, hogy lássa, alkalmas vagyok-e Lucy irányítására, és nem fogom-e rossz irányban befolyásolni.

Erre a vádra nem tudtam mit válaszolni - mert igaz volt.

- Még csak azt sem tudom, hol van most Lucy! - döbbsentem rá.

- Ezt megmondhatom. Philadelphiában. Rohangál ide-oda a központ és az új lakása között.

Egy ideig csak a zene hallatszott, a körgyurun haladva közeledtünk Baltimore felé. Egy medikus jutott eszembe, aki szintén egy gyanús tuzesetben lelte halálát.

- Magának hány gyereke van, Teun?

- Egy. Egy fiam.

Láttam, hogy nem örül a témának.

- Mennyi idos? - kérdeztem.

- Joe? Huszonhat.

- Közel lakik magához?

Fényvisszaveró táblák siklottak hátra mellettünk, utcákat jeleztek, amelyeken sokat jártam annak idején, mikor Baltimore-ban, a Johns Hopkinson tanultam a medicinát.

-Az igazat megvallva, nem tudom, hol lakik - válaszolta McGovern. - Sose voltunk puszipajtások. Még abban sem vagyok biztos, hogy van-e ember egyáltalán, akit Joe közel engedett magához. És nem is ismerek olyan embert, aki vágyna erre.

Nem ösztökéltem, de beszélni akart.

-Már akkor sejtettem, hogy ennek rossz vége lesz, mikor zsenge tízéves korában elkezdett rájárni a bársekre nyre, itta a gint meg a vodkát, vizet töltött a helyébe, és azt hitte, ezzel átejt minket. Tizenhat éves korára már idült alkoholista volt, többször is megjárta az elvonót, lopott, garázdálkodott, jött egyik balhé a másik után. Tizenkilenc éves korában elköltözött. Egy ideig még be-beugrott, aztán minden kapcsolatot megszüntetett. Érzésem szerint csavargó lett belöle.

- Magának se könnyu - mondtam.

14.

Csaknem este hét volt már, mikor McGovern a Society Hillen kitett a Sheraton Hotelnél. Történetesen az Atlanta Braves is ott szállt meg. Baseballkabátos és -sapkás, rajongó tekintetu lányok cserkészttek a folyosókon és a bárokban, bálványaik óriási képeivel a kezükben, hátha sikerül valamelyikkel aláíratni. Elokerültek a biztonságiak. Alig léptem be a forgóajtón, mikor egy uzótt tekintetu férfi feltartóztatott.

- Láttá oket? - kérdezte vadul ide-oda cikkanó szemekkel.

- Kiket?

-ABraves!

- Hogy néznek ki? - kérdeztem.

Beálltam a porta elotti sorba, a bejelentkezni kívánók közé. Nem volt más vágyam, csak hogy minél elobb kiáztassam magam egy kádban. Philadelphia közvetlen közelében kétórás dugóba kerültünk, öt személyautó meg egy kisbusz szaladt egymásba, hat sávot terítettek be az üvegszilánkok meg a roncsok. Késore járt már ahhoz, hogy még egy órát autózzunk a Lehigh megyei bonctaniba, ezért úgy döntöttünk, hogy majd reggel. Beszálltam a liftbe, fölmentem a harmadikra, a kulcskártyát az elektronikus zárba csúsztattam. Elhúztam a függőnyt: a Delaware folyót láttam, és a Penn's Landingnél horgonyzó Moshulu árbocait. Egyik pillanatról a másikra ott találtam magam Philadelphióban egy útitáskával, egy alumíniumtáskával és » a retikulómmal.

Az üzenetrögzítőm lámpája pislogott. Meghallgattam: Benton üzent, hogy o is itt fog megszállni, és jön, amint el tud szabadulni New Yorkból, kilenc körül várható. Lucy meghagyta az új telefonszámát, és hogy nem tudja, tud-e találkozni velem. Marino jelezte, hogy friss hírei vannak, ha jelentkezem, elmondja; Fielding pedig azt az üzenetet hagyta, hogy Quinnék az esti tévéhíradóban bejelentették, hogy beperlik az Intézetet és személy szerint engem, mert megszegtem az egyház és az állam szétválasztására vonatkozó törvényt, és jövétlen érzelmi károsodást okoztam.

Leültem az ágy szélére, és kibújtam a cipomból. A harisnyanadrágomon leszaladt egy szem; összegöngyöltem, és a szemétkosárba dobtam. A ruha szinte beleette magát a borömbe, olyan régóta volt rajtam, és úgy rémlett, mintha fővo emberi csontok szaga érzodne a hajamon.

-A franc essen bele! - szitkozódtam félhangosan.

- Hát miféle mocskos élet ez?!

Kitámolyogtam a fürdoszobába, lerángattam magamról kosztümöt, blúzt, bugyit, aztán bereteszeltem az ajtót, és kinyitottam a kád csapját; olyan forróra készítettem a vizet, amilyet csak el bírtam viselni. A vízubogás lassanként megnyugtatót, szórakozottan játszadoztam a napon érett eper illatát árasztó fürdohabbal. Nem tudtam, örüljek-e Bentonnak vagy sem. Hogy alakult ez így? Szere-tok, kollégák, barátok, minden, ami voltunk, ösz-

szefolyt, mint egy szétmázolt festmény. Kapcsolatunk kényes színekkel festett, bonyolult rajzolatú, sérülékeny kép volt.

Már törülköztem, mikor Benton telefonált.

- Bocsáss meg, hogy ilyen késon - mondta.

- Hogy vagy?

- Lejössz a bárba?

- Ha a Braves ott van, akkor nem. Semmi kedvem egy tömegverekedéshez.

- Miféle Braves? - kérdezte.

- Gyere inkább föl hozzám. Van itt minibár.

- Két perc.

A már-már egyenruhaként hordott sötétkék öltöny és fehér ing volt rajta. Mindketto viselte már a napi megpróbáltatások jegyeit, Benton arcán pedig kiütött a borosta. A karjába zárt, és hosszú-hosszú ideig öleltük egymást.

- Gyümölcsillatod van - mondta, a hajamba tetemve arcát.

- Nekünk elméletileg most Hilton Headen kellene lennünk - suttogtam. - Hogy kerültünk ilyen hirtelen Philadelphiába?

- Fenekestül felkavarodott minden - felelte.

Gyengéden kibontakozott a karomból, levetette a zakóját, az ágy végébe fektette, aztán kinyitotta a minibárt.

- A szokásosat? - kérdezte.

- Csak egy kis Eviant.

- Én valami erosebbre vágyom.

Lecsavarta egy JohnnyWalker-es palack kupakját.

- Sot egy dupla whiskyre, jég meg kell a fenének - közölte.

A kezembe nyomta az Eviant, az asztalhoz ment, kihúzott egy széket, és leült. Én ledoltem az ágyra, fölpolcoltam a derekamat, és kényelembe helyezkedtem; így, távolabbról méregettük egymást.

- Mi baj? - kérdeztem. - Mármint a szokásoson kívül.

- A baj az ugyanaz, mint mindig, mikor az ADTI és az FBI hirtelen összekeverül valamilyen ügy kapcsán. - Benton ivott egy kortyot. - Ilyenkor örülök, hogy már kivontam magam a forgalomból.

- Nem úgy nézel ki - jegyeztem meg szárazon.

- Hát ebben igazad van. Mintha Carrie Grethen önmagában nem volna elég az idegességhez. Beleárgatnak ebbe a gyilkossági ügybe... Oszintén megvallva, az a véleményem, Kay, hogy az ADTT-nak megvannak a saját profilosai, és az Irodának egyáltalán nem kéne beleütnie az orrát ebbe a históriába.

- Ha már itt tartunk, árulj el nekem valamit, Benton. Mivel igazolja az odatolakodását az Iroda? Azt talán csak nem mondják, hogy az a no terroristák áldozata lett.

- A mostani meg a warrentoni eset közötti esetleges összefüggésre hivatkoztak - felelte Benton. - Gondolom, ezt sejtetted. Az egészségfonóknak meg nem került nagy erőfeszítésébe, hogy felhívja az állami rendőrség nyomozati osztályát, és közölje, hogy az Iroda bármiben készséggel áll a rendelkezésükre. Azok meg el is fogadták, és így kerültem én ide. Ma már járt két ügynök a tüz helyszínén, és

sikerült is mindenkit felhúzniuk.

- Elméletileg mi mind egy csónakban evezünk, Benton. - Régi téma volt már, de megint felforrta az epém.

- Állítólag az egyik helybeli FBI-os elrejtett egy kilenc milliméteres töltényhüvelyt a helyszínen, hogy lássa, Pepper megtalálja-e.

Lassan lötyögtette poharában a whiskyt.

- Pepper persze nem találta meg, mert még nem is szóltak neki, hogy dolgozzon - folytatta. - Az ügynök ezt humorosnak találta, és valami olyasmit mondott, hogy ha még garanciális a kutya orra, akkor talán vissza kellene vinni a boltba.

- Miféle hibbant figura képes ilyesmire? - kérdeztem dühösen. - Szerencséje, hogy a kutyás nem verte laposra.

- Szóval itt tartunk - sóhajtott Benton. - Megint az agyonkoptatott lemez. A régi szép időkben azért ennél több eszük volt az FBI-osoknak. Nem pózoltak úton-útfélen a fotósoknak, és nem vettek át olyan nyomozásokat, amikhez nem volt közük. Nem is értem. Sőt inkább dühöngök, hogy ezek a nyomott feju új emberek a magukéval együtt tönkreteszik az én reputációm is, amiért huszonöt évet dolgoztam... Ez van. Egyszerűen nem tudom, mit fogok lépni, Kay.

A szemembe nézett, úgy ivott.

-Te csak tedd a dolgod, Benton - mondtam halkán. - Bármilyen elcsépeltnek hangzik is, ennél többet senki sem tehet. Nem az Iroda kedvéért csináljuk, nem az ADTI-nak, és nem a pennsylvaniai rendorségnek. Az áldozatokért és a potenciális áldozatokért csináljuk. Mindig értük.

Benton felhajtotta a whiskyjét, és az asztalra tette a poharat. Az ablakkal szemközt Penn's Landing díszkivilágításban fürdött; a tulsó part felől Camden fénypontjai hunyorogtak át.

- Szerintem Carrie már nincs New Yorkban - mondta, Benton réveteg tekintettel pásztázva a panorámát.

- Megnyugtató gondolat.

- A bizonyítékom csak annyi, hogy nem látták a városban, és más jelek sem utalnak rá, hogy ott volna. Például honnan venné rá a pénzt? Az ösvények gyakran itt kezdődnek. Rablás, elloptott hitelkártya. Eddig semmi olyasmi, amiből arra következtethetnénk, hogy ő csinálta, és hogy ott van. Persze ez nem jelenti azt, hogy nem is teheti. Viszont egészen biztosan van valami terve, és annak megfelelően cselekszik.

Az ablaknál állt, a folyót nézte; éles árnyak tagolták a profilját. Rosszkedve volt: fáradtan, meggyötörten kongott a hangja. Odaléptem hozzá.

-Le kellene feküdnünk - mondtam a vállát masszírozva. - Mindketten fáradtak vagyunk, és te is tudod, hogy fáradtan mindent sötétebb színekben lát az ember.

Halványan elmosolyodott, és lehunyta a szemét. A homlokát masszíroztam, és megcsókoltam a nyakszirtjét.

- Mennyit kérsz egy órára? - kérdezte.

- Nem tudnál megfizetni.

Nem aludtunk együtt, mert a szobák aprók voltak, és mindkettennek pihennünk kellett. Én is a saját zuhanyom alá szerettem beállni reggel, ő is jobban kedvelte a sajátját - ez a különbség az új és a kényelmes kapcsolat között. Volt idő, mikor még egész éjjel faltuk egymást, mert Benton még nos volt, és nem tudtuk másképp csillapítani az éhünket. Hiányzott, hogy már nem érzem annyira elevennek magam. Az utóbbi időben, mikor egymás társaságában voltunk, tompa sajjáással vagy keserű fájdalommal telt meg a szívem, és szinte kívülről láttam, hogyan öregszem.

Másnap reggel hét után, mikor Bentonnal a Walnut Streeten keresztülhajtottunk a belvárosban, szürke volt az ég, az aszfalt pedig nedves. Göz szállongott fölfelé a kanálisok rácsi közül és a csatornafedlapok alól; nyirkos és hűvös volt a reggel. Mocskos takarókba burkolózott hajléktalanok aludtak a járdákon és a parkokban, és a rendőrséggel szemben, egy Tilos az ácsorgás! feliratú tábla alatt egy halottnak látszó férfi hevert. Én vezettem, Benton közben az aktatáskájában matatott. Jegyzetömböt vett elő, irogatott, és töprengett. Rátértem a 76-os államközire, ahol ameddig csak ellátam, vörös gyöngysorként húzódtak a helyzetjelzők. Hátunk mögött ragyogott a nap.

- Miért gyújt valaki pont egy fürdoszobában tüzet? - kérdeztem. - Miért nem a ház valamelyik másik részében?

- Ha sorozatgyilkosságról van szó, nyilván jelent valamit az illetőnek. - Benton lapozott egyet. - Talán valamilyen szimbolikus jelentőséget hordoz, de az is lehet, hogy valamiért célszerű. Ugyanazt a tettet feltételezve, és ha az összes tüzesetben a fürdoszoba a közös, akkor jelképes. Szimbolizál valamit neki, talán onnan eredeztetni a bűneit. Például történt vele valami gyerekkorában egy fürdoszobában. Fajtalankodhattak vele, megeroszkolhatták, vagy látott valami retteneteset.

- Kár, hogy a priuszokon ez nincs nyilvántartva.

-Az a gond, hogy az elítéltek feléne a lapján szerezepelne. Legtöbbjüket fiatal korukban súlyosan bántalmazták. Aztán ok bántalmaznak másokat.

- Rosszabbat is csinálnak - mondtam. - Oket azért nem gyilkolták meg.

- Bizonyos értelemben megölték oket. Amikor egy gyereket összevernek és megeroszkolnak, ha fizikai értelemben nem ölik is meg, a lelkét akkor is meggyilkolják. Nem mintha ez igazából magyarázatot adna arra, hogy miért zavarodnak meg emberek. Nem ismerek ilyen indokot, legföljebb azt, hogy valaki hisz a Gonoszban, és hogy az ember választhat.

- Én pontosan ezt hiszem.

Rám nézett.

- Tudom - mondta.

- Carrie gyerekkoráról tudunk valamit? Hogy miért választotta azt az utat, amelyiken jár?

- Sose hagyta kikérdezni magát - emlékeztetett. - A pszichiátriai jellemzése semmit sem mond, csak azt, hogy az adott pillanatban milyen állapotban volt. Egyik nap örült, a másik nap nem. Emberke-

rülo. Depressziós és dacos. Másszor meg mintabetegek. Ezeknek a rémeknek több polgárjoguk van, mint nekünk, Kay. Ráadásul a börtönök meg a zárt pszichiátriák gyakran olyan hevesen védelmezik az ápoltaikat, mintha mi lennénk a rossz emberek. Egyre jobban kivilágosodott, az égboltot tökéletesen vízszintes ibolyaszín és fehér sávok csíkozták. Megmuvelt földek között jártunk, itt-ott rózsaszín gránitsziklák között, amelyekben helyenként még látszottak az út szélesítéséhez használt dinamit száma mára elokészített lyukak. A kis tavacskákból felszálló pára fazékból felcsapó gozre emlékeztetett, a bodros füstü gyárkéményekről a tuz jutott eszembe. A messzeségben bizonytalan árnyakként derengtek a hegyek, a víztornyok élénk színu léggömbökként pettyezték a tájat.

Egy óráig tartott az út a még mindig építés alatt álló, szélesen elterülő Lehigh Valley Kórházig. A látogatóknak fenntartott parkolóban állítottam le a kocsit. Az erosen világított, új elocsarnokban Ábrahám Gerde doktor fogadott minket.

- Kay! - üdvözölt, barátságosan megrázva a kezem. - Ki gondolta volna, hogy egyszer még benéz hozzánk? Ön pedig bizonyára Benton. Remek a büfénk, nem isznak elobb egy kávét? Vagy nincs kedvük bekapni valamit?

Udvariasan elhárítottuk. Gerde fiatal igazságügyi patológus, a haja fekete, a szeme meghökkentően kék. Három évvel korábban, a szokásos rotáció folytán a mi intézetünkben is dolgozott egy ideig, és még mindig eléggé kezdő volt a mesterségében ahhoz, hogy a bíróságok szakértóként igénybe vegyék a tanúskodását. Fogadni mertem volna, hogy miután megtudta, hogy meglátogatom, nem nyúlt a holttesthez - mármint ha nem fordított hátat régi önmagának. Elindultunk egy széles, fényes, szürke folyosón.

- Hol tart vele? - kérdeztem.

- Lemértük a súlyát, megállapítottuk a méreteit, és éppen a külvizsgálatot végeztem, mikor a halottkém felhívott. Abban a pillanatban, amint közölte, hogy az ADTI is benne van az ügyben, és maga már elindult ide, leállítottam magam.

Lehigh megyének választott halottkéme van, o dönti el, milyen esetekben kell boncolás útján feltárni a halál okát. Gerde szerencséjére a halottkém azelőtt nyomozó volt, aki nem bocsátkozott vitába az igazságügyi orvos szakértókkal, és általában meghajolt a véleményük előtt. Más államokban vagy épp Pennsylvania más megyéiben nem ez a helyzet: arrafelé a boncolásokra sokszor ravatalozók balzsamozóasztalain kerül sor, és a halottkémegek gyakran egy kapubejáratot sem képesek megkülönböztetni egy kimeneti nyílástól - nem mintha érdekelné őket.

Lépteink hangja végigvisszhangzott a lépcsőházon, majd Gerde betaszított egy kettos lengoajtót, és máris egy tágas raktárban találtuk magunkat roskatag kartonládák és serényen nyüzsgo, védosisos férfiak között. A boncterem az épület egy másik részében volt. A szuk kis helyiség padlóját rózsaszín kolapokkal rakták ki, és mindkét rozsdamentes

boncasztalet beépítették. Gerde kinyitott egy kis szekrényt, steril, egyszer használatos sebészkesztyűket, muanyag kötényeket és magas szárú, eldobható cipóket nyomott a kezünkbe. Felöltöttük a ruhánk és a cipónk fölé, majd maszkot kötöttünk és latexkesztyűt húztunk.

A halott norol már kiderült, hogy Kellie Shephardnek hívták, harminckét éves volt, fekete boru, és a kórházban dolgozott novérként. A boncterem hutohelyiségében feküdt egy gurítható hordágyon, fekete hullaszákban. A helyiségben rajta kívül csak narancsszín dobozos sebészeti eszközök és hamvasztásra váró, halva született csecsemők voltak. Átgurítottuk a halott not a boncterembe.

- Megröntgenezte már? - kérdeztem Gerde-tol.

- Igen, meg, és levettük az ujjlenyomatait is. A fogorvos tegnap megnézte a fogsorát, és egybevetette a halála elotti fogtérképével.

Gerde-del felnyitottuk a zsákokat, és széthajtogattuk a véres lepleket. A mutolámpák éles fényében feltárult a megcsonkított halott. Merev és hideg volt, arca véres, szeme félig lehunyva. Gerde még nem mosdatta le, a borre rákérgesült a feketésvörös alvadt vér, a hajába is beletapadt, olyan mereven álltak tole a tincsei, mint egy sün tüskéi. Nagyon sok és csúnya sebe volt, dühödt orjögésre utaló. Szinte érezhető volt gyilkosa haragja és gyűlölete. Egy pillanatra felvillant elottem, hogyan viaskodhatott vele ez a no.

Ujjait és tenyerét csontig vágta a penge, mikor védekezés közben megragadta. Csuklóját és az alkarja külso oldalát mély vágások szabdalták, nyilván maga elé emelte a kezét. Hasonló sérülések látszottak a lábán is, amelyek feltehetőleg akkor keletkezettek, mikor már a földön fekvé mepróbálta kirúgni támadója kezébol a kést. Tele volt szúrt sebekkel a melle, a hasa, a válla, de még a háta és az ülepe is.

Sok nagy és szabálytalan formájú sérülése volt, amelyeket a döfés vagy visszarántás közben elforduló penge okozott. A sebek jellege egyélu torre utalt, amelynek markolatvédoje téglalap alakú vér-aláfutásokat idézett elo. Az áldozat jobb állán egy lényegében véve felszíni vágás futott végig, a torkát pedig elvágták: a mozdulat látnivalóan a jobb fül alatt kezdődött, egy rövid szakaszon lefelé haladt, majd a nyak középmagasságát elérve vízszintesbe fordult.

- Nagyon úgy néz ki, hogy hátulról vágták el a torkát - mondtam. Benton szótlánul jegyzetelt. - A fejet hátrahúzva.

- Gondolom, ez lehetett a gyilkos utolsó mozdulata - jegyezte meg Gerde.

- Ha rögtön az elején éri egy ilyen sérülés az áldozatot, pillanatok alatt elvérzik, és nem tud ellenállást kifejteni - mondtam. - Épp ezért nagyon valószínű, hogy a torkát vágták el utoljára, esetleg már akkor, mikor a földön hevert. A ruhája hol van?

- Hozom - felelte Gerde. -Tudja, elég furcsa eseteket kapunk itt. Vannak rémes autóbalesetek, amikrol kiderül, hogy egy pali szívrohamot kapott

a volánnál, és az okozta. És magával rántott még három-négy embert. Nemrég volt egy internetes gyilkosunk. Ráadásul errefelé a férjek nem csak úgy egyszerűen lelövik a feleségüket, hanem megfojtják, lefejezik vagy bunkóval agyonverik őket.

Beszéd közben az egyik sarokba ment, ahol vállfákra függesztve különféle ruhadarabok száradtak egy sekély medence fölött. A ruhadarabokat muanyag lapok választották el egymástól, nehogy véletlenül egyikről a másikra kerüljenek a mikronyomok és a testnedvek. Épp a másik asztalt terítettem le egy lepellel, mikor a boncsegéd kíséretében belépett Teun McGovern.

- Gondoltam, benézek, mielőtt kimegyek a helyszínre - mondta.

Terepszínu gyakorló volt rajta, a lábán bakancs, kezében egy nagy barna boríték. Nem bajmólódott se köpennyel, se kesztyuvel. Közelebb jött, és szemügyre vette a lemészárolt not.

- Jóságos ég! - bukott ki a száján.

Gerde segítségével kiterítettem a no pizsamáját az imént letakart asztalon. A felső és az alsó rész egyaránt erős füstszagot árasztott, és annyira átítatta a vér, hogy meg se lehetett állapítani a színüket. A pizsama elöl-hátul össze volt szabdalva és lyugatva.

- Ebben hozták be? - Biztosra akartam menni.

- Igen - válaszolta Gerde. - Minden gombja be volt gombolva. Azon gondolkozom, hogy ebből a lucsokból némi vér a gyilkosé is lehet. Nem lepne meg, ha kiderülne, hogy egy ilyen kaszabolásban saját magát is megvágta.

Rámosolyogtam. - Jó tanára lehetett.

- Egy richmondi hölgy volt - felelte.

- Elso pillantásra családi ügynek látszik. - Benton szólalt meg. - A no otthon van, pizsamáson, esetleg késo este. Klasszikus esete a fölösleges brutálitásnak, elég gyakori a párkapcsolatokban. Ami viszont kissé szokatlan - közelebb lépett az asztalhoz -, az az arca. - Mutatta is. - Csak ez az egyetlen vágás van rajta. Mikor valaki a rokonát vagy a szeretőjét gyilkolja meg, általában az arc szenved el a legtöbbet, mert az arc maga a személyiség.

- Ez a vágás itt az arcán nem olyan mély, mint a többi. - Kesztyus ujjaimmal óvatosan széttártam a sebet. - Az állnál a legmélyebb, az arc felé haladva pedig elvékonyodik.

Hátraléptem, és megint szemügyre vettem a pizsamát.

- Érdekes, hogy se gomb, se patent nem hiányzik - mondtam. - Szakadást se látok, pedig arra számítani lehet egy ilyen esetben, mikor a támadó megragadja és megpróbálja kontrollálni az áldozatot.

- Azt hiszem, itt a kontroll lényeges - mondta Benton.

- Vagy a hiánya - tette hozzá McGovern.

- Pontosan - bólintott rá Benton. - Ez egy hirtelen támadás. Valami kiakasztotta az illetőt, és bevadult. Erosen kétkeltem, hogy mindent úgy akart csínelni, ahogy végül is tette. A tüz is ezt támasztja alá. A jelek szerint azt sem tudta kontrollálni.

- Érzésem szerint - mondta McGovern -, mi-

után a pasi megölte a not, nem sokáig ogyelgett ott, és mielőtt felszívódott, fölgújtotta a házat, mert azt hitte, hogy a tuz majd elfedi a piszkos munkát. Magának abszolút igaza van - nézett Bentonra -, mert nem végzett jó munkát. Ráadásul miután hajnali ketto előtt két perccel megszólalt a lakás tuzjelzoje, nem egészen öt perc múlva kiérkeztek a tuzoltók, úgyhogy a kár minimális volt.

Kellie Shephard háta és lába másodfokú égési sérüléseket szenvedett, de ez volt minden.

- És a lakásriasztó? - kérdeztem.

- Nem volt bekapcsolva - felelte McGovern.

Kivette a borítékból a helyszínen készült felvételeket, és szétteregette egy íróasztalon. Bentonnal és Gerde-del együtt alaposan megnéztem oket. Az áldozat arca borulva feküdt véres pizsamájában a fürdoszoba ajtajában, egyik karja a teste alá szorult, a másikat elorenyújtotta, mintha el akart volna érni valamit. Mindkét lába kinyújtva, egymás mellett, a lábfeje majdnem elérte a vécékagyló tövét. A padlót borító kormos vízben nem látszottak véres vonszolási nyomok - ha voltak egyáltalán -, de az ajtókeretrol készített közeliak frissnek látszó vágásokat mutattak.

- A tuzfészek itt volt - mondta McGovern.

Kiválasztott egy fényképet, és elénk tolta: a fölperzselt fürdoszoba belsejét ábrázolta.

- Ez a sarok itt a kád mellett, ahol ez a függönyös ablak látható.

Megkopogtatta a helyet.

-Van tehát egy nyitott ajtó meg egy nyitott ablak. Mondhatnánk úgy is, hogy egy lángtér meg egy kúrto. Ahogy egy kandallóban. A tuz itt, a padlón keletkezik, és belekap a függönybe, de a lángoknak ezúttal nincs annyi energiájuk, hogy teljesen elérjék a mennyezetet.

- Ebbol mi következik? - kérdeztem.

- Csak egyetlen értelmes magyarázata lehet - válaszolta McGovern. - Nem volt rendesen megrakva a máglya. A napnál is világosabb, hogy a gyilkos összehordott mindent a fürdoszobába, bútort, díványpárnát, hogy táplálja a tüzet, de egyszeruen nem égett úgy, ahogy szerette volna. Az eredeti tuz nem tudta lángba borítani a felhalmozott égheto anyagokat, mert a nyitott ablak maga felé szívta a lángokat. Az is elég valószínű, hogy a pali nem ácsorgott ott, különben észrevette volna, hogy nem stimmel valami, és a tuz épp csak körülhaldosta a not.

Benton szótlanul, szoborszeru mozdulatlansággal állt, csak a tekintete pásztázta a fényképeket. Láttam rajta, hogy sok minden jár a fejében, de rá jellemzo módon alaposan meggondolja, mit mondjon. Addig még sose dolgozott McGovernnel, Ábrahám Gerde-et pedig nem ismerte.

- Sokáig fog tartani - mondtam neki.

- Én kimegyek a helyszínre - felelte.

Akár a ko, olyan volt az arca; hideg fuvallatként érzékelt a gonoszságot, attól szokott ilyen lenni. Összekapcsolódott a tekintetünk.

- Akkor jöjjön velem - ajánlotta McGovern.

- Köszönöm.

- Még csak annyit - mondta McGovern -, hogy a hátsó ajtó nem volt bezárva, és az ajtó előtt, a lépcső mellett egy üres macskavécét találtunk a fűvön.

- Gondolják, hogy a no kiment kiüríteni az almot - kérdezte McGovernre és Bentonra nézve Gerde -, és hogy a pofa kint lesett rá?

- Ez csak feltételezés - felelte McGovern.

- Nem tudom - válaszolta Benton.

Nemigen hittem Gerde hipotézisében. - Eszerint a gyilkos tudta volna, hogy a no macskát tart, és hogy este kiengedi, vagy kihozza kiüríteni a macskavécét?

- Egyelőre nem tudjuk, hogy kiürítette-e aznap este, és azért hagyta-e kint az udvaron, hogy kiszellozzön - mondta Benton, és közben lefejtette magáról a köpenyt. - Lehet, hogy valamilyen más ok miatt kapcsolta ki a riasztót és nyitott ajtót éjszaka vagy hajnalban.

- És a macska? - kérdeztem. - Elokerült?

-Még nem - felelte McGovern, és Bentonnal együtt távozott.

- Nekiállok a tamponozásnak - mondtam Gerde-nek.

Miközben beállítottam a lámpát, elovette a fényképezőgépet, és csattogtatni kezdte. Alaposan megvizsgáltam a no arcán lévő vágást. Több elemi szálat meg egy tíz centiméteres, hullámos, barna hajszálát csippentettem ki belőle, amely feltételezésem szerint a halotté lehetett. Találtam azonban más hajszálakat is, vöröseseket és rövideket, amelyeken rögtön láttam, hogy nemrég festették őket, mert a végük kb. két milliméteres szakaszonon sötétbarna volt. Természetesen tele volt minden macskaszorrel, feltehetőleg akkor tapadtak a véres felületekbe, mikor az áldozat a földre került.

-Perzsának nézem - állapította meg Gerde. -

Azoknak van ilyen hosszú, finom szorúk.

- Könnyen lehet.

15.

A mikronyomok összeszedése hosszú és fárasztó feladat, de mindenekelőtt azt kell elvégezni. A legtöbben nem is sejtik, miféle mikroszkopikus disznóólat hordanak magukkal, míg alig látható nyomok után kutatva egy hozzám hasonló valaki át nem vizsgálja a ruházatot és a holttestet. Találtam parányi szilánkokat - feltehetőleg az ajtóból származtak -, macskaalmot, földet, rovar- és növénydarabkákat, és a tűz következtében várható hamut és szemetet. A legbeszédesebbnek azonban a retento nyakseb mutatkozott, amelyben nagyítóval vizsgálódva két fényes, fémes pettyre bukkantam. A kisujjam hegyével fölvettem, és nagy óvatossággal átvettem őket egy tiszta, fehér, négyszögletes vászondarabra.

Egy kopott fémasztalon állt egy boncmikroszkóp. Hússzorosra állítottam a nagyítást, és bekapcsoltam a muszer lámpáját. Alig hittem a szememnek, mikor a fényes fénykörben két ezüstös, ellapult, csigaszzerű fémforgácsot láttam.

- Ez nagyon fontos - mondtam sietosen. - Ezeket most pamutszövet közé csomagolva beteszem egy bizonyítékdobozba, és tüzetesen meg kell vizsgálnunk, nem találunk-e ezekhez hasonló mikronyomokat a többi sebben. Szabad szemmel nézve úgy csillog, mint egy ezüstsfonal.

- A fegyverről került oda?

Gerde-re is átragadt az izgalom, odajött meg nézni.

- Itt a nyaksebben voltak mélyen beágyazódva - válaszoltam -, tehát a válaszom igen, lehetséges, ugyanúgy, mint a warrentoni esetenél.

- És azokról mit tudni?

- Magnéziumforgács - feleltem. - Errol egyelőre egy szót se senkinek. Nem szeretném, ha kiszivárogná a sajtóhoz. Majd én szólok Bentonnak és McGovernnek.

- Néma leszek, mint a hal - ígérte Gerde.

Huszonhét sebet számoltam össze. Kínos alaposággal vizsgáltuk végig valamennyit, de nem találtunk több fényes fémdarabkát, amin egy kicsit elcsodálkoztam, mert addig úgy gondoltam, hogy a toroksebet ejtették utoljára. Ha így történt, akkor miért nincs fém a többi sebben? Érzésem szerint kellett volna lennie, főleg azokon a helyeken, ahol markolatvédoig hatolt be a penge, s kihúzáskor az izmos, rugalmas testszövetek tisztára törölték.

- Nem lehetetlen, de nem logikus - mondtam

Gerde-nek, és megmértem a toroksebet. - Százötvennégy milliméter. - Berajzoltam a sematikus jegyzökönyvi ábrára. - A jobb fülnél sekély, aztán mélyül, átmetszette a fejbiccenő izmot és a légcsővet, majd a nyak túlsó és magasabb részén megint sekélyebb. Mindez arra utal, hogy a támadó balkezes, és az áldozat mögött állva vágta el a torkot.

Kettőre járt már, mikor végül hozzáfoghattunk lemosni a halottat; hosszú percekig vörös volt a rozsdamentes boncaszta elvezető árkában lefolyó víz. Egy nagy, puha szivaccsal dörzsöltem le a megtapadt vért. A feszes, barna bor megtisztulása után a sebek még tátongóbbaknak hatottak. Kellie Shephard szép nő volt, pofacsontja kiugró, hibátlan bőre olyan sima, mint a politúrozott fa. Százhetvenkét centiméter magas volt, alakja karcsú és sportos. A körmét nem festette, és ékszer sem volt rajta.

Felnyitottuk. Át- meg átszúrt mellüregében legalább egy liter vért találtunk, amely a tüdőbe és a szívbe vezető vastag, átmetszett erekből került oda. (Ezekből a sérülésekből egy-két perc alatt elvérzett.) Voltna, ezért úgy gondoltam, hogy a sebek nagy részét akkor kaphatta, amikor már elgyengült és lelassult. A sebek szöge azt sugallta, hogy keletkezésükkor már a padlón hevert, és nem is nagyon mozgott. Ezután sikerült hasra fordulnia, haláltu- > sájában még futotta egy végső erőfeszítésre, és úgy gondoltam, akkor metszheték el a torkát.

- Itt valaki nagyon véres lett - állapítottam meg, és nekifogtam megmérni a kéz sérüléseit.

- Az tuti.

- Valahol meg kellett tisztálkodnia, így nem lehet beszélni egy szállodába.

- Lehet, hogy a környéken lakik.
- Vagy beült a kocsijába, és bízott benne, hogy nem intik le a rendőrök valamiért.
- Egy kis barnás folyadék van a gyomorban.
- Akkor az utolsó napján nem evett, ebéd után mindenesetre biztosan nem... Jó volna tudni, hogy be volt-e vetve az ágya.

Lassanként körvonalazódott elöttem egy kép: egy alvó asszony. Szombat éjjel vagy vasárnap hajnalban történik valami, fölkel, valamiért kikapcsolja a riasztót, és kinyitja a hátsó ajtót.

Valamivel négy után zártuk le ragtapasszal az Y metszést. Megtisztálgodtam a boncterem kis öltözőjében, ahol a zuhanyzó padlóján egy életnagyságú, meztelen báb hevert, olyan, amelyet a gyilkosságok demonstrálásakor szoktak használni a bíróságokon.

Lehigh-ban ritka a gyújtogatás, leginkább csak tizenévesek vetnek csóvát egy-egy öreg tanyaépületre. Azon a Wescosville-nek nevezett takaros, kispolgári környéken, ahol Kellie Shephard lakott, gyakorlatilag a vérontás is ismeretlen fogalom. Legfőljebb kisebb betöréses lopások fordulnak elő, amikor a tolvaj az ablakon belesve meglát egy retikült vagy egy tárcát a házban, benyomja az üveget, fölkapja, amit kinézett magának, és elszelel vele. Mivel Lehigh-nak nincs saját rendőrsége, mire az államiak a csörömpölo riasztóra reagálva odaérnek, már bottal üthetik a tolvaj nyomát.

Útitáskámból elovettem a gyakorlómat és a megvasalt bakancsomat, s átöltöztem. Gerde volt olyan udvarias, és kivitt a tuz helyszínére. Nagyon tetszetek a dús lombú fenyők és az út menti virágágyások, s az itt-ott felbukkanó szerény, de szépen karbantartott templomok. Rákanyarodtunk a Hannover Drive-ra, ahol kétoldalt tágas, kétszintes házak sorjázta, előttük kosárlabdapalánkokat, kerékpárokat és más, gyerekekre utaló eszközöket lehetett látni.

- Nem tudja, mennyibe kerülnek errefelé a házak? - kérdeztem.
- Két-háromszázezerbe - válaszolta Gerde. - Sok mérnök, novér, bróker és vállalati középvezető lakik errefelé. Ráadásul a 78-as államközi Lehigh Valley fo útoere, azon másfél óra alatt beér New York-ba az ember. Úgyhogy egyesek ingáznak is.
- Mi van még errefelé? - kérdeztem.
- Sok ipartelep, tíz-tizenöt percnyi autóútra. A Coca-Cola, az Air Products, a Nestlé raktárai, a Perrier... Van egy csomó. Meg szántóföldek.
- De ez a no a kórházban dolgozott.
- Igen. Amint látja, innen tíz-tizenöt perc alatt beért.
- Találkozott már vele?

Gerde egy percig szótlánul gondolkozott. Az utca végén álló fák mögött áttetsző füstoszlop magaslott.

- Majdnem teljesen biztos, hogy láttam már a büfében - szólalt meg Gerde. - Egy ilyen not nehéz nem észrevenni. Lehet, hogy más novérekkel ült egy asztalnál, már nem emlékszem, de nem hinném, hogy szót váltottunk.

Kellie Shephardnek egy sárga, fehér szegélyes, deszkaborítású háza volt, s jöllehet nem lehetett nehéz eloltani a tüzet, a víz és a tetőbe hatalmas lyukakat tőro tuzoltófejszék óriási pusztítást okoztak. A ház homlokzata elkomorodott, bekormozódott, teteje megroskadt, a betört ablakok fénytelen, élettelen szemeknek hatottak. A virágokat letaposták, a szépen nyírt fűvet sárrá változtatták, a ház előtt álló néhány éves Camryt hamu borította. Bent a tuzoltóság és az ADTI tuzvizsgálói dolgoztak, a ház körül pedig két FBI-ügynök ténfergett golyóálló mellényben.

McGovern a kertben találtam, ahol egy pólós, levágott szárú farmernadrágot és szandált viselő, izgatott fiatalasszonnyal beszélgetett.

- És ez mikor volt? - kérdezte épp McGovern. - Hat előtt?

- Igen. Épp vacsorát főztem, mikor láttam, hogy a Kellie beáll a ház elé, és leparkol azon a helyen, ahol most is áll a kocsija - újságolta a felzaklatott asszony. - Bement, aztán úgy fél óra múlva kijött, és nekiállt gyomlálni. Szeretett eldolgoztatni a kertben, maga nyírta a fűvet is meg ilyeneket.

McGovern észrevett, és megvárta, míg odaérek.

- Bemutatom Sandra Harveyt - nézett rám. - A szomszédasszony.

-Jó napot! - köszöntem az asszonynak, akinek a szemében félelemmel határos izgalom csillogott.

- Scarpetta doktornő az igazságügyi orvos szakértő - mutatott be McGovern.

-Ő.

- És ezután látta még Kellie-t aznap este?

Az asszony nemet intett.

- Bement, és szerintem már nem jött ki - mondta. -Tudom, hogy rengeteget dolgozik, és általában nem marad fenn későig.

- A kapcsolatairól tud valamit? Járt hozzá valaki?

- Hát jártak néhányan - válaszolta Sandra Harvey. - Idonként egy-egy orvos vagy más kórházi ember. Emlékszem, tavaly járogatott hozzá egy férfi, aki azelőtt a betege volt. De én úgy vettem észre, egyik sem tartott sokáig. Nagyon szép nő volt, talán emiatt. Más akartak tole a férfiak, mint amit ő akart tőlük. Tudom, mert beszélgettünk róla párszor.

- És mostanában volt valakije? - kérdezte McGovern.

Az asszonynak gondolkodnia kellett.

- Csak a barátjai - felelte végül. - Idonként beugrott hozzá egy-két kolléganője, vagy együtt elmentek valahova. De az éjjel nem történt semmi, pontosabban én nem tapasztaltam semmit. Ettől még jöhettek hozzá, nem biztos, hogy meghallottam volna.

- A macskáját megtalálták? - kérdeztem.

McGovern hallgatott.

- Az a dög macska - mondta az asszony. - A Pumpkin. Elkényeztetett dög.

Elmosolyodott, de a szemét elfutotta a könny.

- Az neki a gyereke.

- Szobacica?

- A szó legszorosabb értelmében. Sose engedte

ki, legszívesebben bura alatt tartotta volna.

- Az almos dobozát a ház mögött találtuk - szólt meg McGovern. - Elofordult, hogy Kellie kiürítette, aztán kint hagyta a kertben? Vagy esetleg esténként töltötte fel tisztával? Sötét volt már, amikor kiment, a riasztó ki volt kapcsolva, a hátsó ajtó nyitva.

Az asszonyon látszott, hogy nemigen érti a dolgot. Gyanítottam, fogalma sincs róla, hogy a szomszédjával nem a tüz végzett.

- Az biztos, hogy az almot mindig egy nejlonzacskóban tette ki a konténerbe. Úgyhogy nem hiszem, hogy pont az éjszaka jött volna rá eloször, hogy ilyesmit csináljon. Az lehet, hogy elotte kiöntötte, aztán a dobozt kint hagyta szellozni. Vagy talán csak nem volt érkezése kimosni, és reggel akarta. így vagy úgy, de az a macska a végékagylóba is el tudja végezni a dolgát, kibírt egy éjszakát a doboza nélkül is.

Egy rendorautó gurult el az utcán, néhány pillanattig azt követte tekintetével.

- Senki sem mondta, hogyan keletkezett a tüz - nézett ránk kérdőleg. - Lehet már tudni?

- Dolgozunk rajta - válaszolta McGovern.

-És Kellie... Ugye gyorsan történt? - kérdezte Sandra Harvey.

Hunyorogva nézett a leszálló napba, és beharapta az alsó ajkát.

- Nem szeretnék arra gondolni, hogy szenvedett.

- Akik tuzben halnak meg, általában nem szenvednek - igyekeztem megnyugtató szavakkal megkerülni a kérdést. - Mire eléri őket a lángok, legtöbbször elájulnak a szén-monoxidtól.

- Ó, Istennek legyen hála!

- Én bemegyek - nézett rám McGovern.

- Maga jól ismerte Kellie-t? - kérdeztem Sandra Harveyt.

- Majdnem öt éve voltunk szomszédok. Éppen-séggel nem töltöttünk sok időt együtt, de azért ismertem.

- Nincs véletlenül róla egy mostanában készült fényképe? Vagy nem ismer valakit, akinél lehet?

- Lehet, hogy akad.

- Szükségem volna rá az azonosításhoz - mondtam, jóllehet nem erre kellett.

Egyszeruen látni szerettem volna, milyen volt az élő Kellie Shephard.

- És nagyon hálás lennék, ha tudna még mondani róla valamit - folytattam. - A családja idevalósi?

- Sajnos nem - révedt szomszédja leégett házára az asszony. -Valósiak azok mindenhová. Tudja, az apja katonatiszt volt. Valahol Észak-Carolinában lakik a feleségével. Kellie sokat tapasztalt, mert-

hogyan olyan gyakran költöztek. Szoktam is neki mondogatni, hogy bárcsak én is olyan erős és okos lennék, mint ő. Megmondom úgy, ahogy van: senkitől sem turte el, hogy hülyét csináljon belőle.

Egyszer egy kígyót találtam a nyugágyamon, tiszta ideg lettem, sikítottam neki, hogy jöjjön át. Át is jött, végighajkurászta a kerten, és egy ásóval kettévágta. Szerintem attól lett ilyen, hogy a férfiak

egyszeruen nem akarták békén hagyni. Mondogattam is neki, hogy filmszínészno lehetne, de mindig azt felelte rá, hogy „Sandra, én nem tudok játszani”, mire én: „De hát egyik sem tud!”

- Szóval megvolt a magához való esze - mondtam.

-De még mennyire. Azért szereltette be a riasztót is. Vagány, okos no volt. Ha bejön velem, körülnézek fénykép dolgában.

- Hát ha nem zavarok... Nagyon kedves magától.

Átléptünk egy alacsony sövényt, és bementünk a levegos, világos konyhába. A tömött kamrából és az ezerféle konyhai eszközbol kitetszett, hogy Sandra Harvey szeret főzni. Még mennyezetbe rögzített kampókról is függtek edények. A tuzhelyen a marhahús- és a hagymaillatból ítélve gulyás fohetett.

- Talán foglaljon helyet ott az ablaknál, én meg beszaladok a képekért a nappaliba - mondta.

Leültem a konyhaasztalhoz, és elnéztem Kellie Shephard házát. A kitört ablakokon át látni lehetett, hogy járkálnak benne, és valaki villanyt gyűjtött, mert már csak pislákkolt az alacsonyan álló nap. Az jutott eszembe, vajon hányszor láthatta jönni-menni Kellie Shephardet a szomszédasszonya, akit természetesen érdekelt ennek a filmsztár szépségu asszonynak az élete. Elgondolkodtam, hogy utánalopakodhatott-e valaki úgy Kellie-nek, hogy a kocsija vagy o maga ne szúrt volna szemet a környékbelieknek. Egyelőre azonban vigyáznom kellett a kérdésekkel, mert az emberek még nem tudták, hogy Kellie Shephard eroszakos halált halt.

- Egyszeruen nem fér a fejembe - mondta a konyhába visszatéro asszony. -Van itt jobb is. Az a helyzet, hogy a múlt héten a tévések forgattak valamit a kórház baleseti sebészetén, leadták az esti híradóban, és Kellie is benne volt, ezért fölvettem. Nem fér a fejembe, hogy is nem jutott elobb az eszembe, bár most nem nagyon fog az agyam, maga biztos megérti.

Egy videokazettát tartott a kezében. Átmentünk a nappaliba, ahol a kazettát betette egy videomagnóba. A padlót tengerkék szonyeg fedte. Egy kék füles fotelba ültem. Az asszony visszacsévélte a szalagot az elejére, aztán elindította a lejátszást. Az elso néhány snitt egy sürgos esettel leszálló helikopter perspektívájából mutatta a Lehigh Valley-i kórházat. Ekkor kattant csak be, hogy Kellie Shephard valójában repülon dolgozó mentotiszt volt, nem egy sima osztályos novér.

A felvételen most az látszott, hogy Kellie ejtoernyos öltözékben a repüloszemélyzet imént riasztott tagjaival együtt végigrohan egy folyosón.

„Bocsánat! Bocsánat!” - kiáltotta az útjában álló embereket kerülgetve.

Látványos példáját adta a nagy szakértelemmel munkálkodó embernek, a fogsora ragyogott, s a felvevógép látnivalóan beleszeretett arca finom vonásaiba és formáiba. Nem volt nehéz elképzelni, hogy a páciensek beleszerettek. A film késobb egy kávázóban mutatta, egy újabb lehetetlen küldetés után.

„- Verseny futottunk az idovel - mesélte a ripor-

ternek. - Ilyenkor minden perc késedelem végzetes lehet."

Miközben folyt a szokványos interjú, a kamera látószöge változott.

- Még most sem akarom elhinni, hogy fölvettem, de hát olyan ritkán szerepel az ember valamelyik ismerose a tévében - mondta Sandra Harvey.

Eloszor nem is nagyon hatolt el a tudatomig.

- Állítsa meg! - mondtam. - Menjünk vissza...

Itt jó lesz. Merevítse ki.

A beszélgetek mögött valaki szendvicset evett a háttérben.

- Nem... - mondtam félhangosan. - Ilyen nincs.

Sávosan festett blúzban és farmernadrágban, egy szendviccsel a kezében Carrie Grethen ült az egyik asztalnál kórházi dolgozók között. Azért nem ismertem föl első pillantásra, mert mikor legutóbb láttam, még egészen rövid és fehérre festett volt a haja, most viszont vállig érő és hennázott vörös. A szeme volt az, ami úgy vonzott magához, mint egy fekete lyuk. Evés közben egyenesen a kamerába nézett. Ugyanolyan hidegen és gonoszul fénylett a szeme, mint az emlékeimben.

Felálltam, egyenesen a videomagnóhoz mentem, és kivettem a kazettát.

- Erre most szükségem van - mondtam; vigyáznom kellett, hogy ne érződjön a rémület a hangomon. - Megigérem, hogy visszakapja.

-Jó, csak el ne felejtse. Ez az egy van belőle. - Sandra Harvey is felállt. - Rosszul érzi magát? Fehér, mint aki kísértetet látott.

- Mennem kell - mondtam. - Még egyszer köszönöm.

Átrohantam a szomszédba, felszaladtam a hátsó verandalépcsőn, be a házba, ahol a padlón kétujjni magasságban állt a víz, és a tetőről is csöpögött. Ügynökök járkáltak mindenfelé, fényképeztek, beszélgettek.

-Teun! - kiáltottam.

Óvatos léptekkel beljebb mentem, vigyázva, hogy el ne botoljak valamiben. A szemem sarkából érzékeltem, hogy egy férfi egy megégett macska temét dobja egy muanyag zsákba.

-Teun! - kiáltottam újra.

Magabiztos léptek keltette reccsenések és csobbanások hallatszottak, és a következő pillanatban ott áll mellettem Teun McGovern. Megfogta a karomat, hogy biztosabban álljak a lábamon.

- Vigyázzon! - mondta.

- Meg kell keresnünk Lucyt - mondtam.

- Mi történt?

A karomat fogva kikísért.

- Hol van Lucy? - kérdeztem.

- Van egy kettes riasztású tuz a belvárosban, egy élelmiszerbolt, valószínűleg gyújtogatás. Mondja már, mi a fene van, Kay!

Ekkor már kint álltunk a fűvön, és úgy kapaszkodtam a videokazettába, mint fuldokló a szalmazálba.

-Teun... Nagyon kérem. -A szemébe néztem. - Vigyen be Philadelphiába.

- Jöjjön - felelte.

16.

Negyvenöt perc alatt értünk be, mert McGovern száguldott. Közben egy lehallgatástól védett csatornán beszólt a központjának. Óvatosan fogalmazva ugyan, de egyértelmű parancsot adott: minden elérhető ügynök menjen ki az utcára, és keresse Carrie Grethent. Én eközben Marinót hívtam a mobilomról, és megkértem, hogy azonnal üljön gépre.

- Itt van a no - mondtam.

- Hogy az a...! Benton és Lucy tudja?

- Amint megtalálom oket.

- Elindultam - mondta Marino.

Nem akartam elhinni - és McGovern sem -, hogy Carrie Grethen még Lehigh megyében van. Tudtam róla, hogy ott akar lenni, ahol a legnagyobb kárt okozhatja, és határozottan éreztem: valahogy megtudta, hogy Lucy Philadelphiába költözött. Utánajött. Bár nemigen tudtam volna racionális okát adni, felöltött bennem, hogy a warrentoni és a mostani gyilkosság csak azért történt, hogy odacsalogassa azokat az embereket, akik néhány éve legyőzték.

- De a warrentoni eset még azelőtt történt, mielőtt megszökött a Kirbybol - mutatott rá McGovern; már a Chesnut Streeten jártunk.

-Tudom. -Jeges rémület környékezett. - Egyelőre semmit sem értek, csak azt, hogy Carrie Grethen keze valahogy benne van. Nem véletlen, hogy szerepelt abban a tévés anyagban, Teun. Tudta, hogy Kellie Shephard halála után mindent megnézzünk. Tudta, hogy meg fogjuk nézni azt a riportot.

A tüz a Pennsylvania Egyetemtol nem messze, egy jobbára szegények lakta környéken történt. Már leszállt az este, kilométerekrol látszottak a villogó forgólámpák. Rendőrautók zárták le az utca két háztömbnyi szakaszát. Nyolc tuzoltóautó és négy létrás kocsi vonult ki, és több mint húszméternyi magasságban sisakos tuzoltók vízágyúkkal verették a tetot. Dízelmotorok robaja reszketette a levegot, a hatalmas nyomással kilövello víz-sugarak dörömbölve döngették a gerendákat; innen is, onnan is üvegcsörömpölés hallatszott. Dege sz tömlök kigyóztak át az úttesten, a víz a parkoló autók kerekének közepéig ért.

Fotósok és újságírók szaladgáltak a járdán. Látva, hogy McGovernnel kiszállunk a kocsiból, akcióba lendültek.

-Az ADTTC is szerepet vállal az ügyben? - kérdezte az egyik tévériporter.

- Csak körülnézünk - válaszolta McGovern egy pillanatra sem torpanva meg.

- Itt is gyűjtogatásra gyanakszanak, mint a többi élelmiszerboltnál ?

A mikrofon követett minket; hangosan cuppogtak lépteink.

- Folyik a vizsgálat - felelte McGovern. - Szíveskedjék a kijelölt helyen maradni, hölgyem.

A riporterno megállt az egyik tuzoltókocsi motorháza mellett, mi pedig McGovernnel közelebb lépdeltünk a bolthoz. A lángok már elérték a szom-

szédos borbélymuhelyt is, ahol a fejszéssel és csákllyákkal fölszerelkezett tuzoltók most ütöttek lyukakat a tetobe. Golyóálló mellénybe bújt ADTI-ügynökök kérdezték a potenciális tanúkat, egyenruhás-sisakos tuzvizsgálók jártak ki-be az épület kapuján. Beszédfoszlányok jutottak el hozzám: biztosítékról, villanyóráról, és hogy itt valaki lopja az áramot. Fekete pernye szállongott, de az egész kavardásban csak egyetlen hely füstölt és okádott lángot.

- Lehet, hogy bent van - súgta a fülembe McGovern.

Egész közel húzódtam hozzá menet közben. A kirakatablak már üveg nélkül tátongott, az áru egy részét kisodorta a vízsugár: tonhalkonzerv, megfeketedett banán, papírszalvéta, burgonyaszírom, salátaöntetes palackok lebegtek mindenfelé. Egy tuzoltó fölött egy doboz kávét, vállat vont, és behajította a kocsijába. Reflektorok erős fénypászmái tapogatták a kiégett bolt kormos, fekete belsejét, csigafúrószerűen megcsavarodott gerendákat és lecsüngo, szigeteletlen villanyvezetékeket tártak föl.

- Lucy Farinelli bent van? - kiáltott be McGovern.

- Hátul láttam, a tulajjal beszélgetett! - kiáltott vissza egy férfihang.

- Vigyázzanak odabenn - mondta hangosan McGovern.

- Nincs itt semmi gond, csak a villanyt kéne kikapcsolni. Szerintem föld alatti kábelről kaphatják. Utána tudna nézni esetleg?

- Meglesz.

- Szóval ezzel foglalkozik az én unokahúgom - mondtam, az utca felé gázolva McGovernnel a tönkrement áruk és konzervek között.

- Jó napjaiban - válaszolta McGovern. - Azt hiszem, a 718-as egységénél van. Megpróbálok oda szólni neki.

McGovern a szájához emelte az adó-vevojét, és keresni kezdte Lucyt az éterben.

- Mi újság? - hallatszott Lucy hangja.

- Benne vagy most valamiben?

- Épp végzek.

- Ki tudnál jönni hozzánk az utcára?

- Megyek.

Nyilván látszott rajtam a megkönnyebbülés, mert McGovern elmosolyodott, mikor rám nézett. Fények villóztak az ívelt vízsugarakon. Izzadt, kormos, bakancsos, lassú léptű tuzoltók érkeztek vissza vállukon átvett tömloket vonszolva; pohárszámra döntöttek magukba valamiféle zöld italt, amit nagy muanyag kannákban maguk kevertek. Tuzimádók bukkantak fel - lánglelkűek, ahogy az ADU emberi emlegetik őket -, eldobható fényképezőgépekkel felvételeket készítettek. Vállalkozó kedvű mozgárusok járkáltak közöttük, füstölöpálcikákat és hamisított órákat kínálgatva a nyakukba akasztott tálcáról.

Mire Lucy kiért hozzánk, a füst már meggyérült és fehérré változott: ez már vízgoz volt.

-Jól van - állapította meg McGovern, szintén észlelve a jelenséget. - Mindjárt vége.

- A tulaj szerint a patkányok elrágta a drótokat
- jelentette Lucy.

Furcsa pillantást vetett rám.

-Te hogy kerülsz ide? - kérdezte.

- A jelek szerint Carrie-nek köze van a lehigh-i
gyűjtogatásos gyilkossághoz - válaszolt helyettem
McGovern. - Könnyen lehet, hogy még a környé-
ken lapít, talán épp itt, Philadelphiában.

- Mi? - nézett rá döbbenet Lucy. - Hogy? És a
warrentoni ügy?

- Tudom - feleltem. - Érthetetlen, de vannak
egyértelmu rokon vonások.

- Akkor lehet, hogy egy kopírkutya - vélekedett
Lucy. - Olvasta valahol, és most szórakozik velünk.

Megint eszembe jutott a vékony fémforgács és a
tuzfészek. Se errol, se arról nem tudósított a mé-
dia. Az sem került nyilvánosságra, hogy Claire
Rawleyt valamilyen éles vágóeszközzel gyilkolták
meg, feltehetően késsel. És minduntalan ott mo-
toszkált bennem egy másik hasonlóság is: mind
Rawley, mind Shephard gyönyörü volt.

- Egy sereg emberünk járja az utcákat - mondta
McGovern Lucynak -, de a lényeg az, hogy nagyon
észnél kell lenned. Figyelj. Ami pedig magát illeti,
Kay - nézett rám -, talán nem ez a legmegfelelőbb
hely a maga számára.

Erre nem tudtam válaszolni, inkább Lucyt kér-
deztem.

- Bentonról hallottál valamit?

-Nem.

- Egyszeruen nem értem - tudtem félhangon.

- Hol a csodában lehet?

- Mikor találkoztál vele utoljára? - kérdezte Lucy.

- A boncteremben. Azzal távozott, hogy kimegy a
helyszínre. Talán egy órát töltött ott. Jól tudom? -
néztem McGovernre.

- Legföljebb - felelte McGovern. - Nem lehet,
hogy visszament New Yorkba vagy esetleg Rich-
modba?

- Szólt volna. Percenként csipogtatom. Talán
majd Marino mond valamit, ha ideér.

Vad erovel zúdították a vizet a tömlök, finom víz-
permet telepedett ránk.

Éjfél múlt már, mire Marino feldúltan és ziláltan
bekopogott a szállodai szobámba; fogalma sem volt
semmirol.

- Nem okos dolog, hogy így egyedül lébecol itt -
kezdte rögtön.

- És elárulná, hol lennék nagyobb biztonságban?

Nem tudom, mi van. Benton nem üzen, és nem
reagál a csipogóra.

- Ugye nem vesztek össze?

- Az ég áldja meg magát, Marino...! - sóhajtot-
tam fel.

- Nézze, maga jött nekem vele, én csak segíteni
akarok.

- Tudom.

Mély lélegzetet vettem, próbáltam lehiggadni.

- Lucyval mi van? - Marino leült az ágyam szé-
lére.

-Támadt egy nagy tuz az egyetem közelében. Azt
hiszem, még mindig ott téblábol.

- Gyűjtogatás?

- Még nem biztos.

Hallgattunk egy sort, de közben bennem egyre gyult a feszültség.

- Nézze, Marino - mondtam végül. - Ha gondolja, elüldögélhetünk itt, és várhatunk, bár fogalmam sincs, mire. Vagy csinálunk valamit. Úgysem tudok aludni.

Fel-alá járkáltam.

- Nem bírok egész éjjel itt ülni és arra gondolni, hogy Carrie Grethen itt sunyít valahol a környéken. A rossebb essen bele!

Könnyes lett a szemem.

- Nem tudom, hol van Benton. Lehet, hogy kint a tuznél Lucyval. Nem tudom.

Hátat fordítottam, és az ablakhoz mentem. Reszketosen lélegeztem, és a kezem annyira kihult, hogy elkékült a körmöm.

Marino felállt; éreztem, hogy engem néz.

- Jöjjön - mondta. - Nézzünk körül.

Mire odaértünk a Walnut Street-i tuz színhelyére, már lényegesen alábbhagyott a sürgés-forgás. Csak két-három tuzoltóautó maradt ott, fáradt tuzoltók tekergették föl a tömlöket. Gyér füstfátyol szállongott az üzlet eladóteréből, de lángot nem láttam; beszédfoszlányok és léptek hallatszottak bentrol, zseblámpák éles fénykévei szabdalták a sötétséget, s villantak fel az üvegszilánkokon. Közelebb gázoltam a vízben, amelyen még mindig különféle csomagolt élelmiszerek úsztak a törmelék között, s a bejárathoz érve meghallottam McGovern hangját. Valamilyen orvos szakértorol beszélt.

- Hozzák ide! - csattant a hangja. - És vigyázzanak, hova lépnek. A fene se tudja, mi minden van itt szétszóródva, semmi szükség rá, hogy beetalpaljanak valamibe.

-Nocsak! Találtam egy karórát, rozsdamentes acél, férfi. Az üvege betört. És van itt egy bilincs.

-Tessék?

- Jól hallottad. Bilincs. Smith & Wesson gyártmányú, a lehető legvalódibb. Be van csukva és rá is van zárva, mintha valakinek a csuklóján lett volna. Sot... Kétszer is rá volt fordítva a zár.

- Most ugratsz.

Óvatosan lépdeltem befelé. Hideg vízcseppek koppantak a sisakomon, s csordogáltak a nyakamba. Megismertem Lucy hangját. Nem tudtam ki-venni, mit mond, de szinte hisztérikus volt a hangja. Hirtelen élénk mozgolódás támadt, nagyokat loccsant a víz.

- Álljanak le! - parancsolta McGovern. - Álljanak le! Lucy! Valaki hozza ki onnan!

- Nem! - sikoltott Lucy.

- Nyugalom, csigavér - mondta McGovern. - Fogom a karodat. Nyugalom.

- Nem! - sikoltotta Lucy. - Neeeeem!

Hangos csobbanás, és rögtön utána egy meglepett kiáltás hallatszott.

- Uramisten! - Ez megint McGovern hangja volt.

- Nem esett bajod?

Az eladótér közepén jártam, mikor megláttam

McGovern: épp talpra segítette Lucy. Lucy magánkívül volt, a keze vérzett, de ez láthatólag nem érdekelte. Odagázoltam hozzájuk. Összeszorult a szívem, az ereimben keringo vér olyan hideg lett, mint a lábunk körül locsogó víz.

- Hadd nézzem - mondtam. Óvatosan megfogtam Lucy kezét, és rávilágítottam.

Egész testében remegett.

- Mikor kaptál utoljára tetanuszoltást? - kérdeztem.

Felnyögött.

- Kay néni...! Kay néni!

A nyakamba csimpaszkodott, kis híján mindketten elestünk. Annyira zokogott, hogy nem bírt megszólalni, az ölelése olyan volt, mintha satuba fogott volna.

- Mi történt? - kérdeztem AlcGovern.

- Most menjenek ki mind a ketten - felelte.

- Mondja meg, mi történt!

Eltökéltem, hogy nem mozdulok, míg meg nem mondja. Tétovázott.

- Emberi maradványokat találtunk. Egy megégett embert. Nagyon kérem, Kay.

Megfogta a karomat, de kirántottam.

- Menjenek innen - ismételte.

Elhúzódtam tole, és a sötét sarok felé kémleltem, ahol tuzvizsgálók beszélgettek a vízben állva, keskeny fénypázmákkal kutakodva.

- Itt is vannak csontok! - kiáltott fel halkán valaki. - Sztornó - mondta rögtön utána. - Ez csak valami fadarab.

- Hát ez itt nem az.

-A rohadt életbe! Hol a francban késik a dögész?

- Majd én átveszem - mondtam McGovernnek, mintha én lennék a helyszínen a fonök. - Vigye ki Lucy, és tekerjék egy tiszta törülközőbe a kezét. Hamarosan jövök és ellátom. Lucy! - néztem az unokahúgomra. - Kutya bajod se lesz.

Lefejtettem nyakamról a karjait. Remegés fogott el.

Valahogy tudtam.

- Ne menjen oda, Kay! - emelte föl a hangját McGovern. - Ne!

Én azonban ekkor már tudtam, hogy muszáj. Hirtelen lendülettel, nagy csobbanásokat keltve elindultam a sarok felé. Kis híján elestem, annyira elgyöngült a térdem. Látva, hogy közeledem, a tuzvizsgálók elhallgattak. Ahogy zseblámpáik fénykévéinek irányát követve odanéztem, eloszörre föl se fogtam, mit látok: átázott papírlapok és szigetelőanyag-darabok között egy elszenesedett valamit a lehullott vakolaton és elfeketedett deszkákon heverve.

Néhány másodperc múlva már ki tudtam venni egy derékszíjat, egy csatot és egy kiálló combcsontot, amely olyan volt, mint egy vastag, megperzelodott bot. A szívem majd' kiugrott a helyéből, ahogy kibontakozott elottem egy elszenesedett emberi test, és egy fej, amelynek nem voltak vonásai, csak itt-ott csüngött róla néhány kormos, osz hajtincs.

- Mutassák az órát! - néztem villogó szemmel a

vizsgálókra.

Az egyik odanyújtotta, kivettem a kezébol. Egy férfikaróra volt, rozsdamentes acél, egy Breitling Aerospace.

- Ne...! - nyögtem fel, és letérdeltem a vízbe.

A tenyerembe tettem az arcom. Az agyam ki-kapcsolt. Meginogtam, a látásom elhomályosodott. Valaki megfogott. Epe gyülemllett a torkomba.

-Jöjjön, doktornó! - mondta egy férfihang, és talpra állítottak.

-Ez nem lehet o! - kiáltottam. - Uram, ne hagyđ, hogy o legyen! Könyörgök!

Úgy éreztem, képtelen vagyok megállni a lábamon. Ketten támogattak ki. Próbáltam összekaparni azokat a gyöngge kis foszlányokat, amelyek még maradtak belólem. Kiértünk az utcára. Nem szóltam senkihez, csak odatántorogtam McGovern Exploreréhez; rogyadozó léptekkel, mintha falábakon mozogtam volna. McGovern ott ült Lucy mellett a hátsó ülésen, és egy átvérzett törülközöt szorított Lucy karjára.

- Kérek egy elsősegélykészletet - hallottam a saját hangomat.

- Jobb, ha kórházba visszük - válaszolta McGovern, és ahogy a szemembe nézett, félelmet és szánakozást láttam a szemében.

- Akkor is - mondtam.

McGovern hátranyúlt az ülés mögé, elovett egy narancsszínu dobozt, és felcsattintotta pántjait. Lucyt ájulás környékezte, hevesen remegett, az arca fehér volt, mint a fal.

Eltávolítottam a törülközöt, és egy üveg palackozott vízzel lemostam a kezét. Hüvelykujja begyéről csaknem teljesen levált egy vastag bordarab. Bekentem betadine-nal, az eros jódos illat ingerelte az orromat. És mindeközben minden, amit az imént láttam, egyik pillanatról a másikra csak egy rossz álomná vált. Nem lehetett igaz.

- Össze kell varni - mondta McGovern.

Csak álom volt. Rossz álom.

- Kórházba kell vinni, hogy összevarrják - ismételte meg McGovern.

Nekem azonban már a kezemben volt a gyorstapasz, mert tudtam, hogy egy ilyen sebet nem szabad varni. Könnyek peregtek végig az arcomon, mialatt gézbe bugyoláltam Lucy ujját. Csak mikor fölemeltem a fejem, akkor vettem észre, hogy Marino áll a kocsi mellett. Arcát eltorzította a fájdalom és a düh. Úgy nézett ki, mint aki bármely pillanatban elhányhatja magát. Kiszálltam.

- Lucy, te most gyere velem! - Megfogtam a karját. Világéletemben jobban muködtem, ha valakirol gondoskodnom kellett. - Gyere.

Forgólámpák fénye villant az arcunkba, és mintha semmi közünk nem lett volna a környezetünkhöz és az emberekhez. Beültünk Marino kocsijába, és épp elindultunk, mikor megérkezett az orvos szakérto furgonja. Lesz röntgen, lesz fogtérkép, talán még DNS-vizsgálat is, gondoltam - egészen biztosan el fog tartani egy ideig. De én már tudtam. Benton meghalt.

17.

Amennyire utólag rekonstruálni lehetett a történeteket, Bentont torbe csalták. Nem tudtuk kideríteni, miért ment abba a kis Walnut Street-i ételmezszerűzetbe. Azt sem lehetett kizárni, hogy elröbölték valahol, és úgy hurcolták oda; úgy következettünk, hogy az események egy adott pontján megbilincseltek. A helyszín átkutatása során találtak egy nyolcas alakban megcsavart drótot, amivel valószínűleg a bokáit kötötték egymáshoz.

A kocsija kulcsa és a levéltárcája elokerült, de a kilenc milliméteres Sig Sauer pisztolya és az arany jeggyurujé nem. A szállodai szobájában jó néhány ruhadarabja maradt, meg az aktatáskája, amelyeket az átvizsgálás után nekem adtak át. Teun McGovern házában töltöttem az éjszakát. Embereket állított köré, mert Carrie Grethen még szabadrúbon garázdálkodott, és felbukkanása csak ido kérdése volt.

Nyilvánvaló volt, hogy be akarja fejezni, amit elkezdett, és az igazi kérdés tulajdonképpen az volt, hogy ki lesz a következő áldozata, ha folytatni tudja. Marino bevette magát Lucy apró lakásába, és a kanapéra települve orkódott. Mi hárman semmit sem mondtunk egymásnak, mert valójában nem is volt mit. Ami történt, megtörtént.

McGovern megpróbált közelebb kerülni hozzám. Az elozo este többször is hozott teát és enivalót kék függönyös szobámba, amelynek ablakai a Society Hill-i régi klinkertéglás-rézlámpás sorházakra néztek. Elég okos volt ahhoz, hogy semmit se akarjon rám kényszeríteni, én meg annyira magam alatt voltam, hogy az alváson kívül semmire se futotta az eromból. Minduntalan arra ébredtem, hogy hányinger környékez, aztán eszembe jutott, mitol.

Nem emlékszem az álmaimra. Olyan sokat sirtam, hogy egészen bedagadt a szemem, alig bírtam kinyitni. Csütörtök reggel beálltam a zuhany alá, hosszasan zubogtattam magamra a vizet, aztán kiementem a konyhába. McGovernen egy berlinikék kosztüm volt, kávézott és újságot olvasott.

- Jó reggelt! - köszönt rám meglepett örömmel, látva, hogy végre elokerültem szobám bezárt ajtaja mögöl. - Hogy van?

- Mondja el, mi történt.

Leültem vele szemben. Letette a bögréjét, és hátalökte a székét.

- Hozok magának egy kávé - mondta.

-Mondja el, hol tartanak, Teun. Tudnom kell.

Kiderült már valami? Mármint a boncoláson.

Zavarba jött, fókuszátlan tekintettel nézett az ablak felé, amely előtt egy ernyed, barna virágokkal teli, öreg magnólia állt.

- Még dolgoznak rajta - mondta végül -, de az eddigiek szerint lehetséges, hogy elvágták a torkát. Az arcán csontig hatoló vágások voltak. Itt meg itt.

Az álla bal oldalára és az orra tövére mutatott.

- A légcsövében nem volt se korom, se égés, és szén-monoxidra utaló nyomokat sem találtak - folytatta. - Bocsásson meg, Kay, de... Nem tu-

dom, mit mondjak.

- Hogyan lehetséges, hogy senki sem látta belépni az épületbe? - kérdeztem, mintha nem fogtam volna fel az imént hallott szörnyuséget. - Elképzelhető, hogy valaki fegyverrel kényszerítette, és senki sem vette észre?

-A bolt délután ötkor bezárt - válaszolta McGovern. - Eroszakos behatolásnak nincs nyoma, és valamiért a riasztó sem volt beállítva, ezért nem is szólalt meg. Sok bajunk van a biztosítási pénz megszerzése érdekében felgyújtott üzletekkel. Egy pakisztáni család így vagy úgy, de mindig benne van. Belekortyolt a kávéjába.

- A módszer mindig ugyanaz - folytatta. - Kevés áru, a tüz nem sokkal zárás után üt ki, és egyik szomszéd sem tapasztal semmit.

- Ennek semmi köze a biztosításhoz! - csattantam fel hirtelen támadt dühvel.

- Persze hogy nincs - felelte csöndesen. - Vagy legalábbis közvetlenül nincs. De ha kíváncsi az elméletemre...

- Mondja.

- Lehet, hogy Carrie gyújtotta föl az üzletet, és...

- Ez nyilvánvaló!

-Azt akarom mondani, hogy szövetkezhetett a tulajdonossal, hogy felgyújtja neki a boltot. A tulaj talán még fizetett is, mert sejtelve sem volt, hogy mi a no valódi célja. Ha így történt, akkor ezt meg kellett tervezni.

- Az a no évek óta semmi mást sem csinált, csak tervezgetett.

Megint összeszorult a szívem, gombóc gyult a torkomba, és könnyes lett a szemem.

- Hazamegyek - mondtam. - Tennem kell valamit. Nem maradhatok itt.

- Szerintem jobb volna, ha inkább...

- Rá kell jönnöm, mi lesz a következő lépése - mondtam, mintha ez lehetséges lett volna. - Rá kell jönnöm, hogyan csinálja, amit csinál. E mögött az egész mögött valami nagyobb terv húzódik meg. Itt nem csak arról van szó, ami történt. Fémforgácsot találtak?

- Nem sok maradt belőle. A raktárban feküdt, a tüz keletkezési helyén, ahol egy jókora tétel üzemanyagot tároltak. Még nem tudjuk, mit, csak azt, hogy sok habanyagszemcse úszott a vízben, az meg nagyon ég. Akcelerátor eddig nem került elő.

- Szeretném elvinni a Shephard-féle esetről elokerült fémforgácsot Richmondba, és ott összehasonlítani a másikkal. Marino ad maguknak elismervényt.

Kétkedo, fáradt, szomorú tekintettel nézett rám.

- Magának ebből nem kell részt vállalnia, Kay - mondtam. - Bízva ránk.

- De én részt akarok vállalni belőle, Teun.

Felálltam, és a szemébe néztem.

- Én csak így tudom - mondtam. - Nagyon kérem.

-Tényleg ki kellene szállnia ebből az ügyből. Lucy pedig legalább egy hétre eltávozásra küldöm.

- Olyan isten nincsen, hogy maga levegyen en-

gem errol az ügyrol - mondtam.

- Maga most nincs olyan helyzetben, hogy objektív legyen.

- Mégis mit tenne a helyemben? - kérdeztem. -

Hazamenne, és ölbe tett kézzel üldögélne?

- Én nem magam vagyok.

- Feleljen!

- Ember engem le nem venne errol az ügyrol - válaszolta. - Nem lenne nyugvásom. Pontosán azt tenném, amit most magam. - O is felállt. - Segítek, amennyire tudok.

- Köszönöm - mondtam. - És hálát adok Istennek magáért, Teun.

Egy darabig fürkész pillantásokkal méregetett; derekával a konyhapultnak támaszkodva, zsebre vágott kézzel.

- Ne önmagát vádolja ezért, Kay - mondta.

- Én Carrie Grethent vádolom. - Keseru könyvek toltak a szemembe. - Ot és senki mást.

18.

Jó néhány óra múltán Marino kocsijával tartottunk Richmond felé hármásban: Marino, Lucy meg én. Életem legszörnyűbb útja volt. Csak ültünk magunk elé meredve, szótlanul, nyomasztó levertségben. Mintha nem is történt volna meg, ami történt... És valahányszor rádöbentem az igazságra, mindannyiszor úgy ért, mint egy súlyos ökölcsapás. Benton élénk színekkel és éles kontúrokkal rajzolódott ki elöttem. Nem tudtam, minek vegyem: égi kegynek vagy külön tragédiának, hogy az utolsó éjszakát nem együtt töltöttük.

Egyik percben nem is tudtam, képes volnék-e elviselni érintése, lélegzete és ölelése friss emlékeit, a másokban szerettem volna újra átölelni és szeretkezni vele. Lelkem mintha hegyoldalakon bucskázott volna le sötét völgyekbe, ahol aztán elakadt a realitások surujében, olyan gondolatok között, mint hogy mihez kezdek a nálam maradt holmijával.

Megbeszéltük, hogy Richmondba szállítják a földi maradványait, s noha én mindent tudok a halálról, se én, se Benton nem foglalkoztunk azzal, milyen szertartással és hová szeretnénk temetkezni. Nem akartunk gondolni rá.

Mintha megállt volna az idő, végtelennek tunt az elmosódott sávként érzékelt 95-ös államközi. A szemem megtelt könnyel, oldalra fordultam, és tanyerembe temettem az arcom. Lucy némán ült a hátsó ülésen: dühe, gyásza és félelme olyan tapintható volt, mint egy betonfal.

- Leszerelek - szólalt meg végül, már Fredericksburgben. - Nekem ennyi volt. Keresek magamnak valami mást. Talán valamilyen számítógépes területen.

- Hülyeség - mondta Marino a visszapillantóra villantva szemét. - Az a rohadt kurva pont azt szeretné, ha leszállnál errol a vonalról. Hogy elkalldj, és egy nagy nulla legyen belöled.

- De hát máris elkallódtam, és egy nagy nulla vagyok.

- Hülye, az vagy, nulla nem! - reccsent Marino.

-Miattam ölte meg Bentont - mondta Lucy ugyanazon a szívszaggató, fakó hangon.

- Azért ölte meg, mert meg akarta ölni - felelte Marino. - Két választásunk van. Vagy csak ülünk itt és sajnáljuk magunkat, vagy kitaláljuk, mihez fogjunk, mielőtt az a kurva még valakit kicsinál közülünk.

Lucy vigasztalhatatlan volt. Tudta, hogy akaratlanul bár, de mindannyiunkat o tett ki Carrie Grethen bosszújának.

- Carrie pontosan azt akarja, hogy önmagad vádold ezért - mondtam.

Lucy nem válaszolt. Hátrafordultam. Piszkos gyakorló és bakancs volt rajta, a haja szanaszét állt. Még mindig érződött rajta a füstszag, mert azóta nem fürdött. Tudomásom szerint nem is evett, és nem is aludt. A szeme fénytelen volt, a tekintete rideg, érződött benne az imént hozott döntés. Tapasztaltam már nála régebben is, hogy a reménytelenségben és ellenségességben hajlamos az önpusztításra. Lelke egyik fele halni vágyott, vagy talán már meg is halt.

Fél hatra értünk a házamhoz. Tüzesen, vakítóan ragyogtak a nap ferde sugarai, a kék égbolt párás, de felhotlen volt. Fölvettem és bevitettem a verandalépcső tövéből az újságokat, és a Benton haláláról tudósító első oldalas cikk láttán megint elfogott a rosszullét. Jóllehet még nem volt száz százalékos bizonyosság, hogy csakugyan o az, azt azért leírták, hogy az FBI főlkérésére részt vett egy szökött gyilkos, Carrie Grethen kézrekerítésére indított országos hajszában, és ennek folyamán nagyon gyanús körülmények között tuzhalált halt. A nyomozók se azt nem közölték, mit keresett Benton a leégett élelmiszerboltban, se azt, hogy szándékosan csalták-e oda.

- Ezekkel mi legyen? - kérdezte Marino.

Már kinyitotta a kocsija csomagtartóját, ahol három papírzsákban ott voltak azok a személyes holmik, amelyeket Benton szállodai szobájában szedtek össze. Nem tudtam dönten.

-Vigyem be az Intézetbe, doktornó? - kérdezte Marino. -Vagy átnézi oket?

- Hagyja itt.

Zörgött a merev papír, ahogy bevitte a zsákokat. Lassú, nehéz léptekkel járt, és mikor kijött, én még mindig ott álltam a verandán, az ajtó előtt.

- Később még beszélünk - mondta. - Ezt az ajtót meg ne hagyja nyitva. Érti? A riasztót hagyja bekapcsolva, és ki ne tegyék a lábukat. Se maga, se Lucy.

-Jó-

Mikorra Marino elhajtott, Lucy már bevitte a holmiját a konyha melletti szobájába, és az ablaknál állt. Odamentem hozzá, és óvatosan a vállára tettem a kezem.

- Ne szállj ki - mondtam, s a nyakszirtjének támasztottam a homlokom.

Nem fordult meg. Éreztem, hogy egész testén végighullámszik a gyász.

- Együtt vagyunk ebben, Lucy - mondtam hal-

kan. - Ketten maradtunk. Csak te meg én. Benton is így akarná. És hogy ne add föl. Mihez kezdenék én nélküled? Ha föladed, engem is föladsz.

Feltört belöle a zokogás.

- Kellesz nekem. - Alig jött ki hang a torkomon.

- Jobban, mint eddig bármikor.

Felém fordult, és úgy csimpaszkodott belém, mint annak idején, kislánykorában: riadtan, szeretetre éhezett. Könnyei benedvesítették a nyakamat. Egy ideig csak álltunk ott a szobában, amely még mindig tele volt mindenféle számítógépes eszközökkel, tankönyvekkel, és a falon is ott díslettek bakfiskori bálványai plakátjai.

- Én vagyok az oka, Kay néni! Én vagyok az oka. Miattam halt meg! - zokogta.

- Nem. - Teljes eromból magamhoz szorítottam, és ömlöttek a könnyeim.

- Meg fogsz tudni bocsátani egyszer? Én vettem el toled!

- Ez nem igaz, Lucy. Te nem tettél semmit.

- Én ezt nem bírom elviselni.

- Dehogynem. És el is fogod. Segítünk egymásnak elviselni.

- Én is szerettem Bentont. Olyan sokat tett értem. O vitt az Irodához, o adott nekem lehetőséget. Mindig mellettem állt. Mindenben.

- Nem lesz semmi baj - mondtam.

Elhúzódott, leroskadt az ágy szélére, kormos, kék zubbonya ujjával megtörölte könnyes arcát. A térdére támasztotta könyökét, lehorgasztotta a fejét, nézte, hogyan pottyannak könnyei suru cseppjei a parkettre.

- Figyelj rám, és hallgass meg, Kay néni - szólalt meg végül halk, de elszánt hangon. - Nem tudom, bírom-e folytatni. Mindenkinek van egy kezdő- és egy végpontja. - Reszketően felsóhajtott. - Ahonnan nem megy tovább. Bárcsak engem ölt volna meg Benton helyett. Lehet, hogy szívességet tett volna vele.

Láttam, hogy szeretne ott helyben, a szemem előtt meghalni. Egyre erösödö eltökéltséggel néztem.

- Meg kell értened, Kay néni, ha nem megy tovább - mondta zubbonya ujjával törölgetve az arcát. - És ennek nem te vagy az oka.

Odaléptem hozzá, és fölemeltem az állát. Csupa izzadság volt, csupa korom, a lehelete és a teste rossz szagú.

- Akkor most figyelj rám - mondtam olyan határozottsággal, amely régebben mindig megijesztette. - Azonnal verd ki a fejedből ezt az ostobaságot. Örülj, hogy nem haltál meg, és eszedbe ne jusson öngyilkos lenni, ha erre céloztál. Tudod, mi az öngyilkosság, Lucy? Düh és bosszú. A végso le vagytok szarva. Képes lennél ezt tenni Bentonnal? Marinóval? Velem?

Addig tartottam a kezemben az arcát, míg rám nem nézett.

- Turöd, hogy ez az utolsó noszemély ezt tegye veled? - kérdeztem. - Hova tunt belöled a harci szellem?

- Nem tudom - sóhajtotta.

- Dehogynem tudod. Ne merd teljesen tönkre-
tenni az életemet, Lucy. Így is épp eléggé tönkre
van téve. Ne akard, hogy egész életemben ott vissz-
hangozzon a lelkemben egy pisztolylövés. Szerin-
tem te nem vagy gyáva.

- Nem vagyok - mondta Lucy.

A szemembe nézett.

- Holnap visszavágunk - mondtam.

Bólintott, nagyot nyelt.

- Menj, zuhanyozz le - mondtam.

Vártam, míg meg nem hallottam a vízsubogást,
aztán kimentem a konyhába. Úgy éreztem, egyi-
künknek sincs étvágya, de enni muszáj volt. Kivet-
tem a fagyasztóból és kiolvasztottam két csirkemel-
let, tettem melléjük mindenféle zöldséget, amit
csak találtam, sok rozmaringot, babérlevelet, ön-
töttem hozzá egy kis sherryt, de nem tettem bele
semmiféle erős fűszert, még borsot sem, mert most
nyugalomra volt szükségünk. Marino vacsora köz-
ben kétszer is telefonált, hogy jól vagyunk-e.

- Jöjjön át, ha gondolja - mondtam. - Csináltam
egy kis levest, bár a maga fogalmai szerint biztos
soványka.

- Megvagyok itthon - válaszolta, de éreztem,
hogy nem őszinte.

-Van itt hely boven, ha itt maradna éjszakára.

Ne haragudjon, elobb is eszembe juthatott volna.

- Kösz, de nem. Egy csomó dolgom van.

- Reggel bemegyek az Intézetbe - mondtam.

-Nem tudom, hogyan képes most ilyesmire -
felelte Marino megrovólag, mintha a munkakész-
ség nem azt a mentalitást tükrözné, amit az adott
helyzetben mutatnom illene.

- Van egy tervem - mondtam -, és ha kisbalták
potyognak is az égből, akkor is keresztülviszem.

- Nem szeretem, mikor tervezgetni kezd.

Letettük a kagylót, leszedtem az asztalt. Törtem a
fejem a következő lépéseimen, s eközben szinte
mániává erősödött bennem az elszántság.

- Nagyon nehezen tudnál egy helikoptert szerez-
ni? - kérdeztem Lucy-t.

- Egy mit? - kapta felém meglepetten a fejét.

- Jól hallottad.

-Nem haragszol, ha megkérdezem, hogy mire
kell? Mégse rendelhetek úgy helikoptert, mint ta-
xit.

- Hívd fel Teunt - mondtam. - Mondd meg neki,
hogy a kezembe veszem a dolgot, de ehhez minden
segítségre szükségem van. Mondd meg neki, hogy
ha minden úgy megy, ahogy remélem, akkor sze-
retném, ha ő és a csapata találkozna velünk Wil-
mingtonban. Egyelőre még nem tudom, mikor. Le-
het, hogy rögtön. De szabad kezet kell kapnom.
Mondd meg nekik, hogy bízzanak bennem.

Lucy felállt, a mosogatóhoz ment, engedett ma-
gának egy pohár vizet.

- Orültség - mondta.

- Tudsz helikoptert szerezni vagy sem?

- Ha megkapom az engedélyt, akkor igen. A ha-
társágnak van, tőlük szoktunk kapni. Azt hiszem,
Washington-tól tudok szerezni egyet.

-Jó van - mondtam -, akkor amilyen gyorsan

csak lehet. Reggel beugrom a laborba, csak hogy biztos legyek abban, amit érzésem szerint már tudok. Utána lehet, hogy átugrunk New Yorkba.

- Minek?

Lucy láthatólag érdekelte a dolog, de nemigen hitt benne.

- Elmegyünk a Kirbybe - feleltem. - Szeretnék a dolgok végére járni.

Marino tíz előtt megint telefonált, ismét megnyugtattam, hogy megvagyunk, itthon vagyunk, senki sem ólalkodik a ház körül, be van kapcsolva a riasztó, van világítás, van fegyver. Fakó, rekedtes hangjából ítélve kimerült lehetett, érezhetőleg ivott is, a tévéje bömbölt.

- Szeretném, ha nyolckor találkozhatnánk a laborban - mondtam.

-Jó, jó...

- Ez most nagyon fontos, Marino.

- Ha nem mondja, akkor is tudom, doktornó.

- Aludja ki magát.

- Maga is.

De nem bírtam elaludni. Ültem a dolgozószoba íróasztalánál, az ESA-tól kapott adatokat tanulmányoztam, a gyanús tuzeseteket. Átnéztem a Venice Beach-i haláleset körülményeit, aztán a baltimore-it, szerettem volna feltárni, van-e a tuzfészken és a gyújtogatás gyanúján kívül valami közös bennük. Eloszor a baltimore-i rendőrséget hívtam fel, és találtam is egy embert a nyomozati osztályon, aki hajlandónak mutatkozott beszélni.

- Johnny Montgomery dolgozott rajta - mondta; hallottam, hogy megszívja a cigarettáját.

- Maga tud valamit az ügyről? - kérdeztem.

- Legjobb, ha vele beszél, de ő nyilván szeretne majd megbizonyosodni valamiképp arról, hogy ki-vel beszél.

- Reggel felhívhat az Intézetben. - Megadtam a számot. - Legkésőbb nyolcra bent leszek. Van esetleg drótpostája Montgomerynek, ahova küldhetnék neki néhány sort?

- Azt megadhatom.

Hallatszott, hogy kihúz egy fiókot, aztán megadta a címet.

-Ismeros nekem a maga neve... - nyújtotta a szót a nyomozó. - Maga az az orvos szakérto, akire gondolok? Azt tudom, hogy egy nő. Még hozzá egész csinos, már ahogy a tévében láttam. Nem lákott valamikor Baltimore-ban?

- A maguk gyönyöru városában jártam orvosira.

- Na, akkor már tudom, mitol ilyen okos.

- Austin Hart, az a fiatalember, aki meghalt annál a tuzesetnél, szintén a Johns Hopkinsra járt - próbáltam ösztökélni.

- Meleg gyerek volt. Valamilyen féltékenységi ügy lehetett.

- Kellene róla egy fénykép, meg amit tudni lehet az életéről, a szokásairól, a hobbjáról. - Igyekeztem kihasználni a nyomozó elszólását.

- Értem. - Megint szívott egy slukkot. - Az a lányos típus volt. Úgy tudom, modellkedett is, abból fizette az egyetemi tandíjat. Calvin Klein alsógatyákat meg ilyeneket reklámozott. Biztos a félté-

keny szeretoje. Ha legközelebb Baltimore-ban jár, doktoro, benézhetne a Camden Yardsba. Ugye ismeri az új stadiont?

-Természetesen -válaszoltam, de közben már lázasan igyekeztem feldolgozni az imént hallottakat.

-Tudok jegyet szerezni, ha kell.

- Igazán kedves magától. Akkor én fölveszem a kapcsolatot Montgomery nyomozóval, magának pedig nagyon köszönöm a segítségét.

Mielott még megkérdezhetne volna, melyik a kedvenc baseballcsapatom, letettem a kagylót, és nyomban küldtem Montgomerynek egy elektronikus levelet, amelyben körvonalaztam, milyen információkra lenne szükségem, jöllehet úgy éreztem, már eleget tudok. Ezután a Los Angeles-i rendőrség csendes-óceáni csoportját hívtam - hozzájuk tartozik Venice Beach. Szerencsém volt, mert a nyomozó, aki annak idején vizsgálta Marlene Faber ügyét, éjszakás volt, és épp akkor jött be. Stuckeynek hívták, és miután közöltem, ki vagyok, nem akart mindenáron megbizonyosodni róla, hogy valóban azzal beszél-e, akinek mondom magam.

- Bárcsak valaki a végére járna helyettem! - Ezzel indított. - Fél éve már, és még mindig semmi. Egyetlen tipp se jött be.

- Tudna mondani valamit errol a Marlene Faberrol? - kérdeztem.

- Idonként játszott a Közkórház-ban meg az Északi kaland-ban. Gondolom, nézi.

-Nemigen nézek tévét, legföljebb a közszolgálatit.

- Játszott még valamiben, de miben...? Ja igen: az Ellen-ben. Nem volt nagy szerep, de nem lehet tudni, mi válhatott volna belöle. Én még olyan gusztusos babát nem is láttam. Egy producerrel futott, de az biztos, hogy a pofának semmi köze a történetekhez. Azt a bálgúnárt csak a kokain érdekli, meg hogy gerincre vágja az összes színésznocks két, akinek szerepet ad. Mikor megkaptam az ügyet, egy csomó kazettát végignézttem, hogy mikben játszott a no. Nem is volt rossz. Kár érte.

- Találtak valami szokatlant a helyszínen? - kérdeztem.

- Szokatlan volt ott minden. Dunsztom sincs, hogyan keletkezhetett ekkora tuz egy földszinti fürdoszobában, és az ADTI sem tudja. Vécépapíron meg törülközőkön kívül nem volt ott semmilyen égheto anyag. Eroszakos behatolásra utaló nyomot nem találtunk, és nem szólalt meg a betörésjelzo sem.

-Nem véletlenül a fürdokádban találták meg a holttestet?

- Hát ez is bizarr. Persze lehet, hogy öngyilkos lett. Felgyújtotta a házat, aztán föl vágta az ereit vagy ilyesmi. Sokan vágják fel fürdokádban az ereiket.

- Érdemleges nyom?

-Asszonyom, az a no úgy összeégett, mintha a krematóriumból kaparták volna elo. Épp csak anynyi maradt a felsotestébol, hogy röntgennel azonosítani tudták, de azonkívül csak pár fog, csontdarabkák meg némi haj.

- Reklámokban is szerepelt?

- Igen. Tévéreklámokban meg képeslapokban.

Nagyon szépen keresett. Egy fekete Viperral járt, és volt egy nagyon takaros háza a tengerparton.

- Át tudna nekem küldeni néhány fényképet róla? Meg a jelentéseket.

- Adja meg a címét, aztán majd meglátjuk.

- Sürgösen kellenének, Stuckey nyomozó.

Vadul pörögtek fejében a kerekék. Mind a négy áldozat szép volt, és gyakran szerepelt az újságokban és a tévében. Egy ilyenfajta közös jellemzot nem lehet semmibe venni. Úgy gondoltam, Marlene Fabert, Austin Hartot, Claire Rawleyt és Kellie Shephardet egy olyan ok miatt szemelte ki a gyilkos, ami fontos volt neki. Ez volt az a pont, ahol összefutottak a szálak. A módszer sorozatgyilkosra utalt, olyasféle szörnyre, mint Bundy, aki mindig a megfojtott barátjére hasonlító, hosszú hajú nokedt választott. Csak Carrie Grethen nem illett a képbe, és mindenekelőtt azért nem, mert az első három haláleset idején börtönben ült. És sose gyilkolt így.

Tanácsstalan voltam. Carrie nem volt jelen, de mégis ott volt. Elbóbiskoltam ültömben, s mire felriadtam, hajnali hatot mutatott az óra. A nyakam teljesen elmerevedett, a derekam nemkülönben. Lassan felálltam és kinyújtóztam. Tudtam, mit kell tennem, csak azt nem tudtam, hogy képes leszek-e rá. A pusztá gondolat is rettegéssel töltött el, a szívem majd' kiugrott. A pulzusom úgy dörömbölt a fülemben, mintha valaki ököllel verné az ajtót. Tekintetem a barna papírzsákokra tévedt, amelyeket Marino a jogi folyóiratokkal tömött könyvespolc elé állított; lezárt, felcímkézett zsákok voltak. Átmentem Benton szobájába.

Noha általában mindketten az én ágyamban aludtunk, a ház másik fele az övé volt. Ott dolgozott, ott tartotta a személyes holmiját, mert ahogy idosebbek lettünk, úgy tapasztaltuk meg, hogy a tér a legmegbízhatóbb barátunk. Visszahúzódsunknak köszönhetően vitáink nem voltak olyan hevesek, s a napközbeni távollét csábítóbbá tette az éjszakai együttléteket.

Az ajtó tárva-nyitva állt, ahogy hagyta. Lámpa nem égett, a függöny be volt húzva. Egy pillanatra megdermedve, szememet eroltetve megtorpantam az ajtóban: egyre élesebb körvonalakkal rajzolódtak ki az árnyak. Soha életemben nem kellett még anynyira összeszednem a bátorságomat, mint most ahhoz, hogy felkattintsam a lámpát.

Az ágya rendesen be volt vetve, ránctalanul simult rá a kék takaró, mert Benton, ha sietett is, mindig módszeresen intézte a dolgait. Sose várta meg, hogy kicseréljem az ágynemujét, vagy hogy kimossam a szennyesét, s ennek oka részben a függetlensége, részben eros önérzete volt, amely még velem szemben sem lankadt soha. Mindent a maga módján kellett csinálnia. Ebben a tekintetben anynyira hasonlítottunk egymásra, hogy voltaképp nem is igen értettem, hogyan kerültünk össze egyáltalán. Elvettem a fészülődoasztaláról a hajkeféjét, mert tudtam, hogy ha az azonosítás más

módjai nem elégségesek, a DNS-vizsgálathoz szükség lehet rá. Odamentem a kis cseresznyefa éjjeliszekrényhez, és megnéztem az odatornyozott könyveket és vaskos dossziékat.

A Hideg hegy-et olvasta, egy boríték letépett hajtókájával jelölte meg a kötet közepe táján, hol tart. Természetesen ott volt az általa szerkesztett kriminalisztikai tankönyv levonata; szálkás betuinek látán csaknem összeomlottam. Óvatosan, ujjbeggyel, alig érintve a papírt, végigkövettem a lapok szélére firkantott, nehezen olvasható szavakat, s eközben megint rám törtek a könnyek. Végül az ágyra tettem és felszakítottam a papírzsákokat. A rendőrök sietve összekapkodták a szekrénybol és a fiókokból Benton holmiját, és behajigálták a zsákokba. Semmi sem volt rendesen összehajtogatva, inkább csak föltekerve vagy gombócba gyurva. Egyenként simítottam ki a fehér pamutíngeket, a merész nyakendoket és a két nadrágtartót. Két könnyu, nyári öltönyt vitt magával, krepp-papírra emlékeztetően összegyűrodött mindketto. Találtam a zsákokban utcai cipóket, edzocipóket, zoknikat, alsónadrágokat, de a borotvakészletéhez érve megállt a kezem a levegoben.

Módszeres kéz kutathatta végig, de a Givenchy III-as kölnisüveg kupakját nem csavarta teljesen vissza, és kiszivárgott a folyadék. Az ismeros, határozott, férfias illat felkavarta bennem az érzelmeket. Éreztem borotvált arca simaságát. Hirtelen ott láttam magam előtt az FBI Akadémián, a szobájában, az íróasztalánál. Eszembe jutottak éles vonásai, vasalt öltönye, és megcsapta orromat az illata - már akkor kezdtem beleszeretni, csak még nem tudtam róla. Szépen összehajtogattam és egymásra tornyoztam a ruhadarabjait, aztán ügyetlen, merev kézzel feltéptem a második papírzsákot. Kivettem belole a fekete bor aktatáskát, az ágyra tettem, és felpattintottam a csatjait.

Elsó pillantásra feltunt, hogy nincs ott az idonként bokatokban viselt harmincnyolcas Colt Mustangja. Úgy gondoltam, nem véletlen, hogy a halála estéjén magával vitte. A kilenc milliméteresét egy hónaljtokban mindig magával hordta, a Coltot csak tartalék fegyverként, olyankor, mikor úgy érezte, veszély fenyegeti. Mindebbol arra következtettem, hogy találkozója volt valakivel, csak azt nem értettem, miért nem szólt róla valakinek. Nem volt rá jellemzo az ilyesfajta könnyelműség.

Végiglapoztam barna kötésű határidonaplóját, talállok-e benne utalást valamilyen nem régi találkozóra. Találtam hajvágást, fogorvost, kisebb utak idopontjait, de a halála napjára nem volt beírva semmi, csupán egy emlékeztető a lánya, Michelle jövo heti születésnapjára. Eszembe jutott, mit érezhet most, o, a novére és Connie, az anyjuk, Benton volt felesége, és rettegéssel töltött el a gondolat, hogy bárhogy éreznek is irántam, elobb-utóbb együtt kell gyászolnom velük.

Benton megjegyzéseket és kérdéseket firkantott Carrie Grethen pszichológiai jellemzése margójára, és ez a Carrie nevu szörnyeteg okozta nem sokkal később a halálát; bizarr fintora a sorsnak. El-

képztem Bentont, amint ízekre szedi Carrie Grethen jellemét, hogy megpróbálja kikövetkeztetni, mi lesz a következő lépése. Minden valószínűség szerint sose merült föl benne, hogy akkor, amikor o Carrie Grethenre koncentrált, gondolatban feltehetőleg Carrie is vele foglalkozik. Carrie előre kiszámította a Lehigh megyei eseményeket és a tévéfelvételt, és könnyen lehet, hogy mostanára már valamelyik forgatócsoport tagjaként parádézik.

Tekintetem meg-megakadva siklott végig olyan kifejezéseken, mint támadó-áldozat viszony lfixálódás, identitásierotómánia egyesülése, az áldozatot magasabb rendűnek tekinti. A lap hátára Benton ezt írta: A példaképnek megfelelő életvitel. Hogyan illik ez Carrie viktimológiájába? Kirby. Milyen kapcsolata lehetett Claire Rawleyval? Látszólag semmilyen. Összeegyeztethetetlen. Más tettesre utalna? Buntárs? Gault. Bonnié és Clyde. Carrie eredeti módszere. Nem véletlenül jött ide. Nincs egyedül. 28-45 közötti fehér férfi? Fehér helikopter?

Végigfutott a hátamon a hideg, mert rájöttem, mire gondolt Benton, mikor ott állt a boncteremben, és jegyzeteket készítve figyelte, hogyan dolgozom Gerde-del. Azt fontolgatta, ami most hirtelen nyilvánvalónak tetszett; Carrie Grethen nem egyedül csinálja ezt. Valahogy, talán még a börtönben, összeállt egy másik hasonlóan gonosz lélekkel. So < biztosra vettem, hogy a cinkosa előbb szabadult. Az alatt az öt év alatt, amit Carrie a börtönben töltött, könnyen összeismerkedhetett egy másik pszichopattával, akit aztán kiengedtek. Talán vele is olyan szabadon levelezgetett, mint velem és a médiával.

Az is lényegesnek látszott, hogy Benton aktatáskája a szállodai szobájából került elő, pedig délelőtt a boncteremben még vele volt. Eszerint miután eljött a lehigh-i helyszínre, nyilván visszament még a szállodába. Hogy ezután hova és miért távozott, még talány volt.

Tovább olvastam a jegyzeteket, amelyeket Benton Kellie Shephard meggyilkolásával kapcsolatban írt. Aláhúzta a főleges kegyetlenség, az orjongo és a zavarodott szavakat. Ilyeneket írt: önuralom elvesztése; az áldozat váratlan reagálása. Rituálé tönkretétele. Nem lett volna szabad így történnie. Düh. Hamarosan megint gyilkol.

Becsuktam az aktatáskát, és otthagytam az ágyon. Kimentem, lekapcsoltam a villanyt, bezártam az ajtót, és közben arra gondoltam, hogy mikor legközelebb bejövök ide, ki kell ráolnom Benton szekrényét és fiókjait, és valahogy el kell döntenem, hogyan viseljem el a hiánya keltette urt. Óvatosan belestem Lucyhoz: még aludt, pisztolya ott feküdt az éjjeliszekrényen. Nem bírtam egy helyben maradni, ide-oda mászkáltam. Végül kiléptem a verandára, épp csak arra az időre kapcsoltam ki a riasztót, amíg bevettem az újságot. A konyhába mentem, fölöttem egy kávé. Fél nyolckor már indulásra készen álltam, de Lucy még mindig aludt, mint a tej. Beóvakodtam a szobájába. Erotlen napfény szüremlett be a relaxán, puha fényben fürdette az arcát.

- Lucy! - Gyöngéden megérintettem a vállát.

Fölrezzent, azonnal fel is könyökölt.

- Indulok - mondtam.

- Nekem is föl kell kelnem - mondta.

Lerúgta magáról a paplant. Pólóban és rövid-nadrágban aludt.

- Iszol velem egy bögre kávét? - kérdeztem.

- Persze.

Fölkelt.

- Enned is kellene valamit - mondtam.

Egy macska nesztelenségével jött utánam.

- Mit szólnál egy kis müzlihez? - kérdeztem, és kivettem egy bögrét a konyhaszekrényből.

Nem válaszolt, csak nézte, hogyan veszem elő azt a házi készítésű müzlit, amely Benton egyik kedvenc reggelije volt; banánnal vagy eperrel szerette a legjobban. A pusztaság illata is elég volt, hogy megint magamba roskadjak, a torkom elszorult, a gyomrom olyan lett, mint a kő. Egy hosszú pillanatig tehetetlenül álltam, még a kanalat is képtelen voltam fölemelni, nem bírtam kinyújtani a kezemet a tárlérra, csak álltam, mint aki megbénult.

- Ne, Kay néni! - mondta Lucy, pontosan értve, mi játszódik le bennem. - Nem is vagyok éhes.

Remego kézzel illesztettem vissza a müzlisdoboz fedelét.

- Nem tudom, hogyan fogsz tudni itt lakni - mondta Lucy.

Töltött magának kávét.

- Én itt lakom, Lucy.

Kinyitottam a hűtőszekrényt, és odaadtam neki a tejesdobozt.

- A kocsija hol van? - kérdeztem, miközben egy kis tejet lötytyintett a kávéjába.

- Gondolom, a Hilton Head-i repülőtéren. Onnan ment New Yorkba.

- És mi a szándékod vele?

- Még nem tudom - feleltem. Egyre idegesebb lettem. - Egyelőre kisebb gondom is nagyobb annál. Minden holmija itt van a házban. - Felsőhajtottam. - Nem tudok mindent egyszerre eldönteni.

- Talán úgy kellene csinálnod, hogy mindennap eltüntetsz belőlük valamit - mondta Lucy.

Csípojével a pultnak támaszkodott, kortyolgatta a kávéját, s a korábban már látott kifejezéstelen tekintettel nézett rám.

- Komolyan gondolom - mondta tökéletesen érzelemmentes hangon.

- Amíg haza nem hozzák a holttestét, semmilyen holmijához nem nyúlok.

- Segítek, ha akarod.

Megint kortyolt egyet. Kezdték dühös lenni rá.

- Én ezt a magam módján fogom csinálni, Lucy - mondtam, miközben minden sejttemet besugározta a fájdalom. - Most az egyszer nem fogom csak úgy rávágni az ajtót valamire, és nem rohanok el. Egész életemben ezt csináltam, mióta apám meghalt. Később, mikor Tony elment, és Markot megölték, lépésről lépésre kiköltöztem a velük volt kapcsolatomból, mint egy régi házból. Úgy elmentem, mintha sose éltem volna ott. És mondjak valamit? Nem vált be.

Lucy a meztelen lábfejét nézegette.

- Janetnek mondtad? - kérdeztem.

- Tudja. Teljesen ki van akadva, mert nem akarom látni. Senkit sem akarok látni.

-Minél inkább rohansz, annál inkább ott maradsz - mondtam. - Ha már semmi mást nem vagy hajlandó tanulni tolem, legalább ezt az egyet tanuld meg.'Ne várd meg, míg elmúlik a fél életed.

- Sokat tanultam toled - mondta Lucy. A reggel közben az ablakhoz ért, és felragyogtatta a konyhát. -Többet, mint gondolnád.

Egy pillanatra a nappaliba vezető, nyitva álló ajtóra szegeződött a tekintete.

- Még mindig úgy érzem, hogy mindjárt bejön - suttogta.

-Tudom - bólintottam. - Nekem is folyton ez jár a fejemben.

- Fölvívom Teunt, és amint van valami, csipogtatlak - mondta Lucy.

Keleten már lángolt a nap, munkába igyekvő emberek hunyorogtak a tiszta, meleg időt jósló ragyogásban. A Ninth Streeten áramló lassú forgalomban sodródtam, elgurult velem a kocsis a kovácsoltvas kerítéssel körülzárt Capitol Square körül, a téren magasló, Jefferson által tervezett eredeti, fehér épület és a Stonewall Jacksonnak és George Washingtonnak emelt emlékmű előtt. Kenneth Sparkes és a politikai befolyása jutott eszembe, s félelemmel vegyes csodálat, amely követeléseit és kifogásait hallatán gyakran elfogott.

Mindaz, ami az utóbbi napokban történt, nem tisztázta, továbbra is gyanakodtak rá, mégpedig annál az egyszerű oknál fogva, hogy akik már tudták, hogy egy sorozatgyilkost keresünk, nem tehették meg, hogy egy ilyen információt kiadjanak a sajtónak. Biztosra vettem, hogy Sparkes sem tudja. Nagyon szerettem volna beszélni vele, hogy megnyugtassam valamiképp, és ezzel talán valamelyest magamat is. Mázsás súllyal nehezült mellemre a csüggedés, és mikor a Jackson Streetrol bekanyarodva azt láttam, hogy az Intézet kapujában épp akkor emelnek ki egy halottaskocsiból egy fekete anyag zsákba tett halottat, úgy szíven ütött a kép, mint soha még annak elötte.

Nem akartam arra gondolni, hogy Benton földi maradványait is egy ilyen zsákba teszik, nem akartam arra a rideg kis acélfülkére gondolni, ahová kerül majd, miután rácsukják a hűtőajtóját. Rettenetes volt tudni, amit tudok. A halál nekem nem elvont fogalom, az utána következő műveletek minden egyes mozzanatát ismerem; ismerem minden hangját és szagát annak az intézménynek, ahol nem létezik barátságos simogatás, csak tárgyyszerűség, szakismeret és a megoldandó feladat. Épp kiszálltam, mikor Marino kocsija begördült.

- Nem baj, ha itt hagyom a kocsimat? - kérdezte, noha tudta, hogy a kapu melletti parkoló nem rendőröknek van fenntartva.

Állandóan áthágja a szabályokat.

- Hagyhatja - mondtam. - Az egyik kocsink szervízben van, ha jól tudom. És úgysem marad itt sokáig.

- Ezt meg honnan a fenébol tudja?

Bezárta a kocsiját, és lepöccintette cigarettájáról a hamut. Megint a régi nyers önmaga volt, de ezt most hihetetlenül megnyugtatónak találtam.

- Most a szobájába megy? - kérdezte már bent, a folyosón.

- Nem. Egyenesen föl a laborba.

- Akkor megmondom, hogy szerintem mit talál majd az asztalán - mondta Marino. - Most már biztos, hogy az a lány Claire Rawley volt. A hajkeféjében talált hajszálakból.

Nem lepett meg, de a bizonyosság megint szomorúsággal töltött el.

- Köszönöm - mondtam. - Legalább tudjuk.

19.

A mikronyom-laboratóriumok a második emeleten vannak. Eloszór a PEM, a pásztázó elektronmikroszkóp helyiségébe néztem be. Ez a berendezés elektronsugarakkal tapogatja végig a vizsgálandó anyagokat, például a Shephard-ügyből származó parányi fémforgácsot. A mintát alkotó elemek elektronokat bocsátanak ki, s az így keletkezett képek egy monitoron láthatók.

Röviden összefoglalva: a PEM a százhárom ismert elem csaknem mindegyikét felismeri, legyen az szén, réz vagy cink. A mikroszkóp fókusztávolsága, nagy felbontása és erős nagyítása folytán olyan mikronyomok is döbbenetes, már-már kísérteties részletességgel vehetők szemügyre, mint például a szorszállakon maradt lopornyom.

A mi Zeiss PEM-ünk egy munkapultokkal, mosogatókkal, beépített szekrényekkel és pávakék és drapp polcokkal berendezett ablaktalan helyiségben trónol. Mivel ez a roppant drága szerkezet igen érzékeny a rezgésekre, a mágneses mezókra valamint az elektromos és hőmérsékleti anomáliákra, a környezetét stabilizálni kell.

A szellőztető- és a légkondicionáló rendszer az épület többi részében működik függetlenül. A lámpák a mennyezet felé vannak fordítva, hogy csak gyenge, szórt fénnel világítsák meg a szobát. A padló és a falak vastag vasbetonból készültek, amelyek mind az emberi sürgés-forgásra, mind az autópálya forgalmára érzéketlenek.

A PEM a maga muszertáblájával, hálózati berendezéseivel, elektronágyújával és optikai hengerével, nitrogénpalackra csatlakoztatott vákuumkamrájával olyan hat, mint egy urhajó vezérloje. Mary Chan aprócska, tejfehér boru asszony, a mikroszkópos vizsgálódás mestere, a bonyolult berendezés karéjában ült állig begombolt fehér köpenyben, és épp telefonált; barátságos mozdulattal jelezte, hogy egy perc, és rendelkezésemre áll.

- MÉRJÉK MEG ÚJRA A HŐMÉRSÉKLETÉT, ÉS PRÓBÁLJANAK TÁPIÓKÁT ADNI NEKI. HA AZ SEM MARAD MEG BENNE, HÍVJANAK VISSZA - MONDTA VALAKINEK. - MOST LE KELL TENNEM.

- A kislányom - mondta bocsánatkéremmel. - Elrontotta a gyomrát, szerintem túlságosan sok fagyaltot evett az este. Rászabadult a diósra.

Mosolygott, de fáradtnak látszott, gyanítottam,

hogy az éjszaka java részében fönt lehetett.

- Hogy én azt hogy imádom! - mondta Marino, és átnyújtotta a magunkkal hozott, becsomagolt bizonyítékot.

- Ez is fémforgács - mondtam Marynek. - Nem szívesen török így magára, de örülnék, ha most rögtön meg tudná nézni. Sürgös.

- Ez egy másik eset vagy ugyanaz?

- A Lehigh megyei eset, a gyújtogatás.

-Tényleg? - kérdezte Mary Chan láthatólag meglepődve, s egy szikével felbontotta a barna borítékot. - Istenem, ez azért rémes... Legalábbis annak alapján, amiket a hírekben hallottam. És aztán az az FBI-os... Rémes. ||

Nem kellett tudnia kettonk kapcsolatáról.

- A warrentoni meg a két utóbbi esetet nézve mindenesetre fölmerül az emberben, hogy nem valami orült piromániás garázdálkodik-e itt - mondta.

- Ezt szeretnénk megtudni.

Mary Chan lecsavarta a kis bizonyítékos tubus kupakját, és csipesszel eltávolította a felső pamutréteget, ami után két parányi, fényes fémforgács vált láthatóvá. Hátralökte gurulós székét a mögötte lévő pulthoz, és egy mindkét oldalán tapadó, négy-szögletes, fekete karbonszalagot ragasztott egy apró alumíniumhasábra. Erre helyezte a karbonszalagot csaknem teljesen lefedő fémforgácsot; akkora lehetett, mint egy átlagos szempilla fele. Bekapcsolta a sztereomikroszkópot, s a mintát a tárgyasztalra helyezte, hogy mielőtt átteszi a PEM-be, kisebb nagyításban vegye szemügyre.

- Két különböző felületet látok - mondta a fókuszot igazgatva. - Az egyik nagyon fényes, a másik amolyan tompaszürke.

- Ez más, mint a warrentoni - mondtam. - Ott mindkét oldal fényes volt, igaz?

- Igen. Nézetem szerint itt az egyik oldal ki volt téve a levego oxidációs hatásának.

- Megengedi? - kérdeztem.

Félrehúzódtam, én pedig belenéztem a mikroszkópba. Négyeszeres nagyításban a fémforgács olyan volt, mint egy összegyurt ezüstpapírszalag, és ki tudtam venni a fém forgácsolására használt eszköz finom barázdáit. Mary több Polaroid-felvételt is készített, aztán visszagurult székével a PEM kezelopultjához, és megnyomott egy gombot, hogy kiszelloztesse a cilindert, illetve hogy megszüntesse a vákuumot.

- Ez eltart egypár percig - mondta. - Itt is megvárhatják, de ha gondolják, vissza is jöhetnek.

- Én iszom egy kávét - közölte Marino. Sose rajongott a bonyolult muszerekért, s minden bizonynyal szeretett volna rágyújtani.

Mary Chan kinyitott egy szelepet: nitrogénnel töltötte föl a kamrát, hogy ne juthasson bele szennyező anyag és nedvesség. Ezután megnyomta a kezelopult egyik gombját, és a mintánkat egy elektrooptika-asztalra helyezte.

- Le kell vinnünk tíz a mínusz hatodikon higanymilliméterre - magyarázta. - Ez a vákuumszint kell ahhoz, hogy bekapcsolja a sugarat. Általában két-

három percig tart, de én szeretem egy kicsit alacsonyabbra állítani, hogy igazán jó vákuumot kapjak. - A kávéjáért nyúlt. - Elég idegesítőek a hírek - mondta. - Homályosan célozgatnak erre-arra.

- És mi ebben az új? - kérdeztem fanyarul.

- Magyarázza meg nekem, miért van az, hogy mikor olvasom az újságban, hogy miket mondtam a bíróságon, mindig úgy érzem, valaki más ült ott helyettem a tanúk emelvényén. Szóval itt van ez a Sparkes: eloször belerángatják. Oszintén megvallva, már én is kezdtem arra gondolni, hogy talán ögyújtotta föl a saját házát meg azt a lányt. Valószínűleg pénzért, meg hogy megszabaduljon a lánytól, mert az tudott valamit. És akkor láss csudát, jön ez a két másik pennsylvaniai tuzeset, azoknál is megölnek egy-egy embert, és lassacskán kiderül, hogy mindhármát ugyanabból a kottából játszották. És hol volt mindeközben Sparkes?

Ivott egy korty kávé.

-Bocsásson meg, Scarpetta doktorno, meg se kérdeztem, hogy iszik-e. Hozhatok egy kávé?

- Köszönöm, nem - feleltem.

Az egyik kijelzot figyeltem, amelyen egy mozgó zöld csík mutatta a higanyszint lassú változását.

- Azt is furcsállom - folytatta Mary Chan -, hogy az a háborodott no megszökik a New York-i diliházból. Hogy is hívják...? Valami Carrie. A nyomozást vezető FBI-os profilost meg egyszer csak holtan találják. Úgy látom, nekifoghatunk.

Bekapcsolta az elektronsugarat és a képernyot. Ötszázszoros nagyítással kezdte, majd fokozatosan gyengébbre állította, míg lassanként kibontakozott a képernyon a vizsgált anyag. Eloször olyan volt, mint egy hullám, aztán ellaposodott. Mary Chan újabb gombokat nyomott meg, még kisebbre állította a nagyítást, és lassanként képpé álltak össze a mintáról érkezo jelek.

- Vékonyabbra veszem a sugárnyalábot, úgy egy kicsivel több energiát kapunk.

Gombokat és tárcsákat állítgatott.

-Úgy néz ki, ez is olyan fémforgács. Kunkori, mint egy szerpentinszalag - közölte.

A kép az imént az optikai mikroszkóp alatt látottak felnagyított változatának tunt, és mivel nem volt eléggé világos, egy alacsonyabb atomszámú elemre utalt. Mary Chan állított az élő kép pásztázósebességén, és elvett egy kicsit a zajból, amely úgy hatott a képernyon, mint egy hóvihár.

- Itt tisztán látszik egy fényes rész a tompa mellett - mondta.

- Maga szerint ez oxidáció? - Odahúztam egy széket.

- Annyi biztos, hogy ez ugyanannak az anyagnak a kétféle felülete. Megkockáztatom, hogy a fényes oldalán mostanában hántották végig, a másikat meg régebben.

- Lehet benne valami.

Az összegyurt fémdarabka olyan volt, mint egy urben lebego repesz.

-Volt tavaly egy esetünk - folytatta Mary Chan, miközben egy gomb megnyomásával rögzítette a felvételt, hogy vihessek fényképeket. - Egy férfit le-

ütöttek egy szerelomuhelyből származó csövel, és a fejboréba ágyazódva találtunk egy esztergaforgácsot. Belekerült a sebbe. Na jó. Akkor most nézzük, hogy állunk a röntgenjével.

A képernyő elszürkült, számok számlálták rajta a másodperceket. Mary Chan újabb gombokat nyomott meg az irányítópulton, s a képernyőn kék háttér előtt hirtelen élénk narancsszínű skálája jelent meg. Mozdított a kurzoron, és felnagyított egy pszichédélikus cseppkőnek látszó részletet.

- Lássuk, vannak-e benne más fémek is.

Megint állítgatott.

- Nincs - jelentette. - Ez nagyon tiszta. Én megint ugyanarra gyanakszom. Ráhívom a magnéziumot, és megnézzük, vannak-e egymást átfedő vonalak.

Rávetítette a magnézium spektrumát a minta spektrumára: egyezett. Behívott egy elemtáblázatot, és a magnézium világított rajta vörösen. Most már biztosak lehettünk benne, miből van, s noha erre az eredményre számítottam, még mindig nem értettem.

- El tud képzelni valamilyen magyarázatot arra vonatkozóan, hogy hogyan kerül tiszta magnézium egy sebbe? - kérdeztem.

Marino visszajött.

- Hát meséltem azt a csöves ügyet - felelte Mary Chan.

- Miféle csövet? - kérdezte Marino.

- Nekem nem jut eszembe más, csak valamilyen fémmuhely - válaszolta Mary -, bár azt hiszem, a magnéziumot nemigen szokták géppel megmunkálni. Pontosabban el nem tudom képzelni, hogy miért tennék.

- Köszönöm, Mary. Be kell néznünk még egy helyre, de szeretném elkérni magától a warrentoni esetből származó forgácsot, hogy átvihessem a tuzfegyverekhez.

Az órájára pillantott, de közben megint megszólt a telefon. El tudtam képzelni, mennyire tele lehet munkával.

- Azonnal - felelte elozékenyen.

A tuzfegyverek és a szerszámnyomok laboratóriuma ugyanazon az emeleten található. Lényegében véve mindkettő ugyanaz a tudomány, mivel a töltényhüvelyeken található vájatmezők, a huzagolás és az ütőszeg nyomai a fegyverek szerszámnyomai. A laborok itt az új helyen szinte stadionok a korábbiakhoz képest - ez is az ajtónkon kívül zajló élet folyamatos romlásának szomorú történetéről mesél.

Nem szokatlan, hogy iskolások kézfegyvereket dugdosnak az öltözőszekrényükben vagy épp mutatják az illemhelyen, magukkal viszik az iskolabuszon, és egyáltalában nem ritka, hogy egy tizenegy-tizenkét éves gyerek fegyvert fog valakire. Ha valaki el akarja pusztítani a házastársát vagy éppen séggel a szomszédot, akinek állandóan ugat a kutyája, leggyakrabban lofegyverhez nyúl. Még ijesztőbbek azok a sértett vagy elmebeteg emberek, akik bemennek valamilyen nyilvános helyre, és nekifognak lövöldözni. Ezért védi az irodámat és a folyosói

belso ajtót golyóálló üveg.

Rick Sinclair munkahelye jól világított, felszoyegezett helyiség, ablakai a sportcsarnokra néznek, amely az én szememben olyan, mint egy felszállni készülő fémgomba. Mikor Marino társaságában beléptem, ütöszegre csapódó kakas hangja hallatszott: Sinclair súlyokkal vizsgálta egy Taurus pistoly ravaszát, hogy megállapítsa, milyen erő kell az elhúzásához. Nem voltam csevegos kedvemben, és bár nem udvariatlanul, de kerek-perec közöltem Sinclairrel, mire van szükségem, mégpedig azonnal.

- Itt van ez a fémforgács a warrentoni ügyből - mondtam, és kinyitottam az apró bizonyítékos tégelyt. - Ez meg itt a lehigh-i tuzeset halottjából származik.

Kinyitottam a másik tégelyt is.

- Mindketten vannak elektronmikroszkóppal világosan látható barázdák - közöltem.

Azért vittem oda a mintákat, hogy megállapítsuk: az említett barázdák - szerszámnyomok - arra utalnak-e, hogy mindkét esetben ugyanaz a szerszám állította-e elő a magnéziumforgácsot. Mindkét fémforgács nagyon vékony és kényes volt, ezért Sinclair egy keskeny muanyag spatulával emelte ki őket pamutágyukból. Nem volt könnyű, mert minduntalan elugrottak, mintha szökni akarnának. A warrentoni, illetve a lehigh-i mintákat egy-egy fekete kartonnégyzetre helyezte, és mindkettőt betette összehasonlító mikroszkópja tárgyasztalaira.

- Aha - mondta. - Szép eset.

A spatulával beigazgatta a fémforgácsokat, és negyvenszeresre állította a nagyítást.

- Talán valamilyen penge - mondta. - A barázdáltság feltehetőleg a polírozás származéka. Egyetlen polírozott felület sem teljesen sima, érve ezen, hogy a gyártó boldog és elégedett, mi viszont itt szúrósabb szemmel nézegetjük a dolgokat. Tessék. Azt hiszem, itt még jobban látszik.

Félrehúzódott, hogy mi is megnézhessek. Marino hajolt eloször a lencsék fölé.

- Mint a sínyomok a hóban - állapította meg. -

És ez késtől származik? Vagy valami ilyesmitől?

- Igen. Ezeket a nyomokat az az eszköz hagyta, amellyel ezt a fémet forgácsolták. Látja, hogy egyeznek?

Marino nem látta.

- Nézze meg maga is, doktor - mondta Sinclair.

A mikroszkóp egyik fénykörében fekvő warrentoni minta barázdái ugyanolyanok voltak, mint a másikban fekvő lehigh-ié. Látnivalóan mindkettőt ugyanaz az eszköz hántotta le. A kérdés az volt: mi lehetett ez az eszköz? A forgácsok annyira vékonyak voltak, hogy az ember önkéntelenül is valamilyen éles pengéfelére gondolt. Sinclair készített nekem néhány Polaroid-képet, és egy átlátszó muanyag dossziéba csúsztatta őket.

- Eddig jó - mondta Marino. - És most?

Átvágtunk a tuzfegyverlabor közepén. Védocsuklyás kutatók vizsgáltak szorgosan véres ruhadarabokat, mások egy U alakú munkapultnál egy Phil-

lips csavarhúzót és egy machetét nézegettek.

- Most megyek bevásárolni.

Nem lassítottam, sőt megszorítottam a lépteimet, mert éreztem, hogy egyre közelebb kerülök annak kiderítéséhez, mit művelt itt Carrie, a buntársa vagy akárki.

- Hogy érti azt, hogy bevásárolni?

A fal túloldaláról, a lofolyosó felől tompa dörrenések hallatszottak.

-Nézzen haza Lucyhoz - mondtam -, aztán majd később jövök én is.

-Nem szeretem, mikor később-et emleget - mondta Marino. Nyílt a lift. - Ez általában azt jelenti, hogy egyedül rohángál, és olyan dolgokba üti az orrát, amikbe nem kellene. Ez most nem az az időszak, amikor nyugodtan ténferegphet az utcán egy szál magában. Fogalmunk sincs, hol lehet Carrie.

- Ez egyelőre igaz - feleltem -, de bízom benne, hogy ezen hamarosan változtatunk.

A földszintre érve kiszálltunk. Elszánt léptekkel odamentem a kapu alatt álló kocsimhoz, és kinyitottam. Marino olyan idegesnek látszott, hogy azt hittem, menten toporzékolni kezd.

- Hajlandó elárulni, hova a bánatba készül? - kérdezte nyersen.

- Egy sportszerüzletbe. - Beindítottam a motort.

- A lehető legnagyobb.

Ez a bizonyos legnagyobb sportszerüzlet a Jumbo sportáruház. Nagyon közel van Marino házához, és tulajdonképpen ezért is tudtam róla, mert egyébként ritkán jut eszembe frisbee-kért, labdákért, súlyzókért és golfütőkért rohángálni.

A Powithe Parkway mentem, és két fizetokapuvál később, a Midlothian Turnpike-nál tértem le róla, a belváros irányába. A sportáruház tágas épületét klíngertéglából emelték, homlokzatán atlétákat ábrázoló vörös féldombormuvek láthatók fehér keretben. A parkoló a napszakhoz képest szokatlannul tele volt, el is gondolkodtam, vajon hány jól karbantartott ember tölti itt az ebédidejét.

Fogalmam sem volt, mit merre talállok, eltartott néhány percig, mire a kilométeres polcsorok fölött függő táblák alapján betájéltam magam. Bokszesztyuket kínáltak leszállított áron, és láttam egykét általam elképzelhetetlen tortúrázásokra képes edzőgépet is. Mindenféle sportokhoz való élénk színű öltözékek lógtak végtelen hosszan fogasokról, el is tünődtem, mi történhetett a fehérrel, mert én még mindig azt öltöm magamra azon ritka és megbecsült alkalmakkor, mikor teniszezni indulok. Következtettem, hogy a toröknök a kemping- és a vadászfelszerelések tájékán kell lenniük, amelyek jókora területet foglaltak el a hátsó fronton. Íjak, nyilak, céltáblák, sátrak, kenuk, étkezészetek vártak vevőre, és mindezek környékén én voltam az egyetlen érdeklődő. Eleinte senki sem mutatott hajlandóságot, hogy kiszolgáljon; türelmesen ácsorgtam a toröket bemutató tárlónál.

Egy napbarnított férfi légpuskát keresett a fia tizedik születésnapjára, egy idosebb, fehér öltönyös férfi kigyómarás esetére szolgáló felszerelés és szü-

nyogriasztó felől tudakozódott. Türelmem elfogytával közbeszóltam.

- Bocsánat!

A húszévesforma eladó mintha meg se hallott volna.

- A lényeg az - mondta a fehér öltönyös idosebb férfinak -, hogy mielőtt a kígyómarás kezelésére szolgáló készletet használja, mutassa meg az orvosának.

- És hogy a fenébe mutassam meg neki, mikor ott vagyok valahol egy erdő közepén, és épp megmart egy rézfeju?

- Úgy értettem, uram, hogy mielőtt az erdőbe indul.

Kifordított logikájukat hallva nem bírtam tovább.

- A kígyómarás elleni készletek nemcsak hasznosak, hanem egyenesen ártalmasak - mondtam.

- Az érzeszorító, a seb kímetszése, a méreg kiszívása és a hasonlók csak rontanak a helyzeten. Ha megmarja egy kígyó - folytattam a fehér ruhás férfit nézve -, rögzítse a sérült testrészt, hagyja béni az elsősegélykészletet, és száguldjon be egy kórházba.

A két férfi meghökkent.

- Szóval nincs értelme ilyesmit vinni? - kérdezte a fehér ruhás. - Maga szerint nem érdemes venni?

- Elég egy pár erdő csizma meg egy sétabot, amivel bökődhet - feleltem. - Kerülje a magas fűvet, és ne nyúlkáljon lyukakba és üregekbe. Mivel a mérget a nyirokrendszer szállítja a testben, a széles nyomókötés a jó, meg a sín, hogy a megmart tag abszolút mozdulatlan legyen.

- Maga valamilyen orvos? - kérdezte a kiszolgáló.

- Volt már dolgom kígyómarásokkal.

Nem tettem hozzá, hogy olyan esetekben, mikor az érintettek már nem éltek.

- Szeretném megkérdezni, hogy tartanak-e készleteket - néztem az eladóra.

- Konyhait vagy kempinget?

- Kezdjük a kempinggel.

Egy falszakaszra mutatott, ahol fenekővek és más élezeszközök boséges választéka függött kiakasztva. Volt köztük fém, és volt kerámia. Egyik dobozán sem volt feltüntetve, milyen anyagokból készültek. Tovább keresgéltem, míg végül a tekintetem megállapodott az alsó sor egyik dobozkáján. Átlátszó műanyag ablaka alatt egy egyszerű, hasáb formájú szürkés-ezüstös fémdarabot láttam. Tuzgyújtó volt a neve, és magnéziumból készült. Fokozódó izgalmammal olvastam a használati útmutatót. A tuzgyújtáshoz egyszerűen addig kell húzogatni egy késpengét a magnézium felületén, míg egy féldíónyí forgács nem képződik. Gyufára nem volt szükség, mert adtak hozzá egy fém szikravezetőt is.

Hat doboz magnéziumos gyújtóval a kezemben siettem előre a pénztárakhoz, és a nagy igyekezetben kissé elkeveredtem a részlegek között. Tekegolyók és tekecipók, majd baseballkesztyűk között tévelyegtem, végül az úszórészlegen lyukadtam ki, ahol azonnal megragadták figyelmemet a neon-színekben pompázó fürdosapkák. Az egyik élénk rózsaszín volt, amirol a Claire Rawley hajában ta-

lált szemcsék jutottak eszembe. Elejétől fogva hittem, hogy volt valami a fején, amikor meggyilkolták, vagy legalábbis akkor, amikor a tűz elérte.

A zuhanyzósapka ötlete is fölmerült, de csak futólag, mivel az a vékony műanyag öt másodpercig sem maradt volna meg a hobon. Űszósapka viszont nem jutott eszembe eddig. Gyorsan végignézttem a kínálatot, és láttam, hogy az anyaguk lycra, latex vagy szilikon. A rózsaszín szilikon volt, amiről tudtam, hogy a többiekénél sokkal jobban bírja a szélsőséges hőmérsékleteket. Vettem néhányat.

Visszamentem az Intézetbe. Ezer szerencsém volt, hogy nem büntettek meg gyorshajtásért, mert egyre csak elozgettem, és fűtültem a sávokra. Képek villantak föl előttem, fájdalmas, rettentő képek. Ez is egy olyan eset volt, mikor azért fohászkoztam, hogy ne igazolódjon be az elméletem. De száguldottam, mert bizonyosságot akartam szerezni.

- Jaj, Benton! - suttogtam, mintha csak ott ült volna mellettem. - Könyörgök, ne hagyd, hogy így legyen!

20.

Fél kettőkor szálltam ki a kocsiból a kapu alatt. Gyors léptekkel a lifthez siettem, beszálltam, és megnyomtam a második emelet gombját. Jerri Garmont kerestem, ő vizsgálta meg az ügy kezdetekor azt a rózsaszín maradványt, és ő közölte, hogy szilikon.

Sorra bekukkantottam a szobákba, míg végül abban a helyiségben akadtam rá, amely a herointól az emulziós anyagokig gyakorlatilag minden szerves anyag elemzésére föl van szerelve, még hozzá a legmodernebb muszerekkel. Injekciós tu volt a kezében, a gázkromatográf egyik hevített kamrájába injektált mintát, nem is vett észre, míg meg nem szólítottam.

- Jerri! - Egészen kifulladtam a nagy sietségben.
- Ne haragudjon, hogy zavarom, de van itt nálam valami, és szeretném, ha megnézné.

Odatartottam elé a rózsaszín fürdosapkát. A legteljesebb közönnyel reagált.

- Szilikon - mondtam.

Felcsillant a szeme.

-Nahát! Fürdosapka! Atyavilág! Ki gondolta volna? - hitetlenkedett. -Annyi mindent lát az ember mostanában, nehéz lépést tartani.

- Elégethetjük? - kérdeztem.

- Ennek itt úgyis futnia kell egy darabig - pillantott a kromatográfra. - Jöjjön. Most már én is kíváncsi lettem.

A tényleges nyomelemlabor - itt készítik elő a mintákat, mielőtt továbbadják vizsgálatra olyan bonyolult berendezésekhez, mint az elektronmikroszkóp vagy a tömegspektrométer - meglehetősen tágas terem, de máris kezd kifogyni a helyből. A polcokon húszasával, gúlákba tornyozva állnak a tűz után maradt anyagok tárolására használt, légmentesen záródó alumíniumtubusok, mindenütt petricsészék, mozsarak, kémcsövek és a szokásos barna bizonyítékos zacskók hevernek. A vizsgálat,

amire gondoltam, nem volt se bonyolult, se hoszszadalmas.

A tokos kemence az egyik sarokban áll, és olyanforma, mint egy kis kerámiakreatórium, akkora, mint egy szállodai minibár, és majdnem ezernéyszáz Celsiusra hevíthető. Jerri Garmond bekapcsolta, és a muszer pillanatok alatt jelezte, hogy máris melegszik. Jerri egy szokásos zappelyhes táltól alig különböző fehér porcelántálcába tette a fürdosapkát, becsúsztatta, és egy fiókból egy vastag, könyökig érő aszbesztkesztyűt vett elő. Készenlétben tartott csíptetővel a kezében figyelte a hőmérséklet emelkedését. Százharminc foknál a sapkának még kutya baja sem volt.

- Azt már most közölhetem - mondta Jerri -, hogy ezen a hőfokon a lycra és a latex már füstölne, mint egy kémény, és megolvadna. De ez még csak nem is kocsonyásodik, és a színe sem változott.

A szilikonsapka csak kétszázhatvan fokon kezdett füstölni. Négy száz fokon már szürkült a széle. Ötszázharmincnél kapott lángra, és Jerri kénytelen volt egy vastagabb kesztyűt elvenni.

- Ez elképesztő - mondta.
- Gondolom, ezért használják a szilikont szigetelésre. - Én is csodálkoztam.
- Jobb volna, ha hátrább állna.

Arrébb léptem. Jerri Garmond a csíptetővel előrébb húzta a tálcát. A friss levegő fölerosította az égést, a sapka külső felülete már lángolt, és Jerri kénytelen volt letakarni, hogy megszüntesse az égést.

Miután levette a fedelet, megnéztük, mi maradt. Megdöbbant a szívem, látva a papírfehér hamut és a megkímélt szilikonfelületeket, amelyek még mindig rózsaszínek voltak. Az úszósapka egyáltalán nem vált kocsonyássá, sem folyóssá. Egyszerűen elemeire hullt, míg a zuhanó hőmérséklet, az oxigén hiánya vagy épp a ráloccsantott víz meg nem állította a folyamatot. Kísérletünk eredménye tökéletesen egyezett azzal az anyaggal, amelyet Claire Rowley hosszú, szőke hajából szeddegettem ki.

Kísérteties volt a kép, amely megjelent előttem, ahogy feküdt ott rózsaszín fürdosapkával a fején a kádban, szinte föl se fogtam, mit jelent. Mikor a fürdoszoba lángra lobbant, a zuhanyfülke ajtaja beroskadt. A tűzfészekből a mennyezetig csaptak a lángok, de a sok üvegdarab és a kád oldala megóvta a halottat. A kádban a hőmérséklet egyszer sem lépte túl az ötszáz-ötszázötven fokot, s ezért a szilikonból készült fürdosapka egy sok mindent eláruló darabkája megmaradt, mégpedig annál a bizarr oknál fogva, hogy a zuhanyzó ajtaját egyetlen vastag üvegtáblából gyártották.

Hazafelé beragadtam a csúcsforgalomba, amely annál agresszívebbnek látszott, minél inkább siettem volna. Többször is csak egy hajszál választott el attól, hogy fölemeljem a kagylót: rettenetesen szerettem volna fölhívni Bentont és elmondani neki, mire jöttem rá. Aztán vizet és törmeléket láttam egy kiégett philadelphiai élelmiszerboltban. Láttam, mi maradt abból az acéltokos karórából, amit tolem kapott karácsonyra. Láttam, mi maradt be-

lőle. Elképzelttem a bokáját összeszorító drótot, a kulcsra zárt bilincset. Már tudtam, mi történt, és azt is, hogy miért. Benton úgy halt meg, mint a többiek, de ezúttal gyűlölet és bosszú volt az indok, Carrie Grethen ördögi vágya, hogy Bentont a trófeájává tegye.

Mire bekanyarodtam a ház elé, már teljesen elfutotta szememet a könny. Berohantam, és amint bevágtam az ajtót, osi hangok törtek föl belőlem.

Lucy a konyhából került elő fekete pólóban és barna katonanadrágban, kezében egy salátaöntetes üveggel.

- Kay néni! - kiáltott fel, és odajött. - Mi történt, Kay néni? Marino hol van? Uramisten, csak nem történt vele valami?

- Nem róla van szó - feleltem elszorult torokkal.

Fél karral átölelt, és betámogatott a nappali kanapéjára.

-Benton... Ahogy a többiek... - nyögtem. - Mint Claire Rawley. Fürdosapka, hogy ne legyen útban a hajuk. A fürdőkád. Mint egy mutét.

- Tessék? - Lucy egy szót sem értett.

- Az arcát akarták!

Felpattantam a kanapéról.

- Hát nem érted? - rikoltottam. - A csontig ható bemetszés a halántékon meg az állon! Olyan, mint a skalpolás, csak rosszabb! Az a valaki nem azért gyújt tüzet, hogy gyilkosságot álcázzon vele! Azért gyújt föl mindent, mert nem akarja, hogy rájöjünk, mit muvel velük! Azzal, hogy megfosztja őket az arcuktól, a szépségüket rabolja el, mindazt, ami szép rajtuk!

Lucynak döbbenetében elnyílt a szája.

- Carrie...? - suttogta. - O csinálja?

- Nem... Nem egészen.

Kezem tördelve járkáltam föl-alá.

- Úgy van vele, mint Gault - mondtam. - Carrie szereti nézni. Esetleg segít is. Elképzelhető, hogy összeveszett Kellie Shepharddel, vagy Kellie egyszerűen ellenállt neki, mert Carrie no. Ekkor robbant ki a verekedés, a vagdalkozás meg a döfködés, egészen addig, míg Carrie társa be nem avatkozott, és el nem vágta Kellie torkát; így került oda a magnéziumforgács. A férfi toréről, nem Carrie-éről. A férfi a gyújtogató, o rakja meg a máglyát, nem Carrie, és Kellie arcát azért nem vitte el, mert a dulakodás közben több helyen is megsérült.

-Ugye nem gondolod, hogy ezt muvelték... - Lucy elhallgatott, keze ökölbe szorult.

- Bentonnal is? - emeltem föl újra a hangom. - Hogy szerintem az o arcával is ezt muvelték-e?

Belerúgtam a fal faborításába, és nekitámaszkodtam. Az egész bensom mozdulatlaná dermedt, lelkemet sötétnek és halottnak éreztem.

- Carrie tudta, hogy Benton el tudja képzelni, mi mindent muvelhet vele - mondtam halkán, lassan.

- Biztos élvezte minden pillanatát, hogy Benton ott ül elötte megbilincselve. Meg hogy ingerelte a torével. Igen, szerintem vele is ezt csinálták. Sőt biztos. Csak abban reménykedem, hogy akkor már halott volt.

Az utolsó mondat tartalmába már nem is voltam

képes belegondolni.

- Ez biztos, Kay néni.

Lucy is sírt, odajött hozzám, átölelte a nyakamat.

-Nem kockáztathatták meg, hogy valaki felfigyeljen a jajgatására - mondta.

Egy óra múlva felhívtam Teun McGovern, és beszámoltam neki a legújabb fejleményekről. Neki is az volt a véleménye, hogy egyelőre az a legfontosabb, hogy kiderítsük, ki Carrie társa, és hol ismerkedhettek össze. Mikor elmagyaráztam neki, mire gyanakszom és mit tudok, dühösebb volt, mint mutatta. A Kirby lehetett az egyetlen reményünk. McGovern kénytelen volt elismerni, hogy mivel én orvos vagyok, nekem ott jobb esélyeim vannak, mint neki lennének.

A határország átküldött egy Bell JetRangert a richmondi nemzetközi reptér melletti HeloAirre. Lucy abban a percben, éjnek évadján fölszállt volna, de megmondtam neki, hogy ez szóba sem jöhet, ha másért nem, hát azért, mert New Yorkban nincs szálláshelyünk, a Ward-szigeten pedig nyilván nem alhatunk.

Marino is el akart kísérsni minket, de hallani sem akartam róla.

- Nem kell oda rendor - mondtam neki, mikor este tízkor kitett a házam előtt.

- Magának elment a józan esze - felelte.

- Az se volna csoda.

Egy ideig csak lehordott edzocipojét nézegette, amelynek még sose adott lehetőséget, hogy beteljesítse azt a funkcióját, amelyre voltaképp készítették.

- Lucy is az igazságszolgáltatásnál van - mondta végül.

- Ok csak annyit tudnak majd, hogy a pilótám.

-Hm.

- Ezt a magam módján kell csinálnom, Marino.

- Hát én nem tudom, mint mondjak erre, doktornó. Nem tudom, hogy fog ezzel megbirkózni.

Elvörösödött, s mikor rám nézett, fájdalom ült vérekes szemében.

- Azért akarok menni, hogy megkeressem azokat a rohadt szemetekeket - mondta. - Csapdába csalták Bentont, ezt maga is tudja. Az Iroda kedden délután három-tizennégykor rögzített egy hívást. Egy pofa telefonált azzal, hogy fülese van a Shephard-üggyel kapcsolatban, és csak Benton Wesleynek hajlandó elmondani. Megkapta rá a szokásos nótát, hogy persze, hogyne, mindenki azzal jön, hogy o más, mint a többi, és hogy neki közvetlenül kell ezzel vagy azzal beszélnie. De ez a pofa tényleg más volt. Azt mondta, idézem: „Mondják meg neki, hogy egy nyomott spinkóról van szó, akit a Lehigh megyei kórházban láttam. Kellie Shephard mögött ült egy asztalnál.”

-A szentségit! - kiáltottam fel majd' szétrobantam a dühtől.

- Annyi már kiderült, hogy Benton fölhívta azt a számot, amit az a görény hagyott - folytatta Marino. - Egy telefonfülke a kigyulladt üzlet mellett. Szerintem Benton találkozott a görénnyel, annak a

kurvának az örült barátjával, és fogalma sem volt róla, kivel beszél, míg egyszer csak bumm.

Felugrottam. Marino nem állt le.

- Bentonra fegyvert fogtak vagy esetleg kést tettek a nyakára. Megbilincseltek, és kettőre zárták a bilincset. És ugyan miért? Az átlagembernek fogalma sincs a dupla ráfordításról. A zsaruk többnyire csak rácsattintják a bilincset az illetőre, mikor begyújtik, és ha az fészkelodik, a bilincs megszorul. Ha viszont az ürge szerez egy haj csatot vagy valami olyasmit, amivel le bírja nyomni a pöcköt, kiszabadulhat. Ha viszont kétszer ráfordítják a bilincskulcsot, akkor ez a játék nem megy, mert kulcs nélkül nem lehet kinyitni. Rossz jel, hogy az a görény ismeri ezt a játékot.

- Eleget hallottam - mondtam. - Nagyon kérem, menjen haza.

Migrén kerülgetett, éreztem: megfájdult a fejem, az egész nyakam, émelyegtem. Kikísértem Marinót, láttam rajta, hogy megbántottam. Tele volt fájdalommal, de nem bírta kiadni magából, mert nem tudta, hogyan mutassa ki, mit érez.

- Benton nem halt meg - mondta, mikor már nyitottam az ajtót. - Én nem hiszem el. Nem láttam, nem hiszem.

- Hamarosan hazaküldik - mondtam. Tücskök ciripeltek a sötétben, lepkék keringtek a verandalámpa körül. - Benton meghalt - mondtam önmagamra is meglepő határozottsággal. - Ne úgy búcsúzzon tole, hogy nem fogadja el a halálát.

- Pár nap, és elokerül - mondta Marino furcsán elvékonyodott hangon. - Csak várja ki a sorát. Én ismerem azt a trógeret. Nem adja magát ilyen könnyen.

Pedig ilyen könnyen adta magát. Nagyon is sokszor adják ilyen könnyen magukat az emberek. Versace újságot és kávévat vesz, úgy sétál hazafelé, Lady Diana nem kapcsolja be a biztonsági övét. Marino elhajtott, én meg becsuktam az ajtót. Beállítottam a riasztót, ami az utóbbi időben már szinte reflexzé vált, és néha kínessá is, mikor megfélemeztem róla, és kinyitottam egy ablakot. Lucy a sötét nappaliban nyúlt el a díványon, és tévét nézett. Leültem mellé, és a vállára tettem a kezem.

Egy dokumentumfilm ment a kezdeti Las Vegas-i idokrol, egyikünk sem szólt, míg véget nem ért. A haját simogattam, a bore lázasnak érződött. Arra gondoltam, vajon mi járhat a fejében. Féltem, mert az a gondolatai másmilyenek. Csak órá jellemzők, és nem létezik olyan intuíció, nincs olyan eszköze a pszichoterápiának, amelynek segítségével értelmezni lehetne őket - én ezt már rég régtanultam. Lucynál az volt a legfontosabb, amirol nem beszélt, és Janetrol már nem beszélt.

- Feküdjünk le, hogy korán tudjunk kelni, pilóta - mondtam.

- Én inkább itt aludnék.

Lucy fölemelte a távirányítót, és lehalkította a tévét.

- Ruhástul?

Rándított egyet a vállán.

- Ha kilenc tájban kiérünk a HeloAirre, onnan

felhívom a Kirbyt - mondtam.

- És ha azt mondják, hogy ne menj?

- Közlöm velük, hogy már úton vagyok. New York jelenleg republikánus irányítás alatt áll. Ha kell, szólok Lordnak, a szenátor barátomnak, az meg rájuk eresztheti az egészségügyi minisztert meg a polgármestert. Nem hiszem, hogy örülnének neki. Akkor már jobban járnak, ha hagynak minket leszállni.

- Remélem, nincsenek légvédelmi rakétáik.

- Dehogyan nincsenek, csak pácienseknek nevezik őket - mondtam. Napok óta ekkor neveltünk először.

Nem tudtam rá magyarázatot, miért aludtam olyan jól, mikor azonban hatkor megszólalt az ébresztőóráim, a másik oldalamra fordultam. Rájöttem, hogy éjfél óta egyszer sem ébredtem föl. Ez gyógyulásra utalt, olyasfajta megújulásra, aminek rettentő nagy szükségét éreztem. Már csaknem teljesen átláttam a lehangoltság fátylán, és kezdtem reménykedni. Azt csináltam, amit Bentont elvárt volna tőlem: valójában nem a gyilkosán akartam bosszút állni, mert ezt ő sem kívánta volna.

Benton azt kívánta volna, hogy védjem meg Marínót, Lucyt és önmagam. Azt akarta volna, hogy óvjam meg más, ismeretlen emberek életét: gyanútlan kórházi dolgozókat és modellekét, és másokat, akik abban a pillanatban szörnyű halálra ítéltetnek, amint egy rém rájuk veti irigységtől lángoló, gonosz szemét.

Lucy napfölkeltkor kiment futni, és noha nyugtalanított, hogy egyedül van, tudtam, hogy az övtáskájában pisztolyt vitt, és tudtam azt is, hogy egyikünk sem mondhat le Carrie Grethen miatt a megszokott életviteléről. Ez az elony az ő oldalán volt: ha úgy élünk, mint eddig, meghalhatunk. Ha félelemből változtatunk, attól még ugyanúgy meghalhatunk, csak épp bizonyos értelemben véve még rosszabb halállal.

- Remélem, minden csendes odakint - mondtam, mikor megérkezett Lucy, és kijött utánam a konyhába.

A kávé a konyhaasztalra tettem, leültünk. Lucy arca-nyaka izzadtan fénylett, odadobtam neki egy konyharuhát. Levette a cipójét és a zokniját, s szinte mellbe vágott az emlékkép, ahogy nemrég Benton ült ott és tette ugyanezt. Futás után egy ideig mindig a konyhában lebzsel. Szerette kivárni, míg leहुल, szeretett benézni hozzám, mielőtt lezuhanyozott, fölvette az öltönyét és gondolataiba mélyedt.

- Pár kutyasétáltató a Windsor Farmsban - felelte Lucy. - Itt a közvetlen környéken sehol senki.

Megkérdeztem a kapuort, van-e valami, jött-e például a címédre újabb pizzaküldemény vagy taxi, volt-e furcsa telefonhívás, vagy nem akart-e valamilyen bizarr figura benyomulni, de azt mondta, nem.

- Örömmel hallom.

- Ezek pizslicsáré dolgok. Nem hiszem, hogy ez Carrie muve lett volna.

- Akkor kié? - kaptam föl a fejem meglepetten.

-Nem szívesen közlöm, de rajta kívül akadnak még néhányan, akik nem rajonganak érted.

- A börtönlakók jókora aránya.

- Meg akik nincsenek börtönben, legalábbis egyelőre - mondta Lucy. - Például azok a sciencitológus szülok, akiknek a fiát te boncoltad. Szerinted nem juthat eszükbe ilyesmit csinálni? Taxikat küldözgetni, konténert, meg reggelente a szerencsétlen Chuckot hívogatni, aztán nem szólni bele? Más se hiányzik már neked, mint egy boncsegéd, aki fél egyedül az Intézetben. Vagy ami még rosszabb, kilép. Ezek pszilicsáré dolgok - ismételte. - Csirkeagyú, beszukült látóköru, irigy bunkók szármalmas gyulölködése.

Ez eddig meg se fordult a fejemben.

- Hívogatják még Chuckot? - kérdezte Lucy.

Kortyolgatta a kávéját, de közben is engem figyelt. Odakint mint egy mandarin, sárgállt a nap a kék égen.

- Megkérdzem - válaszoltam.

Fogtam a telefont, és föl hívtam a bonctermet.

Chuck elsore fölvette.

- Boncterem - mondta idegesen.

Még hét sem volt, gyanítottam, hogy egyedül van.

- Scarpetta doktorno vagyok.

- Ó! - Megkönnyebbült. - Jó reggelt!

-Mi van ezekkel a néma hívásokkal, Chuck?

Vannak még?

- Igen, doktorno.

- És egy árva szó sem? Még lélegzés hangja sem?

- Idonként forgalom zaja rémlik, mintha fülkéből beszélne az illeto.

-Van egy ötletem.

- Figyelek.

-A legközelebbinél mondja bele: „Jó reggelt a Quinn családnak.”

-Tessék? - Chuck nem értette.

- Csak tegye, amit mondok - feleltem -, és érzésem szerint abbamaradnak a hívások.

Lucy kacagott, mikor letettem.

- Egy null! - mondta.

21.

Reggeli után ide-oda mászkáltam a hálószoza meg a dolgozó között, átgondoltam, mit vigyek magammal az útra. Az alutáskámat viszem, már csak szokásból is, mert az utóbbi idoben mindenhova magammal hurcoltam. Becsomagoltam egy nadrágot meg egy blúzt, pipereholmit. A harmincnyolcas Colt a retikülömbé került. Noha gyakran viselek fegyvert, soha még csak eszembe sem jutott, hogy New Yorkba is vigyek, ahol az ilyesmin kapott ember könnyen börtönben találhatja magát, méghozzá úgy, hogy egy szót sem kérdeznek tole. Mikor már a kocsiban ültünk, megmondtam Lucynak.

- Ezt hívják helyzet diktálta etikának - mondta. - Inkább tartóztassanak le, mint hogy megöljenek.

- Én is így látom - feleltem én, a törvényisztelo állampolgár.

A HeloAir helikopterkölcsonzo a richmondi rep-

tér nyugati peremén fészkel, azon a részen, ahol a gazdag cégek tartják a sok vállalati King Airt, Lear Jetet és Sikorskit. A Bell JetRanger a hangárban állt, és mialatt Lucy vele foglalkozott, én találtam az irodán egy pilótát, aki megengedte, hogy telefonáljak tole. Elohalásztam a tárcámat és abból a telefonkártyámat, és fölhívtam a Kirby Igazságügyi Megfigyelo Intézet igazgatóságát.

Az igazgatóno, egy Lydia Ensor nevu pszichiáter roppant gyanakvó volt. Megpróbáltam részletezni neki, ki vagyok, de nem hagyta végigmondani.

- Pontosan tudom, ki maga - közölte. - Tökéletesen tisztában vagyok a jelenlegi helyzettel, és minden tolem telhető segítséget megadok. Mindazonáltal nem teljesen világos elottem, hogy mi is az ön pontos beosztása, Scarpetta doktorno. Jól tudom, hogy maga a virginiai orvos szakértok főnöke?

- Igen. És az ADTI és az FBI tanácsadója igazságügyi orvos szakértói ügyekben.

- Természetesen ok is megkerestek - mondta Ensor doktorno oszintének hallatszó bizonytalansággal. - Ön tehát valamilyen információt keres, ami esetleg kapcsolatban állhat valamelyik esetével. Né-tán egy halottal?

- Nézze, doktorno, én most próbálok összefüggést keresni néhány buntény között. Okom van gyanítani, hogy Carrie Grethennek közvetlenül vagy közvetve, de mindegyikben benne van a keze, sot már akkor is benne lehetett, mikor még a Kirbyben ült.

- Kizárt eset.

- Ön nyilván nem ismeri ezt a not - mondtam határozottan. - Én viszont a fél pályafutásomat azzal töltöttem, hogy az általa elkövetett gyilkosságokkal foglalkoztam, kezdve onnantól, amikor még Virginiában tombolt Temple Gaulttal, és végül New Yorkban, ahol Gaultot megölték. Ezúttal öt gyilkosság vagy még több van a rovasán.

- Nagyon jól ismerem Carrie Grethen történetét.

- Az igazgatóno nem volt ellenséges, de érződött a hangján, hogy védekezik. - Biztosíthatom, hogy a Kirby ugyanúgy kezelte, mint az összes maximális szigorral orzött páciensünket.

-A pszichiátriai értékelésében szinte semmi használható nincs.

- Hogy lehet, hogy ön ismeri a kartonjait?

-Úgy, hogy tagja vagyok annak'az ADTI-csoportnak, amelyik az egész országban vizsgálja ezeket a tuzzel kapcsolatos gyilkosságokat - válaszoltam kímérten. - És mint említettem, az FBI tanácsadója vagyok. A szóban forgó esetek a hatáskörömbé tartoznak, mivel szövetségi szinten vagyok az igazságszolgáltatás tanácsadója. Nem tartozik azonban a kötelességeim közé senki letartóztatása, sem az, hogy befeketítsek az önéhez hasonló intézményeket. Az én feladatom az, hogy igazságot szolgáltatassak a halottnak, és hogy ezáltal a hátramaradottak megbékélhessenek. Ehhez választ kell adnom bizonyos kérdésekre. És ami még ennél is fontosabb: kötelességem mindent megtenni, hogy mások halálának elejét vegyem. Carrie Grethen

megint gyilkolni fog. Talán már gyilkolt is.

Az igazgatóno hallgatott. Kint a hangár előtt a kék helikoptert akkor vontatták ki a betonra.

- Mit vár tőlünk, Scarpetta doktornó? - kérdezte végül feszült, ideges hangon Ensor doktornó.

- Volt Carrie-nek szociális munkása? Vagy valaki, akivel sokat beszélgetett? - kérdeztem.

- Természetesen sok idót töltött egy igazságügyi elmeszakértóvel, de az az illeto nem tagja az állományunknak. Elsorban az a feladata, hogy értékeljen, és ajánlásokat tegyen a bíróságnak.

- Akkor Carrie valószínűleg manipulálta - mondtam. Lucy odakint megkezdte a helikopter felszállás előtti átvizsgálását. - Ki van még? Kihez férközhett még közel?

- Az ügyvédjéhez. Törvényileg kirendelt védoje volt. Ha szeretne beszélni vele, megoldható.

- Most indulok a reptérről - feleltem -, körülbelül három óra múlva érünk magukhoz. Van helikopter-leszállójuk?

- Nem tudok róla. De jó néhány park van a közelben. Szívesen magáért megyek.

- Nem hiszem, hogy szükséges. Szerintem közel fogunk landolni.

- Akkor majd figyelem magát, és elviszem az ügyvédhez, meg akivel még beszélni akar.

- Szeretném látni Carrie Grethen osztályát, és hogy hol töltötte az idejét.

- Bármit.

- Igazán kedves - mondtam.

Lucy paneleket nyitott ki, ellenorizte a folyadék-szinteket, a vezetékeket és mindazokat a dolgokat, amelyeket felszállás előtt szokás. Fürgén és magabiztosan mozgott, és mikor fölmászott a gép törzsére, hogy megvizsgálja a rotort, arra gondoltam, hogy vajon hány repülőgép-baleset történik a földön. A másodpilóta székébe ülve láttam, hogy Lucy feje mögött egy AR-15-ös géppisztoly van a falra rögzítve, és hogy az én oldalamon is vannak irányítóeszközök, amelyekhez normális esetben az utasok nem férhetnek hozzá.

- Hát ez meg? - kérdeztem Lucyt, miközben bekapcsoltam a négy ponton rögzített biztonsági övet.

- Hosszú utunk lesz, és mezők fölött nyugodtan kipróbálhatod - felelte.

- Mit? - kérdeztem növekvő riadalommal.

- Hogy hogyan tudsz repülni, mikor nincs más dolgod, mint tartani a magasságot és a sebességet.

- Azt nem.

Lucy megnyomta az indítót, fölberregett a motor.

- Dehogynem.

A rotor forogni kezdett, a szélzúgás erősödött.

- Ha velem repülsz - mondta unokahúgom, a pilóta és vizsgázott repülőoktató a lármát túlkiabálva -, akkor szeretném tudni, hogy képes vagy-e segíteni, ha netán valamilyen probléma adódik.

Nem válaszoltam. Lucy emelte a fordulatszámot. Kapcsolókat kattintott föl, ellenorizte a jelzofényeket, aztán bekapcsolta a rádiót, és föltettük a fejhallgatókat. Ugy emelkedtünk föl a betonról, mint-

ha megszűnt volna a gravitáció. Szélbe fordultunk, és egyre növeltük a sebességet, mígnem úgy tunt, magától repül a gép. Fölemelkedtünk a fák fölé; keleten magasan állt a nap. A városból kiérve Lucy belekezdett az első leckébe.

A legtöbb vezérloeszközt ismertem már, tudtam, mire valók, de gyakorlatilag fogalmam sem volt az együttműködésükrol. Lucy nagyon türelmes volt, gyorsan repült az idő, a gép pedig kétszázal. Mire Washington elhagytuk, már képes voltam többé-kevésbé egyenesben tartani a helikoptert, és közben az iránypörgettyűre is figyelni. Lucy egészen addig tanítgatott, míg a láthatáron föl nem tunt New York. A légi irányítás mintha nem akarta volna tudomásul venni bejelentkezésünket. Itt már annyira surun járnak a nagy gépek, hogy az irányítók nemigen foglalkoznak egy kétszáz méteren repülő helikopterrel. New York fölött ebben a magasságban egyetlen szabály érvényes: észrevenni és kikerülni. Az East Rivert követve elrepültünk a Brooklyn, a Manhattan és a Williamsburg híd fölött, százhatvan-százhetvennel húztunk el a lassan vánszorgó személyszállító uszályok, tankhajók és a fürgébb, fehér sétahajók fölött. A Roosevelt-sziget roskadt épületeihez és öreg kórházaihoz érve Lucy közölte a La Guardia reptérrel az útirányunkat és a szándékunkat. A Ward-sziget ekkor már közvetlenül előttünk feküdt. Nem véletlen, hogy a déli csücskét Pokolkapunak nevezik.

A Ward-szigetet orvoslástörténeti tanulmányaim során ismertem meg. Ez a sziget, mint a korai időkben sok más New York-i sziget, a rabok, a betegek és a háborodottak lakóhelye volt. A Ward-sziget múltja különösen szerencsétlen. A XIX. század közepén nem volt itt se futás, se folyóvíz. Itt működött a tifuszosok karanténja és az orosz zsidó menekültek gyűjtőhelye. A századfordulón ide költöztették a város elmegyógyintézetét. Bizonyos körülmények mostanra javultak már, jóllehet az itt élők többsége tébolyodott. A páciensek légkondicionált helyiségekben élnek, van ügyvédjük, és hódolhatnak a hobbijaiknak. Van fogorvos, belgyógyászat, pszichoterápia, csoportfoglalkozás, szervezett sporttevékenység.

Beléptünk a Ward-sziget fölötti B osztályú légtérbe. A lenti kép megtévesztően civilizált volt: fák árnyékolta, zöld parkok fölött repültünk el alacsonyan, de közben a Manhattani Pszichiátriai és Gyermekpszichiátriai Központ és a Kirby csúf sárgásbarna épületei magaslottak előttünk. A Triborough híd mintegy kettévágja a szigetet, amelynek közepén furcsán kirívóan egy cirkusz működött: csíkos sátrakkal, pónikkal, egykereku biciklikon egyensúlyozó artistákkal. A nézők nem voltak sokan; vattacukrot majszólo gyerekeket láttam, nem értettem, miért nincsenek iskolában. Valamivel északabbra egy szennyvíztisztító működik, és a New York-i tuzoltóság kiképzőiskolája, amelynek parkolójában épp egy hosszú, létrás szerkocsi gajkorlta a kanyarvételt.

Az Igazságügyi Megfigyelo Intézet épülete tizenkét emelet magas, homályos ablakain drótháló fe-

szül, alattuk légkondicionálók dobozai láthatók. A parkok és sétányok körül pengedrót hullámszik a kerítés tetején, hogy megelőzzék a Carrie Grethen által minden jel szerint könnyűnek talált szökést. A folyó itt mintegy másfél kilométer széles, goromba és baljós, áramlatai sebesekek, nem hinném, hogy bárki is át bírná úszni. Ezzel szemben, mint mondták, van egy gyaloghíd. Kékeszöldre van festve, és körülbelül másfél kilométerre esik a Kirbytól, déli irányban. Megkértem Lucyt, hogy repüljön el fölöttem. Mindkét irányban gyalogosok közlekedtek rajta a Harlem-csatorna felé és vissza.

- Nem tudom, hogy juthatott itt át fényes nappal - mondtam a rádión keresztül Lucynak. -Valakinek látnia kellett. De ha sikerült is neki: utána mit csinált? Nyüzsögtek a rendőrök a környéken, főleg a híd túloldalán. És hogyan jutott el Lehigh megyébe?

Lucy hangos kepeléssel lassú köröket írt le százötven méteren. Még látszottak a maradványai annak a kompikötonek, amelynek hajói egykor az East River Drive és a 106th Street között jártak, és látni egy móló romjait is, amely ma már csak egy halom karbolsawal lekezelt fafelület; a Kirby nyugati oldaláról, egy kis nyitott térségből nyúlik a barátságatlan víz fölé. A térség leszállásra megfelelőnek látszott - már ha közelebb maradunk a folyóhoz, mint a kórház kerítés szegélyezte sétaútjaihoz és padjaihoz.

Mialatt Lucy fölmérte a terepet, én az odalenti embereket néztem. Mind civil ruhát viseltek, néhányan a fuben heverésztek, mások a padokon ültek vagy a sétatutakon jártak rozsdás szemétkosarak között. Lompos, félreszabott öltözékük és furcsa járásuk még ebből a magasságból is felismerhető volt. Csak néztek, néztek megbabonázva, hogyan vizsgáljuk a terepet: nincsenek-e villanyvezetékek, merevítő huzalok, nem laza-e a talaj. Lejjebb ereszkedve már látszott, hogy a leszállásra kiszemelt hely biztonságos. Ekkorra már még többen tódultak ki az épületekből és álltak ki a kapuk elé bármészakodni.

- Talán inkább valamelyik parkban kellett volna leszállnunk - mondta Lucy. - Remélem, nem tör ki lázadás.

Másfél méterre ereszkedett, vadul csapkodott körülöttünk a gyom és a magas fü. Egy fácán és csibéi kelloképp meg is lepodtek, nagy szárnycsapkodva menekültek a part mentén. Sose hittem volna, hogy ilyen ártatlan és védtelen lények élnek ennyire közel a zavarodott emberekhez. Carrie levele villant eszembe, a furcsa címzés, ahogy a Kirbyt nevezte: Fácános tér 1. Mire célzott? Hogy o látta ezeket a fácánokat? És ha igen, miért érdekes ez?

A helikopter puhán leült, Lucy üresbe állította a gázkart. Nagyon hosszúnak érződött a kétperces várakozás, ami után leállította a motort. A lapátok még forogtak, vörös számok számlálták a másodperceket; ápoltak és ápolók figyeltek minket. Némelyik szoborszerű mozdulatlansággal, üveges tekintettel meredt ránk, mások a kerítést rángatták,

megint mások szögletes mozdulatokkal, a földet nézve sétáltak. Egy öregember cigarettát sodort és közben odaintett, egy hajcsavarós asszonyság motyorászott, egy fejhallgatós fiatalember térdét lazán emelgetve futásnak indult.

Lucy leállította a forotort. Miután a lapátok leálltak, és kiszálltunk, egy nő vált ki az elmebetegek és ápolóik közül. Elegáns, halszálkamintás kosztümben volt, kabátját a hoség ellenére sem vetette le. Rövid, jól fésült haja volt. Nem kellett bemutatkoznia, rögtön tudtam, hogy ő dr. Lydia Ensor. A jelek szerint ő is rám ismert, mivel bemutatkozáskor eloször velem fogott kezét, aztán Lucyval.

- Oszintén szólva keltettek némi kavardást - mondta halvány mosollyal.

- Elnézést kérek - mondtam.

- Nem tesz semmit.

- Én itt maradok a gépnél - mondta Lucy.

- Biztos? - néztem rá.

- Biztos - felelte, végigpillantva az izgatott embereken.

- Legtöbbjük a pszichiátriai központ járóbetege - mondta Ensor doktoro egy másik magas épületre mutatva. - Meg az Odyssey House-é.

Egy sokkal kisebb épületre mutatott, amely a Kirby mögött állt egy kertszeruségben; még egy töredezett betonozású és szakadt hálójú teniszpálya is volt elotte.

-Drog, drog és még egyszer drog - mondta Ensor. - Bemennek tanácsadásra, de visszafelé már sodorják is a füves cigit.

- Én itt várok - ismételte Lucy -, de lehet, hogy közben elugrom tankolni, aztán visszajövök.

- Ha lehet, ne menj sehová - mondtam.

Elindultunk a Kirbyhez vezető rövid sétára. Szemek meredtek ránk: elmondhatatlan fájdalom és gyűlölet sugárzott belőlük. Egy kusza szakállú férfi odakiabált nekünk, hogy vegyük föl, az ég felé mutogatott, fél lábon ugrált, és karjaival madarat imitálva csapdosott. Feldúlt arcokat láttam: egy másik világba valókat, kifejezésteleneket vagy olyan keseru megvetést sugallókat, amelyek csak olyan teremtményeké lehetnek, akik kívülrol szemlélik a magunkfaját, akiket se drog, se elmebaj nem alázott rabszolgává. Mi voltunk a kiváltságosok. Az élok. Istenek voltunk azokhoz képest, akiknek önmaguk és mások tönkretételén kívül semmire sem futotta, és dolgunk végeztével haza is mehettünk.

A Kirby Igazságügyi Megfigyelo Intézet jellegzetes állami intézmény, ugyanolyan kék, mint a gyaloghíd. Ensor doktoro megnyomott egy gombot a kapu mellett.

- Lépjön a kaputelefonhoz - szólalt meg váratlanul egy hang, mint Őz, a nagy varázsló.

Ensornak nem volt szükség iránymutatásra, oda ment és beleszólt.

-Ensor doktoro.

- Nyitom. - A hang emberivé vált. - Fáradjon be, doktoro.

A Kirby szívének bejárata olyan, mint a legtöbb fegyintézeté: zsiliprendszeru ajtajai sose lehetnek egyidejuleg nyitva, és plakátok sorolják fel az olyan

tiltott dolgokat, mint a fegyver, robbanóanyag, lőszer és üvegtárgyak. Bármit mondanak is politikusok, egészségügyiek és a polgárjogi szövetség tagjai, ez nem kórház. Itt foglyok a páciensek. Veszélyes bunözők, akiket a legnagyobb szigorral oriznek, mert noket eroszakoltak meg és vertek össze, lelöttek a családtagjaikat, anyjukra gyújtották a házat, kibeleszték a szomszédjukat, feldarabolták a szere-tojúket. Elhíresült szörnyetegek voltak, mint Robert Chambers, a yuppie-gyilkos, mint Rakowitz, aki megölte és megfozta a barátnoit, és állítólag csavargókat etetett velük, vagy mint a mindnyájuk közt legrosszabb Carrie Grethen.

Csettent a kékre mázolt rácsajtó elektromos zárja. A kék egyenruhás felvigyázók nagyon udvariasan kezelték Ensort, és engem is, aki nyilvánvalóan a vendége voltam. Ennek ellenére át kellett mennünk a fémérzékelőkön, és a retikülünket is gondosan átkutatták. Zavarba jöttem, mikor felhívták a figyelmemet, hogy csak egyszeri használatra elegendő gyógyszert lehet bevinni, nálam pedig egy egész osztályra elegendő Motrin, Immodium, Tums és aszpirin volt.

- Nem lehet valami jó állapotban - mondta jóindulatúan az egyik or.

- Felgyulnek az ilyenek - feleltem. Örültem, hogy induláskor a pisztolyomat az akatatóskámba tettem, amely e percben a helikopter csomagterébe volt zárva.

- Sajnos ezeket itt kell tartanom, míg ki nem jön

- mondta az or. - Itt várnak majd magára, csak ne felejtessen el szólni.

- Köszönöm - feleltem, mintha szívességet tett volna.

Átbocsátottak egy másik ajtón, amelyen egy tábla figyelmeztetett: Ne nyúljon a rácshoz! Rideg, szinte len folyosókon haladtunk, kanyarodtunk, zárt ajtók előtt, amelyek mögött meghallgatások folytak.

- Tudnia kell - mondta Ensor -, hogy a jogászokat a Jogsegélyszolgálat biztosítja a betegeknek, és ez egy nonprofit szervezet, amely a várossal áll szerződéses viszonyban. Ok nem a Kirby alkalmazottai. - Mindenképp meg akarta velem értetni a helyzetet. - Persze miután néhány évet lehúznak itt, némelyik elég jól összebarátkozik a mieinkkel. - Ciposarkunk hangosan kopogott a kövezeten. - A szóban forgó ügyvéd, aki a kezdetektől foglalkozott Miss Grethennel, minden bizonnyal fújni fog magára és a kérdéseire.

Rám pillantott.

- Ebbe nekem nincs bebeszólásom - tette hozzá.

- Tökéletesen értem - feleltem. - Ha egy védo vagy egy hivatalból kirendelt ügyvéd nem fújna rám, azt hinném, egy idegen bolygóra kerültem.

A mentálhigiénia ügyvédi tanácsadóinak helyiségei valahol a Kirby közepén vannak, de csak arra tudnék megesküdni, hogy a földszinten. Az igazgatóno kinyitott elottem egy szokványos ajtót, és egy kis irodába vezetett, amely annyira tele volt papírokkal, hogy több száz dossziének csak a padlón jutott hely. Az asztal mögött egy fekete hajú, göndör, kikent-kifent no ült, amolyan tenyeres-talpas,

hatalmas mellé.

- Susan, bemutatom magának Kay Scarpetta doktornót, Virginia vezető igazságügyi orvos szakértőjét - mondta az igazgató. - Mint mondtam, Carrie Grethen ügyében jött. Susan Blaustein.

- Jó - mondta Susan Blaustein. Se föl nem állt, se kezet nem nyújtott, csak lapozgatott egy vastag dossziében.

- Akkor én most magukra hagyom önöket. Remélem, körülvezeti Scarpetta doktornót, Susan, mert ha nem, akkor ideküldök valakit a mieinktől - mondta Ensor. Abból, amilyen pillantást vetett rám, már sejtettem, mire számíthatok.

- Nem gond.

Az elítéltek orangyala vaskos brooklyni akcentussal beszélt.

- Foglaljon helyet - mondta, miután az igazgató elment.

- Mikor került vizsgálati fogságba Carrie Grethen? - kérdeztem.

- Öt éve.

Blaustein még mindig nem nézett föl a dossziéból.

- Ismeri a dolgait? - kérdeztem. - Ismeri azokat a virginiai gyilkossági ügyeit, amelyek még tárgyalásra várnak?

- Ismerem.

- Carrie tíz napja, június tizedikén megszökött innen - folytattam. - Kiderült már, hogy hogyan?

Susan Blaustein lapozott egyet, és a kávésbögréjéért nyúlt.

- Vacsoránál nem jelentkezett - válaszolta. - Ennyi. Engem ugyanannyira megdöbbentett, mint mindenkit.

- Azt gondolom - mondtam.

Megint lapozott, és még mindig nem nézett rám. Megelégedtem.

- Ms. Blaustein - mondtam határozottan, és az asztalára tettem a kezem. - Minden tiszteletem a klienseié, de volna szíves figyelmet szentelni az enyémmnek? Meséljek magának azokról a férfiakkól, nőkről és gyerekekről, akiket Carrie Grethen mérszárólt le? Meséljek egy tizenegy éves fiúról, akit egy bolt elöl raboltak el, ahova az anyja küldte gombalevesért? Fejbe lőtték, a testéből kimetszettek bizonyos részeket, hogy eltávolítsák a harapásnyomokat, aztán egy szál alsónadrágban nekítámasztották egy szemeteskonténernek az esőben.

- Mondtam már, hogy tudok az ügyeiről. - Susan Blaustein folytatta a lapozgatást.

- Azt javaslom, tegye le azt a dossziét, és figyeljen rám - figyelmeztettem. - Patológusként dolgozom ugyan, de egyben jogász is vagyok, és nálam az ilyen trükkökkel semmire sem megy. Maga történetesen egy pszichopatát képvisel, aki talán épp ebben a percben is gyilkol. Ne akarja, hogy arra a megállapításra jussak, hogy maga eltitkolt valamilyen információt, amellyel akár csak egyetlen életet is meg lehetett volna menteni.

Rám nézett, hidegen, arrogánsan, mert csak ez az egyetlen hatalom volt a kezében: hogy védje a

rajtavesztetteket, és hogy hergelje a hozzám hasonlókat.

- Hadd frissítsem föl a memóriáját - folytattam.

- Mióta a maga kliense megszökött a Kirbybol, az a vélemény alakult ki, hogy Carrie Grethen néhány napon belül két gyilkosság tettese vagy tettestársa volt. Mindkét gyilkosságot gyújtogatással próbálták álcázni. Ezt a két esetet más olyan gyújtogatásos gyilkosságok elozták meg, amelyeknek véleményünk szerint akkor is közük van az elobbi kettohoz, ha tudjuk, hogy a maga kliensét akkor még itt orizték.

Susan Blaustein szótlanul nézett rám.

-Tud ebben segíteni nekem? - kérdeztem.

- A Carrie-vel folytatott beszélgetéseimet ügyvédi titoktartási kötelezettségem védi, ezt nyilván ön is tudja - mondta Susan Blaustein, de láthatólag kíváncsi volt, mit válaszolok erre.

- Elképzelhető, hogy kapcsolatban állt egy külső személlyel? - folytattam. - És ha igen, kivel és hogyan?

- Majd maga megmondja.

- Beszélt magának Temple Gaultról?

- Ügyvédi titok.

- Szóval beszélt - mondtam. -Természetesen beszélt. Hogy is ne beszélt volna? Van tudomása róla, Ms. Blaustein, hogy Carrie levelet írt nekem, amelyben arra kért, hogy látogassam meg, és hozzam el neki a Gault boncolásáról készült felvételeket?

Nem válaszolt, de a szeme életre kelt.

- Gaultot a Bowery alatt elütötte egy metrószerelvény. Széttrancsírozta a síneken.

- Maga boncolta? - kérdezte.

-Nem.

- Akkor miért magától kérte a fotókat, Scarpetta doktornó?

- Mert tudta, hogy meg tudom szerezni. Látni akarta a vért és az iszonyatot. Mindez alig egy héttel a szökése előtt történt. Maga tudott arról, hogy ilyen leveleket írkal? Szerintem ez nyilvánvaló jele annak, hogy már elore végiggondolta, mit fog csinálni.

- Nem - mondta Susan Blaustein. - Carrie azt gondolta végig, hogy mivel az FBI olyan hülye, hogy képtelen elfogni az igazi bunöst, ezért mindent rá akar kenni.

- Látom, olvassa az újságokat.

Dühös ráncokba gyurodött a homloka.

- Öt éve beszélgetek Carrie-vel - mondta. - Ha jól tudom, nem o feküdt le FBI-osokkal.

- Bizonyos értelemben véve lefeküdt. - Lucyra gondoltam. - Oszintén megvallva, Ms. Blaustein, én nem azért jöttem, hogy véleményt cseréljek a kliensérol. Az én célom az, hogy kivizsgáljak bizonyos haláleseteket, és megelőzzek másokat.

Carrie oranyala megint a papírjai között kezdett matatni.

- Úgy veszem észre, Carrie azért töltött itt ilyen sok időt, mert valahányszor a mentális állapota értékelése fölmerült, maga minden alkalommal leszögezte, hogy nem nyerte vissza a józan ítélőké-

pességét - folytattam. - Ami azt jelenti, hogy bíróság elé sem állítható. Jól mondom? Annyira beteg az elméje, hogy meg sem értené az ellene felhozott vádakat? Ennek ellenére valahogy mégis érzékeli a helyzetét, különben hogy kürtölte volna tele a világot azzal, hogyan juttatta börtönbe hamis vádakkal az FBI? Vagy talán maga tette közhírré?

- A találkozásunk ezennel véget ért - jelentette ki Susan Blaustein, mint egy bíró, mikor lecsap a ka-lapácsával.

- Carrie Grethen szimuláns - mondtam. - Csak megjátssza az elmebetegét. Hadd találgassak. Amikor fontos kérdések kerültek szóba, roppant letört volt, és semmire sem emlékezett. Valószínűleg Atavint kapott, ami nemigen segített. Arra viszont láthatólag volt energiája, hogy leveleket írkaljon. Milyen kiváltságai voltak még ezenkívül? Telefon? Fénymásolás?

- A páciensnek megvannak a polgárjogai - mondta határozottan Susan Blaustein. - "Nagyon csöndes volt. Sokat sakkozott vagy kanasztázott. Szeretett olvasni. A buncselekményei idején nem volt felelős a tetteiért. Nagyon megbánt mindent.

- Carrie Grethen mindig kiválóan el tudta adni magát - mondtam. - Mindig mestere volt annak, hogy megszerezze, amit akar, és ezúttal sokáig akart itt maradni, hogy kitervelhesse a következő hűzését. És most végre is hajtotta.

Kinyitottam a retikülömet, elvettem a Carrie Grethentől kapott levelet, és odatettem Blaustein elé.

- Felhívom a figyelmét a tetején olvasható feladói címre: „Kirby Noi Börtön, Fácános tér 1.” Van valami elképzelése, hogy mit akart ezzel mondani Carrie, vagy találgassak?

- Fogalmam sincs. - Susan Blaustein látható zavarral olvasta a levelet.

- Lehet, hogy a tér 1. az ügyészség címére utal, a Hogan tér 1-re.

- Nem tudom, mire gondolt.

- Akkor beszéljünk a fácánokról - mondtam. - Közvetlenül a kapujukkal szemben fácánok sétálgatnak a folyóparton.

- Nem tapasztaltam.

- Én azért tapasztaltam, mert ott szálltunk le. És ha maga nem vágott át azon a kétszáz méternyi térdig érő fűvön meg gazon a folyóig, pontosabban a régi mólóig, akkor nem is tapasztalhatta.

Nem szólt semmit, de érezhetőleg nyugtalanná vált.

- A kérdésem tehát az: hogyan szerezhetett tudomást Carrie Grethen vagy más elítélt a fácánokról? Susan Blaustein még mindig hallgatott.

- Ugye maga pontosan tudja? - ösztökéltem.

Csak nézett.

- Maximális szigorral orzított páciens annak a területnek még a közelébe se kerülhet, Ms. Blaustein. Ha nekem nem óhajt beszélni erről, akkor hagyom, hogy a rendőség átvegye az ügyet, mivel Carrie Grethen szökése elég nagy port vert föl. Olyannyira, hogy a maguk kituno polgármestere biztosan nem örül annak a rossz sajtónak, amit

Carrie miatt kénytelen elszünetelni az a város, amely az utóbbi időben a bun visszaszorításáról híresült el.

- Én nem tudom, mit tudott Carrie - mondta végül Susan Blaustein. - Azokról a dög fácánokról most hallok elször. Talán valamelyik ápoló mondott neki valamit, vagy valamelyik szállító, aki kintrol hozott neki valamit a boltból. Egy olyan külső ember, mint maga.

- Miféle boltból?

- A páciensvédelmi program lehetővé teszi, hogy a betegek pénzt keressenek, amit a boltban elvásárolhatnak. Főleg édességeket. Hetente egyszer szállítanak, és a páciensek a saját pénzükön vásárolnak.

- Carrie honnan szerzett pénzt?

Blaustein nem válaszolt.

- Milyen napokon jön a szállítmány?

- Attól függ. Általában a hét elején, hétfőn, kedden, estefelé.

- Carrie kedden estefelé szökött meg - mondtam.

- Így van. - Szúróssá vált a tekintete.

- És mi van a szállítóval? - kérdeztem. - Vette magának valaki a fáradságot, hogy utánanézzon, nincs-e valami köze az illető férfinak vagy nonek a történetekhez?

-A szállító egy férfi - közölte fahangon Susan Blaustein -, és egyelőre sehol sem találják. Helyettesként ugrott be a szokásos szállító helyett, aki általában megbetegedett.

- Helyettesként? Akkor Carrie-t nemcsak a burgonyaszírom érdekelte! - Főlerosódott a hangom. - Hadd találgassak még egy kicsit. A szállítók egyenruhát viselnek, és egy furgonnal közlekednek. Carrie fölvesz egy egyenruhát, kísétál a szállítóval, beül a kocsiba, és már kint is van.

- Ez csak találgatás. Nem tudjuk, hogyan jutott ki.

- Szerintem maga tudja, Ms. Blaustein. Talán még pénzzel is segítette, mert annyira közel állt a szívéhez?

Felpattant, és rám szegezte a mutatóujját.

- Ha azzal vádol, hogy segítettem neki megszökni...

- Így vagy úgy, de segített neki - vágtam a szavába.

Csak nehezen nyeltem vissza könnyeimet, mert eszembe jutott, hogy Carrie Grethen szabadlábban van, és mert eszembe jutott Benton.

- Maga egy szörnyeteg - mondtam Susan Blaustein szemébe nézve. - Szeretném, ha csak egyetlen napot töltene az áldozatok mellett, csak egyetlen napot, amikor a vérükbe kellene nyúlnia, és meg kellene érintenie a sebeiket. Azoknak az ártatlan embereknek a sebeit, akiket Carrie-hez hasonlók mészárolnak le. Azt hiszem, van néhány ember, aki nem lenne boldog, ha tudomást szerezne Carrie eljogairól és a megmagyarázatlan jövedelemforrásairól - mondtam. - Mármint rajtam kívül.

Kopogtattak, Ensor doktornő lépett be.

- Gondoltam, majd én körülvézetem - nézett rám. - Úgy látom, Susannak sok a dolga. -Végzett már itt? - pillantott rá.

- Nagyjából.

- Remek - mondta fagyos mosollyal Ensor.

Láttam, tökéletesen tisztában van velem, mennyire visszaél Susan Blaustein a hatalmával és a bizalommal, és hogy végső soron ugyanúgy manipulálja a kórházat, mint Carrie.

- Köszönöm - mondtam az igazgatónőnek.

Hátat fordítottam Carrie Grethen védőjének, és kimentem.

Rohadj meg ott, ahol vagy, gondoltam.

Ensor doktornő egy nagy, krómozott ajtajú lift-hez vezetett, amely egy vörös, számkódos ajtóval lezárt, üres folyosószakaszra vitt minket. Mindent videokamerák figyeltek. Mint megtudtam, Carrie szívesen vett részt a háziállatos programban, amely lehetővé tette, hogy naponta feljöjjön a tizedikre, abba a kis helyiségbe, ahol ketrecekben tartották az állatokat. A helyiség ablaka a pengedrót kerítésre nézett.

A tompán világított helyiségben állatok és faforgács illata érződött, és folyamatos kaparászás hallatszott. Voltak papagájok, tengeri malacok, hörcsögök. Az egyik asztalon egy dobozban zsíros termotalaj volt, tele zsenge hajtásokkal.

- Magunk termeljük a madáreledelt - magyarázta az igazgatónő. - A pácienseket arra ösztönözzük, hogy természetiek és árulják. Persze ez nem tömegtermelés, még a saját madarainknak is épp csak elegendő, és amint a ketrecekben és a környékükön látja, a betegek többnyire burgonyaszírommal és sajtos puffanccsal etetik az állatokat.

- Carrie mindennap feljött ide? - kérdeztem.

- Tudomásom szerint igen. Mindennek utánanézttem, amit ittélte alatt csinált. - Az igazgatónő elhallgatott, a rózsaszín orrú kis állatkákat nézte. - Akkor persze nem volt mindenről tudomásom. Például arról sem, hogy az alatt a fél év alatt, amikor Carrie ide járt, szokatlanul sok állat pusztult el és szökött meg érthetetlen módon. Egyszer egy papagáj, másszor egy hörcsög... Mikor a betegek feljöttek, a kedvenc állatuk már ott hevert holtan, vagy nyitva volt a kalitka, a madár meg sehol. - Összepréselte az ajkát.

Visszamentünk a folyosóra.

- Kár, hogy maga akkoriban nem járt erre, mert talán meg tudta volna magyarázni, mitől pusztulnak. Vagy kitől. - A folyosó túlsó végén is nyílt egy ajtó, és egy rosszul világított, szuk szobára szolgált, ahol egy egyszerű asztalon viszonylag modern számítógép és nyomtató állt. Telefoncsatlakozó is volt a falban. Rossz érzésem támadt.

- Carrie itt töltötte a szabadideje legnagyobb részét - mondta Ensor doktornő. - Nyilván tudja, hogy remekül ért a számítógépekhez. Nagyon sok beteget rábeszél a használatára. Javasolta, hogy szólítsunk fel cégeket, hogy adják át nekünk a használt gépeiket. Most már minden emeleten van egy.

A géphez mentem, és leültem elé. Lenyomtam egy gombot, hogy kikapcsoljam a képernyővédőt, és végignézttem a programok ikonjait.

- Mikor a betegek itt vannak, felügyel valaki rájuk? - kérdeztem.

- Nem. Bevezetik őket, aztán rájuk zárják az ajtót. Egy óra múlva visszakísérik őket az osztályukra. - Az igazgatóno elgondolkodott. - Bevallom, nagy hatást gyakorolt rám, mikor láttam, hányan tanulnak meg a szövegszerkesztővel bánni. Néha már a könyvelőprogramokhoz is értnek.

Rákapcsolódtam az America Online-ra: kérte a felhasználó nevét és a jelszót. Ensor doktorno figyelte, mit csinállok.

- Nincs semmiféle összeköttetésünk az Internettel.

- Ez honnan tudható?

- Nincsenek rákapcsolva a gépek.

- De van modemjük - mondtam. - Legalábbis ennek van. Csak azért nincs az Internetre kapcsolva, mert abban a telefoncsatlakozóban nincs zsinór - mutattam. - Nem tunt el véletlenül valahonnan egy telefonvezeték? - Valamelyik irodából? Vagy esetleg Susan Blausteintól?

Ensor doktorno elfordította a tekintetét, arcán dühös, nyugtalan vonások jelentek meg.

- Úristen... - suttopta.

- Persze kívülről is kaphatta. Akár a bolt szállítójától is.

- Nem tudom.

- A lényeg az, hogy sok mindent nem tudunk, Ensor doktorno. Nem tudjuk például, hogy mi a fenét csinált valójában Carrie, mialatt itt volt. Beszállhatott virtuális társalgókba, társakat keresett magának a hálón. Gondolom, ön is tudja, mi minden található a Neten: pedofília, nemi eroszak, gyilkosság...

- Épp ezért nem engedjük föl rá a betegeinket.

- Szerintem Carrie így tervezhette meg a szökését. Mit is mondott? Mióta járt ide a számítógéphez?

- Körülbelül egy éve. Miután hosszú ideig kifogástalan magatartást tanúsított.

- Kifogástalan magatartást... - ismételtam.

A baltimore-i, a Venice Beach-i és a warrentoni eset jutott eszembe. Elgondolkoztam: lehetséges-e, hogy Carrie elektronikus úton ismerte meg a tetteitársát? Valamelyik internetes társalgóban. Vagy egy honlapról. Lehet, hogy ittléte alatt számítógépes buncselekményeket követett el? Lehet, hogy a háttérbe húzódva o bátorította és látta el tanácsokkal azt az elmebetegét, aki arcokat gyújt? Aztán megszökött, és onnantól személyesen csinálja.

- Bocsátottak el a Kirbybol az elmúlt évben gyűjtőt, és főleg olyat, aki gyilkolt is? És akivel Carrie Grethen megismerkedhetett? Esetleg valamelyik csoporttársát? - kérdeztem.

Az igazgatóno lekapcsolta a villanyt, és kimentünk a folyosóra.

- Senki ilyen nem jut eszembe - válaszolta. - És egy felvigyázó mindig jelen volt.

- És a férfi és noi betegek sose találkoznak a szabad foglalkozásokon.

- Nem. Soha. Teljesen el vannak különítve.

Nem lehettem ugyan biztos benne, hogy Carrie Grethennek egy férfi a tetteitársa, de gyanítottam. Benton is egy huszonnyolc és negyvenöt év közötti

fehér férfiről írt az utolsó bejegyzéseiben. Lehetőséges, hogy a felvigyázók, akik egyszerűen fégyvertelen örök, fenntartották a rendet a csoportfoglalásokon, de nem hittem, hogy akár csak halvány fogalmuk is lett volna, hogy Carrie rákapcsolódott az Internetre.

Megint liftbe szálltunk, ezúttal a másodikra mentünk.

- Ez a noi osztály - mondta Ensor doktornó. - Pillanatnyilag huszonhat nobetegünk van, és összesen százhetven páciensünk. Az a látogatók helyisége.

Egy üvegajtóra mutatott, amely mögött egy kényelmes fotelokkal berendezett tágas térség látszott. Senki sem volt benne.

-Volt Carrie-nek látogatója? - kérdeztem menet közben.

- Kintrol? Egyszer sem. Gondolom, ezzel csak még nagyobb rokonszenvet keltett. -Az igazgatóno keseruen elmosolyodott. - Ez a noi háló.

Ágysorokat láttam.

- Ott aludt az ablaknál.

Megint elovettem Carrie levelét, és újra elolvastam. Az egyik résznél leragadtam.

Lucypuszi a Tvben. Repülj át az ablakon. Gyere énhozzánk sebbel LOPPAL. Hajnal előtt. Ne vess és énekelj. Valami régi dalt. LUCY LUCY LUCY és mink!

Eszembe jutott a Kellie Shephardról készült videofelvétel, s a kis szerepeket játszó Venice Beach-i színésznó. Egyre inkább éreztem, hogy közük van egymáshoz. De mi köze ehhez Lucynak? Miért látta volna Carrie Lucyt a tévében? És egyszerűen megtudta valamiképp, hogy Lucy megtanult helikoptert vezetni?

A folyosókanyarulatnál mozgolódás támadt: felvigyázónok terelték vissza a tornáról a meggyötört arcú, harsány és kiizzadt nobetegeket. Az egyikén agresszivitásmegelőzo eszköz volt - így nevezik hivatalosan a derékon viselt széles boróvhöz csatolt csukló- és bokabilincset. Fiatal fehér no volt az illeto, tétova szemmel nézett rám, szerényen elmosolyodott. Fakó hajával, sápadt arcával és fiús alakjával akár Carrie Grethen is lehetett volna - és egy pillanatig annak is láttam. Libaborós lettem.

- Maga ügyvéd? - kérdezte egy kövér, fekete aszszony fröcsögve, miközben csaknem felnyársalt a tekintetével.

- Igen. - Rebbenéstelen szemmel álltam a tekintetét, mert megtanultam már, hogy ne ijedjek meg a gyulölködöktol.

- Jöjjön - húzott el a karomnál fogva Ensor doktornó. - Elfeledkeztem róla, hogy ilyenkor jönnek. Elnézést kérek.

Én azonban boldog voltam, hogy így történt, mert a szemébe néztem Carrie Grethennek, és nem fordultam el.

- Mondja el nekem részletesen, mi történt aznap este, mikor Carrie megszökött - kértem.

Az igazgatóno megint beütötte egy számszár kód-

ját, és beléptünk a másik vörös ajtón.

- Amennyire rekonstruálni tudtuk a történeteket, Carrie elment a többiekkel ugyanezre a tornaórára, aztán megkapta a boltból rendelt dolgait, vacsoránál pedig nem jelent meg.

Megint beszálltunk a liftbe, ezúttal a földszintre mentünk.

- Azonnal megkezdtük a kutatást, és szóltunk a rendorségnek, de nyomtalanul eltűnt - folytatta Ensor doktornő. - Hogyan tudott kisértélni fényes nappal a szigetről úgy, hogy senki sem látta? Voltak itt rendőrök, kutyák, helikopterek...

Megtorpantam, és megfogtam a karját.

- Helikopterek? - kérdeztem. -Több is?

- Igen.

- Látta őket?

- Nehéz lett volna nem látni - válaszolta. - Órákig köröztek fölöttünk, az egész kórház fölött volt bolydulva.

- Milyen helikopterek voltak? - Kalapálni kezdett a szívem.

- Hogy is... Eloszor három rendőrségi, aztán rajzani kezdett a média.

- Nem volt köztük véletlenül egy kis fehér helikopter? Olyan, mint egy szitakötő.

Ensor doktornő meglepedett.

- De igen. Jól emlékszem rá. Azt hittem, csak kíváncsiskodik a pilótája, mi ez a nagy nyüzsgés.

22.

Meleg szélben és alacsony légnyomásnál szálltunk föl Lucyval a Ward-szigetről, kissé lomhán is mozgott a Bell JetRanger. Az East Rivert követtük, majd áthaladunk a La Guardia B osztályú légtérén, ahol le is szálltunk, de csak annyi időre, míg üzemanyagot vételeztünk a gépnek, magunknak egy automatánál két zacskó sajtos ropit és üdítőt, aztán fölhívtam Wilmingtonot, az Észak-Carolina Egyetemet. Ezúttal Chris Booth doktornőhöz, a diák támogatási osztály vezetőjéhez kapcsolódtam. Jó jelnek éreztem.

- Tudom, hogy önöknek körültekintően kell eljárniuk - mondtam a repülőtéren egyik telefonfülkéjében állva -, de nagyon kérem, gondolja végig. Claire Rowley óta még két embert megöltek.

Hosszú csend következett.

- Be tud jönni személyesen? - kérdezte Chris Booth.

- Terveztem.

- Akkor jó.

Ezután Teun McGovern-t hívtam, és beszámoltam neki a fejleményekről.

- Azt hiszem, Carrie ugyanazzal a fehér Schweitzerrel szökött meg a Kirbyból, mint amelyiket Sparkes tanyája fölött láttuk - mondtam.

- Carrie Grethen tud helikoptert vezetni? - kérdezte némiképp tétován McGovern.

- Nem. Nem hinném.

-Ó.

- A társa a pilóta - mondtam. - Aki szökni segített neki, majd utána a többi dolgában is. Az első

két eset, a baltimore-i és a Venice Beach-i csak be-
melegítés volt. Tudomást se szereztünk volna róluk,
ha Carrie nem akarja. Csak szerintem várt vele
Warrentonig.

- Szóval Sparkes volt a kiszemelt célpont? - kér-
dezte elgondolkodva McGovern.

- A figyelemfelkelto. Igen. Hogy biztosan szima-
tot fogjunk.

- És akkor Claire Rawley hogyan kerül a képbe?

- Ezért megyek Wilmingtonba, hogy megtudjam,
Teun. Érzésem szerint o ennek az egésznek a kul-
csa. Nem tudom, ki az a bizonyos férfi, de Caire
Rowleynak biztosan köze van hozzá. És azt hiszem,
Carrie tudja, hogy erre fogok gondolni, és vár rám.

- Maga szerint tehát ott van.

- Igen. Fogadni mernék. Bentont is várta Phila-
delphiában, és Benton el is ment. Most arra szá-
mít, hogy Lucy meg én Wilmingtonba megyünk.
Tudja, hogyan gondolkozunk, hogyan dolgozunk.
Legalább annyit tud rólunk, mint mi oróla.

- Ezzel most azt mondja, hogy maga meg Lucy a
két következő célpontja - mondta McGovern.

Olyan lett a gyomrom, mintha egy jégkockát tet-
tek volna a helyére.

- Mi vagyunk a kiszemeltek - mondtam.

- Nem kockáztathatunk, Kay. Ott leszünk, mire
leszállnak. Az egyetemnek biztosan van egy pályá-
ja. Szép diszkréten elintézzük. Ha közben leszállná-
nak tankolni vagy bármiért, csipogtasson, és tart-
juk a kapcsolatot.

- Carrie-nek nem szabad megtudnia, hogy ma-
guk ott vannak - mondtam. - Az az egész elron-
taná.

- Nem lesz itt semmi hiba. Bízzon bennem - fe-
lelte McGovern.

Háromszáz liter üzemanyaggal szálltunk fel a La
Guardiáról. Elviselhetetlenül hosszú út állt elot-
tünk. Három óra egy helikopterben világeletemben
sok volt nekem. A fejhallgató súlyától, a zajtól és a
rezgéstől mindig megfájdul a fejem búbja, és úgy
érezem, mintha minden ízületem szét akarna esni.
Négy óránál hosszabb helikopterutazás mindig ko-
moly fejfájást eredményezett. Szerencsére enyhe
hátszelünk volt, s noha a szélsébségmérőnk csak
kétszázat mutatott, a talajhoz viszonyított sebessé-
günk kétszázöt-kétszázhusz volt.

Lucy egy idore megint átadta az irányítást. Ez-
úttal már simábban ment, mert kezdtem belejönni,
hogy ne nyúljak fölöslegesen a vezérlokhöz, és ne
harcoljak a géppel. Mikor a termikek és az eros sze-
lek úgy megráztak minket, mint egy dühös anya a
kölykét, megadtam magam nekik. Ha az ember
megpróbálja kimanoverezni a széllekedéseket és a fel-
áramlásokat, csak ront a helyzeten, és ezt nehezen
emésztettem meg. Szeretek javítani a dolgokon.
Megtanultam azt is, hogy figyeljem a madarak röp-
tét, és később már az is elofordult, hogy egy-egy
gépet ugyanakkor vettem észre, mint Lucy.

Monotonná váltak az órák. A partvonal fölött re-
pültünk, kereszteltük a Delaware-t. A marylandi
Salisbury mellett tankoltunk újra. Ittam egy kólát,
kimentem a mosdóba, aztán indultunk tovább.

Észak-Carolina következett, ahol a sertésfarmok hosszú alumíniumlakkal szabdadják a tájat. Kettőre járt már, mikor beléptünk Wilmington légterébe. Idegeim pattanásig feszültek, ha arra gondoltam, mi várhat itt ránk.

- Ereszkedjünk le kétszázra - mondta Lucy. - És csökkentsd a sebességet.

- Én csináljam?

- Igen.

Nem túl elegánsan, de sikerült.

- Sejtésem szerint az egyetemet nem vízen kell keresnünk, inkább valamilyen épületrészlet lesz.

- Köszönöm, Sherlock.

Bármerre néztem, csak vizet láttam, lakótelepeket, vízmuveket és más ipari létesítményeket. Keleten baljós sötéttséggel szikrázott és fodrozódott a tenger, a látóhatáron kékeszöld felhők gyülekeztek. Vihar közelgett, éppenséggel nem gyorsan, de csúnyának ígérkezett.

- Uram az egekben! Én nem akarok itt leszállni - mondtam a mikrofonba, mikor feltűnt előttünk egy csoport György kori épület.

-Akkor hol, Kay néni? - próbált tájékozódni

Lucy. - Szerinted Carrie itt vár minket?

- Ott vár, ahol számít ránk.

Lucy visszavette az irányítást.

- Átvettem - közölte. - Nem tudom, remélem-e, hogy igazad van, vagy sem.

- Reméled - válaszoltam helyette. - Sot annyira reméled, hogy megijesztesz velem.

- Nem én mondtam, hogy jöjjünk ide.

Carrie Grethen megpróbálta tönkretenni Lucyt.

Carrie Grethen megölte Bentont.

-Tudom, ki mondta, hogy jöjjünk ide - feleltem.

- Carrie mondta.

Már az egyetem fölött jártunk, és megtaláltuk azt a pályát, amelyről McGovern beszélt: futballoztak rajta. A tenispályák mellett volt egy kis tisztás, és Lucy ott akart landolni. Kétszer is körberöpült, egyszer magasan, másodsorra alacsonyan; egyikünk sem látott semmilyen akadályt. A pálya szélén több kocsi is állt, s mikor a gép leült velünk a fűbe, láttam, hogy az egyik egy sötétkék Explorer, és a vezetője benne ül. Ezután azt vettem észre, hogy a focimeccset - egyetemi pólóban és rövidnadrágban - Teun McGovern vezeti. Síp lógott a nyakában. A csapatok vegyes csapatok voltak, férfiak és nők egyaránt játszottak bennük, csupa kisportolt figura.

Úgy néztem körül, mint aki arra számít, hogy Carrie is látja mindezt, de még csak nem is sejtett sehol. Abban a pillanatban, amint földet értünk, az Explorer a fűvön át odahajtott hozzánk, és a rotortól biztonságos távolságra megállt. Egy ismeretlen no vezette, aki mellett, döbbenetemre, Marino ült.

- Ezt nem hiszem el - mondtam Lucynak.

- Hogy a fenébe került ide? - Lucy sem értette.

Marino a kocsiban ülve várta ki a két percet, míg leálltak a lapátok. Nem mosolygott, és egy csöppet sem volt barátságos, mikor beültem a hátsó ülésre. Lucy közben lekötötte a forotor lapátjait. McGovern és a többiek ránk se hederítettek, fociztak tovább, én azonban láttam a pálya széli padok alatt

gubbasztó sportzsákokat, és egy pillanatnyi kétségem sem volt afelől, mi van bennük. Mintha egy közeledő hadseregre számítottunk volna, lesből támadó katonákra. Carrie Grethen megint csúfot uzótt belőlünk.

- Nem gondoltam, hogy itt találom - mondtam Marinónak.

- Maga szerint létezik olyan járata az USAirwaysnek, amelyikről Charlotte-ban nem kell átszállni? - kérdezte panaszosan. - Nekem legalább annyi ideig tartott, míg ideértem, mint maguknak.

- Ginny Correl vagyok - szólalt meg hátrafordulva és kezét nyújtva a soforünk.

Legalább negyvenéves lehetett, nagyon csinos szöke nő, világoszöld kosztümben. Ha nem mutatkozik be, egyetemi embernek nézem. A kocsiában azonban volt egy adó-vevo meg egy rendőrségi rádió, és a nő zakója alól egy pillanatra egy hónaljtok is kivillant. Megvárta, míg Lucy is beül, majd megint csak a fűvön át, odavitt minket a futballpályához.

- Elmondom, mi az ábra - kezdte. - Mivel nem tudjuk, hogy a gyanúsított vagy a gyanúsított és a tettestársa várja-e vagy követi magukat, ezért mindkettőre felkészültünk.

- Azt látom - mondtam.

- A játékosok kábé két perc múlva levonulnak a pályáról, de a lényeg az, hogy mindenütt vannak embereink. Van, aki diáknak öltözött, mások kint lófrálnak a városban, benéznek a szállodákba, a bárókba meg ilyen helyekre. Mi most a diáktámogatási osztályra megyünk, ahol a fonéni vár minket. O foglalkozott Claire Rawley dolgaival, és nála van az összes papírja.

- Értem.

-Csak hogy tudja, doktorno... - mondta Marino. -Az egyetemi rendőrség egyik emberének úgy rémlik, hogy tegnap egy diákbulin látta Carrie-t.

- Pontosabban a Hawk's Nestben - tette hozzá Correl. - Az az itteni kávéház.

-Rövid, festett vörös haj, bizarr szem. Egy szendvicset vett, és a rendőrség azért tunt fel, mert a spinkó szinte felöklelte a tekintetével, mikor elment az asztala mellett. Mikor körbeadtuk Carrie fényképét, azt mondta, ő is lehetett, de esküdni nem merne rá.

-Ez jellemző rá, hogy így néz egy rendőrség - mondtá Lucy. - A kedvenc sportja, hogy kiborít másokat.

- És azt is tegyük hozzá, hogy az egyetemisták között nem szokatlan, ha valaki úgy öltözködik, mint egy csolákó - tettem hozzá.

- Körülnézünk a zálogházakban is, nem vásárolt-e fegyvert náluk valaki, akire illik Carrie személyleírása, s a környékbeli lopott kocsik dolgában is körülszimatolunk - mondtá Marino. - Ha New Yorkban vagy Philadelphiában loptak is kocsit, az a rendszámmal nyilván nem villognak erre.

Az egyetem voltaképp felújított György kori épületek együttese, tele pálmákkal, magnóliafákkal, mirtuszokkal, tömjénfenyőkkel és mocsári fenyőkkel. Épp virágzott a gardénia, illatuk megülte a pá-

rás, meleg levegot, szinte beleszédültem, mikor kiszálltunk a kocsiból.

Szeretem a Dél illatát, és egy pillanatra úgy tettszett: ilyen környezetben nem történhet semmi rossz. Nyár lévén, az egyetem nem volt zsúfolt. A parkolók félig üresek voltak, a biciklitárolók szintén, a College Roadon guruló autók egyik-másika szőrfdeszkákat vitt a tetején.

A diáktámogatási osztály a Westside Hall első emeletén volt, a diákok váróterme csupa fény. A dohányzóasztalokon vidéki tájakat ábrázoló, ezerdarabos kirakós játékok heverték az elkészültség különböző stádiumaiban, hogy ne unatkozzanak az analízisre várakozók. Egy recepció várta ránk és kísért minket a folyosón a vezetőhöz. Dr. Chris Booth hatvan körüli, okos tekintetű, energikus aszszony volt, a haja rövid és osz, és a bore színéből arra következtettem, hogy szereti a napot. Látszott rajta az idő, de karakteresen: barna borét árkok tagolták, természetű pedig vékony volt, de energikus.

Pszichológus volt, egy sarokszobában dolgozott, amelynek ablakai tetszetos épületekre és dús lombú tölgyekre néztek. Mindig érdekel a hivatali helyiségek által tükrözött személyiség. Chris Booth szobája nyugalmas iroda volt, nem volt benne semmi szembeszöko, jóllehet az ülobútorok meglehetősen vegyes ízlésről tanúskodtak: volt puha kanapé, nádfonatú hintaszék és spártai, kétszemélyes kanapé is. Az uralkodó szín a halványzöld volt, a falakon vitorlásokat ábrázoló képek függtek, a cse-repekben begóniák virítottak.

- Jó napot! - fogadott széles mosollyal, és intett, hogy lépünk be. - Örülök a találkozásnak.

- Hasonlóképpen - feleltem.

A hintaszékbe ültem, Ginny a kis kanapéra. Marino magabiztosan körülhordozta a tekintetét, és a párnás kanapéra telepedett; kis híján elsüllyedt benne. Chris Booth az asztalához ült, amelyen egy üveg diétás Pepsin kívül a világon semmi nem volt. Lucy megállt az ajtónál.

- Reméltem, hogy meglátogatnak - kezdte Chris Booth, mintha ő kérte volna ezt a találkozót -, de oszintén megvallva, nem tudtam, kivel vegyem föl a kapcsolatot, és hogy egyáltalán kellene-e.

Sorra megnézett minket nagy, szürke szemével.

- Claire igazi egyéniség volt... Tudom, hogy a hallottakról mindenki ezt mondja.

-Nem mindenki - igazította ki cinikusan Marino.

Chris Booth szomorúan elmosolyodott. - Én ezzel csak azt szeretném mondani, hogy az évek során nagyon sok hallgatóval foglalkoztam itt, és Claire-t nagyon megkedveltem. Bízam benne, hogy még sokra viszi. Borzasztóan lesújtott a halálhíre.

Elhallgatott, kinézett az ablakon.

- Utoljára két héttel a halála előtt láttam, a halála óta pedig egyfolytában töröm a fejem, hogy mi történhetett, ami ide vezetett.

- Amikor utoljára látta - kérdeztem -, az itt, az egyetemen történt? Itt járt magánál?

Bólintott. - Igen. Egy órát beszélgettünk.

Lucy láthatólag egyre nyugtalanabbá vált.

- Mielott ebbe belemennénk - mondta -, elmeselné nekünk, ki volt ez a lány, és hogy mit tud a családi körülményeiről?

-Természetesen. Egyébként fel van nálam jegyezve minden idopont, amikor nálam járt, ha netán érdeklí önöket. Három évig több-kevesebb rendszerességgel járt hozzám analízisre.

- Ez a több-kevesebb mit jelent? - kérdezte Marino elorehajolva, de szinte azonnal visszasüllyedt a vaskos párnák közé.

- Claire maga fizette a tandíját. Pincérnoként dolgozott Wrightsville Beachen a Blockade Runnerben. Nem is csinált egyebet, csak dolgozott és takarékoskodott, kifizetett egy szemesztert, aztán megint kimaradt, hogy megkeresse a tandíjrahalót. Mikor nem tanult, nem láttam, és szerintem olyankor kezdődhetnek a problémái.

- Én ezt rátok bízom - szólalt meg váratlanul Lucy. - Megnézem, van-e valaki a helikopternél.

Amint kilépett és becsukta az ajtót, félelem suhant át rajtam: nem tudtam, nem indul-e Lucy egymaga Carrie keresésére. Egy pillanatra összenéztem Marinóval, és láttam, hogy o is ugyanerre gondol. Ginny, szerepének megfelelően, mozdulatlanul ült, nem szólt bele semmibe, csak figyelt.

- Körülbelül egy éve - folytatta Booth doktornó

- Claire megismerkedett Kenneth Sparkesszal. Tudom, hogy ezzel nem mondok önöknek semmi újat. Claire versenyszeruen szörfözött, Sparkesnak pedig van egy nyaralója Wrightsville-ben. A lényeg, hogy összejöttek. Rövid, de rendkívül intenzív kapcsolat volt, aminek Sparkes vetett véget.

- És Claire eközben járt az egyetemre? - kérdeztem.

- Igen. Másodéves volt. Nyáron szakítottak, és Claire csak télen folytatta. Hozzám februárban jött, mikor az angoltanárának feltunt, hogy állandóan elalszik az órán, és csak úgy dol belole az alkoholszag. Aggódott, szólt a dékánnak, Claire-nek próbaidot szabtak, és az volt a kikötés, hogy közben rendszeresen el kell járnia hozzám. Tartok tole, hogy ez az egész Sparkes miatt alakult így. Claire adoptált gyerek volt, nagyon szerencsétlen körülmények között nőtt föl. Tizenhat éves korában eljött otthonról, ideköltözött Wrightsville-be, mindenféle munkát elvállalt, abból élt.

- És hol vannak most a szülei? - kérdezte Marino.

- A valódiak? Azokat nem ismerte.

- A neveloszülei.

- Chicagóban. Mióta Claire eljött, nem tartották a kapcsolatot. Azt viszont tudják, hogy meghalt. Én közöltem velük.

-Van valami elképzelése, Booth doktornó - kérdeztem -, hogy miért mehetett Claire Sparkes warrentoni házába?

- Képtelen volt elfogadni az elutasítást. Csak feltételezem, hogy talán így remélt megoldani valamit. Tudom, hogy tavaly tavasz óta nem hívta föl Sparkest, mert az végül megváltoztatta a számát, és

az új szám titkos. Claire másképp nemigen léphetett kapcsolatba vele, mint hogy odamegy.

-Egy régi Mercedesszel, amely egy Newton Joyce nevu pszichiáteré? - kérdezte Marino, és megint feljebb húzódkodott ültében.

Booth doktorno meglepődött. - Nem, ezt nem tudtam. Joyce kocsijával ment?

- Ismeri?

- Régóta nincs vele kapcsolat, de hírből jól ismerem. Claire azért kezdett hozzá járni, mert úgy érezte, férfiszemszögből is látnia kellene a dolgokat. Ez az utóbbi két hónapban történt. Én biztos nem ajánlottam volna Joyce-ot.

- Miért nem? - kérdezte Marino.

Chris Booth összeszedte a gondolatait, arcát megkeményítette a harag.

- Ez az egész roppant zavaros - mondta végül. - Részben ezért is vonakodtam, amikor felhívtam. Newton Joyce egy gazdag család elkényeztetett fia, akinek sohasem kellett dolgoznia, de elhatározta, hogy belevág a pszichoterápiába. Érzésem szerint csak bizonyítási vágyból.

-Teljesen felszívódott - mondta Marino.

- Ebben nincs semmi rendkívüli - felelte Chris Booth. - Jön-megy kedvére, van, amikor hónapokra, sőt egy évre is eltunik. Én már harminc-egynéhány éve vagyok itt az egyetemen, emlékszem rá még kislánykorából. A madarakat is leéneklei a fáról, képes bárkit bármire rávenni, de önmagán kívül senki sem érdekli. Nagyon féltettem Claire-t, amikor elkezdett hozzá járni. Fogalmazzunk talán úgy, hogy Joyce-ot még soha senki nem vádolta etikussal viselkedéssel. A saját törvényei szerint él. De még sose kapták rajta.

- Min nem kapták rajta? - kérdeztem.

-Hogy elítélendő módon kontrollálja a pácienseit.

- Szexuális kapcsolatot létesít velük? - kérdeztem.

- Errol nincs tudomásom. Ez inkább valamiféle lelki jellegű dolog, dominancia. A napnál világosabb volt, hogy uralkodik Claire felett. Claire úgy nézett rá, mint egy félistenre. Rögtön az első beszélgetésük után. Idejött hozzám, és egész idő alatt csak róla áradozott. Ezért olyan furcsa, hogy elment Sparkeshoz. Én azt hittem, Sparkeson már túltette magát, és Joyce rabja lett. Meggyozódom, hogy bármit megtett volna, ha Joyce mondja neki.

- Esetleg o vette rá, hogy terápiás okok miatt, amolyan lezárásként menjen el Sparkeshoz? - kérdeztem.

Chris Booth gúnyosan elmosolyodott.

- Lehet, hogy o küldte hozzá, de kétkeltem, hogy segíteni akart volna vele - mondta. - Ha ezt Joyce javasolta, akkor e mögött valamilyen manipuláció rejlett.

- Engem azért nagyon érdekelne, hogyan jöttek ezek össze - mondta Marino, ismét elorefészkelodve az ülés párnák közül. - Valaki csak ajánlotta a lánynak.

- Nem, dehogy - felelte Chris Booth. - Egy fotó-

záson találkoztak.

- Ezen mit kell érteni? - A szívverésem is elállt.

- Joyce el van ájulva mindentől, ami Hollywood, és valahogy sikerült befurakodnia egy filmes-fotós stádba. A Screen Gems stúdiója itt van a városban, és Claire egyik szakdolgozata a filmstúdiókról szólt. Színésznő szeretett volna lenni, az volt az álma. Isten a tudója, elég szép volt hozzá. Annak alapján, amit mesélt, úgy tudom, fürdoruhatat mutatott be a parton, valamelyik szörfmagazin részére. Joyce meg tagja volt a stábnak, sőt fényképezte. Ugy látszik, ért hozzá.

- Az imént azt mondta - szólalt meg ismét Marino -, hogy sokat van távol. Van esetleg másik lakása is a palinak?

- Annál többet, mint amit elmondtam, nem tudok róla - felelte Chris Booth.

A wilmingtoni rendőrségnek egy óra múlva kezében volt a házkutatási parancs. Newton Joyce lakása a tengerparttól jó néhány keresztutcányira, az óvárosban állt. Fehér, földszintes, nyeregtetes faépület volt egy tornácos, fáradt múlt századi házak alkotta utca végén.

Óriási magnóliafák árnyékolták a ház előtti teret, a napfény csak foltokban hatolt át a lombokon; a levegőben rovarok keringtek. Ekkorra már McGovern is utolért minket, a verandán állva várakoztunk, mialatt egy rendőrgumibottal betörte a bejárati ajtó egyik üveglapját, és a nyíláson át benyúlva kinyitotta.

Marino, McGovern és Scroggins nyomozó ment be elsoként, lövésre készen tartott pisztollyal. Én közvetlenül mögöttük lépdeltem, fegyvertelenül. Idegesített a ház kísértetiessége. Egy kis nappaliba léptünk, amelyet úgy alakítottak ki, hogy pácienseket is lehessen fogadni benne. Volt benne egy elég gé kisérteties, avítt, Viktória korabeli vörös bársonykanapé, egy márványtetejű asztalka, közepén egy tejúveg állólámpával, és egy több hónapos képeslapokkal telehintett dohányzóasztal. Az innen nyíló helyiség volt a még a nappalinál is furcsább rendelő.

A megsárgult, csomós fenyőfalakat szinte teljesen elborították a pózba állított színészeket és modelleket ábrázoló, bekeretezett fényképek. A szó szoros értelmében több száz volt belőlük, úgy gondoltam, Joyce maga készíthette őket. El nem tudtam képzelni, hogyan öntheti ki egy páciens a lelkét ennyi gyönyöru test és arc között. Az íróasztalon egy telefonregiszter, egy határidőnapló és különféle papírok mellett egy telefon állt. Mialatt Scroggins visszajátszotta az üzenetrögzítő felvételeit, egy kicsit alaposabban is körülnéztem.

A könyvespolcokon álló régi vászon- és borkötésű klasszikusokon megült por jelezte, hogy évek óta nem emelték le őket. Volt egy kirepedezett bordívány, feltételezhetően a páciensei számára, mellette egy kisasztal, rajta egyetlen vizespohár, más semmi. A pohár csaknem teljesen üres volt, a karimáján barackszínű rúzsnyom látszott. A dívánnyal szemben egy trónusra emlékeztető, dúsan faragott, ma-

hagóni karszék állt. Marino és McGovern a többi szobában járkált, és eljutottak hozzám az üzenet-rögzítő hangjai. Minden üzenetet június ötödike este óta hagytak, a Claire Rowley halála előtti nap óta. Páciensek telefonáltak az idopontjuk miatt. Egy utazási ügynökség is jelentkezett két Párizsba szóló jegy dolgában.

- Maga szerint milyen az a tuzgyújtó? - kérdezte Scroggins nyomozó, miközben kihúzott egy fiókot.

- Egy vékony, ezüstös fémrúd - feleltem. - Ha látja, megismeri.

- Itt semmi ilyesmit nem látok. Viszont gyujti a gumikarikákat az ürge. Több ezer is lehet belőlük. Nyilván o csinálja ezeket a bizarr kis labdákat.

Egy gumikarikából készült, tökéletesen gömb alakú golyót tartott a kezében.

- Ezt meg hogy a fenébe csinálja? - álmétkodott.

- Elkezd egygyel, aztán a többit körétekeri? Valahogy olyanformán, ahogy a golflabda belsejét csinálják?

Nem tudtam.

- Miféle agya van az ilyennek? - folytatta Scroggins. - Lehet, hogy ezeket gombolyította, mialatt a pácienseivel beszélgetett?

- Jelen pillanatban nemigen lepne meg semmi - válaszoltam.

- Ez nem komplett. Tudja, hányat találtam eddig? Tizennégy, tizenöt... Tizenkilencet.

Kivette és az íróasztalra tette mindet, aztán Marino kiáltott a ház hátsó frontjáról.

- Jöjjön ide, doktorno!

Marino és McGovern a kis konyhában állt, ahol korábbi étkezések sorrendjében rétegzodve álltak halomban az edények. A mosogató hideg, zsíros vizében tányérok áztak, a szeméttartó csurig, a buz rettentó. Bár sose hittem volna, hogy ez lehetséges, Newton Joyce még Marinónál is trehányabb volt, ami sehogy sem állt összhangban gumiszalag-tekerő, már-már kényyszeres rendszeretével, sem azokkal a bunökkal, amelyeket neki tulajdonítottam. A kriminológiai szakmunkák és a hollywoodi produkciók ellenére az ember nem egy egzakt valami, és nem is nagyon következetes. Ezt remekül igazolta az is, amit Marino és McGovern a garázsban talált.

A garázst csak egy ajtó választotta el a konyhától, de le volt lakatolva. Mire utánuk mentem, Marino már levágta a lakatot egy nyeles harapófogóval, amit McGovern az Exploreréből hozott be. A muhelyfélévé alakított garázs másik ajtaját, a voltaképeni garázsajtót befalazták. A falak fehérek voltak, és az egyik tövében kétszáz literes hordók álltak, repülőbenzinnel tele. Volt még a helyiségben egy mélyhuto is, ajtaja rosszat sejtetően, szintén lakattal lezárva. A betonpadozat patyolattiszta volt, az egyik sarokban különböző méretu hutotáskák mellett öt alumínium fotóstáska állt. Középen egy filccel letakart egyszerű asztal, rajta sorba rendezve Joyce buneinek eszközei.

Hat tor feküdt precíz sorban egymás mellett, egymástól pontosan egyenlo távolságra. Mindegyiket bortok védte, és mellettük egy kis fenyodobozban

fenekövek voltak.

- Megáll az ész! - mondta Marino. - Megmondjam, mik ezek, doktoro? A csontnyeluek - mutatja - R. V Loveless nyúzókések, a Beretta gyártja oket. Gyujtoknek, számozva, darabja kábé hat darab százaz.

Sóvárogva nézte oket, de nem nyúlt hozzájuk.

- A kékacél gyönyörúségek Chris Reeves-félék - folytatta -, legalább négyszáz dollárt ér mindegyik, a markolat végét meg le lehet csavarni, ha netán gyufát akarna tartani benne.

Valahol bent ajtó csapódott, majd Scroggins és Lucy jelent meg. A nyomozó legalább annyira elájult a toróktól, mint Marino. Marinóhoz s McGovernhez csatlakozva, folytatta a szerszámszekrények fiókjainak kihúogatását, majd fölfeszítettek két kisszekrényt, amelyekben újabb vérfagyasztó jelek utaltak arra, hogy megtaláltuk a gyilkost. Egy muanyag Speedo-zsákban nyolc szilikon fürdosapkára bukkantunk, élénk rózsaszín volt mindegyik. Külön-külön egy-egy patentcipzáras, átlátszó muanyag tasakban voltak, s a rájuk ragasztott árcédula szerint Joyce tizenhat dollárt fizetett értük darabonként. Ami a tuzgyújtókat illeti, négyet találtak belőlük egy Wal-Mart reklámszatyorban.

Joyce betonbarlangjában egy külön asztalon számítógép is volt, azt Lucyra bíztuk, nézze meg, mit tud kezdeni vele. Lucy leült egy összecsucukható székre, és zörögni kezdett a billentyuzeten, Marino meg odament a nyeles fogóval a mélyhutohöz, amely kísérteties módon pontosan ugyanolyan volt, mint az enyém.

- Ez nem gond - jelentette Lucy. - Egy lemezre mentette az e-mailjeit. Se jelszó, se semmi. Itt vannak a küldött és a kapott levelei. Kábé másfél év termése. Van itt egy felhasználónév... FMKIRBY. From Kirby, ha jól sejtem - mondta. - Ugyan ki lehet az? - tette hozzá gúnyosan.

Odaléptem, és a háta mögöl figyeltem, hogyan fut végig a leveleken, amelyeket Carrie küldött Newton Joyce-nak, akinek nyúzó volt a felhasználóneve. Végignéztük a válaszokat is. Május tizedikén Joyce azt írta:

Megtaláltam. Egy kapcsolat, amiért meg lehet halni. Mit szólnál egy nagy médiacápához? Jó vagyok?

Carrie másnap így válaszolt:

Igen, JÓ! Kellenek nekem. Aztán röpíts ki innen, madárember. Később megmutathatod. Látni és nézni akarom az üres szemüket.

- Úristen... - motyogtam. - Carrie azt akarta, hogy Joyce Virginiában gyilkoljon, így akart bevonni az ügybe.

Lucy lejjebb ment; dühösen és türelmetlenül ütögette a lefelé mutató nyilat.

- Szóval Joyce egy fotózáson véletlenül megismerkedik Claire Rawleyval, és a lány bekapja a horgot - folytattam. - Claire és Sparkes korábbi kapcsolata miatt tökéletes a csali. Joyce és Claire kimegy Sparkes tanyájára, de Sparkes nincs ott, ezért o megmenekül. Joyce megöli és megcsonkítja a lányt, utána pedig felgyújtja az épületet. - Elhallgattam, a régebbi leveleket olvastam. - És most

itt tartunk.

- Azért vagyunk itt, mert Carrie azt akarta, hogy eljussunk ide - mondta Lucy. - Számított rá, hogy megtaláljuk ezeket a dolgokat.

Nagyot koppantott az egyik billentyűre.

- Hát nem értitek? - kérdezte.

Megfordult és rám nézett.

- Ideterelt minket, hogy mindnyájan lássuk ezt az egészet.

A fogó hangos csattanással átharapta az acélt, és a huto ajtaja cuppanva kitért.

- Magasságos Jézus Krisztus! - kiáltott fel Marino. - A rohadt anyját!

23.

A huto legfelső rácsos polcán két tar próbababafej állt, egy férfi és egy női, üres arcukon ráfagyott vér feketéllett. A Joyce által lenyúzott arcok formáiként használták őket, hogy a rájuk simított bor a formát fölvéve fagyjon keményre. Joyce háromrétegu, átlátszó fagyasztótasakokban tárolta a borzasztó maszkokat. Fel voltak címkézve, mint a bizonyítékos tasakok: esetszám, hely, dátum szerepelt rajtuk.

A legfelső volt a legújabb. Robotként nyúltam érte. Hirtelen akkorát dobbant a szívem, hogy elsötétült előttem a világ. Egész testem remegett, és míg McGovern karjai közt magamhoz nem tértem, nem tudtam semmirol. Odatámogatott ahhoz a székhöz, amelyiken az imént még Lucy ült.

- Hozzon neki valaki egy pohár vizet - mondta. - Semmi baj, Kay. Semmi baj.

A nyitott ajtajú mélyhutore néztem, és a vért és bort sejtető, felhalmozott muanyag tasakokra. Marino fel-alá járkált, a haját túrta; olyan volt az arca, mint akit gutaütés fenyeget. Lucy eltunt.

- Lucy hol van? - kérdeztem; egészen kiszáradt a szám.

- Hoz egy elsősegélydobozt - felelte halkán McGovern. - Maga csak próbáljon megnyugodni és ellazulni, mindjárt kivisszük innen. Nem kell ezt végignéznie.

De már láttam. Láttam az üres arcot, a félrelíft száját, az ellapult orrot. Láttam a jégtől csillogó bort. A fagyasztótasakon dátumként június tizenhetedik volt feltüntetve, helyszíneként Philadelphia. Mindez egy pillanat alatt elhatolt a tudatomig, aztán már késo volt, vagy talán amúgy is meg kellett volna néznem, mert tudnom kellett.

- Itt jártak - mondtam.

Nagy nehezen felálltam, de megint megsédültem.

- Idejöttek, hogy ezt ide tegyék... - suttogtam. - Hogy megtaláljuk.

-A rohadt kurva anyjukat! - üvöltött fel Marino.

-A rohadt, kurva anyjukat!

Tenyere tövével letörölte a könnyeit, és tovább járkált fel-alá, mint aki megörült. Lucy ekkor jött be. Sápadt volt, a szeme üveges. Kábának látszott.

- McGovern C orrellnek - szólt bele az adóvevojébe.

- Correll - válaszolt egy hang.
- Gyertek át ide.
- Értettem.
- Szólok a helyszínelőinknek - mondta Scroggins.

O is döbönt volt, de nem úgy, mint mi. Ot ez nem személyesen érintette. Sose hallott Benton Wesleyrol. Óvatosan rakosgatta a hutoben a tasakokat, és némán mozgó ajakkal számolt.

- Szentséges ég! - mondta elképedten. - Huszonhét ilyen rémség.

- Helyszínekkel és dátumokkal - mondtam, s erom maradékait összekaparva odamentem.

Összenéztünk.

-London, 1981. Liverpool, 1983. Dublin, 1984, és egy-ketto-három-négy-öt-hat-hét-nyolc-kilenc-tíz-tizenegy, Írországból 1987-ig tizenegy. Kezdet beledendülni - állapította meg Scroggins. Nagyon ideges volt, mint a hisztéria küszöbére jutott emberek.

Joyce Észak-Írországbán, Belfastban kezdte, majd Dublinban és környékén folytatta: Ballbodenben, Santryben és Howthban, és Galwayben is megölt valakit. Ezután az Államokba tette át működési területét, foként nyugatra, Utah, Nevada, Montana és Washington állam eldugott helyeire, egyszer pedig a Mississipp-i állambeli Natchesbe, ami sok mindent megmagyarázott, főleg, mikor Carrie levelének egyik furcsa utalására gondoltam: furészelt csont.

- A torzók - mondtam; villámcsapásként ért az igazság. - A megoldatlan írországi darabolós gyilkosságok. Aztán nyolc évig nem hallatott magáról, mert nyugaton gyilkolt, és egyik holttest sem került elo, vagy nem szerepelt a központi nyilvántartásban. Úgyhogy ezekrol nem tudunk. De sosem állt le. Aztán átjött Virginiába, ahol a jelenlétével a leghatározottabban fölkelte a figyelmemet, és a kétségbeesésbe hajszolt.

1995-öt írtunk, mikor két megcsonkított holttest bukkant fel: az egyik Virginia Beach közelében, a másik Norfolkban. A következő évben két másikat találtak, ezúttal az állam nyugati részében, az egyiket Lynchburgben, a másikat Blacksburgben, a Virginiái Muszaki Egyetem szomszédságában. 1997-ben mintha hallgatott volna Joyce, érzésem szerint ekkor szövetkezett Carrie-vel.

A darabolós gyilkosságok óriási nyilvánosságot kaptak, és csak két fej és végtagok nélküli torzót tudtak röntgenfelvételek révén azonosítani két eltunt személlyel, mindketto férfi és egyetemista volt. Mindkét eset hozzám került, hatalmas lármát csaptam körülöttük, az FBI is beszállt a nyomozásba.

Most ismertem föl, hogy Joyce legfontosabb célja nem az azonosítás lehetlenné tétele volt, hanem az, hogy leplezze, mit muvel az áldozataival. El akarta titkolni elölünk, hogy elrabolja az áldozatoktól a szépségüket, s azáltal, hogy kimetszi az arcukat, megfosztja oket a személyiségüktől. Talán attól tartott, hogy ha fény derül a további csonkításokra, túlságosan fölerosódik az ellene indított hajtóvadászat. Ezért váltott át a tuzre, és talán Carrie

javasolta neki. Feltételeztem, hogy az Interneten akadtak össze valahogy.

- Nem értem - mondta Marino.

Valamelyest lecsillapodott már, és sikerült rávennie magát, hogy kotorászni kezdjen Joyce kísérteties tasakjai közt.

- Hogyan hozta ezeket ide? - kérdezte. - Angliából, Írországból... Mindketto messze van. Venice Beachbol, Salt Laké Citybol?

- Szárazjégben - feleltem, az alumínium fotótáskákat és a hutotáskákat nézegetve. - Jól becsomagolta és a poggyásza közé tette őket.

Joyce házának átkutatása további bizonyítékokat tárt fel. Mialatt a helyi orvos szakérto eltávolította és az Intézetbe küldte a hutotasakokat, odabent a lakásban belekotortak a fiókokba, és felfúrták a páncélszekrényt. Idegen valuták mellett több száz felvételt találtak benne olyan emberekről, akiket csak a jó szerencsájük óvott meg attól, hogy Joyce mélyhutojében végezzék.

Magáról Joyce-ról is találtunk felvételeket, feltételeztük, hogy o az: fehér Schweitzere pilótaülésében ülve és keresztbe font karral a helikopter törzsének támaszkodva mutatták a képek. Alacsony, barna hajú, vékony férfi volt, akár jóképu is lehetett volna, ha nem olyan rettenetesen himlohelyes.

Még a nyakára is jutott belőlük. El tudtam képzelni, mennyire szégyellhette kamaszkorában, mi csoda gúnyban lehetett része. Bakfis koromban ismertem fiúkat, akiket valamilyen születési hibájuk vagy betegségük megfosztott attól, hogy élvezék ifjúságukat, és hogy szeretet tárgyai lehessenek.

Ezért hát elrabolta másoktól azt, amije neki nem volt. Emberi életeket tett tönkre, ahogy az övét is tönkretették, és az egésznek a kiindulópontja, pusztító tüzei fészke saját szerencsétlen sorsa, saját nyomorult önmaga volt. Nem sajnáltam.

Nem gondoltam, hogy akár o, akár Carrie a városban volna még, de még a környékén sem. Carrie megkapta, amit akart - legalábbis egyelőre. A csapda, amit felállítottam, engem fogott meg. Carrie azt akarta, hogy találjam meg Bentont, és én megtaláltam.

Carrie zárszava, határozottan éreztem, végso soron az, amit velem muvelt. Abban a percben azonban annyira össze voltam törve, hogy nem érdekelt. Mintha meghaltam volna. Egy régi, kopott márványpadon találtam nyugalomra, Joyce gondozatlan kertje kuszaságában, ahol hortenziák, begóniák és fügebokrok viaskodtak a magas pampafuvel a napért. Mikor Lucy-t észrevettem, az egyik tölgy napfoltos árnyékában állt, harsányan virító sárga és vörös hibiszkuszok között.

- Lucy! Menjünk haza.

Ültem unokahúgom mellett a temeteket idéző hideg, kemény kolapon.

- Remélem, nem élt már, mikor ezt muvelték vele - mondta megint Lucy.

Nem akartam belegondolni.

- Csak remélem, hogy nem szenvedett.

- Carrie azt akarja, hogy ilyesmikkel emésszük

magunkat - mondtam; hitetlenkedésem kódén át felsejtett a harag. - Épp eleget vett már el tőlünk, nem gondolod? Ne adjunk neki többet, Lucy.

Nem bírt válaszolni.

- Innentol átveszi az ADTI és a rendőség - mondtam, és megfogtam a kezét. - Gyere, menjünk haza, majd onnan folytatjuk.

- Hogyan?

- Még nem tudom pontosan - válaszoltam az igazságnak megfelelően.

Elorementünk a ház utca feloldi frontjára, ahol McGovern a kocsijánál állva egy FBI-ossal beszélgetett. Ahogy ránk nézett, az együttérzés ellágyította a tekintetét.

- Ha visszaviszel minket a helikopterhez - mondta Lucy eröltetett határozottsággal -, én leteszem Richmondban, és onnan elviheti a határország. Mármint ha nekik jó így.

- Nem hiszem, hogy most gépet kellene vezetned. - McGovern visszaváltozott Lucy felettesévé.

-Jól vagyok, tényleg. - Határozottabbá vált a hangja. - Különben is: ki vinné? Itt meg nem hagyhatjuk.

McGovern tétovázott, Lucy arcát fürkészte. Kinyitotta a kocsija ajtaját.

- Jól van. Szálljatok be.

McGovern indított, és rádión beszólt az egyik ügynöknek a házba. - Adja Marinót.

Rövid várakozás után meghallottuk Marino hangját.

- Mondja.

- Vége a bálnak. Jön velünk?

- Én még maradok - érkezett a válasz. - Elobb itt segítek.

- Értem.

- Mondja meg nekik, hogy óvatosan repüljenek.

Az egyik egyetemi kerékpáros rendor orizte a helikopterünket. Kéken ragyogott az ég, levél is alig rezdült, mintha semmi baj sem történt volna, olyan volt minden. Lucy átvizsgálta a gépet, mi ezalatt McGovernnel a kocsiban maradtunk.

- Mit fog csinálni? - kérdeztem.

- Megbombázom a híradókat a fényképeikkel és minden olyan infóval, aminek alapján föl lehet ismerni őket - felelte McGovern. - Enniük kell. Aludniuk kell. És Joyce-nak repülőbenzinre is szüksége van, ha repülni akar.

- Nem értem, hogy nem szúrták ki már eddig leszállás, felszállás vagy tankolás közben.

- Úgy látom, repülőbenzin van a garázsában boven. Arról nem is beszélve, hogy rengeteg olyan kis reptér van a környéken, ahol leszállhat és tankolhat - mondta McGovern. - Tele van velük a környék.

Ráadásul az ellenorizetlen légterekben nem kell bejelentkeznie az irányításnak, és éppenséggel a Schweitzerek sem ritkák. Arról nem is beszélve - rám nézett —, hogy igenis kiszúrtuk. A saját szemünkkel láttuk, és látta a kovács is, meg a Kirby igazgatója. Csak épp nem tudtuk, mit látunk.

Percrol perce romlott a hangulatom. Nem akartam hazamenni. Sehova sem akartam menni. Mint ha beszürkült volna az ido, fáztam, és sehova sem

tudtam menekülni elöle. Kérdések és válaszok kavargtam bennem, következtetések és sikolyok. Valahányszor megnyugodtam valamelyest, Bentont láttam: a füstölgo törmelékben. Láttam arcát a háromszoros muanyag réteg alatt.

- Kay!

Visszazökkentem: McGovern beszélt hozzám.

- Szeretném tudni, hogy érzi magát. De komolyan. - Rám szegezodött a szeme.

Mélyen, reszketően felsóhajtottam, szinte nyikorgott a hangom, mikor megszólaltam.

- Ki fogom bírni, Teun. Ettől eltekintve nem tudom, hogy vagyok. Még abban sem vagyok biztos, hogy most mit csinállok. Azt viszont tudom, hogy mit csináltam. Mindent tönkretettem. Carrie úgy játszadozott velem, mint egy bábfigurával, Benton pedig meghalt. Carrie és Newton Joyce szabadlábon van, bármely pillanatban megölhetnek még valakit. Vagy már meg is tették. Egy öltést se számított mindaz, amit tettem.

Elfutotta szememet a könny, csak homályosan láttam Lucyt, amint épp meggyozodik róla, hogy a tanksapka zárva van-e. McGovern egy papír zsebkendőt nyomott a kezembe, és gyöngéden megszorította a karomat.

- Maga remek dolgokat csinált, Kay. Ha maga nem jön rá azokra a dolgokra, amikre rájött, talán nem is kaptunk volna házkutatási engedélyt. Akkor meg hol tartanánk most? Az igaz, hogy még nem kaptuk el őket, de legalább már tudjuk, kiket kell. Meg fogjuk találni őket.

- Eddig csak azt találtuk meg, amit meg akartak találtatni velünk - mondtam.

Lucy végzett az átvizsgálással, és felém nézett.

- Mennem kell - mondtam. - Köszönöm.

Megfogtam és megszorítottam a kezét.

-Vigyázzon Lucyra - mondtam.

-Azt hiszem, elég jól tud o vigyázni saját magára.

Kiszálltam és megfordultam, hogy még egyszer búcsút intsek. Odamentem a géphez, beültem a másodpilóta helyére, és becsatoltam a biztonsági övet. Lucy a mellette lévő ajtó zsebéből elvette az ellenorizolistát, végigment rajta, kapcsolókat és áramköröket helyezett üzembe. A szívem csak nem akart normálisan dobogni, zihálva lélegeztem.

Felszálltunk. McGovern a kezével árnyékolta a szemét, úgy nézte, hogyan kapaszkodunk fölfelé. Lucy a kezembe nyomott egy térképet, és megkért, hogy segítsek navigálni. Bejelentkezett a légi irányításnak.

-Wilmingtoni torony, itt a kettes-egyes-kilences Sierra Bravó helikopter.

-Itt a wilmingtoni torony. Hallgatjuk, kettes-egyes-kilences helikopter.

- Útvonalat kérek az egyetemi atlétikai pályától. Vége.

Miután tisztáztuk az útvonalat, százötven méterre emelkedtünk, aztán megint jelentkezett a torony.

- Sierra Bravó, kettes-egyes-kilences. Azonosítatlan gép magának hat órára, száz méteren, közeledik.

- Sierra Bravó figyel.

- Azonosítatlan légi jármu három kilométerre a reptértől délkeletre, azonosítsa magát! -hallatszott az irányítótorny hangja.

Csend.

- Azonosítatlan gép a wilmingtoni légtérben azonosítsa magát! - ismételte a torony.

Semmi.

Lucy látta meg eloször: pontosan mögöttünk és alattunk jött.

-Wilmingtoni torony! - mondta Lucy. - Itt Sierra Bravó helikopter. Alacsonyan szálló légi jármu a látótérben. Tartjuk a távolságot. - Hátrafordult ül-tében, hogy jobban megnézzé, mi jön mögöttünk. - Itt valami nem stimmel - mondta.

24.

Eloször csak egy fekete pötty volt, követett minket, pontosan a mi nyomunkon haladt, és közeledett. Közelebb érve kifehéredett, majd ahogy a napfény megcsillant a buborékján, egy Schweitzerré alakult. Ugrott egyet a szívem, nagyon megijedtem.

- Lucy! - kiáltottam.

-Látom! - felelt Lucy fellángoló dühvel. - A franc egye meg! Ez nem igaz.

Lucy felhúzta az együttes kormányt, és meredeken emelkedni kezdtünk. A Schweitzer tartotta ugyanazt a magasságot, de gyorsabban közeledett, mert az emelkedés miatt a mi sebességünk százharmincra csökkent. A Schweitzer kissé elkanyarodott, áttért a gépünk jobb oldalára, arra az oldalra, ahol Lucy ült. Lucy elorenyomta a ciklikust, és beszólt a mikrofonba.

-Torony! Azonosítatlan légi jármu agresszív manovereket végez. Kitéro manovereket teszek. Vegyék fel a kapcsolatot a helyi rendorséggel, az azonosítatlan gépben egy veszélyes és fegyveres szökött bunözo ül. Kerülöm a lakott területeket, a víz felé térek ki.

- Értettük, helikopter. Fölvesszük a kapcsolatot a helyi rendorséggel.

A torony általános frekvenciára váltott.

-Minden légi jármunek! Figyelem! Itt a wilmingtoni irányító! A légiforgalmi körzetet lezártuk a bejövo forgalom elöl. Minden földi mozgást szüntessenek meg. Ismétlem: légiforgalmi körzet a bejövo légi jármuvek elöl lezárva. Minden földi mozgást szüntessenek meg. Minden ezen a frekvencián forgalmazó légi jármu azonnal kapcsoljon át a wilmingtoni bevezeto irányításra, a Victor 135.75-re vagy a Uniform 343.9-re. Ismétlem: minden ezen a frekvencián forgalmazó légi jármu azonnal kapcsoljon át a wilmingtoni bevezeto irányításra, a Victor 135.75-re vagy a Uniform 343.9-re. Sierra Bravó helikopter, maradjon ezen a frekvencián.

- Itt Sierra Bravó. Értettem - válaszolt Lucy.

Azonnal tudtam, miért kanyarodik a tenger fölé: nem akarta, hogy ha lezuhanunk, lakott területre essünk, ahol ezzel mások életét is veszélyeztetjük. Abban is biztos voltam, hogy Carrie kiszámította, hogy Lucy ezt fogja tenni, mert tudja, hogy Lucy

mindig mások érdekeit tekinti előbbre valónak. Keletnek kanyarodtunk. A Schweitzer követte minden mozdulatunkat, de tartotta mögöttünk a körülbelül százméternyi távot, mintha csak magabiztosságát jelezné, hogy neki nem sürgös. Ekkor döbentem rá, hogy Carrie minden valószínűség szerint egész idő alatt szemmel tartott minket.

- Nem bírok százhatvannál gyorsabban menni - közölte Lucy. Nottön-nott a feszültség.

- Látta, hogy tegnap egyenesen a reptérre jöttünk - mondtam. - Tudja, hogy nem tankoltunk.

Keresztben elrepültünk a tengerparti strand fölött, néhány pillanatig élénk színu foltok jeleztek az úszókat és a napfürdőzőket. Mindenki fölneézett a tenger fölé száguldó két helikopterre. Hatnyolc-száz méternyire jártunk a parttól, mikor Lucy lassítani kezdett.

- Ez így nem mehet tovább - mondta, mint aki a végítéletet jelenti. - Gyengébb a motorunk, leghagyni nem tudjuk, és kevés az üzemanyagunk.

A muszer alig hetvenöt litert jelzett. A Schweitzer körülbelül tizenöt méterrel lehetett alacsonyabban nálunk, és közeledett. A szikrázó napfény miatt nem láttuk, ki ül benne, de nem voltak kétségeim. Mikor mintegy százötven méterre, Lucy felöl megközelített minket, sorozatszerű, gyors csattanások rázkódtatták meg a gépet, és hirtelen elkanyarodtunk. Lucy elokapta hónaljtokjából a revolverét.

- Lonek ránk! - kiáltotta.

A Calico jutott eszembe, a Sparkes gyűjteményéből eltunt géppisztoly.

Lucy az ajtóval küszködött, ki akarta nyitni. Végül kidobatta; bucskázva, keringve zuhant alá. Lassítottunk.

-Tüzelnek ránk! - kiáltotta Lucy a mikrofonba. - Viszonozzuk a tüzet! A wrightsville-i partot zárják le a forgalom elő!

- Értettem! Kér más támogatást?

- Helyezzék készenlétbe a vészhelyzeti legénységet, Wrightsville Beach! Készüljenek föl balesetre!

A Schweitzer közvetlenül aláink repült, és ezzel egy időben láttam, hogy a másodpilóta felöli oldalon egy tüzet köpködő csövég bukkan elő. Újabb rázkódásokat éreztem.

-Azt hiszem, eltalálták a szántalpat! - Lucy csaknem sikoltva beszélt, egyszerre próbált célozni a nyitott ajtón keresztül a bekötött kezével, és közben irányítani a gépet.

A retikülöm után kaptam, de a harmincnegyedik som még az aktatáskámban volt, az meg a csomagtérbe bezárva. Lucy a kezembe nyomta a pisztolyát, és hátranyúlt az AR-15-ös géppisztolyért. A Schweitzer kilendült, a szárazföld fölé szorított minket, mert a benne ülők tudták, hogy nem vagyunk hajlandóak veszélyeztetni az ott lévő embereket.

-Vissza kell jutnunk a víz fölé! - mondta Lucy. - Itt nem lehetem le oket. Rúgd ki az ajtót. Akaszd ki a zsanérjait, és lökd ki!

Valahogy sikerült. Az ajtó leszakadt rólunk, süvölto légáramlat csapott meg, és egyszerre mintha közelebb jött volna a talaj. Lucy újabb kanyart írt

le, a Schweitzer szintén. Az üzemanyagmérő mutatója lejjebb kúszott. Mintha örökké tartott volna: a Schweitzer a tenger felé hajtott minket, mi pedig próbáltunk a szárazföld felé kanyarodni, hogy le szálljunk. Nem tudtam Ioni, mert a rotor lapátjait találtam volna el.

Aztán körülbelül háromszáz méteres magasságon eltalálták a gép törzsét. Mindketten éreztük a lökést, nagyon közel volt: a bal hátsó utasülés ajtaját érte.

- Jobbra fordulok - mondta Lucy. - Egyenesben tudod tartani ezen a magasságon?

Halálfélelmem volt. Meg fogunk halni.

- Megpróbálom. - Átvettem az irányítást.

Egyenesen a Schweitzer felé repültünk. Nem lehetett tizenöt méternél távolabb és harminc méternél lejjebb alattunk, mikor Lucy kibiztosította a fegyverét. - Nyomd le a ciklikust! Most! - kiáltotta, és kidugta géppisztolya csövét a nyitott ajtón.

Percenként háromszáz méteres sebességgel süllyedtünk, biztosra vettem, hogy egyenesen belerepülünk a Schweitzerbe. Megpróbáltam kitérni, de Lucy nem hagyta.

- Egyenesen! - ordított.

Nem hallottam a lövéseket, mivel közvetlenül a Schweitzer fölött repültünk, annyira közel, hogy azt hittem, bedarál minket a rotorja. Lucy újra tüzelt, láttam a villanásokat, aztán Lucy visszavette az irányítást, élesen balra kanyarodott, és eltávolodott a Schweizertől, amely a következő pillanatban tuzgolyóvá változott. A lökéshullám kis híján felborított minket. Zuhanási pózba gubóztam.

Aztán ugyanolyan hirtelenséggel, mint ahogy érkezett, megszunt a lökéshullám, és egy pillanatra még láttam a tengerbe záporozó, lángoló roncsdarabokat. Egyensúlyunk helyreállt, széles ívben kanyarodtunk a szárazföld felé. Hitetlenkedve néztem unokahúgomra.

- Rohadjatok meg - mondta hidegen. A Schweitzer roncsai még mindig hullottak a szikrázó tengerbe.

Bekapcsolta a rádiót, olyan higgadt volt, amilyennek talán még sose láttam.

-Torony! - jelentette. - A szökevény légi járműve felrobbant. Roncs négy kilométerre Wrightsville Beach előtt. Túlélőt nem látni. Körözök, hogy látok-e életjelet.

- Értettem. Kér támogatást?

- Egy kicsit később. De nem. Visszatérek a körzetükbe azonnali tankolásra.

- Khm... Értettem. - A mindenható torony da-dogott. - Folytassa a közvetlen megközelítést. A helyi hatóságok várják.

Lucy még két kört írt le tizenöt méteres magasságon, és már láttam, hogy kint a parton tuzoltó- és rendorautók tunnek fel bekapcsolt villogóval. Halálra rémült fürdozók lábaltak kifelé a vízből, el-elbotolva, csápolva, rúgkapálva, mintha egy hatalmas cápa üldözné őket. Roncsdarabokat sodortak a hullámok. Narancsszín mentomellények ringtak a vízben, de senki sem volt bennük.

EGY HÉTTEL KÉSŐBB

HILTON HEAD-SZIGET

Borús délelőtt volt, az ég ugyanolyan szürke, mint a tenger, mikor néhányan, akik szerettük Benton Wesleyt, összegyultunk a Sea Pines-i lakótelep egyik üres telkén, néhány társasház közelében.

Egy ösvényen közelítettük meg a dunéket, onnantól tövises gazok és magas fű között haladtunk. Erre keskenyedett a partszegély, a homok kevésbé szilárdná vált, az uszadékfa számos vihar emlékét hordozta.

Marino már átizzadta krétacsíkos öltönyét, amihez fehér inget vett és fekete nyakkendőt kötött, nekem meg az jutott eszembe, hogy talán most látom először ilyen rendszeren felöltözve. Lucy feketét öltött, de ott csak később vártuk, mert más, halaszthatatlan teendője volt.

McGovern is eljött, és Kenneth Sparkes is, nem azért, mintha ismerték volna Bentont, hanem mert jelenlétük adomány volt nekem. Connie, Benton volt felesége és három felnőtt lányuk egy csoportban álltak a víz közelében; furcsa volt rájuk nézni most, és nem érezni mást, csak bánatot. Nem maradt köztünk se viszolygás, se ellenségesség, se félelem. A halál ugyanúgy elvitte mindet, ahogy az élet hozta.

Voltak ott mások is Benton múltjából, visszavonult ügynökök és az FBI Akadémia egyik régebbi igazgatója, aki másokat évekkal megelőzve támogatta Benton börtönlátogatásait és profilkutatásait. Amit Benton csinált, mára teljesen hétköznapi dologgá vált, csontig rágta a tévé meg a film, de valamikor újdonságnak számított. Benton az úttörők közé tartozott, segített jobban megérteni az igazán orűlt, a kegyetlen és a gonosz embereket.

Nem volt ott egyházi vezető, mert mióta ismerem, Benton egyetlen templomot sem látogatott. Csak egy presbiteriánus káplán jött el, aki nehéz helyzetekben tanácsokat adott az ügynököknek. Judson Lloydnak hívták, törekeny ember volt, haja csupán egy halvány, fehér félkarima. Papi gallért viselt, és egy kis fekete, borkötésű Bibliát tartott a kezében. Alig húszan gyultunk össze a parton.

Nem volt zene, sem virág, se magasztaló búcsúbeszéd, mert Benton a végrendeletében egyértelműen kinyilvánította, mit akar. Földi maradványait rám bízta, mert ahogy fogalmazta: Ez az, amit olyan jól csinálsz, Kay. Tudom, hogy tiszteletben tartod majd a kívánságaimat.

Nem akart szertartást. Nem kért katonai temetést, amihez joga lett volna, se azt, hogy rendőrszolgálat vezessék a menetet, se díszlövést, se zászlóval letakart koporsót. Csak annyit kért, hogy hamvasztassuk el, és a hamvait szórjuk szét az általa legjobban szeretett helyen, Hilton Headen, a Never-Never Landen; oda vonultunk el mások elöl, valahányszor csak tehetjük, s egy röpke álomnyi időre elfeledtük, mivel hadakozunk.

Míg élek, sajnálni fogom, hogy nélkülem töltötte utolsó napjait, és sose fogom kiheverni azt a rettentő iróniát, hogy éppen Carrie Grethen mérszáros munkája akadályozott meg. Ez volt a kezdete a végnek, amely Benton végzete lett.

Könnyu lett volna azt kívánni, hogy bárcsak sose lett volna közöm ehhez az ügghöz. De ha nem én, akkor most valaki más állna valahol egy temetésen, ahogy mások is álltak azelőtt, és a vérontásnak sose lenne vége. Szemerkélni kezdett, az esocseppek hűvös, szomorú kézként érintették arcomat.

- Benton nem azért szólított együvé minket, hogy búcsúzzunk - kezdte Lloyd tiszteletes. - Azt akarta, hogy merítsünk erőt egymásból, és folytassuk a művét. Emeljük magasra a jót, ítéljük el a gonoszt, harcoljunk az elesettekért. Jobb világot hagyott itt, mint amilyenbe érkezett. Jobbnak hagyott itt minket, mint amilyeneknek megismert. Cselekedjétek, barátaim, miképpen ő cselekedett.

Az Újtestamentumnál nyitotta ki a Bibliát.

-A jótéteményben pedig meg ne restüljünk; mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk - olvasta.

Perzselo szikkadtságot éreztem magamban, és nem tudtam abbahagyni a könnyezést. Papír zsebkendőkkel törülgettem a szemem, lefelé néztem, láttam, mint borítja be a por fekete antilopcipomet. Lloyd atya az ajkához érintette ujjá hegyét, és tovább olvasta a galátziabeliekhez írt levelet. Vagy talán a Timótheushoz írottat?

Alig értettem, mit mond. Szavai folyamatos áramlattá váltak, mint a patak medrében siető víz; nem fogtam fel, és közben hiába küzdöttem s próbáltam kirekeszteni a képeket, mind elém tolakodtak. Benton legtöbbször a vörös dzsekijében jelent meg előttem, ahogy áll ott és nézi a folyót, miután megsértettem. A világot adtam volna érte, csak visszavonhatnám minden nyers szavamat. Mégis megértett. Tudtam, hogy megértett.

Felrémlt előttem arca tiszta metszésű éle, és hogy milyen tekintélyt sugárzott, mikor nem velem beszélt. Mások talán hidegnek találták, de ez a hidegség valójában csak egy kedves és gyöngéd ember védoburka volt. Eltöprengtem: másképp érezném-e most magam, ha összeházasodtunk volna. Eltunodtem, nem hibáztam-e.

-Tudjuk, hogy a törvény nem az erényes emberre szabott, hanem a törvényszegőkre és az engedetlenekre, az istentelenekre és a bunösökre, a szentségtörőkre és istenkáromlókra, apagyilkosokra és anyagyilkosokra, mások elpusztítóira - prédikálta a tiszteletes.

Megrezzent körülöttem a levego, kinéztem a lomha, nyomasztó tengerre. Sparkes lépett mellém, karunk összeért. Egyenesen maga elé nézett, álla erosen, elszántan ugrott előre, ahogy állt ott feszesen fekete öltönyében. Felém fordult, és nagy együttérzéssel rám emelte szemét. Halványan bólintottam.

- Békére és jóságra vágyott a mi felebarátunk - folytatta Lloyd tiszteletes. - Arra a harmóniára vágyott, amelyben azoknak az áldozatoknak, akiknek bajnoka volt, sosem lehetett részük. Le akarta vetkezni a haragot és bánatot, meg akart szabadulni a dühtől és a rettegés álomtalan éjszakáitól.

A távolból rotorkelapélést hallottam, amely nekem most már mindig az unokahúgomat jelenti.

Fölnéztem. A nap épp csak világolt a fátyoltáncot lejtő felhok mögött, végtelen siklásban, sohasem tárva föl teljesen, amit látni szeretnénk. Tolunk nyugatra valami kékség derengett át a felhok közül, tört fényü és ragyogó, mint a festett üveg, s mögöttünk a dunesor kivilágosodott: felláztak a rossz ido katonái. A kelepelés fölerosódott, s a pálmák és fenyok fölött megláttam a helikoptert, amint kissé lefelé álló orral ereszkedett.

- Ezért hát azt kívánom, hogy mindenütt imádkozzanak az emberek, kezüket fölemelve, harag és kétség nélkül - folytatta a tiszteletes.

Benton hamvai a kezemben tartott kis rézurnában voltak.

- Imádkozzunk.

Lucy lejjebb ereszkedett a fák fölött, a kelepelés a fejem fölül hallatszott. Sparkes odahajolt hozzám, mondott valamit, nem hallottam, de jólesett arca közelsége.

Lloyd tiszteletes tovább imádkozott, de már mind úgy éreztük, egyikünk sem érdekelt a Mindenhatónak ajánlott folyamodványban. Lucy alacsonyan lebegett a JetRangerrel a partszegélynél, a rotor szele vízpermetet sodort felénk.

Láttam, hogy szeme rám szegezodik az átlátszó buborék mögül. Összeszedtem lelkem szétszóródott foszlányait, elindultam előre a kavargó levego viharába; a tiszteletes pár szál megmaradt hajára tapasztotta tenyerét. Belegázoltam a vízbe.

- Isten áldjon, Benton. Nyugodj békében. Hiányzol - mondtam. Rajtam kívül nem hallotta senki sem.

Kinyitottam az urnát, s fölnéztem unokahúgomra, aki azért jött, hogy elhozza azt az energiát, amit Benton kért akkorra, mikor majd eljön a költözés ideje. Bólintottam, Lucy fölemelt hüvelykjével visszajelzett. Kis híján meghasadt a szívem, és megint fölfakadtak a könnyeim. Mint a selyem, olyanok voltak a hamvak, éreztem Benton krétás csontjainak parányi szilánkjait, ahogy belenyúltam és tenyeremre vettem. Felhajítottam a szélbe. Visszadtam Bentont - ha ez lehetséges - annak a magasabb rendnek, amelybol vétetett.

Vége!